

Chỉ thuộc về anh

Contents

Chỉ thuộc về anh	1
1. Rachel Gibson - Chương 1	2
2. Rachel Gibson - Chương 2	11
3. Rachel Gibson - Chương 3	20
4. Rachel Gibson - Chương 4	29
5. Rachel Gibson - Chương 5	40
6. Rachel Gibson - Chương 6	51
7. Rachel Gibson - Chương 7	59
8. Rachel Gibson - Chương 8	69
9. Rachel Gibson - Chương 9	77
10. Rachel Gibson - Chương 10	85
11. Rachel Gibson - Chương 11	91
12. Rachel Gibson - Chương 12	98
13. Rachel Gibson - Chương 13	110
14. Rachel Gibson - Chương 14	117
15. Rachel Gibson - Chương 15	128
16. Rachel Gibson - Chương 16	134
17. Rachel Gibson - Chương 17 - The End	145

Chỉ thuộc về anh

Giới thiệu

Trở về quê nhà Truly sau mười năm, Delaney Shaw đứng trước cơ hội sở hữu khoản thừa kế khổng lồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-thuoc-ve-anh>

1. Rachel Gibson - Chương 1

Chương 1

“Người ta rồi ai cũng phải chết, cùng với nó là sự chia lìa không thể tránh khỏi với người ta yêu thương,” giọng Đức của cha Tippet đều đều với vẻ trang trọng. “Chúng ta sẽ nhớ tới Henry Shaw, một người chồng, người cha đáng quý, một công dân xuất chúng trong cộng đồng của chúng ta.” Đức cha ngừng lại và nhìn thoáng qua đám đông đang tập trung để gửi lời chào vĩnh biệt. “Henry sẽ rất vui mừng khi thấy nhiều bạn bè ở đây hôm nay.”

Henry Shaw sẽ nhìn đến dãy xe đậu sau cánh cổng nghĩa trang Salvation, và ông hẳn để ý đến cái sự trọng thị có phần nào kém hơn so với những gì ông đáng được hưởng. Cho đến khi bị bỏ phiếu chống vào năm ngoài bởi sự xúi bẩy của thằng khốn tóc vàng theo phe Dân chủ George Tanasee, ông đã làm thị trưởng Truly, Idaho hơn hai mươi bốn năm.

Henry là người có vai vế trong một cộng đồng nhỏ. Ông nắm trong tay một nửa đầu mỗi kinh doanh và sở hữu phần lớn của cải lớn hơn tài sản của cả thị trấn gộp lại. Một thời gian ngắn sau khi ly dị người vợ đầu cách đây hai mươi sáu năm, ông đi bước nữa và thay thế bà vợ trước bằng người phụ nữ đẹp nhất ông từng gặp. Ông sở hữu cặp chó Weimaraners đẹp nhất bang, Duke và Dolores, và cho đến gần đây, ông sống trong căn nhà lớn nhất thị trấn. Nhưng đó là trước khi đám con trai nhà Allegrezza bắt đầu công cuộc xây dựng trên khắp cái thị trấn chết tiệt này. Ông cũng có một đứa con gái riêng của vợ, nhưng đã nhiều năm nay không nhắc đến cô ta.

Henry rất hài lòng với địa vị của mình trong cộng đồng. Ông tỏ ra tử tế và ăm áp với những ai tán thành ý kiến của ông, nhưng nếu ai không phải là bằng hữu với Henry thì người đó là kẻ thù của ông. Những ai dám chống lại ông luôn phải hối hận vì điều đó. Ông là kẻ phô trương, kẻ thô bỉ đáng ghét, và khi họ lấy đám tro tàn còn lại của ông ra khỏi cái địa ngục đã cướp đi sinh mạng ông, thì có một vài người trong cộng đồng cảm thấy Henry Shaw xứng đáng nhận những điều như vậy.

“Chúng ta trả lại thể xác người thân yêu của chúng ta cho đất mẹ. Cuộc đời của Henry...”

Delaney Shaw, con gái riêng của vợ Henry, vừa lắng nghe âm thanh dịu dàng như tiếng sáo của Đức cha Tippet đáng kính vừa liếc nhìn mẹ mình. Vẻ mặt mát người thân trông rất hợp với bà Gwen Shaw, nhưng Delaney không ngạc nhiên. Mẹ nàng luôn dễ nhìn trên mọi góc độ. Bà ấy đã luôn như thế. Delaney lại hướng ánh mắt đến bó hoa hồng vàng trên hộp đựng tro của Henry. Ánh nắng chói chang tháng Sáu phản chiếu lên nước gỗ óc chó trơn láng và ổ khóa bằng đồng sáng bóng. Nàng đưa tay vào trong túi chiếc áo vest màu xanh bạc hà mượn của mẹ để tìm cặp kính mát. Đẩy cặp gọng kính đồi mồi lên mặt, nàng lẩn tránh những tia nắng trực tiếp và cái nhìn soi mói của mọi người xung quanh. Nàng đứng dậy vươn vai và hít một hơi dài. Mười năm nay nàng không về nhà. Nàng luôn nghĩ đến chuyện quay về làm lành với Henry. Bây giờ thì đã quá muộn.

Một cơn gió nhẹ thổi mớ tóc đỏ uốn xoắn nhuộm những vệt vàng vờn quanh mặt nàng, và nàng vén tóc mai ra sau tai. Lẽ ra nàng phải thử. Lẽ ra nàng không nên bỏ đi lâu như vậy. Lẽ ra nàng không nên để từng ấy năm trôi qua, nhưng nàng có bao giờ nghĩ rằng ông sẽ mất. Không thể là Henry. Lần cuối nàng thấy ông, họ đã nói với nhau những điều tồi tệ. Cơn giận của ông thật kinh khủng, nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Một tiếng động như tiếng gầm giận dữ của Chúa vang lên đằng xa, và Delaney ngược nhìn lên trời, gần như trông chờ được nghe thấy sấm và nhìn thấy tia sét, chắc hẳn cuộc viếng thăm của Henry đã tạo ra sự hỗn loạn trên thiên đường. Bầu trời vẫn trong xanh, nhưng tiếng ầm ầm vẫn tiếp tục, lôi kéo sự chú ý của nàng về phía cánh cổng sắt của nghĩa trang.

Cười trên khối cồng kềnh sơn đen mạ crôm sáng loáng, mái tóc gió vờn rối tung xòa trên bờ vai rộng, một người đi mô tô rẽ xuống đám đông đang tụ tập để nói lời vĩnh biệt. Tiếng động cơ khủng khiếp làm rung chuyển mặt đất, khuấy động không khí, và màn phân ưu bị cắt đứt bởi tiếng còi inh tai. Trong chiếc quần jean màu bạc và áo thun trắng mềm mại, người lái xe giảm tốc độ rồi dừng chiếc Harley trước xe tang trong tiếng động cơ nổ ầm ầm. Động cơ tắt hẳn và tiếng đế giày lạo xạo trên mặt đường khi anh ta dựng chống chiếc xe mô tô. Sau đó, bằng một động tác gọn gàng, anh ta đứng lên. Bộ ria mép mấy ngày không cạo tỏ

đậm hai bên quai hàm và má, làm nổi bật khung xương hàm rắn rỏi. Một cái khuyên vàng nhỏ xuyên qua lỗ tai và cặp kính bạch kim Oakley che khuất đôi mắt của anh ta.

Có chút thân thuộc mơ hồ ở tay của rơ thô lỗ này. Chút gì đó thuộc về nước da ô liu khỏe mạnh và mái tóc đen, nhưng Delaney vẫn không xác định nổi anh ta là ai.

“Chúa ơi,” mẹ nàng thở dài bên cạnh. “Mẹ không thể tin là nó dám tới đây với cái bộ dạng như thế này.”

Sự hoài nghi của bà được những người đưa đám xung quanh chia sẻ bằng cách tỏ ra không hài lòng rồi xì xào một cách lộ liễu.

“Hắn bị điên rồi.”

“Một kẻ xấu xa đến tận xương tủy.”

Chiếc quần Levi's ôm quanh cặp đùi rắn chắc làm nổi rõ cặp mông của anh ta và phủ lớp vải bạc suốt đôi chân dài. Cơn gió ẩm áp khê đẩy chiếc áo ép sát lồng ngực rắn chắc của anh. Delaney ngược nhìn lên khuôn mặt anh một lần nữa. Anh chậm chậm gỡ kính ra khỏi sống mũi thẳng cắt vào túi áo trước. Đôi mắt màu xám chăm chăm thẳng vào nàng.

Trái tim của Delaney sưng lại và xương cốt nàng như tan chảy. Nàng nhận ra chính đôi mắt kia đã từng để lại một khoảng trống trong tâm hồn nàng. Chúng là bản sao chính xác đôi mắt Ailen từ ông bố nhưng quyến rũ hơn nhiều bởi chúng rất hợp cho khuôn mặt điển hình cho chất Basque trong con người anh ta.

Nick Allegrezza, gốc gác của nỗi mê đắm thời con gái và ngọn ngành gây nên sự vỡ mộng của nàng. Nick, con rắn có cái miệng trơn tuột, cái lưỡi dẻo quẹo. Anh ta đứng đôn trọng lượng lên một chân như thể không chú ý đến sự khuấy động do mình tạo ra. Còn hơn thế, anh ta nhận thức được điều đó nhưng làm ra vẻ không quan tâm. Delaney đã đi xa mười năm, nhưng một vài thứ hiển nhiên không thay đổi. Nick đã trưởng thành và tính cách càng định hình, nhưng sự hiện diện của anh ta vẫn thu hút được sự chú ý.

Đức cha Tippet nhướn mày. “Chúng ta hãy cầu nguyện cho Henry Shaw,” ông bắt đầu. Delaney nhăn trán lại. Ngay từ khi còn nhỏ, Nick đã thu hút được sự quan tâm của mọi người nhiều hơn so với anh dành cho người khác. Anh trai Louie của anh cũng hoang dã như thế, nhưng Louie không bao giờ ngông cuồng như Nick. Mọi người đều biết anh em nhà Allegrezza là những Basque điển hình, bốc đồng, nhanh lẹ và hết sức cứng đầu.

Tất cả đàn bà con gái trong thị trấn đều được cảnh báo rằng nên tránh xa anh em họ, nhưng giống như cá gặp nước, nhiều cô không chống nổi tiếng gọi của sự hoang dã và tự ngã vào tay “những thằng Basque tồi tệ”. Nick trở nên nổi tiếng nhờ việc dụ dỗ gái trinh tự cởi hết quần áo. Nhưng anh đã không quyến rũ Delaney. Khác hẳn với điều thiên hạ vẫn tin chắc, nàng chưa từng lên giường với Nick Allegrezza. Anh ta chưa lấy đi được sự trong trắng của nàng. Không hề giở chút mảnh khốc nào cả.

“Amen!” những người đưa đám đồng thanh lặp lại.

“Đúng thế, Amen!” Delaney thốt lên, cảm thấy một chút tội lỗi vì ý nghĩ bắt kính trong lúc cầu nguyện. Nàng liếc nhìn qua cặp kính mát, đôi mắt nhắm lại. Nàng nhìn chuyển động đôi môi của Nick trong khi anh đang làm một dấu chữ thập vội vàng. Dĩ nhiên, anh là người Công giáo, giống như những gia đình Basque khác trong vùng. Mặc dù vậy có vẻ như thật báng bổ khi trông thấy một kẻ đi mô tô với bộ dạng khêu gợi, tóc dài, đeo khuyên tai lại làm dấu thánh như thể anh ta là linh mục. Sau đó, làm ra vẻ như còn khối thời gian, anh quét tia mắt vào bộ vest của Delaney rồi lướt lên gương mặt của nàng. Trong một thoáng, có điều gì đó lóe lên trong mắt anh, nhưng nhanh chóng biến mất, và anh quay sang cô nàng tóc vàng vấy hồng đứng bên cạnh. Á ta nhón chân lên và thì thầm điều gì đó vào tai anh.

Người đi đưa đám tụ tập xung quanh Delaney và mẹ nàng, ngừng lại để bày tỏ lời chia buồn trước khi trở về xe của mình. Nàng mất dấu Nick và quay qua nhìn dòng người đang di chuyển đằng trước. Nàng nhận ra nhiều người bạn của Henry, họ đã dừng lại để nói chuyện với nàng, nhưng chỉ thấy đám ba gương mặt dưới ngưỡng ngũ thập. Nàng mỉm cười, gật đầu và bắt tay, cảm ghét mọi giây phút phải đối diện với cái nhìn chăm chăm của họ. Nàng muốn ở một mình. Nàng muốn yên tĩnh để có thể suy nghĩ về Henry và quãng thời gian tốt đẹp đã qua. Nàng muốn nhớ tới Henry vào thời điểm trước khi họ thất vọng kinh khủng về

nhau. Nhưng nàng biết rằng sẽ phải để việc đó lại sau này. Nàng mệt mỏi vì xúc động, và cho tới khi cùng mẹ bước tới chỗ chiếc limousine để về nhà, nàng không mong muốn gì hơn là được nghỉ ngơi.

Tiếng động cơ từ chiếc Harley của Nick thu hút sự chú ý của nàng, và nàng liếc lại phía sau nhìn anh. Anh vận tay côn hai lần sau đó ngoặt một vòng chữ U và chiếc mô tô đồ sộ của anh tăng tốc. Delaney nheo mắt lại khi nhìn anh phóng vụt qua, ánh mắt nàng đóng đinh vào cô gái tóc vàng ngồi sau lưng anh tựa hồ như một thứ giác hút sống. Anh ta hốt một cô gái tại đám tang của Henry, đưa cô ta đi như thể đang ở quán rượu. Delaney không nhận ra cô ả, nhưng nàng thật sự chững ngắc nhiên khi thấy một phụ nữ rời khỏi đám tang cùng Nick. Không có gì là cấm kỵ với anh ta cả. Không biết giới hạn là gì.

Nàng bước vào chiếc limousine và thả mình xuống chiếc ghế bọc vải nhung sang trọng. Henry đã chết, nhưng dường như không có gì thay đổi.

“Dịch vụ chu đáo thật, con có nghĩ vậy không?”

Bà Gwen hỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ của Delaney khi xe lăn bánh khỏi nghĩa trang và hướng về xa lộ 55.

Delaney vẫn nhìn vào ánh phản chiếu màu xanh của hồ Mary đơn độc hiện thấp thoáng qua rừng thông rậm rạp. “Vâng,” nàng trả lời, rồi chú ý tới mẹ nàng. “Quả là rất chu đáo.”

“Henry thương con lắm. Chỉ có điều ông ấy không biết cách dung hòa ra sao mà thôi.”

Họ đã từng nói về đề tài tương tự nhiều lần, và Delaney không thích nhắc đến nó. Màn đàm đạo luôn bắt đầu và kết thúc cùng kiểu, và rồi chẳng đi tới đâu.

“Chúng ta sẽ mời bao nhiêu người?” nàng hỏi, ý muốn đề cập tới bữa tiệc đứng sau đám tang.

“Gần hết, mẹ nghĩ thế.” Bà Gwen vươn tới khoảng trống ngăn cách giữa họ và vén tóc mai ra sau tai cho Delaney.

Delaney đang chờ mẹ mình thắm ướn ngón tay của bà và tạo ra những lọn tóc quăn trước trán nàng như lúc nàng còn bé. Hồi đó cũng như bây giờ, nàng ghét hành động đó. Cứ sửa sang liên tục, tựa hồ bề ngoài của nàng không hoàn hảo như mong đợi. Chăm sóc quá mức, như thể có khả năng biến nàng thành thứ gì khác với bản chất nàng vậy.

Không. Chẳng có gì thay đổi hết.

“Mẹ rất mừng vì con đã về nhà, Laney.”

Delaney cảm thấy ngọt ngào, nàng ấn công tắc cửa sổ và hít vào lồng ngực không khí trong lành của vùng núi rồi thở ra chậm chậm. Hai ngày, nàng tự nhủ, chỉ hai ngày nữa là nàng có thể về lại nơi mình ở.

Tuần trước nàng nhận được thông báo rằng nàng có tên trong bản di chúc của Henry. Sau cái cách mà họ cắt đứt quan hệ, nàng không thể tin rằng ông đã để tên nàng trong di chúc. Nàng tự hỏi không biết Nick cũng có tên trong chúc thư hay không, hay ông đã lơ luôn con trai mình, ngay cả sau khi chết.

Ban đầu nàng tự hỏi Henry để lại cho nàng tiền bạc hay của cải. Có thể đó sẽ là một món vô dụng, giống như chiếc thuyền đánh cá cũ gỉ sét hoặc áo len gì đó. Cho dù là cái gì thì cũng không thành vấn đề, nàng sẽ rời khỏi ngay sau khi di thư được đọc. Bây giờ tất cả những gì nàng cần phải làm là thu hết lòng can đảm để nói với mẹ nàng. Có thể nàng sẽ gọi điện thoại từ đâu đó gần thành phố Salt Lake. Rồi nàng sẽ tìm một vài người bạn gái cũ, đến một vài quán bar trong vùng, và chờ tới khi có thể về lại thành phố lớn cho dễ chịu hơn. Nàng biết rằng nếu ở thêm một vài ngày, nàng sẽ mất trí, hoặc tệ hơn, mất chính bản thân mình.

“À, nhìn xem ai đã trở về kìa!”

Delaney lấy một đĩa đầy nấm nhồi thịt trên bàn búp phê sau đó nhìn thẳng vào mắt kẻ thù thời thơ ấu của nàng, Helen Schnupp. Khi lớn lên, Helen trở thành cái gai trong mắt Delaney, hoặc giống như một cục đá trong giày nàng hay một cái nhọt lớn ở mông. Mỗi khi Delaney ở đâu, Helen cũng đều ở đó, và thường là nhanh hơn một bước. Helen đã trở nên xinh đẹp hơn, nhanh nhẹn hơn, chơi bóng rổ giỏi hơn. Hồi lớp hai, Helen đã giật mất ngôi quán quân của nàng trong cuộc thi chính tả của quận. Đến lớp tám, Helen đánh bại nàng để giành vị trí thủ lĩnh nhóm cổ vũ, và năm lớp mười một, cô nàng bị bắt gặp trong xe của bạn trai

Delaney, Tommy Markham, đang cười lên của quý của anh ta trong sân sau của bãi xe nhà Markham. Con gái sẽ chẳng đời nào quên những chuyện như vậy, và Delaney lặng lẽ nhấm nháp niềm vui khi thấy mái tóc chẻ ngọn với những vết highlight hơi quá tay của Helen.

“Helen Schnupp,” nàng nói, tự thừa nhận miễn cưỡng rằng, ngoại trừ mái tóc, địch thủ cũ của nàng vẫn xinh đẹp.

“Bây giờ đã là Markham rồi.” Helen lấy một cái bánh sừng bò vào nhồi vào một lát giăm bông. “Tommy và tớ đã chung sống hạnh phúc được bảy năm nay.”

Delaney cố nặn ra một nụ cười. “Không phải quá tuyệt rồi sao?” Nàng tự nhủ mình có thêm quan tâm đến bất kỳ ai trong số hai người, nhưng nàng đã luôn tưởng tượng ra viễn cảnh về kết cục mối tình Helen và Tommy theo kiểu Bonnie và Clyde. Chuyện nàng vẫn ngấm ngấm nuôi sự thù địch đến thế không làm ảnh hưởng nhiều đến nàng như nàng tưởng. Có thể bây giờ là lúc cần phải viện đến liệu pháp tâm lý mà nàng ưng dùng kia.

“Cậu có gia đình chưa?”

“Chưa.”

Helen nhìn nàng đầy vẻ tội nghiệp. “Mẹ cậu nói với tớ rằng cậu sống ở Scottsdale.”

Delaney rất muốn dí miếng bánh sừng bò của Helen lên mũi cô ta. “Tớ sống ở Phoenix.”

“Ồ?” Helen với tay lấy nắm và chuồn ra sau hàng người. “Chắc là tớ đã nghe nhầm.”

Delaney ngờ rằng Helen chẳng có vấn đề gì về thính giác hết. Tuy nhiên, tóc cô ta lại là chuyện khác, và nếu Delaney không có ý định rời khỏi trong vài ngày tới, và nếu nàng là một người tốt hơn, nàng có thể đề nghị tẩy giúp cho cô ta một vài chỗ bị hỏng. Nàng thậm chí có thể đắp một túi dưỡng chất lên mái tóc xoắn tít của Helen và bao toàn bộ tóc cô ta vào giấy bóng. Nhưng nàng không tử tế tới mức đó.

Nàng quét ánh mắt khắp phòng ăn đông đúc cho tới lúc thấy được mẹ mình. Vây quanh là bạn bè, mỗi lọn tóc vàng đều vào nếp hoàn hảo, trang điểm không tì vết, bà trông giống như một vị nữ hoàng đương buổi thiết triều. Gwen đã luôn luôn là Grace Kelly của Truly, Idaho. Nàng giống bà ở một vài điểm nào đó. Ở tuổi bốn mươi tư, trông bà như mới ba mươi chín, như bà thường nói, trông bà quá trẻ để có một đứa con gái hai mươi chín tuổi.

Tại bất cứ nơi nào khác, khoảng cách mười lăm tuổi giữa mẹ và con gái có thể làm cho người ta dị nghị, nhưng ở thị trấn Idaho nhỏ bé, những đôi yêu nhau trong trường trung học kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp không phải là chuyện bất thường, có khi là do cô dâu sắp lâm bồn. Không ai nghĩ gì về chuyện mang thai ở tuổi vị thành niên, tất nhiên trừ khi cặp đôi vị thành niên chưa cưới nhau. Kiểu xì căng đan đó là chủ đề đàm tiếu trong nhiều năm.

Mọi người ở Truly tin rằng bà vợ trẻ của thị trưởng đã góa bụa sau khi bà lấy cha đẻ của Delaney chưa được bao lâu, nhưng điều đó là dối trá. Mười lăm tuổi, bà Gwen dính vào một người đàn ông đã có gia đình, rồi khi phát hiện ra bà có thai, ông ta ruồng rẫy bà và bà đã rời bỏ thị trấn.

“Tôi thấy cô đã trở về. Tôi cứ nghĩ cô đã chết rồi cơ đấy.”

Delaney thấy bà Van Damme già cả đang gặp người trên cái khung đỡ bằng nhôm giúp người già di chuyển và chuệch choạng hướng tới một quả trứng nhồi thịt nướng tẩm tiêu, mái tóc bạc phủ dài cùng với ngón tay run rẩy, y như trong trí nhớ của Delaney. Nàng không thể nhớ họ của bà lão. Nàng cũng không biết mình đã từng nghe nhắc tới chưa. Mọi người đều gọi bà là bà Van Damme già. Giờ bà đã quá già, tấm lưng của bà trĩu xuống bởi tuổi tác và chứng loãng xương, bà đã trở thành một bộ xương người hóa thạch.

“Cháu giúp bà lấy món gì đó để ăn nhé?” Delaney đề nghị, và đứng thẳng người lên thêm chút nữa trong khi nhắm lại xem lần cuối cùng mà nàng uống một ly sữa, hay ít ra là một ly sữa Tums giàu canxi là khi nào.

Bà Van Damme cắm dĩa vào một quả trứng, sau đó đưa đĩa cho Delaney. “Lấy một ít món kia, và món kia nữa,” bà hướng dẫn, chỉ đến nhiều đĩa khác nhau.

“Bà muốn dùng sa lát không?”

“Nó làm ta đầy bụng,” bà Van Damme lẩm nhẩm, sau đó chỉ vào tô phần ong. “Trông có vẻ ngon đấy, rồi thêm một ít cánh gà nữa. Chúng đang nóng, nhưng ta có đem Pepto đây.”

Với vẻ ốm yếu như vậy nhưng bà Van Damme già cả lại ăn như thợ đốn gỗ. “Bà có họ hàng gì với Jean-Claude không?” Delaney nói đùa, cố gắng thêm chút nhẹ nhàng vào bầu không khí có phần u ám.

“Ai cơ?”

“Jean-Claude Van Damme, một võ sĩ.”

“Không, ta không biết Jean-Claude nào cả, nhưng có thể có đứa tên ấy sống ở Emmett. Bọn Van Damme ở Emmett kia luôn gây rắc rối, cứ chực xào xáo mọi chuyện hoặc làm phiền người khác. Năm ngoái, Teddy – đứa cháu nội thứ của anh trai kế ta – đã bị bắt vì tội ăn cắp cái bảng Gấu Smokey to oành người ta đặt trước tòa nhà sở kiểm lâm. Chẳng hiểu tại sao nó lại thích một thứ như vậy?”

“Có thể vì tên anh ta là Teddy?”

“Hử?”

“Đừng bận tâm.” Delaney cau mày. Lẽ ra nàng không nên thử. Nàng quên rằng óc hài hước của mình không thích hợp trong cái thị trấn thô lỗ nơi đàn ông có thói quen dùng túi áo sơ mi để đựng tàn thuốc này. Nàng ngồi cùng với bà Van Damme trên chiếc bàn gần quầy giải khát, sau đó nàng tới quầy rượu.

Nàng thường nghĩ toàn bộ nghi thức sau đám tang với việc mọi người tụ tập lại ăn uống như lợn và say xỉn quả là có đôi chút kỳ quặc, nhưng nàng tin rằng điều đó là nhằm tạo ra sự nhẹ nhõm cho gia đình. Delaney cảm thấy không thoải mái. Nàng thấy nó phô trương, như nàng vẫn luôn cảm thấy như vậy khi sống ở Truly. Nàng lớn lên với tư cách là con gái của thị trưởng và bà vợ quá đỗi kiêu sa của ông. Dẫu sao thì Delaney cũng có hơi kém hơn một chút. Nàng không thoải mái và nhiệt tình như Henry, và nàng cũng chưa từng đẹp như Gwen.

Nàng bước vào phòng khách nơi đám bạn thân của Henry từ Moose Lodge đang chiếm hết quầy bar và nồng nặc mùi rượu Johnnie Walker. Họ hơi chú ý đến nàng khi nàng tự rót ỉnh một ly rượu và trút bỏ đôi giày để thấp mà mẹ nàng khăng khăng cho nàng mượn.

Mặc dù Delaney biết nàng thỉnh thoảng có phần gò ép, nhưng nàng thực sự chỉ có một thói nghiện. Nàng là một người nghiện giày dép. Nàng nghĩ rằng đi đôi Imelda Marcos có hơi xấu một chút. Delaney yêu tất cả các loại giày dép. Ngoại trừ loại giày bệt mềm. Thật chán ngắt. Sở thích của nàng nghiêng về giày gót nhọn, các loại boot hiện đại, hoặc những đôi xăng đan khổng lồ. Quần áo của nàng cũng không theo lẽ lối thông thường. Vài năm trước, nàng làm việc ở Valentina, một thẩm mỹ viện cao cấp, nơi khách hàng trả một trăm đô la để được cắt tóc và trông chờ nhìn thấy những nhà tạo mẫu tóc của mình ăn diện theo một thời thượng. Với đồng tiền bỏ ra, khách hàng của Delaney muốn thấy những chiếc váy bóng ngắn, quần da, hoặc những chiếc áo cánh mỏng tang mặc kèm nịt ngực đen. Trang phục ấy không phù hợp để mặc trong đám tang với cương vị là con gái riêng của vợ người đàn ông đã cai quản thị trấn trong nhiều năm.

Khi Delaney sắp rời khỏi phòng thì cuộc tán gẫu giữ chân nàng lại.

“Don kể là trông ông ta giống như một bánh than củi khi họ lôi ông ta ra ngoài.”

“Thật là một cái chết kinh khủng.”

Những người đàn ông cùng lắc đầu và nốc rượu scotch. Delaney biết rằng đã có một đám cháy trong căn nhà tạm mà Henry xây bên cạnh thị trấn. Theo Gwen, gần đây ông có thú vui gây giống cho ngựa Appaloosa, nhưng ông không quan tâm đến mùi phân chuồng gần nhà mình.

“Henry yêu đám ngựa đó,” một người Moose trong trang phục kiểu cao bồi lên tiếng. “Tôi nghe nói có một tia lửa đã khiến nhà kho bốc cháy. Không còn nhiều tàn tích sót lại của đám ngựa Appaloosa, chỉ còn dăm ba miếng xương đùi và một hai cái móng.”

“Anh có nghĩ đó là do cố ý không?”

Delaney đảo mắt. Cố ý. Trong một thị trấn chưa kết nối truyền hình cáp, dân Truly không yêu thích gì hơn là hóng hớt chuyện phiếm và thêm mắm dặm muối vào. Họ sống vì điều đó. Ngón ngấu nó như một món ăn yêu thích.

“Thanh tra ở Boise không nghĩ vậy, nhưng khả năng đó cũng chưa bị loại trừ.”

Một khoảng lặng xen vào cuộc nói chuyện trước khi ai đó góp lời: “Tôi nghi ngờ rằng cuộc hỏa hoạn là có chủ đích. Ai có thể làm như thế với Henry?”

“Có thể là nhà Allegrazze.”

“Nick ư?”

“Hắn ghét Henry.”

“Có cả đồng người ghét ông ta, thật sự mà nói là như vậy. Thiêu chết một người và đám ngựa của anh ta thì chỉ có thể là một sự căm thù cực độ. Tôi không rõ Allegrazze có oán Henry tới mức đó không.”

“Henry cản trở khá nhiều khi Nick xây dựng mấy khối chung cư ở vịnh Crescent và vì vụ đó hai người bọn họ gần như lao vào nện nhau ở Chevron khoảng một hay hai tháng trước. Tôi không biết làm sao hắn ta có thể sở hữu phần đất đai đó của Henry, nhưng hắn ta chắc chắn đã chiếm được. Sau đó, hắn xây dựng chung cư sắp cái chỗ chết tiệt đó.”

Một lần nữa họ lại lắc đầu và cụng ly. Delaney đã từng có khoảng thời gian nằm trên cát trắng và bơi trong làn nước trong xanh của vịnh Crescent. Nó là đối tượng thèm khát của nhiều người trong thị trấn, cái vịnh là phần chính của phần bất động sản nằm trên phần mở rộng mênh mông của bãi biển chưa được khai thác. Phần tài sản đó thuộc về gia đình Henry qua nhiều thế hệ, và Delaney tự hỏi làm sao Nick có thể nhúng tay vào đó được.

“Lần cuối cùng tôi nghe ngóng được, đám chung cư đó đang sinh lợi cho tên Allegrazze.”

“Ừ, chúng đang bị chiếm dụng bởi đám dân California. Tiếp theo thì các ông biết đấy, chúng ta có thể sẽ bị ngộp thở bởi đồng quần xịp trẻ, thuốc pha cần, và cả áo nịt ngực khêu gợi.”

“Hoặc là bọn diễn viên rởm.”

“Không có gì thảm hơn nếu một tay mê cải cách như Bruce Willis đến đây và xoay xở để biến đổi mọi thứ. Hắn là thứ tồi tệ nhất đã từng xảy ra với Hailey. Mẹ kiếp, hắn đến đây nâng cấp vài tòa nhà, rồi nghĩ hắn có thể bảo mọi người trong toàn thể cái bang chết tiệt này bầu cử như thế nào hay sao.”

Đám đàn ông tán thành bằng cách gật gù với nhau và bằng những lời chế giễu, bất bình. Khi cuộc nói chuyện chuyển sang chủ đề ngôi sao điện ảnh và phim hành động, Delaney rời khỏi phòng mà không ai chú ý. Nàng đi xuống đại sảnh tới phòng làm việc của Henry và đóng cánh cửa sau lưng lại. Trên bức tường phía sau chiếc bàn bằng gỗ gụ, mắt nàng chạm vào bức chân dung của Henry. Delaney nhớ lại lúc ông được vẽ chân dung. Lúc đó nàng mười ba tuổi, cũng là khoảng thời gian mà nàng cố gắng tỏ ra độc lập một chút. Nàng muốn xỏ lỗ tai. Henry không đồng ý. Đó không phải là lần đầu và hiển nhiên cũng không lại lần cuối Henry áp đặt quyền hành của ông lên nàng. Henry luôn phải nắm quyền chi phối mọi chuyện.

Delaney ngồi vào trong một chiếc ghế da lớn và ngạc nhiên khi thấy tấm ảnh của mình đặt trên bàn. Nàng hồi tưởng lại ngày Henry chụp tấm ảnh. Đó là ngày cuộc đời nàng thay đổi. Nàng lên bảy, và mẹ nàng vừa kết hôn với Henry. Đó là thời điểm nàng bước ra khỏi căn phòng đơn ở ngoại ô Las Vegas và, sau một chuyến bay ngắn, dọn về tòa nhà ba tầng xây theo phong cách Victoria ở Truly này.

Lần đầu tiên thấy ngôi nhà, với hai mái nhọn và trần nhà hình vòm, nàng đã nghĩ rằng mình chuyển tới một lâu đài, có nghĩa là Henry hiển nhiên là một ông vua. Ngôi nhà được bao bọc từ ba phía bởi hàng rào cây được xén tỉa gọn ghẽ để có thể quan sát được quang cảnh đẹp đẽ từ trắng cổ, trong khi sân sau thoải thoải trườn về phía làn nước mát rượi của hồ Mary.

Chỉ trong vài giờ, Delaney đã rời xa sự nghèo đói và đắm mình vào một câu chuyện thần tiên. Mẹ nàng đã rất vui mừng và Delaney cũng cảm thấy mình tựa hồ một nàng công chúa. Và trong ngày hôm đó, ngồi trên bậc thang với cái váy trắng nhiều tầng mà mẹ nàng bắt mặc, nàng cảm thấy mình rất yêu quý Henry Shaw. Ông ấy già hơn tất cả những người đàn ông khác trong cuộc đời của mẹ nàng và cũng tử tế hơn. Ông không

la mắng Delaney, và cũng không làm mẹ nàng khóc. Ông khiến nàng cảm thấy an toàn và vững tâm, một điều nàng hiếm khi được biết tới suốt thời thơ bé. Ông nhận nàng làm con nuôi và là người cha duy nhất mà nàng từng có. Vì những lý do đó mà nàng đã quý mến Henry và đã luôn như vậy.

Đó cũng là lần đầu tiên nàng để mắt đến Nick Allegrezza. Anh ta vọt ra từ những bụi cây trong hàng rào nhà Henry, đôi mắt xám cháy rực căm thù, hai bên má hằn lên sự giận dữ. Anh đã khiến nàng sợ hãi, mặc dù cũng ngay khi ấy nàng rất ấn tượng bởi anh. Nick là một cậu bé đẹp trai, tóc đen, nước da rám nắng khỏe khoắn, và đôi mắt như sương khói.

Anh đứng trong bụi táo dại, chống tay lên hông, trông ương ngạnh với vẻ giận dữ và thách thức. Tất cả chất nổi loạn của xứ Basque và Ailen dường như đang sôi lên trong mạch máu anh. Anh nhìn hai người, sau đó, anh nói với Henry. Sau bao nhiêu năm, Delaney không thể nhớ chính xác từng từ, nhưng nàng sẽ không bao giờ quên sự giận dữ đó.

“Con nên tránh xa nó ra!” Henry nói khi họ nhìn anh quay ngoắt người bỏ đi, cái cằm hất cao, lưng thẳng.

Đó không phải là lần cuối cùng ông cảnh báo nàng nên tránh xa Nick, mà nhiều năm sau, nó vẫn là một lời cảnh báo mà nàng ước gì mình có thể nghe theo.

Nick xỏ chân vào chiếc quần jean Levi's, sau đó đứng lên cài khuy lại. Anh nhìn qua vai mình, ánh mắt hướng tới người phụ nữ đang cuộn trong tấm khăn trải giường của khách sạn. Mái tóc vàng của cô trải rộng quanh đầu. Đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở chậm rãi và nhẹ nhàng. Gail Oliver là con gái của một quan tòa, cô vừa ly hôn, trở thành người mẹ độc thân của một đứa con trai nhỏ. Để ăn mừng đoạn kết cho cuộc hôn nhân, cô ta ăn uống thả phanh và đi đặt túi nước muối để nâng ngực. Tại đám tang của Henry, cô nàng mặt dày mày dạn tiến tới chỗ anh và tuyên bố rằng muốn anh là người đầu tiên thấy cơ thể mới của mình. Ánh nhìn trong khước mắt ấy khiến anh biết rằng cô ta tưởng anh thỏa mãn vì được tặng bốc. Nhưng không phải. Anh chỉ muốn tiêu khiển, và cô nàng đã mời chào. Cô ta ra vẻ bị xúc phạm khi anh dừng chiếc Harley ngay trước khách sạn Starlight, nhưng lại không yêu cầu anh đưa mình về nhà.

Nick quay lưng lại phía người phụ nữ đang nằm trên giường và băng qua tấm thảm màu xanh rồi tiến ra cánh cửa trượt bằng kính dẫn đến ban công nhỏ trông xuống xa lộ 55. Anh đã không định tham dự đám tang của ông già. Anh vẫn không biết chính xác nó đã diễn ra như thế nào. Trước đó một phút, anh còn đứng trên vịnh Crescent tiến hành vài quả đầu cơ với nhà thầu phụ, tiếp đó anh chỉ biết là mình cưỡi chiếc Harley đến nghĩa trang. Anh không định tới đó. Anh biết anh là kẻ không được thừa nhận, nhưng dù sao anh cũng đã đi. Bởi một nguyên do nào đó, anh muốn tìm hiểu quá chi tiết, anh phải nói lời vĩnh quyết.

Anh đi tới góc phòng, tránh xa ánh đèn đang lọt qua những khe ván ghép và nhanh chóng chìm vào màn đêm. Đức cha Tippet gần như chưa kịp thốt lên từ “Amen” thì Gail, trong bộ váy mỏng tang với những chiếc dây vai nhỏ xíu đó, đã đến gạ gẫm ăn nằm với Nick.

“Thân hình của em ở tuổi ba mươi ba còn đẹp hơn cả khi em mười sáu,” cô nàng thì thầm vào tai anh. Nick không thể nhớ rõ trông cô ta như thế nào lúc mười sáu tuổi, nhưng anh nhớ nàng ta rất thích tình dục. Gail là một trong số những cô gái rất mê làm tình nhưng sau đó lại làm bộ như một trinh nữ. Cô ta thường trốn khỏi nhà và cào lên cửa sau của cửa hàng tạp hóa Lomax, nơi anh làm việc sau nhiều giờ lau sàn nhà. Nếu anh có hứng, anh sẽ để cô ta vào và thỏa mãn cô ở trên thùng hàng hoặc trên quầy thu tiền. Sau đó, cô ta làm ra vẻ như vừa ban ơn cho anh. Họ đánh giá về chuyện đó khác nhau.

Hơi lạnh buổi tối hắt tung mớ tóc xõa trên vai và lướt qua làn da trần của anh. Vậy nhưng dường như anh không cảm thấy lạnh chút nào. Delaney đã trở về. Khi anh nghe tin về Henry, anh đoán nàng sẽ về nhà để dự đám tang. Nhưng anh vẫn cảm thấy choáng vàng khi thấy nàng phía bên kia hộp đựng tro của ông già, với mái tóc có khoảng năm vệt nhuộm đỏ. Sau mười năm, nàng vẫn khiến anh nhớ đến con búp bê bằng sứ, êm ái như tơ và thanh tú. Khi nhìn thấy nàng, mọi cảm xúc đó của anh lại quay trở về, và anh nhớ lại lần đầu anh để ý tới nàng. Mái tóc của nàng khi ấy óng vàng, và năm đó nàng mới chỉ bảy tuổi.

Vào cái ngày của hơn hai thập kỷ trước, anh đang đứng xếp hàng ở Tasty Freeze thì nghe tin Henry cưới bà vợ thứ hai. Anh không tin vào điều đó. Henry đã tái hôn, và vì từ lâu mọi chuyện Henry làm đều khiến Nick lưu tâm, nên anh và anh trai Louie đã nhảy lên chiếc xe đạp cũ lượn qua hồ nước hướng đến ngôi nhà đồ

sộ kiểu Victoria của Henry. Đầu Nick cũng quay cuồng theo từng vòng bánh xe. Cậu biết Henry sẽ không bao giờ cười mẹ mình. Hai người ghét nhau từ lâu, như Nick vẫn nhớ. Họ không thêm nói chuyện với nhau. Thông thường Henry vẫn lơ Nick đi, nhưng giờ có thể điều đó sẽ thay đổi. Có thể vợ mới của Henry thích trẻ con. Có thể bà ta ưa cậu.

Nick và Louie giấu xe đạp sau những cây thông và úp bụng trần dưới những bụi táo dại rậm rạp bên rìa bãi cỏ trên cái gò. Đó là nơi chúng biết rất rõ. Louie mười hai tuổi, lớn hơn Nick hai tuổi, nhưng Nick kiên nhẫn hơn anh trai. Có thể bởi vì cậu đã quen với việc chờ đợi, hoặc vì cậu có hứng thú với Henry Shaw hơn là anh trai mình. Hai cậu bé tự tìm tư thế thoải mái và sẵn sàng chờ đợi.

“Ông ta sẽ không bước ra đâu,” Louie phàn nàn sau một giờ theo dõi. “Bọn mình đã ở đây lâu rồi, và ông ta vẫn chưa ra.”

“Sớm muộn gì ông ấy cũng sẽ ra thôi.” Nick nhìn anh trai, sau đó lại tập trung vào cửa trước của căn nhà to lớn màu xám. “Phải ra.”

“Bọn mình đi tóm ít cá ở hồ của ông Bender cho rồi.”

Mỗi mùa hè, Clark Bender đều thả cá hồi nâu trong cái ao ở sân sau của mình. Và mỗi mùa hè, đám con trai Allegrezza đều thò cửa ông một mớ cá đẹp để đã dài tận hai lăm phân. “Mẹ sẽ điên lên mất,” Nick nhắc anh trai, trải nghiệm từ tuần trước về cái thìa gỗ nên vào lòng bàn tay vẫn còn in đậm trong trí nhớ cậu. Thông thường, Benita Allegrezza bảo vệ con trai mình với vẻ dữ tợn mù quáng. Nhưng bà không thể phủ nhận những lời buộc tội của ông Bender khi cả hai cùng ngửi thấy mùi ruột cá từ trong nhà, cùng vài tảng thịt cá hồi đu đưa lung lẳng trên xà ngang.

“Mẹ sẽ không biết đâu vì ông Bender không có trong thị trấn.”

Nick nhìn anh trai lần nữa, và ý nghĩ về bọn cá hồi háu đói khiến tay cậu ngứa ngáy muốn đi câu ngay. “Anh chắc không?”

“Chắc chứ.”

Cậu nghĩ đến cái ao và lũ cá đang chờ chiếc cần Pautake’s móc lưỡi câu sắc bén. Sau đó cậu lắc lắc cái đầu và mỉm cười quai hàm. Nếu Henry đã tái hôn, Nick muốn rình xung quanh để thấy vợ ông ta.

“Em điên thật đấy,” Louie nói với vẻ ngao ngán và trườn về phía sau, ra khỏi bụi táo.

“Anh đi câu cá à?”

“Không, anh về nhà, nhưng trước tiên anh phải đi tề cái đã.”

Nick mỉm cười, cậu thích thú khi nghe anh trai mình nói những câu hay ho kiểu đó. “Đừng mách mẹ em ở đâu nhé.”

Louie kéo khóa quần và thở hắt ra khi tề vào một gốc cây thông Ponderosa. “Đừng đi lâu quá mẹ sẽ phát hiện ra đấy.”

“Không lâu đâu.” Khi Louie trèo lên xe và đạp đi, Nick quay lại nhìn cửa trước căn nhà. Cậu chống tay lên cằm và quan sát cánh cửa trước. Trong khi chờ đợi, cậu nghĩ về Louie và cho rằng thật may mắn khi có một người anh trai sắp lên lớp bảy. Cậu có thể kể với anh mình tất cả mọi chuyện và Louie không bao giờ cười nhạo. Louie đã được xem phim người lớn ở trường, và vì thế, Nick có thể hỏi anh những câu quan trọng, như là khi nào mình sắp có lông mu, những điều mà một cậu bé không thể hỏi bà mẹ Công giáo của nó.

Một con kiến gỗ cắn vào tay Nick, cậu định nghiền nát con kiến giữa những ngón tay nhưng vừa khi đó cánh cửa trước mở ra và người cậu như đóng băng lại. Henry bước ra khỏi căn nhà và dừng lại ở hiên nhìn ngoái lại. Ông vung vẩy tay, và một cô bé bước qua ô cửa. Những lọn tóc xoăn vàng óng viền quanh gương mặt và tuôn xuống sau lưng cô bé. Cô bé đặt tay trong tay Henry, họ cùng nhau đi qua cổng vòm và bước xuống những bậc thềm phía trước. Cô bé mặc một chiếc váy trắng mỏng với chiếc tất bằng ren giống trang phục các cô bé mặc trong lễ ban thánh thể đầu tiên của họ, nhưng hôm đó không phải Chủ nhật. Henry hướng về phía Nick, và Nick nín thở, sợ rằng mình đã bị phát hiện.

“Ngay bên phải kia,” Henry nói với cô bé khi họ đi qua bãi cỏ hướng tới chỗ trốn của Nick, “có một cái cây lớn và cha nghĩ có thể dựng một cái nhà cây trên đó.”

Cô bé nhìn lên người đàn ông cao lớn đứng cạnh mình và gật đầu. Những lọn tóc vàng của cô đang đưa như lò xo. Cô bé có làn da nhạt hơn Nick nhiều, và đôi mắt to của cô có màu nâu. Nick nghĩ cô ta trông giống những con búp bê nhỏ mà Tia Narcisa khóa lại cất trong tủ kính, tránh xa lũ con trai vụng về với bàn tay dơ bẩn. Nick chưa bao giờ được phép chạm vào những con búp bê xinh xắn, nhưng thực ra cậu cũng không muốn chút nào.

“Giống như gấu Winnie?” cô bé hỏi.

“Con thích như thế à?”

“Vâng, Henry.”

Henry quỳ một chân xuống và nhìn vào mắt cô bé. “Bây giờ ta là cha của con. Con có thể gọi ta là Cha.”

Ngực Nick phập phồng và trái tim cậu đập thành thịch khiến cậu khó thở. Cậu đã chờ đợi cả đời để nghe thấy những điều như vậy, nhưng Henry đã nói với một đứa con gái ngu ngốc có khuôn mặt tái nhợt thích gấu Winnie. Có lẽ cậu đã gây ra tiếng động, vì thấy Henry và cô bé nhìn vào chỗ cậu đang nấp.

“Ai ở trong đó?” Henry đứng lên hỏi.

Với nỗi sợ hãi bóp nghẹt lấy dạ dày, Nick chậm chạp đứng lên và đối diện với người đàn ông mà mẹ luôn bảo rằng đó là cha cậu. Cậu đứng thẳng người, vai chùn lại và nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám nhạt của Henry. Cậu muốn chạy, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Mày ở đây làm gì?” Henry hỏi lại lần nữa.

Nick hất cằm lên nhưng không trả lời.

“Đó là ai vậy, Henry?” cô bé hỏi.

“Không ai cả,” ông trả lời và quay sang Nick. “Đi về nhà. Bây giờ rút đi, và đừng lảng vảng tới đây nữa.”

Đứng trong bụi táo gai cao ngang ngực, đầu gối run rẩy và dạ dày đau nhói, Nick Allegrezaa cảm thấy niềm hy vọng đã tắt ngúm. Cậu ghét Henry Shaw, “Ông là tên chó đẻ khốn nạn,” cậu nói, sau đó nhìn sang cô bé tóc vàng. Cậu cũng ghét cô ta. Với nỗi oán hận rực cháy trong mắt và đau nhói bởi cơn giận dữ, cậu quay đi và bước ra khỏi chỗ nấp. Cậu sẽ không bao giờ trở lại. Cậu đã chấm dứt ảo tưởng. Chờ đợi những thứ mình sẽ chẳng bao giờ có được.

Tiếng bước chân kéo Nick khỏi những suy nghĩ về quá khứ, nhưng anh không quay lại.

“Anh nghĩ sao?” Gail đến phía sau anh, và choàng tay quanh ngực anh. Chất vải mỏng manh của chiếc váy cô ta mặc là thứ ngăn cách duy nhất giữa ngực cô ta và lưng anh.

“Về chuyện gì?”

“Về cơ thể mới mẻ và đầy đặn của em.”

Anh quay lại và sau đó nhìn thẳng vào cô ta. Cô nàng chìm trong bóng tối nên anh không thể nhìn rõ. “Em trông được lắm,” anh trả lời.

“Được? Em chi cả ngàn đô để nâng ngực, và đó là điều tốt nhất anh có thể nói? ‘Em trông được lắm’?”

“Thế em muốn tôi nói gì, rằng nếu em khôn ngoan hơn, thì nên đầu tư tiền bạc vào bất động sản còn hơn là vào mấy túi nước muối à?”

“Em nghĩ rằng đàn ông thích những bộ ngực to,” cô ta nói với vẻ giận dữ.

To hay nhỏ không quan trọng bằng những gì mà một phụ nữ đã làm với thân thể cô ta. Anh thích người phụ nữ biết cách sử dụng những lợi thế sẵn có, buông thả trên giường. Một người phụ nữ có thể làm tất cả mọi chuyện với anh. Gail đã quá quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình.

“Em nghĩ rằng tất cả đàn ông đều mơ tưởng những bộ ngực to,” cô nàng tiếp tục.

“Không phải tất cả.” Nick đã không có mơ tưởng gì về phụ nữ trong một thời gian dài. Thật ra, anh đã không còn mơ tưởng kể từ khi còn bé, và mọi mơ tưởng đó thì đều như nhau cả.

Gail vòng tay quanh cổ anh và nhón gót lên. “Mới vừa nãy anh có vẻ chẳng hề khó chịu gì.”

“Tôi không nói là mình khó chịu.”

Cô ta vuốt tay xuôi theo ngực xuống bụng anh. “Yêu em nữa đi.”

Anh nắm lấy cổ tay cô ta. “Tôi không yêu.”

“Thế chúng ta đã làm gì nửa giờ trước?”

Anh muốn trả lời ngắn gọn chỉ trong một từ, nhưng anh biết cô nàng sẽ không hiểu được sự thẳng thắn đó. Anh nghĩ tới việc đưa cô ta về nhà, nhưng Gail đã đưa tay xuống phía trước chiếc quần jean của anh, và anh nghĩ có thể chờ thêm một chút để xem cô ta nghĩ gì. “Đó là tình dục,” anh nói. “Chuyện này chả liên quan gì đến chuyện kia cả.”

“Sao anh cay nghiệt thế.”

“Sao nào, bởi vì tôi không nhập nhằng giữa tình dục và tình yêu?” Nick không cho rằng bản thân mình cay nghiệt, chỉ là không có hứng thú. Như anh quan niệm, không có gì có thể đổi chác trong chuyện yêu đương. Chỉ có lãng phí vô khối thời gian và tiền bạc.

“Có thể anh chưa bao giờ được yêu.” Cô ta ấn mạnh tay vào cúc quần anh. “Có thể anh sẽ yêu em.”

Nick ghìmi tiếng cười thầm trong ngực. “Đừng tính tới chuyện đó.”

2. Rachel Gibson - Chương 2

Chương 2

Buổi sáng sau tang lễ, Delaney ngủ dậy muộn và suýt chuồn ra khỏi buổi họp mặt của Hội Thiện nguyện Truly, một tổ chức thanh thiếu niên trong thị trấn. Nàng định dành cả buổi chiều để quanh quẩn gần nhà và ở bên mẹ trước khi gặp cô bạn thân Lisa Collins từ thời trung học vào buổi tối. Hai người dự định dành cả đêm ở bar Mort uống rượu margarita và tán gẫu.

Nhưng bà Gwen lại có kế hoạch khác dành cho Delaney. “Mẹ muốn con ở lại buổi họp mặt,” bà nói ngay khi nàng bước vào bếp, trông bà hết như một người mẫu ảnh trong chiếc váy lụa xanh. Trán bà hơi nhăn lại khi thoáng liếc qua giày của Delaney. “Chúng ta sắp trang bị cho sân thể thao của công viên Larkspur, và mẹ nghĩ con sẽ có những cách hay để giúp chúng ta gây quỹ.”

Delaney thấy thà nhai giấy thiếc còn hơn phải tham dự những buổi họp mặt tẻ nhạt của mẹ nàng. “Con bận rồi,” nàng nói dối, và phết đều mứt dâu lên một cái bánh nướng. Tuy đã hai mươi chín tuổi nhưng nàng vẫn không cho phép mình chủ tâm làm mẹ thất vọng.

“Bận gì vậy?”

“Con đi gặp bạn rồi cùng ăn trưa.” Nàng tựa lưng vào chiếc kệ góc bằng gỗ anh đào và cắn miếng bánh.

Đuôi mắt bà Gwen khẽ nheo lại, “Con định vào thị trấn với bộ dạng như thế à?”

Delaney nhìn nhanh xuống chiếc áo len trắng ngắn tay của mình, cùng với chiếc quần soóc jean màu đen, và đôi xăng đan to bản có đế cao su nhọn với quai hậu bằng da nhỏ nhắn, cầu kỳ. Nàng diện đồ không mốt lắm, nhưng có thể đôi giày của nàng có chút khác biệt với chuẩn mực thường thấy ở cái thị trấn nhỏ này. Nàng chẳng quan tâm; nàng khoái chúng. “Con thích những thứ con đang mang,” nàng nói, cảm giác như mình vừa quay lại thời chín tuổi. Nàng không thích cảm giác đó, nhưng nó đã khiến nàng nhớ tới lý do quan trọng nhất đã khiến nàng muốn rời khỏi Truly ngay lập tức vào buổi chiều sau khi công bố di chúc của Henry.

“Mẹ con mình sẽ đi mua sắm vào tuần tới. Chúng ta sẽ lái xe tới khu Boise và dành cả ngày để mua sắm.” Bà Gwen mỉm cười với vẻ hào hứng thực sự. “Bây giờ con đã về nhà, chúng ta có thể đi ít nhất một lần mỗi tháng.”

Thì ra là vậy. Bà Gwen tưởng Delaney sẽ về hẳn Truly sau cái chết của Henry. Nhưng Henry Shaw không phải là nguyên nhân duy nhất khiến Delaney buộc mình phải lánh xa Idaho.

“Con không cần gì cả, mẹ à,” nàng trả lời và ăn nốt bữa sáng của mình. Nếu ở thêm vài ngày nữa, nàng chắc rằng bà Gwen sẽ bảo nàng tới Liz Claiborne và trở thành một thành viên đáng kính của hội Từ Thiện. Từ hồi nhỏ, nàng ăn mặc và sống theo cách mình không muốn để làm vui lòng cha mẹ. Nàng sẵn lòng làm tất cả để đạt thành tích cao ở trường học, và nàng chẳng muốn phải cố gắng đến vậy chỉ để giành được vài lời có cánh trong sổ niên giám của nhà trường. Là con gái của thị trưởng, điều đó có nghĩa nàng phải hoàn hảo.

“Đôi giày đó chẳng phải bất tiện lắm sao?”

Delaney lắc đầu. “Con muốn biết thêm về vụ hỏa hoạn,” nàng nói, muốn chuyển chủ đề. Từ khi trở về Truly, nàng biết rất ít về những gì đã thực sự xảy ra vào cái đêm Henry qua đời. Mẹ nàng đã do dự khi đề cập đến chuyện đó, nhưng bây giờ đám tang đã xong, nàng lại cố ép mẹ cho biết thêm thông tin.

Bà Gwen thở dài và với lấy con dao cắt bơ mà Delaney đã dùng để phết mứt lên bánh. Gót giày màu xanh của bà kêu lách cách trên nền gạch đỏ khi bà đi đến bồn rửa bát. “Hiện tại mẹ cũng không biết nhiều hơn những gì mẹ đã nói khi gọi điện cho con vào thứ Hai tuần trước.” Bà đặt con dao xuống và nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ phía trên bồn rửa bát. “Henry ở trong nhà tạm và căn nhà bốc cháy. Cảnh sát trưởng Crow nói với mẹ đám cháy bắt đầu từ đám vải vụn lau dầu lạnh mà ông ấy để gần cái lò sưởi cũ.” Giọng bà Gwen lạc đi khi cắt lời.

Delaney tiến đến bên mẹ và vòng tay lên vai bà. Nàng nhìn ra sân sau, nơi cầu phao buộc tàu dập dềnh trên sóng nhẹ, và hỏi một câu nàng rất sợ phải nói ra, “Mẹ có biết liệu ông ấy có phải đau đớn nhiều không?”

“Mẹ không nghĩ vậy, nhưng nếu ông ấy phải chịu đau đớn thì mẹ cũng không muốn biết. Mẹ không biết ông ấy còn sống bao lâu không hay có thể Chúa nhân từ đã giải thoát cho ông trước khi ngọn lửa chạm tới thân thể. Mẹ không hỏi. Mọi thứ xảy ra tuần trước đã nặng nề quá sức rồi.” Bà dừng lại để lấy giọng. “Mẹ có nhiều chuyện phải làm và không muốn nghĩ về nó.”

Delaney nhìn mẹ nàng, và lần đầu tiên trong một khoảng thời gian rất dài, nàng cảm thấy thực sự gần bó với người đàn bà đã sinh ra nàng. Họ rất khác nhau, nhưng trong hoàn cảnh này, cả hai người có cùng một tâm trạng. Bất kể những sai lầm của ông trước kia, cả hai đều yêu quý Henry Shaw

“Con nghĩ rằng bạn mẹ sẽ hiểu nếu mẹ không tới buổi họp mặt hôm nay. Nếu mẹ muốn, con có thể gọi cho họ giúp mẹ.”

Bà Gwen quay về phía Delaney và lắc đầu. “Mẹ có trách nhiệm, Laney à. Mẹ không muốn cuộc sống của mình ngừng lại mãi mãi.”

Mãi mãi? Henry mới mất chưa được một tuần, chôn cất chưa được hai bốn tiếng. Nàng buông tay khỏi vai mẹ, cảm thấy mối liên hệ giữa họ tan vỡ. “Con ra ngoài một lát,” nàng nói, và bước ra ngoài qua lối cửa sau trước khi biểu lộ sự thất vọng. Cơn gió nhẹ cuối buổi sáng xào xạc thổi qua cây dương đang run rẩy, tiếng lá xì xào tràn ngập không trung thoảng mùi thơm gỗ thông. Nàng hít thật sâu và đi xuyên qua hành lang phía sau.

Thất vọng là từ thích hợp nhất để mô tả về gia đình của nàng. Họ coi trọng sĩ diện, vì thế, họ cảm thấy khổ sở khi làm người khác thất vọng. Trước đây khá lâu, nàng nhận ra mẹ nàng là một người nông cạn và hời hợt, để tâm tới vẻ bề ngoài nhiều hơn là thực chất. Và Delaney cũng thừa nhận rằng Henry là một người có tính đồng bóng vượt quá mức bình thường. Khi nàng cư xử như ông mong đợi, thì ông là một người cha tuyệt vời. Ông dành thời gian của mình để đưa nàng và lũ bạn của nàng đi chèo thuyền hoặc cắm trại ở Sawtooths, nhưng gia đình Shaw đã trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, và nàng luôn cảm thấy thất vọng khi mọi thứ, ngay cả tình yêu, đều có điều kiện kèm theo.

Delaney đi qua một cây thông Ponderosa cao vút rồi đến chỗ bầy chó đang chạy nhảy ở bên rìa bãi cỏ phía

sau. Trên cửa chuồng chó có đóng hai tấm biển đồng ghi rõ hai con chó giống Weimaraners ở bên trong có tên là Duke và Dolores.

“Bọn mày phải không, lũ cún xinh đẹp?” nàng thì thầm, chạm vào chiếc mũi trơn mượt của chúng qua những mắt xích và nói chuyện như thể chúng là những con chó nhỏ nuôi trong phòng. Delaney yêu chó, và cùng lớn lên với thế hệ trước của Dolores và Duke, Clark và Clara. Nhưng dạo gần đây, nàng chuyển chỗ thường xuyên tới mức không thể nuôi được một con thú cưng nào cả. “Thật tội cho bọn mày khi bị nhốt ở đây.” Lũ chó giống Weimaraners liếm ngón tay nàng, và nàng khụy một bên gối xuống. Trông chúng có vẻ sạch sẽ và chắc chắn đã được huấn luyện cẩn thận, bởi vì chúng đã từng sống với Henry. “Tao biết cảm giác của bọn mày,” nàng nói. “Tao cũng từng bị giam hãm ở đây.” Duke rên rỉ thật đáng thương làm cho Delaney cũng thấy động lòng. “Được rồi, nhưng không được đi khỏi sân nhé,” nàng nói khi đứng lên.

Cánh cửa cũi mở toang và Duke và Dolores lao bắn về phía trước, vọt qua Delaney như hai vệt ánh sáng. “Khỉ thật, quay lại đây!” nàng kêu lên, xoay người lại và trong một thoáng chỉ còn kịp thấy hai cái đuôi ngắn lông lá khuất vào cánh rừng. Nàng suy nghĩ về khả năng cứ để chúng đi và hy vọng chúng sẽ tự quay về. Sau đó, nàng nghĩ đến con đường quốc lộ cách nhà không đến một dặm.

Nàng túm lấy hai sợi dây buộc bằng da ở trong cũi và chạy theo chúng. Nàng không nghĩ là có thể bắt kịp lũ chó, nhưng cũng không muốn chúng gặp phải tai nạn trên đường quốc lộ. “Duke! Dolores!” nàng vừa gọi vừa chạy nhanh hết sức, trong khi cố gắng giữ thăng bằng trên đôi xăng đan đế nhọn. “Ăn tối nào. Thịt bò này. Kibble và Bits này.” Nàng đuổi theo lũ chó vào trong rừng, trên những con đường mòn mà nàng hay lang thang hồi còn bé. Bóng những cây thông lừng lững phủ lên nàng, những đám cây bụi quất vào cẳng chân và mắt cá nàng. Nàng bắt kịp lũ chó ở ngôi nhà cây mà Henry đã xây cho nàng lúc bé, nhưng chúng vùng ra khi nàng vừa định túm lấy vòng cổ chúng. “Sữa này – Xương này,” nàng gọi to khi đuổi theo chúng qua tảng đá Con Voi và lạch Huckerberry. Nàng có thể đã bỏ cuộc nếu hai con vật không giữ khoảng cách vừa phải, trên người nàng với một cự ly gần. Nàng đuổi theo chúng dưới những nhánh dương đang sà thấp và bị xây xát ở tay khi nhảy qua một cây thông bị đổ.

“Khỉ thật!” nàng lầm bầm khi xem xét vết xước. Duke và Dolores ngồi xổm, vẫy những chiếc đuôi ngắn lông lá và đợi nàng đến. “Lại đây!” nàng ra lệnh. Chúng cúi đầu xuống có vẻ phục tùng, nhưng ngay khi nàng bước tới, chúng lại nhảy lên và chạy mất. “Quay lại đây!” nàng đã định để chúng đi, nhưng sau đó chợt nhớ đến buổi họp mặt của Hội Thiện Nguyện Truly tại nhà mẹ nàng. Đuổi theo lũ chó ngốc nghếch qua cánh rừng xem ra còn thú vị hơn.

Nàng chạy theo chúng lên một ngọn đồi nhỏ và dừng lại gần một cây thông để lấy hơi. Nàng nhú mào trong khi nhìn chằm chằm vào bãi cỏ phía trước, được chia thành những khoảng nhỏ và không có cây cối gì khác. Một cái xe ủi đất và một máy xúc đậu gần chiếc xe tải lùn to lớn. Những vệt sơn phản quang màu cam đánh dấu mấy điểm trên khoảng đất bên cạnh rãnh thoát nước lớn, và Nick Allegrezza đứng giữa đồng hồ độn bên cạnh chiếc Jeep Wrangler màu đen, Duke và Dolores nằm dưới chân anh.

Trái tim Delaney như bật ra khỏi lồng ngực. Nick là người duy nhất nàng hy vọng sẽ không đổi mặt trong chuyến về nhà ngắn ngủi này. Anh ta là nguyên nhân chính gây ra nỗi tủi hổ lớn nhất nàng phải nếm trải trong cuộc đời mình. Nàng cố gắng kìm nén thôi thúc được xoay người quay trở lại con đường vừa nãy. Nick đã nhìn thấy và không cách nào tránh mặt được nữa. Nàng đành bình tĩnh xuống nốt đoạn dốc rồi đi về phía anh.

Anh mặc bộ đồ đã mặc ngày hôm qua, trong đám tang của Henry. Áo thun trắng, quần Levi’s, khuyên tai vàng, nhưng hôm nay anh đã cạo râu và cột tóc đuôi ngựa. Trông anh như người mẫu trên pa nô quảng cáo, chẳng mặc gì ngoài chiếc quần Calvin’s.

“Xin chào,” nàng gọi lớn. Anh không nói gì, chỉ đứng yên lặng ở chỗ cũ, ung dung cào bàn tay to bản lên đầu con Duke trong khi đôi mắt xám vẫn quan sát nàng. Nàng cố gắng trấn áp nỗi e sợ đang đè nặng lên mình khi chỉ còn cách anh vài bước. “Tôi đang đưa lũ chó của Henry đi dạo,” nàng nói, thêm một lần nữa đổi mặt với sự yên lặng, và ánh nhìn sâu thẳm, điềm tĩnh của anh. Trông anh cao hơn so với trong trí nhớ của nàng. Đầu nàng chỉ chạm đến ngang vai anh. Bộ ngực của anh trông rộng hơn. Các bắp thịt vòng to hơn. Lần cuối nàng đứng gần anh thế này, anh đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của nàng và thay đổi nó mãi mãi. Nàng đã nghĩ anh là một kỹ sư trong bộ áo giáp sáng loáng, lái một chiếc Mustang mòn vẹt. Nhưng nàng đã lầm.

Suốt cuộc đời nàng, anh là một điều cấm kỵ, và nàng bị hút vào anh như thiêu thân lao vào ánh đèn. Nàng đã là một cô gái luôn khát khao được tự do, và tất cả những gì anh phải làm là ngoắc tay gọi nàng và chỉ thốt ra bốn từ một cách dứt khoát. Bốn từ khiêu khích từ đôi môi hư hỏng của anh. “Lại đây, thả hoang,” anh nói, và sâu thẳm trong linh hồn nàng đã trả lời vâng. Như thể anh đã nhìn thấu tận tâm can, xuyên qua lớp vỏ bên ngoài, để nhận ra một Delaney đích thực. Nàng khi đó mười tám tuổi và còn rất ngây thơ. Nàng chưa bao giờ được tự do dang đôi cánh của mình, và Nick giống như một đọt ô xy trong lành ngấm thẳng vào tâm trí của nàng. Nhưng nàng đã phải trả giá cho điều đó.

“Bọn chúng không được ngoan như Clark và Clara lúc trước,” nàng tiếp tục, bỏ qua sự im lặng đầy vẻ dọa dẫm của anh.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, nhưng không phải những điều nàng hình dung. “Em đã làm gì mái tóc của mình vậy?”

Nàng chạm ngón tay lên những lọn tóc màu đỏ gợn sóng mềm mại. “Tôi thích như vậy.”

“Màu vàng sẽ khiến em đẹp hơn.”

Delaney buông tay, và nhìn xuống lỗ chó dưới chân Nick. “Tôi có hỏi ý kiến của anh đâu.”

”Em nên hỏi.

Nàng thật sự thích mái tóc của mình, nhưng ngay cả khi không thích, nàng cũng không muốn tự trách mình. “Anh làm gì ở đây vậy?” nàng hỏi khi cúi người về phía trước và đóng dây buộc vào vòng cổ con Duke. “Cướp bóc à?”

“Không.” Anh đu đưa gót chân. “Anh không bao giờ cưỡng đoạt gì vào ngày Chủ nhật. Em sẽ an toàn.”

Nàng nhìn thẳng vào gương mặt u ám của anh. “Nhưng tang lễ là một cuộc chơi sòng phẳng, phải không?”

Một nếp nhăn hiện rõ trên trán anh. “Em đang nói về điều gì vậy?”

“Cô ả tóc vàng hôm qua ấy. Anh cư xử ở đám tang như thể ở một quán bar thoát y vậy. Như thế là bất kính và vụng về, Nick à. Cho dù là với anh.”

Về khó chịu biến mất, nhường chỗ ột nụ cười phóng túng. “Em ghen à?”

“Đừng tự đề cao bản thân mình như thế.”

“Muốn biết chi tiết không?”

Nàng đảo mắt. “Tha cho tôi đi.”

“Em chắc không. Đó là một chuyện khá hấp dẫn đấy.”

“Tôi nghĩ mình sẽ không cần biết làm gì.” Nàng vén một bên tóc lên phía sau tai, sau đó vươn người về phía con Dolores.

Trước khi nàng tóm được con chó, Nick với tay nắm lấy cổ tay nàng. “Chỗ này bị làm sao vậy?” anh hỏi và vuốt mu bàn tay nàng. Bàn tay của anh to lớn, thô ráp và đầy vết chai sần, rồi anh khẽ miết ngón tay theo cái vết xước trên tay nàng. Một cảm giác ngứa ran dễ chịu đột nhiên xuất hiện nơi ngón tay, sau đó lan ra khắp cánh tay mình.

“Không có gì.” Nàng rút tay ra. “Tôi bị trầy khi leo qua một thân cây đổ.”

Anh nhìn thẳng vào mặt nàng. “Em đã trèo qua thân cây với đôi giày đó sao?”

Lần thứ hai trong vòng chưa đầy một giờ, đôi giày yêu thích của nàng bị châm biếm.

“Không có gì bất tiện với chúng cả.”

“Sẽ không, nếu em là một chuyên gia câu thúc tình dục.” Anh nhìn xuống người nàng, rồi sau đó chậm chậm ngược lên. “Phải không?”

“Ồ đó mà mơ đi.” Nàng lại túm lấy Dolores, và lần này thì tròng được dây vào cái vòng trên cổ nó. “Chả phải là một ý hay khi dùng roi da và dây xích.”

“Thật đáng tiếc.” Anh khoanh tay quanh ngực và tựa hông vào chiếc lớp xe Jeep. “Thứ gần với chuyện gia câu thúc tình dục nhất mà Truly từng có là Wendy Weston, vô địch trượt bờ và lăn thùng toàn bang năm 1990.”

“Anh có đủ sức để cho hai người phụ nữ đá vào hông không?”

“Em có thể bắt tôi đi mà,” anh nói kèm theo nụ cười nhạo. “Em trông ngon lành hơn Wendy, và em có đôi giày rất hợp kiểu.”

“Cảm ơn. Thật không may là chiều mai tôi sẽ đi khỏi đây.”

Trông anh có vẻ ngạc nhiên khi nghe nàng trả lời. “Chuyến đi ngắn thế.”

Delaney nhún vai và kéo mũ chó về phía mình. “Tôi chẳng bao giờ có ý định ở đây lâu.” Nàng có thể sẽ không bao giờ còn gặp lại anh, và nàng để ánh mắt lướt lơ lửng trên những đường nét đa tình nơi khuôn mặt ngăm đen của anh. Anh quá đẹp nếu so với tính cách của mình, nhưng có thể anh không tồi tệ như nàng đã ghi nhớ. Anh không đời nào có thể trở thành một người đàn ông tử tế, nhưng ít ra anh đã không nhắc nàng nhớ tới cái đêm nàng ngồi trên mui chiếc Mustang của anh. Đã mười năm trôi qua, và có thể anh đã quên. “Chào nhé, Nick,” nàng nói và lui về phía sau một bước.

Anh đưa hai ngón tay lên trán chào nàng một cách giấu cợt, và nàng quay trở lại con đường cũ, lùi theo mũ chó.

Trên đỉnh ngọn đồi nhỏ, nàng liếc lại phía sau một lần cuối, Nick đứng bên chiếc xe Jeep đúng chỗ nàng đã rời khỏi, cánh tay vòng quanh ngực, dõi theo nàng. Khi bước vào trong cánh rừng, nàng nhớ lại cô gái tóc vàng Nick đã nhặt được ở đám tang Henry. Có thể anh ta đã chín chắn hơn, nhưng nàng dám cá rằng cái thứ chảy trong huyết quản của anh ta không phải là máu mà là ham muốn tình dục.

Duke và Dolores giật mạnh khiến Delaney phải ghi chặt tay. Nàng nghĩ về Henry và Nick rồi tự hỏi một lần nữa, rằng liệu Henry có đề cập đến con trai của ông trong bản di chúc. Nàng thắc mắc không biết họ đã từng hòa giải chưa, và nàng cũng băn khoăn không biết Henry để lại gì ỉn. Vài phút đầu, nàng nghĩ rằng đó là một món tiền. Nàng tưởng tượng ra mình sẽ làm gì với số tiền ấy. Trước tiên, nàng sẽ trả dứt tiền cho cái xe, sau đó, mua một đôi giày từ những tiệm như Bergdorf Goodman. Nàng chưa bao giờ có một đôi giày quá tám mươi đô la, mặc dù rất muốn.

Và biết đâu Henry để lại một khoản kénch xù?

Nàng sẽ mở thẩm mỹ viện của riêng mình. Điều đó là chắc chắn. Một thẩm mỹ viện hiện đại với nhiều gương, đá cẩm thạch và thép không gỉ. Nàng mơ về sự nghiệp riêng của mình trong một lúc, nhưng có hai điều cản trở. Thứ nhất, nàng không tìm thấy một thành phố khiến nàng muốn ở lại quá hai năm. Và thứ nữa, nàng không có vốn và cũng không có gì để chấp để vay.

Delaney dừng lại trước cái cây đổ lúc trước nàng đã trèo qua. Duke và Dolores bắt đầu kéo nàng đi, nàng nắm chặt dây cổ của mũ chó và bị kéo đi vòng vòng một đoạn dài. Gót giày nàng chuênh choạng trên đá, và ngón chân nàng vấy bẩn. Khi một mối xuyên qua mấy bụi táo dại, nàng hình dung ra những loài côn trùng cắn và hút máu. Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc xương sống, nàng buộc mình không được nghĩ đến nguy cơ mắc phải chứng sốt xuất huyết từ núi Rocky mà quay sang tưởng tượng về tiệm thẩm mỹ cao cấp của mình. Nàng sẽ khởi nghiệp từ một cái tiệm có năm ghế, và thợ tạo mẫu tóc phải thuê chỗ của nàng để hành nghề. Vì nàng không thích làm móng chân tay, nên sẽ thuê người làm việc đó. Nàng sẽ tập trung vào công việc mình yêu thích, cắt tóc, tâm tình và pha cà phê phục vụ khách. Nàng dự định thu mỗi người chừng hai mươi lăm đô la cho việc cắt tóc và sấy khô. Chỉ là hạ giá ban đầu, và một khi đã có cơ sở khách hàng vững chắc, nàng sẽ tăng giá dần dần.

Chúa phù hộ nước Mỹ và hệ thống thị trường tự do nơi mọi người có quyền mua những gì họ muốn. Ý nghĩ đó đưa nàng quay về với Henry và bản di chúc của ông. Càng nghĩ về chuyện mở mỹ viện cho riêng mình, nàng càng không chắc rằng ông có để lại tiền cho nàng hay không. Có thể, ông đã để lại cho nàng thứ mà ông biết rằng nàng không muốn.

Khi Delaney cẩn thận băng qua lạch Huckerberry hai con chó nhảy xuống và làm bắn lên người nàng những giọt nước giá buốt. Henry có thể để lại cho nàng một thứ gì đó không hay ho cho lắm để hành hạ tâm trí

nàng. Thứ gì đó đại loại như bầy chó giống Weimaraners ngỗ ngược.

Khu thị tứ của Truly có hai cửa hàng tạp hóa, ba nhà hàng, bốn quán bar và một chốt đèn giao thông mới lắp. Bãi chiếu phim Valley View đã sập tiệm năm năm trước vì kinh doanh khó khăn, và một trong hai tiệm thẩm mỹ duy nhất, Gloria's: Tiệm Cắt tóc, đã đóng cửa hai tháng trước vì cái chết bất ngờ của Gloria. Người phụ nữ nặng đến tạ rưỡi ấy đã lên cơn đau tim nghiêm trọng khi đang gội đầu và uốn tóc cho bà Hillard. Bà Hillard tội nghiệp đến giờ vẫn còn mơ thấy ác mộng về chuyện đó.

Tòa án cũ nằm cạnh đồn cảnh sát và tòa nhà của hạt kiểm lâm. Ba nhà thờ tranh dành con chiên của nhau, dòng Mormon, Công giáo và nhà thờ Cơ đốc Phục Lâm. Một bệnh viện mới được xây dựng cạnh đường phố thông trung học và trung học cơ sở, nhưng nổi tiếng nhất trong thị trấn là quán rượu Mort, nằm trong khu quy hoạch cũ của Truly, trên phố Main, giữa Value Hardware và nhà hàng Panda.

Mort không chỉ là một chỗ chuyên để say sưa chè chén. Nó là một quán rượu lừng danh, nổi tiếng với bia Coors mát lạnh và một dãy sừng hươu. Những chiếc sừng hươu, nai, linh dương, nai sừng tấm trang trí cho bức tường phía trên quầy rượu, những cái gạc tuyệt đẹp của chúng được tô điểm thêm bằng đám nội y sặc sỡ sặc màu. Áo tắm. Quần xi líp. Quần lọt khe... Đủ màu sắc, được bọn say xỉn ký tên và để ngày tháng rồi tặng lại. Vài năm trước, chủ quán đã đóng đinh treo một cái đầu hổ có sừng cạnh cái gạc nai, nhưng không một người đàn bà kiêu hãnh nào, dù say hay tỉnh, lại muốn quần lót của cô ta treo lên một cái thứ trông có vẻ ngu ngốc như thế. Cái đầu đó nhanh chóng được đưa vào phòng trong để treo trên máy bắn đạn.

Delaney chưa bao giờ tới quán Mort. Mười năm trước nàng còn quá trẻ. Bây giờ, trong lúc nhăm nháp rượu margaritas trong một gian phòng hướng ra sau quán, nàng chột bần khoản về sức hấp dẫn của nơi này. Ngoại trừ bức tường trên quầy rượu, Mort cũng như hàng trăm quán bar khác ở hàng trăm thị trấn nhỏ khác. Ánh sáng mờ mờ, máy hát đều đều, và mùi rượu bia, thuốc lá ngấm vào mọi thứ. Trang phục của nàng rất bình thường, Delaney cảm thấy hoàn toàn tự nhiên trong chiếc quần jean và áo thun ngắn tay hiệu Mossimo.

“Cậu đã từng tặng lại đồ lót của mình chưa?” nàng hỏi Lisa lúc đó đang ngồi bên đối diện của bộ bàn ghế bằng nhựa vinyl xanh. Mới vài phút gặp lại bạn cũ, cả hai đã trò chuyện bình thường, như thể họ chưa bao giờ xa nhau.

“Đó là điều tớ muốn nhắc lại,” Lisa trả lời, đôi mắt xanh lục ánh lên chút hài hước. Lisa cười rất thoải mái, và chính tiếng cười đó đã làm họ thân nhau từ hồi học lớp bốn. Lisa là người vô tư lự, mái tóc đen luôn buộc thành cái đuôi ngựa xộc xệch. Delaney thì có chinn chu hơn, mái tóc vàng của nàng luôn được uốn thành từng lọn hoàn hảo. Lisa là một người tự do. Delaney thì đang trông chờ được tự do. Hai người có cùng sở thích âm nhạc và phim ảnh, thích tranh luận với nhau như chị em hàng giờ liền. Họ luôn bổ sung cho nhau.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông, Lisa học tiếp để lấy tấm bằng trang trí nội thất. Cô sống ở Boise tám năm, làm việc ột công ty thiết kế, nơi cô làm tất cả mọi việc mà chẳng hề được ghi nhận. Hai năm trước, cô nghỉ việc và trở về Truly. Bây giờ, nhờ sự hỗ trợ của máy vi tính và modem, cô điều hành công việc thiết kế của mình ở nhà.

Delaney nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp và đuôi tóc rối của bạn mình. Lisa trông thông minh và cuốn hút, nhưng tóc của Delaney vẫn đẹp hơn. Nếu nàng lưu lại thị trấn lâu hơn, nàng sẽ tóm lấy cô bạn mà thay đổi kiểu tóc để tạo điểm nhấn cho đôi mắt, sau đó có thể nhuộm vài vệt sáng màu ôm quanh mặt.

“Mẹ cậu nói với tớ rằng cậu là thợ trang điểm ở Scottsdale. Bà ấy nói cậu có những khách hàng nổi tiếng.”

Delaney không tỏ ra ngạc nhiên về sự thêm thắt của mẹ và nhấp một ngụm margaritas. Gwen ghét công việc của Delaney, có lẽ do nó khiến bà nhớ lại cuộc sống của họ trước khi có Henry – một cuộc sống Delaney không được phép nhắc đến, khi Gwen làm đầu cho những vũ công thoát y ở Vegas. Nhưng Delaney khác hẳn mẹ mình. Nàng thích công việc trong tiệm uốn tóc. Phải mất nhiều năm nàng mới phát hiện ra sở thích của mình. Nàng yêu những cảm giác rõ ràng, mùi vị của Paul Mitchell, và món thù lao của những khách hàng khi hoàn toàn hài lòng. Chẳng có gì sai quấy khi nàng trở thành một tay kéo bạc thầy. “Tổ tạo mẫu tóc trong một mỹ viện ở Scottsdale, nhưng sống ở Phoenix,” nàng nói, và ném chút muối còn vương lại ở môi trên. “Tớ thích nghề này, nhưng mẹ tớ thì lại xấu hổ vì cái nghề mưu sinh của tớ. Người ta sẽ xem như

tớ là một ả điểm hay thứ gì đó tương tự.” Nàng nhún vai. “Tớ không trang điểm vì thời gian không cho phép, nhưng đã từng tỉa tóc cho Ed McMahon một lần.”

“Cậu là chuyên viên thẩm mỹ?” Lisa cười phá lên. “Tuyệt thật. Helen Markham cũng có một thẩm mỹ viện ở hẻm Fireweed.”

“Cậu đùa à? Tớ mới gặp Helen hôm qua. Tóc cô ả nhìn như đồng phân ỷ.”

“Tớ có nói là cô ả giỏi đâu.”

“Ừ, tớ thì giỏi,” Delaney nói, cuối cùng cũng tìm ra một điểm vượt trội của mình so với đối thủ cũ.

Một cô tiếp viên đến và đặt thêm hai cốc margaritas lên bàn. “Quý ông đằng kia,” cô phục vụ lên tiếng, chỉ tay về phía quầy rượu, “muốn mời quý vị thêm hai cốc.”

Delaney liếc sang nhìn và nhận ra đó là bạn của Henry. “Nói với ông ấy rằng chúng tôi cảm ơn,” nàng nói và nhìn tiếp viên rời đi. Nàng không phải trả tiền nước kể từ lúc mới bước chân vào quán Mort. Người đàn ông mà nàng mơ hồ nhớ lại đã gặp từ hồi còn trẻ luôn thanh toán cho những ly rượu được chuyển đến bàn nàng. Nàng đã được mời tới cốc thứ ba và không khéo say ngất ngư mất.

“Còn nhớ lúc cậu bắt gặp Helen và Tommy làm chuyện đó ở phía sau quán Vista Cruiser của mẹ anh ta chứ?” Lisa hỏi, bắt đầu trông có vẻ như dờ dẫm.

“Đương nhiên tớ nhớ. Hắn ta đã nói với tớ rằng sẽ đi xem chiếu bóng với mấy đứa bạn.” Nàng uống cạn cốc rượu và với lấy cốc thứ ba. “Tớ quyết định sẽ khiến hắn ta ngạc nhiên. Và tớ đã làm được thế thật.”

Lisa cười lớn và đặt cốc rượu xuống. “Buồn cười thật.”

Delaney cười hưởng ứng cô bạn. “Nhưng lúc đó thì chẳng buồn cười tí nào. Helen Schnupp, hay bất kỳ đứa con gái nào, nặng mặt người bạn trai đầu tiên của mình thì đúng là chó thật.”

“Ừ, nhưng cô ả đã gia ân cho cậu đấy chứ. Tommy giờ thành một kẻ ăn bám thực sự. Hắn chỉ làm đủ để nhận trợ cấp thất nghiệp. Phần lớn là Helen chu cấp cho hai đứa con của hắn.”

“Hắn trông ra sao?” Delaney hỏi, chuyển đến đề tài quan trọng.

“Vẫn còn có vẻ ngon lành lắm.”

“Khỉ thật.” Nàng đã khấp khởi chờ nghe mô tả chí ít là về vẻ bề bệch hay gì đó. “Còn gã bạn của Tommy là ai nhỉ? Cậu còn nhớ không? Hắn luôn đội cái mũ bóng chày John Deere, và cậu thì cứ lao vào hắn như phát cuồng ấy?”

Trán Lisa nhăn lại. “Jim Bushyhead.”

Delaney bẻ khớp ngón tay. “Đúng rồi. Cậu hẹn hò với hắn một thời gian, nhưng rồi hắn đã đá cậu vì cô ả có ria mép và bộ ngực to.”

“Tina Uberanga. Con nhỏ đó là người Basque lai Ý... một kẻ đáng khinh bỉ.”

“Tớ nhớ là suốt một thời gian rất lâu sau đó cậu vẫn còn yêu hắn đến chết đi được.”

“Không, làm gì có.”

“Có mà, đúng thế đấy. Chúng ta đã từng lái xe qua nhà hắn ít nhất năm lần mỗi ngày.”

“Không thể nào.”

Lại thêm hai cốc rượu xuất hiện, được mời bởi một người bạn khác của Henry. Delaney vẫy tay cảm ơn và quay lại với bạn của mình. Họ tiếp tục cuộc chuyện vãn với rượu margaritas miễn phí được cung cấp vô hạn. Lúc chín rưỡi, Delaney nhìn đồng hồ. Nàng không nhớ đã uống bao nhiêu ly, và hai bên má đã bắt đầu hơi tê. “Tớ không cho là bây giờ Truly có dịch vụ taxi.” Nếu ngưng uống ngay bây giờ, nàng sẽ có hơn ba giờ đồng hồ để tỉnh rượu trước khi quán đóng cửa và nàng phải lái xe về nhà.

“Chưa có đâu. Tuy vậy cuối cùng thì ở đây cũng có trạm xăng với một siêu thị nhỏ. Nhưng đóng cửa lúc mười một giờ đêm.” Cô xĩa một ngón tay về phía Delaney và bảo, “Cậu không biết là cậu may mắn tới

chừng nào đâu khi sống trong một thành phố lớn với siêu thị Circle K. Ở quanh đây thì cậu đừng hòng mua được một gói Ding Dong hay ổ bánh phô mai thịt nguội lúc hai giờ sáng.”

“Cậu say rồi hả?”

Lisa ngã người về phía trước và thú nhận, “Phải, và đoán tiếp xem còn gì nữa? Tổ chuẩn bị lập gia đình.”

“Cái gì?” Delaney lắp bắp. “Cậu sắp cưới mà chờ tới lúc này mới nói với tớ.”

”À, bọn tớ định không nói với ai một thời gian. Anh ấy muốn nói với con gái anh ấy trước, trước khi tất cả cùng biết. Nhưng nó đang ở Washington với mẹ cho đến tuần sau.

“Ai thế? Thằng cha nào may mắn vậy?”

Lisa nhìn thẳng vào mắt bạn và trả lời, “Louie Allegranza.”

Delaney chớp chớp mắt và cười rũ rượi. “Tin tốt lành thật.”

“Tớ nghiêm túc đấy.”

“Louie khủng.” Nàng vừa cười vừa lắc đầu. “Cậu véo vào chân tớ cái xem nào.”

“Không cần. Bọn tớ mới gặp nhau tám tháng. Tuần trước, anh ấy cầu hôn và dĩ nhiên tớ đồng ý. Bọn tớ sẽ cưới vào ngày mười lăm tháng Mười một.”

“Anh trai của Nick ư?” Tiếng cười của nàng tắt ngấm. “Cậu nghiêm túc đấy hả?”

“Rất nghiêm túc, nhưng bọn tớ không thể thông báo với ai trước khi anh ấy nói chuyện với Sophie.”

“Sophie?”

“Là con gái của anh ấy với người vợ trước. Sophie mười ba tuổi và là con gái rượu của anh ấy. Anh ấy tin rằng nếu nói cho Sophie biết ngay khi nó quay lại, nó sẽ có gần sáu tháng để làm quen với ý nghĩ này.”

“Louie khủng,” Delaney lặp lại, sững sờ. “Không phải anh ta đang trong tù sao?”

“Không. Anh ấy không còn làm những chuyện trái khoáy nữa.” Cô dừng một lúc và lắc đầu. “Ngoài ra, anh ấy không phải loại điên khủng.”

Delaney tự hỏi không biết có phải bạn mình đã đánh rơi ký ức về mười năm qua và mất trí không. “Lisa, anh ta đã ăn cắp một chiếc xe hơi lớp năm.”

“Không, hồi đó chúng ta học lớp năm, còn anh ấy học lớp chín, và nói một cách công bằng, anh ấy đang trên đường mang trả lại nó thì đâm vào lề đường và kẹt cứng vào cái ghế băng ngay tại Value Drug.” Lisa nhún vai. “Thậm chí anh ấy có thể còn không bị tóm nếu không đánh để tránh con chó của nhà Olsens tên là Buckley.”

Delaney chớp mắt để trấn tĩnh lại. “Cậu đổ lỗi cho Bucky?”

“Con chó đó luôn luôn chạy lung tung.”

Mọi con chó ở Truly đều chạy lung tung. “Tớ không thể tin rằng cậu lại đổ lỗi cho Buckley tội nghiệp. Cậu đã yêu rồi.”

Lisa mỉm cười. “Đúng thế, chẳng phải là cậu cũng cảm thấy như thế khi yêu hay sao, rằng cậu muốn chui vào tâm can người đàn ông và ở lại đấy mãi hay sao?”

“Thỉnh thoảng,” Delaney thú nhận, cảm thấy hơi ganh tỵ với bạn mình. “Nhưng sau một lúc thì tớ cũng áp chế được nó.”

“Thật tệ là cậu lại sống ở quá xa, tớ muốn cậu có mặt trong lễ cưới. Cậu còn nhớ là chúng ta đã luôn muốn trở thành phù dâu trong lễ cưới của nhau chứ?”

“Ừ,” Delaney thở dài. “Tớ đã định lấy Jon Cryer còn cậu thì lấy Andrew McCarthy.”

“Xinh đẹp trong váy cưới hồng.” Lisa thở dài. “Một bộ phim tuyệt vời. Cậu có nhớ đã bao nhiêu lần bọn mình ngồi xem và khóc khi Andrew McCarthy ruồng bỏ Molly Ringward vì cô ấy lầm đường lạc lối không?”

“Chắc phải đến trăm lần. Nghĩ lại lúc...” nàng bắt đầu nhưng giọng nhân viên phục vụ vang lên ngắt lời nàng.

“Sắp đóng cửa,” anh ta thông báo.

Delaney nhìn đồng hồ một lần nữa. “Đóng cửa? Chưa tới mười giờ mà.”

“Hôm nay là Chủ nhật.” Lisa nhắc bạn. “Quán đóng cửa lúc mười giờ vào ngày Chủ nhật.”

“Bọn mình đều say quá không thể lái xe được.” Delaney lo lắng. “Làm sao về nhà bây giờ?”

“Louie sẽ đến đón tớ vì anh ấy biết hễ có rượu vào là tớ rất hứng và nghĩ rằng anh ấy sắp gặp may rồi. Tớ chắc là anh ấy cũng sẽ đưa cậu về nhà.”

Nàng hình dung ra khuôn mặt sợ hãi của mẹ đang nhòm ra ngoài cửa sổ, Louie Allegrezza điên loạn thì đang cho xe chồm lên lối vào nhà. Delaney khẽ cười với ý tưởng đó, và biết rằng mình vẫn còn hơi say không nghĩ rằng anh ấy sẽ thấy phiền.”

Nhưng năm phút sau, người lao vào quán như thể anh ta sở hữu nó lại không phải là Louie. Đó là Nick. Anh quần một chiếc áo choàng len bên ngoài áo thun. Anh không cài khuy, đuôi áo thò ra hai bên hông. Delaney ngã người thấp xuống ghế. Dù có say ngất ngư hay mới hơi ngây ngây, nàng cũng không có hứng muốn gặp anh. Lúc gặp nhau hôm trước anh không nhắc gì đến quá khứ của họ nhưng nàng không tin là anh sẽ tiếp tục như vậy.

“Nick!” Lisa vẫy tay gọi với qua quầy rượu. “Louie đâu rồi?”

Anh ta nhìn vào chỗ Lisa, sau đó ánh mắt chuyển hướng bám chặt lấy Delaney. “Sophie gọi điện, nó đang lo lắng gì đó,” anh giải thích, tiến đến đứng cạnh bàn. Anh ngừng lại, sau đó chuyển sự chú ý sang bà chị dâu tương lai của mình. “Anh ấy nhờ tôi đến đón chị.”

Lisa rời khỏi chỗ ngồi và đứng lên. “Anh có thể đưa Delaney về nhà không?”

“Không sao đâu,” Delaney nhanh chóng khẳng định với họ. Nàng cầm chiếc túi len và đứng lên. “Tôi có thể tự về.” Căn phòng dường như hơi chao đảo, và nàng chống một tay lên bức tường bên cạnh. “Tôi không nghĩ là mình say.”

Khóe miệng Nick khẽ nhếch lên. “Em say rồi.”

“Chỉ là tôi đứng dậy hơi nhanh thôi,” nàng nói và cho tay vào chiếc túi màu quả đào, tìm một đồng xu lẻ. Nàng cần phải gọi ẹ. Nàng thật sự không mong chờ điều đó, nhưng nếu nàng cho rằng mẹ mình sẽ sợ hãi khi gặp Louie, thì trông thấy Nick sẽ khiến bà chết khiếp.

“Cậu không lái xe nổi đâu,” Lisa khẳng định.

“Tôi không... n...a...à...y!” nàng gọi to sau lưng Nick khi thấy anh đi xuyên qua quầy với cái túi của nàng. Những người đàn ông khác có thể sẽ cảm thấy hơi mất thể diện nếu cầm một cái túi màu hồng của phụ nữ trong tay, nhưng Nick thì không.

Nàng và Lisa theo sau anh ta ra khỏi cửa rồi tiến vào màn đêm. Nàng mong mẹ mình sẽ ngủ say trên giường. “Khỉ thật, trời lạnh quá,” nàng lầm bầm, hơi lạnh của núi thấm vào từng lỗ chân lông. Vòng tay quanh ngực, nàng gần như chạy dọc theo lối ra để bắt kịp những bước dài của Nick. Nàng không còn quen với những buổi đêm hè trong vùng núi non Idaho. Ở Phoenix, nhiệt độ vào khoảng ba mươi lăm – chứ không phải mười hai – và nàng chỉ muốn quay về đó ngay bây giờ.

“Đâu lạnh đến mức đó,” Lisa phản đối khi họ đi ngang qua chiếc xe Miata màu vàng của Delaney đậu gần lề đường. “Cậu trở nên yếu đuối thế.”

“Cậu còn yếu đuối hơn cả tớ nữa. Cậu luôn như vậy. Còn nhớ khi cậu ngã khỏi thanh chắn hồi lớp sáu và khóc hết ba giờ đồng hồ chứ?”

“Lúc đó tớ bị đau chỗ xương cụt.”

Họ dừng lại ngay chiếc xe Jeep đen của Nick. “Có đau lắm đâu,” nàng giễu. “Chẳng qua là cậu quá yếu đuối thôi.”

“Ít ra tớ cũng không khóc như trẻ con khi phải mổ ếch hồi học trung học.”

“Tớ bị ruột ếch dính lên tóc,” Delaney chữa thẹn. “Ai mà chẳng khóc khi ruột ếch vướng lên tóc chứ.”

“Lạy Chúa tôi.” Nick thở dài như một ông thầy tu mệt mỏi và mở cửa. “Tôi đã làm gì để phải chịu cảnh này?”

Lisa gập chiếc ghế về phía trước. “Chắc là một điều gì đó thật xấu xa,” nàng nói và leo ra chỗ ngồi đằng sau.

Nick cười phá lên và chèn tấm dựa lưng vào chỗ ngồi của Delaney. Giống như một quý ông thực thụ, anh mở cửa chờ nàng. Nàng biết mình đã say, khả năng suy xét có giảm đi, nhưng có thể anh ta đã thay đổi. Nàng nhìn anh trong bóng đêm, chỉ nửa dưới khuôn mặt phản chiếu bởi ánh đèn đường. Nàng biết anh có thể quyến rũ bất cứ ai mà anh muốn, và cũng có vài lần trong đời nàng, anh ta đã đột nhiên tử tế với nàng. Giống như hồi lớp bốn, khi nàng ra khỏi chợ với hàng đồng kẹo Trident và phát hiện một bánh xe đạp bị non hơi. Nick đã nhất định dong nó về nhà giùm nàng. Anh chia kẹo của mình cho nàng, và nàng cũng đưa lại cho anh ít kẹo sing gum của mình. Có thể anh đã thực sự thay đổi và trở thành một người đàn ông tử tế. “Cám ơn đã đưa tôi về nhà, Nick.” Hoặc có thể may mắn hơn thế, anh đã quên cái đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời nàng. Có thể anh đã quên rằng nàng đã từng ném mình vào vòng tay anh.

“Lúc nào cũng sẵn lòng.” Một nụ cười hiện trên khuôn miệng đa tình của anh và anh đưa ví lại cho nàng. “Thở hoang.”

3. Rachel Gibson - Chương 3

Chương 3

Delaney dọn hành lý và nhìn khắp phòng ngủ một lần cuối. Không có gì thay đổi kể từ khi nàng rời khỏi đây mười năm trước. Giấy dán tường in hình hoa hồng, màn ngủ có đính đăng ten, và cả bộ sưu tập nhạc của nàng vẫn như cũ. Ngay cả những tấm hình dán dính ở gương trang điểm vẫn thế. Mọi thứ đều được giữ lại để chờ nàng, nhưng nàng không cảm thấy thoải mái và dễ chịu chút nào, căn phòng có vẻ ngột ngạt. Những bức tường như nhốt chặt lấy nàng. Nàng buộc phải ra đi.

Điều nàng phải làm bây giờ là nghe đọc di chúc, và dĩ nhiên, báo ẹ nàng về ý định ra đi. Bà Gwen sẽ cố gắng hết sức để làm Delaney cảm thấy có lỗi, và Delaney không mong muốn có một cuộc đối đầu ở phía trước.

Nàng ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang, hướng tới phòng làm việc của Henry để nghe đọc di chúc của ông. Nàng ăn mặc gọn gàng với chiếc áo phông cộc tay bằng vải cotton màu xanh nhạt, và xỏ chân vào đôi guốc để có thể dễ dàng trượt bỏ khi lái xe suốt chặng đường dài sắp tới.

Tại lối vào văn phòng, một người bạn lâu năm của Henry, Frank Stuart, chào nàng như thể nàng ông là nhân viên mở cửa tại khách sạn Ritz-Carlton. “Chào buổi sáng, cô Shaw,” ông ta cất lời khi nàng bước vào phòng. Max Harrison, luật sư quản lý tài sản của Henry, ngồi sau một cái bàn lớn, ngược lên khi Delaney bước vào. Nàng bắt tay và nói vài câu ngắn gọn với ông trước khi ngồi xuống cạnh mẹ ở hàng ghế đầu tiên.

“Ai chưa có mặt ở đây?” nàng hỏi, đề cập đến cái ghế trống còn lại liền bên nàng.

“Nick.” Bà Gwen thở dài, đưa tay mân mê chuỗi hạt trai ba vòng. “Mặc dù mẹ không tưởng tượng được tại sao Henry lại chu cấp cho nó trong di chúc của ông ấy. Ông ấy đã cố gắng gài giữ nó trong vài năm qua, nhưng Nick đã ném trả mọi thứ vào mặt cha mình.”

Vậy là Henry đã cố gắng hòa giải. Nàng không ngạc nhiên lắm. Nàng luôn cho rằng chính do đã thất bại trong việc tạo ra một người thừa kế hợp pháp với Gwen, nên Henry buộc phải thừa nhận đứa con mà ông đã từng chối bỏ.

Chưa đến một phút sau, Nick bước vào phòng, cố gắng tạo ra vẻ bề ngoài khá chỉnh tề trong chiếc quần nhung kẻ màu than chì và áo polo dệt bằng tơ nhuộm có sọc đứng cùng màu với đôi mắt. Anh không ăn mặc thoải mái giống như trong đám tang. Anh đã buộc tóc lên và để đôi khuyên tai ở nhà. Anh nhìn quanh căn phòng, sau đó đến ngồi cạnh Delaney. Nàng liếc nhìn anh, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, hai chân rời nhau, tay đặt trên đùi. Mùi nước cạo râu của anh khiến nàng khó chịu. Nàng đã không nói chuyện với anh kể từ khi anh gọi nàng là “thỏ hoang” vào đêm trước. Nàng tảng lờ anh suốt đường về nhà mẹ mình, gặm nhấm nỗi hổ thẹn cách đây nhiều năm mà nàng tưởng rằng đã vượt qua. Giờ thì nàng không có ý định nói chuyện với kẻ chuyên chọc ngoáy.

“Cảm ơn mọi người vì đã có mặt,” Max lên tiếng chào, thu hút sự chú ý của Delaney. “Để tiết kiệm thời gian, tôi đề nghị mọi người dừng hỏi cho tới khi tôi đọc xong.” Ông hắng giọng, vuốt phẳng tập văn bản trước mặt, và bắt đầu bằng chất giọng trôi chảy thường thấy ở luật sư, “Tôi, Henry Shaw, hiện cư ngụ tại Truly, cư dân hạt Valley, bang Idaho, khẳng định đã tự lập nên và tuyên bố văn bản này là di chúc cuối cùng của tôi, do đó, hủy bỏ toàn bộ di chúc và phụ lục tôi từng lập trước đó.

Điều I: Tôi chính thức chỉ định và chọn người bạn chí thân của tôi – Frank Stuart, là người thi hành di chúc này. Tôi đề nghị người thi hành và người thừa kế trong phạm vi di chúc này không cần phải đưa ra bất kỳ bằng chứng nào đảm bảo mối liên hệ chính thức...”

Delaney nhìn vào một điểm phía sau đầu Max và để tâm hồn bay bổng khi ông đọc đến phần trách nhiệm của người thi hành. Nàng không quan tâm đến trách nhiệm của người thi hành. Tâm trí của nàng bị choán hết bởi phần tài sản mà nàng sẽ được hưởng, cũng hết như mẹ nàng và Nick đang ngồi bên cạnh. Hai người ghét nhau khủng khiếp. Sự căm ghét của họ như lấp đầy căn phòng và tưởng chừng có thể chạm vào được.

Vai Nick và Delaney chạm vào nhau khi anh từ cùi chỏ lên tay ghế. Áo của anh khê lướt nhẹ qua làn da trần của nàng, sau đó biến mất. Delaney cố gắng giữ bình tĩnh tuyệt đối như thể sự đụng chạm chưa hề xảy ra, rằng nàng đã không cảm nhận được chất vải áo mịn của anh trên da mình.

Max đọc đến đoạn chu cấp cho người làm công của Henry và anh trai của ông ta ở Moos Lodge. Sau đó, ông ngừng lại hướng ánh mắt về phía ông. Nàng thấy ông cẩn thận để một trang giấy sang bên cạnh trước khi tiếp tục: “Điều III: (A) Tôi cho và để lại một nửa tài sản thực và một nửa bất động sản của tôi mà không tính đến sự sắp đặt dưới đây, cùng với tất cả chính sách bảo hiểm sau đó, cho vợ tôi, Gwen Shaw. Gwen là một người vợ tuyệt vời và tôi yêu nàng rất nhiều.

“(B) Với con gái tôi, Delaney Shaw, tôi cho và để lại toàn bộ phần còn lại từ tài sản thực của tôi và toàn bộ phần còn lại trong số bất động sản của tôi không tính đến sự sắp đặt dưới đây với điều kiện nó phải định cư hoàn toàn trong phạm vi thành phố Truly Idaho, và không được rời khỏi đây trong thời hạn một năm để chăm sóc mẹ mình. Năm tiếp theo sẽ bắt đầu với những ghi chú ở trên của bản di chúc. Nếu Delaney từ chối điều kiện nêu ra trong di chúc, tài sản được đề cập đến tại điều III (B) sẽ được chuyển cho con trai của tôi, Nick Allegrezza.”

“Điều đó có nghĩa là thế nào?” Delaney ngắt lời. Nếu mẹ nàng không lập tức kéo tay nàng lại hẳn nàng đã nhảy dựng lên.

Max liếc nhanh nàng, sau đó quay lại với bản di chúc đặt trên bàn trước mặt ông ta. ““(C) Tôi để lại cho con trai của tôi, Nick Allegrezza, phần tài sản được gọi là Angel Beach, và Silver Creek, và cho phép toàn quyền quyết định, với điều kiện nó không được có quan hệ sinh lý với Delaney Shaw trong vòng một năm. Nếu Nick từ chối, hoặc làm ngược lại ý muốn của tôi về điều kiện này, thì toàn bộ phần tài sản đề cập ở trên sẽ trao lại cho Delaney Shaw.”

Delaney ngồi bất động trên ghế, cảm thấy choáng váng như vừa bị nện báng súng vào đầu. Gương mặt nàng đỏ lên, nóng bừng và trái tim như ngừng đập. Giọng của Max vẫn tiếp tục thêm một lúc nữa, nhưng Delaney quá bối rối nên không nghe được gì nữa. Thật quá sức chịu đựng khi phải đón nhận những điều như vậy cùng một lúc, và nàng vẫn chưa kịp hiểu hết những gì được đọc lên. Ngoại trừ đoạn cuối cấm Nick “có quan hệ sinh lý” với nàng. Đoạn đó như một cú tát thẳng vào mặt cả hai. Nó nhắc lại quá khứ khi Nick đã dùng nàng để trả đũa Henry, và nàng đã năn nỉ anh làm chuyện đó. Ngay sau khi đã qua đời, Henry vẫn muốn trừng phạt nàng. Nàng cảm thấy xấu hổ gần chết. Nàng không biết Nick đang nghĩ gì, nhưng nàng quá ngại ngùng đến nỗi chẳng dám nhìn sang anh.

Ông luật sư đã kết thúc và ngược nhìn lên. Sự tĩnh lặng bao trùm cả căn phòng, không ai nói gì một lúc lâu, cho đến khi Gwen lên tiếng thay câu hỏi đang làm săn tâm trí của mọi người.

“Nó có hợp pháp và có tính ràng buộc không?”

“Có chứ,” Max trả lời.

“Vậy, tôi nhận một nửa điều kiện, nhưng Delaney muốn thừa kế, nó phải ở lại Truly trong một năm?”

“Điều đó là chính xác.”

“Thật là lố bịch,” Delaney giễu cợt, nàng cố gắng hết sức để quên Nick và tập trung vào phần tài sản mà nàng được nhận. “Bây giờ đã là những năm chín mươi rồi, Henry không thể đóng vai Chúa trời. Điều này không thể xem là hợp pháp.”

“Tôi đảm bảo rằng nó hợp lệ. Để thừa kế phần của mình, cô phải đồng ý điều kiện được nêu ra trong bản di chúc.”

“Quên nó đi.” Delaney đứng dậy. Hành lý của nàng đã đóng gói xong. Nàng không muốn để Henry điều khiển mình từ dưới mồ. “Tôi sẽ tặng phần của tôi ẹ.”

“Cô không thể làm như vậy. Tài sản thừa kế của cô có điều kiện kèm theo. Cô sẽ nhận được phần chia của mình với điều kiện là định cư ở Truly một năm. Phần tài sản sẽ được giao cho người được ủy thác cho đến khi kết thúc thời hạn được nêu ra. Nói ngắn gọn, cô không thể đưa ẹ những gì cô không có. Và nếu cô quyết định từ chối điều kiện bản di chúc, phần của cô sẽ được trao lại cho Nick chứ không phải là bà Gwen.”

Và nếu Delaney làm như vậy, mẹ nàng sẽ giết nàng. Nhưng Delaney không quan tâm. Nàng không định bán nốt linh hồn của mình để làm hài lòng mẹ. “Nếu tôi không thừa nhận bản di chúc thì sao?” nàng hỏi, cảm thấy tuyệt vọng.

“Cô không thể phủ nhận bản di chúc chỉ vì cô không thích điều kiện của nó. Cô phải đưa ra được chứng cứ, như là ông ấy đang thiếu tỉnh táo hoặc có sự gian trá nào.”

“Ừ, như ông nói đấy.” Delaney giơ tay lên. “Henry chắc chắn đã lú lẫn rồi.”

“Tôi e rằng tòa án sẽ có một cách nhìn khác. Cái đó cần phải được chứng minh là bất hợp pháp hoặc đi ngược lại chính sách công, nhưng điều khoản này thì không như vậy. Nó có thể không bình thường, nhưng phù hợp với quy định của luật pháp. Thực tế là, với Delaney, phần chia của cô ước tính trên ba triệu đô la. Henry đã khiến cô trở thành một quý bà trẻ trung và giàu có. Tất cả những gì cô cần làm là sống ở Truly trong một năm, và không phiên tòa nào lại cho rằng đó là điều kiện khó thi hành. Cô có thể chấp nhận hoặc từ chối vậy thôi.”

Delaney ngồi xuống, hơi thở dồn trong phổi. Ba triệu. Nàng đã nghĩ rằng chỉ khoảng vài ngàn.

“Nếu cô đồng ý với điều khoản,” Max tiếp tục, “sẽ có một khoản trợ cấp đầy đủ hàng tháng được chuyển đến cho cô.”

“Henry làm bản di chúc này khi nào?” bà Gwen hỏi.

“Hai tháng trước.”

Gwen gật đầu như thể tất cả đã hài lòng, nhưng không hẳn thế. Delaney thì không như vậy.

“Anh có câu hỏi nào không, Nick?” Max hỏi.

“À. Một lần làm tình có cấu thành mối quan hệ sinh lý không?”

“Ôi Chúa ơi!” bà Gwen thở hổn hển.

Delaney nắm chặt tay thành nắm đấm và trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt nâu của anh cháy rực trong cơn thịnh nộ, cơn giận khiến cặp môi của anh trở nên mỏng dính. Cũng chả sao với Delaney; nàng cũng đang rất tức giận. Họ nhìn nhau, như hai đấu sĩ chuẩn bị xông vào cuộc chiến. “Anh,” nàng nói, hất cằm lên và nhìn vào anh như thể một thứ mà nàng cần phải cạo khỏi để giày, “là thằng khốn.”

“Thế còn làm tình bằng miệng thì sao?” Nick chất vấn, vẫn nhìn chăm chăm vào Delaney.

“Ừ... Nick,” Max nói với vẻ căng thẳng. “Tôi không nghĩ chúng ta...”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ làm đấy,” Nick ngắt lời. “Henry hiển nhiên là rất quan tâm tới nó. Vì thế mà ông ta đã kèm điều đó theo phần tài sản trong bản di chúc của mình.” Anh quay lại nhìn ông luật sư. “Tôi nghĩ chúng ta cần phải hiểu chính xác các quy định để không bị nhầm lẫn.”

” Tôi không có gì phải nhầm lẫn cả,” Delaney nói với anh.

“Chẳng hạn,” Nick tiếp tục như thể nàng chưa nói. “Tôi không bao giờ cho những cuộc tình qua đường có thể xem như là một mối quan hệ. Chỉ là hai cơ thể trần trụi cọ xát với nhau, cho tới khi toát mồ hôi và hưởng một thời gian vui vẻ. Rồi đến sáng người ta thức dậy một mình. Không hứa hẹn điều gì cả. Không trách nhiệm. Không nhìn vào nhau suốt bữa sáng. Chỉ là tình dục thôi.”

Max háng giọng. “Tôi tin rằng ý định của Henry là không dính líu gì tới tình dục hết.”

“Làm thế nào để mọi người biết được?”

Delaney giận dữ nhìn anh. “Để thôi. Tôi sẽ không làm tình với anh để bảo toàn danh dự của đời mình.”

Anh nhìn nàng và nhướn mày với vẻ hoài nghi.

“À,” Max xen vào, “là người thừa hành, Frank Stuart có trách nhiệm xem xét điều kiện có được tuân thủ hay không.”

Nick quay lại, chú mục vào người thừa hành đứng cuối căn phòng. “Ông có định theo dõi tôi không, Frank? Lén nhìn qua cửa sổ của tôi chẳng hạn?”

“Không, Nick. Tôi chỉ cần anh tuyên bố là anh chấp thuận điều kiện trong di thư.”

“Tôi không biết, Frank ạ,” anh nói và lại nhìn chăm chăm vào Delaney một lần nữa. Ánh mắt của anh nấn ná trên miệng nàng trước khi trượt dần xuống cổ và ngực nàng. “Cô ấy khá bốc lửa. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tôi không thể tự kiềm chế được?”

“Câm ngay miệng lại!” bà Gwen đứng lên và chỉ tay vào Nick. “Nếu Henry ở đây, mày sẽ không cư xử như thế này. Nếu Henry ở đây, thì mày sẽ phải có thái độ tôn trọng hơn.”

Anh nhìn vào Gwen rồi nhấc chân lên. “Nếu Henry ở đây, tôi sẽ sút vào mông ông ta.”

“Ông ấy là cha mày đấy!”

“Ông ta không hơn gì một kẻ hiền tình trùg,” anh chế giễu, sau đó tiến lại cửa và khai hỏa phát cuối cùng trước khi rời khỏi. “Thật khốn nạn cho tất cả chúng ta khi ông ấy chỉ làm được một cú dĩa thường đó thôi,” anh nói, rời khỏi căn phòng đang tràn ngập sự yên tĩnh tê dại.

“Thằng Nick khó ưa đã làm mọi thứ trở nên tồi tệ,” Gwen nói sau khi cánh cửa đóng lại. “Henry đã cố gắng bù đắp, nhưng Nick từ chối tất cả. Tôi nghĩ vì nó ghen tị với Delaney. Cách cư xử của nó hôm nay thể hiện điều đó, đúng không?”

Delaney thấy đầu nhức như búa bổ. “Con không biết.” Nàng đưa tay lên ôm mặt. “Con chưa bao giờ hiểu tại sao Nick lại hành xử như vậy.” Nick đã luôn là một điều bí ẩn với nàng, ngay từ khi họ còn nhỏ. Anh là người khó hiểu, và nàng chẳng khi nào muốn phải giả vờ hiểu là tại sao anh lại cư xử như vậy. Ngày hôm nay, anh hành xử như là không thể chịu đựng được sự tồn tại của nàng trong cùng một thành phố, và ngay hôm sau, anh lại có thể nói điều gì đó tốt đẹp với nàng, hoặc là yêu cầu bọn con trai tại trường của nàng ngừng trêu ghẹo nàng. Và ngay khi nàng bắt đầu nghĩ tốt về anh, anh lại đột nhiên có ác ý với nàng, mặc cho nàng choáng váng và kinh ngạc. Như hôm nay, và như lần anh đã dùng quả cầu tuyết ném vào giữa mắt nàng. Khi đó nàng học lớp ba, đang đứng đợi mẹ đón trước cổng trường. Nàng nhớ mình đã đứng một bên xem Nick và đám bạn đập pháo đài tuyết bằng thanh cộc cò. Nàng nhớ lại sự tương phản giữa mái tóc đen dày và nước da ô liu của anh với không gian trắng toát. Anh mặc chiếc áo len hải quân với miếng đắp vai bằng da, và hai má ửng hồng vì lạnh. Nàng mỉm cười với anh, và anh lại ném một quả cầu tuyết vào giữa mắt nàng khiến nàng gần như bất tỉnh. Nàng phải đi học với hai mắt bầm đen, sau đó chuyển dần sang màu xanh và vàng trước khi khỏi hẳn.

”Giờ thì sao? Bà Gwen hỏi, kéo thần trí Delaney ra khỏi quá khứ về Nick.

“Nếu không ai nghi ngờ bản di chúc, chúng ta sẽ nhanh chóng thi hành nó.” Max nhìn Delaney. “Cô có định chống lại bản di chúc không?”

“Còn hỏi chi nữa? Ông chẳng đã nêu rõ điều kiện Henry đặt ra với tôi chỉ là chuyện có chấp nhận hay không mà thôi.”

“Đúng thế.”

Nàng lẽ ra phải biết Henry sẽ kèm theo điều kiện trong bản di chúc. Nàng lẽ ra cũng phải biết ông ấy cố gắng khiến nàng đảm nhận công việc kinh doanh của ông, để điều khiển nàng và những người khác từ nắm mỏ của mình. Bây giờ, tất cả những gì nàng phải làm là lựa chọn. Tiền hoặc linh hồn mình. Nửa giờ trước, nàng hẳn sẽ nói rằng linh hồn của nàng không phải để bán chác, nhưng đó là trước khi nàng hỏi về giá trị phần thừa kế của mình. Nửa giờ trước, mọi thứ rất rõ ràng. Bây giờ, ranh giới trở nên nhạt nhòa, và nàng không biết phải nghĩ như thế nào.

“Tôi có thể bán tài sản của Henry đi được không?”

“Ngay khi nó thuộc về cô một cách hợp pháp.”

Ba triệu đô la đổi lấy một năm trong cuộc đời nàng. Sau đó, nàng có thể đi mọi nơi mà nàng muốn. Kể từ khi rời khỏi Truly mười năm trước, nàng không bao giờ ở một nơi quá vài năm. Nàng đã luôn trở nên bồn chồn và cáu kỉnh khi ở một nơi nào đó quá lâu. Khi có yêu cầu chuyển chỗ, nàng thường đáp ứng ngay lập tức. Với số tiền đó, nàng có thể đi bất cứ nơi đâu mình muốn. Làm bất cứ thứ gì nàng thích, và có thể tìm được một nơi có thể gọi là nhà.

Điều mà nàng ghét nhất trên đời là quay lại Truly. Mẹ nàng sẽ khiến nàng phát điên. Nàng sẽ điên nếu ở đây và bỏ phí một năm trong cuộc đời.

Nhưng nàng có điên mới không làm vậy.

Chiếc Jeep Wrangler trượt chừng một mét rồi dừng lại nơi đồng cỏ nát sau đám cháy mà trước kia đã từng là một kho thóc lớn. Ngọn lửa đã bốc lên rất dữ dội, căn nhà kho sập xuống, để lại một mớ hỗn độn những thứ khó có thể nhận dạng được. Một cái nền nhà đen nhẻm, đồng gỗ cháy dở, và những mảnh kính vỡ là tất cả những gì còn lại từ nhà nghỉ của Henry.

Nick kéo côn chiếc Jeep và tắt máy. Anh dám cá rằng ông già không chủ ý thiêu sống lũ ngựa. Anh đã ở đó vào buổi sáng sau đám cháy khi nhân viên điều tra lôi ra những gì còn lại của Henry từ đồng tro tàn. Nick đã không hy vọng là mình sẽ có cảm giác gì. Anh ngạc nhiên là hóa ra lại có.

Ngoại trừ năm năm Nick sống và làm việc ở Boise, còn lại anh đã sống cùng cha trong thị trấn nhỏ này, tuy cả hai đều không thềm nhìn mặt nhau. Cho đến khi anh và Louie chuyển công ty xây dựng của họ tới Truly thì Henry cuối cùng cũng quyết định sẽ thừa nhận Nick. Bà Gwen đã bước sang tuổi bốn mươi và Henry chấp nhận sự thật rằng mình không thể có con với bà. Thời gian đã trôi đi mất, và ông bắt đầu lưu ý đến đứa con trai duy nhất. Khi ấy, Nick đã gần ba mươi và không còn hứng thú hòa giải với người đàn ông đã luôn luôn từ chối nhận anh. Cho dù có cố gắng bao nhiêu thì sự quan tâm đột ngột của Henry cũng đã quá muộn màng.

Nhưng Henry đã quyết định. Ông liên tục ướm lời cho Nick tiền mặt hoặc điền sản. Ông sẽ chi hàng ngàn đô la nếu anh chịu đổi họ thành Shaw. Khi Nick từ chối, Henry nhân đôi khoản đó lên. Nick ngay lập tức bảo ông nên từ bỏ ý định đó.

Ông đề nghị cho Nick dự phần vào công việc kinh doanh của mình nếu Nick cư xử đúng cung cách một đứa con trai như ông muốn. “Ra ngoài ăn tối nhé,” như thể đã thanh toán được sự lạnh nhạt trong suốt cả cuộc đời với nhau. Nick lại gạt đi.

Rốt cuộc, họ lâm vào cảnh cùng sống trong tình trạng hơi căng thẳng. Nick lịch sự lắng nghe những đề xuất và cảm dỗ của cha mình trước khi anh từ chối. Tối bây giờ, Nick phải thừa nhận rằng những đề xuất đó rất hấp dẫn, nhưng anh đã nhanh chóng từ chối chúng. Henry cho rằng anh cứng đầu, nhưng điều đó không thể khác được. Nick không quan tâm đến nữa, nhưng ngay cả khi anh cảm thấy bị thu hút thì mọi thứ đều có cái giá của nó. Chẳng có gì cho không cả. Luôn có sự đổi chác. Cái này đổi lấy cái kia.

Cho đến khoảng sáu tháng trước. Trong nỗ lực hàn gắn khoảng cách giữa họ, Henry tặng Nick một món quà rất hào phóng, một đề nghị dàn hòa không kèm theo điều kiện. Ông đã chuyển nhượng ngay cho anh toàn bộ vịnh Crescent. “Vì như thế cháu nội của ta sẽ luôn được sở hữu bãi biển đẹp nhất ở Truly,” ông nói.

Nick nhận món quà, và trong vòng một tuần, đã trình lên thành phố kế hoạch phát triển chung cư cao tầng trên năm khu đất phía trước bãi biển. Kế hoạch sơ bộ được thông qua nhanh chóng, trước khi Henry biết và phản đối. Thực ra thì việc ông già không phát hiện ra cho đến khi mọi chuyện thành sự đã rồi chỉ là sự may mắn đến khó tin.

Henry đã rất giận dữ. Nhưng ông nhanh chóng chế ngự được nó bởi vì có vài điều Henry mong muốn hơn cả. Ông trông mong một thứ mà chỉ Nick mới có thể đem lại cho ông. Ông muốn một đứa cháu nội. Một đứa cháu đích tôn. Henry có tiền bạc, của cải và quyền lực, nhưng ông không còn nhiều thời gian. Ông đã được chuẩn đoán là mắc phải căn bệnh ung thư tuyến tiền liệt giai đoạn cuối. Ông biết rằng mình sắp chết.

“Chỉ cần chọn một cô gái,” Henry đã vài lần ra lệnh vào mấy tháng trước, khi tạt vào văn phòng của Nick ở dưới phố. “Con nên làm một cô gái nào đó mang bầu. Chúa tin rằng con đủ kinh nghiệm để thực hiện được việc đó.”

“Tôi đã nói rồi, tôi chưa gặp cô gái nào mà tôi muốn lấy cả.”

“Con không cần phải cưới, vì Chúa.”

Nick không có ý định có con ngoài giá thú với bất kỳ ai, và anh ghét Henry vì đã đề xuất chuyện đó với anh, đứa con hoang của chính ông, như thể hậu quả chẳng có gì nghiêm trọng.

“Con làm thế chỉ để trêu ngươi ta. Ta sẽ để lại cho con tất cả khi chết đi. Tất cả mọi thứ. Ta đã nói với người ủy quyền, và ta sẽ để lại cho Gwen một ít để bà ấy không nghi ngờ di chúc, nhưng con sẽ nhận mọi thứ còn lại. Và con chỉ phải làm một cô gái có mang trước khi ta chết. Nếu con không thể chọn, ta sẽ chọn giúp con. Một đứa nào đó có xuất thân đẳng hoàng.”

Nick tiễn ông ra cửa.

Điện thoại kêu reng reng ở chỗ ngồi bên cạnh anh, nhưng anh mặc kệ. Anh đã không ngạc nhiên khi biết được nguyên nhân cái chết của Henry là một phát đạn vào đầu chứ không phải vụ hỏa hoạn. Anh đã biết thể trạng của Henry trở nên tồi tệ, và nếu là mình thì anh cũng sẽ làm như vậy.

Cảnh sát trưởng Crow là người đã cho Nick hay rằng Henry đã tự tử, nhưng rất ít người biết sự thật. Bà Gwen muốn như vậy. Henry đã ra đi theo cách ông muốn, nhưng trước khi chết ông đã lập nên một bản di chúc chết tiệt.

Nick đã hình dung ra Henry sẽ áp đặt một điều khoản gì đó trong di chúc, nhưng anh không nghĩ Henry lại ra điều kiện về những gì Nick làm hoặc không làm với Delaney. Tại sao lại là nàng? Một cảm giác tồi tệ thật sự hành hạ đầu óc của anh, và anh sợ rằng mình biết câu trả lời. Nghe có vẻ tàn nhẫn, nhưng anh có cảm giác Henry đang cố gắng chọn người sẽ làm mẹ cho đứa cháu nội của ông.

Vì những lý do mà anh không muốn tìm hiểu kỹ càng sự quyến rũ của Delaney đã luôn gây rắc rối cho anh. Ngay từ thuở ban đầu. Như cái lần nàng đứng trước cổng trường, thu mình trong chiếc áo choàng xanh có cổ lông thú trắng muốt đáng yêu, mái tóc vàng gợn sóng loăn xoăn lấp lánh ôm lấy khuôn mặt. Đôi mắt to màu nâu nhìn sâu vào anh, và một nụ cười nhẹ phớt lên trên đôi môi hồng của nàng. Ngực anh căng lên và cổ họng tắc nghẹn. Sau đó, trước khi ý thức được việc mình đang làm, anh đã nhặt một quả cầu tuyết và ném vào trán nàng. Anh không biết tại sao mình lại làm như vậy, nhưng đó là lần đầu tiên và cũng là duy nhất mẹ đã lấy một cái thất lưng quất vào mông anh. Không phải vì anh đã làm đau Delaney, mà bởi anh đã gây tổn thương ột đứa con gái. Lần sau đó, anh gặp nàng ở trường, nàng trông như Zorro, với đôi mắt bầm đen. Anh nhìn vào nàng, cảm thấy bao tử đau quặn và ước gì mình có thể chạy về nhà mà trốn biệt. Anh muốn xin lỗi, nhưng nàng luôn chạy mất mỗi khi thấy bóng anh. Anh nghĩ rằng khó mà trách nàng được.

Sau tất cả những năm tháng ấy, nàng vẫn có cách tác động đến anh. Đó là cách đôi lúc nàng nhìn anh. Giống như anh rất bẩn thỉu, hoặc tệ hơn, có khi nàng nhìn xuyên qua anh như thể anh không tồn tại. Nó làm anh chỉ muốn lao tới túm chặt lấy nàng, để nghe nàng kêu lên đau đớn.

Hôm nay, anh không định khiêu khích hoặc làm nàng tổn thương. À, cho tới khi nàng nhìn anh với ánh mắt như nói “đồ cặn bã” đó. Nhưng việc phải nghe di chúc của Henry đã kích động anh. Chỉ cần nghĩ đến nó là đã khiến anh có cảm giác bị đem ra làm trò cười. Anh nghĩ đến Henry và Delaney, và cảm giác tệ hại kia tràn ngập trong cổ anh một lần nữa.

Nick với tay mở khóa điện và quay trở lại thị trấn. Anh còn có một vài thắc mắc và Max Harrison là người duy nhất có thể trả lời.

“Tôi có thể giúp gì cho anh đây?” ông luật sư hỏi ngay khi Nick xuất hiện trong văn phòng rộng rãi gần tiền sảnh tòa nhà.

Nick không lãng phí thời gian vào mấy câu xã giao. “Di chúc của Henry có hợp pháp không và liệu tôi có thể chống lại không?”

“Như tôi đã nói với anh mới đây khi đọc di chúc, nó hợp pháp. Anh có thể cứ phung phí tiền bạc để kiện cáo.” Max thận trọng nhìn Nick trước khi bổ sung, “Nhưng anh sẽ không thắng đâu.”

“Tại sao ông ta lại làm như vậy? Tôi vẫn có chút ngờ vực.”

Max nhìn người thanh niên đang đứng trong văn phòng mình. Có cái gì đó khó lường và sự căng thẳng được che giấu dưới vẻ ngoài lạnh lùng ấy. Max không thích *Allegrezza*. Ông không thích cách cư xử trước đó của anh. Ông không ưa sự thiếu tôn trọng của anh đối với bà Gwen và Delaney – một người đàn ông không nên ăn nói bậy bạ khi có mặt phụ nữ. Nhưng ông lại càng không thích bản di chúc của Henry. Ông ngồi trên chiếc ghế da sau bàn làm việc, và Nick ngồi đối diện ông. “Anh nghi ngờ điều gì?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Nick soi vào Max và anh nói nhanh, “Henry muốn tôi làm Delaney có thai.”

Max phân vân không biết có nên nói cho Nick sự thật hay không. Ông không quý mến và cũng chẳng muốn giữ sự tín nhiệm đối với khách hàng trước đây của mình. Henry là một người khó tính và liên tục bỏ qua những lời khuyên nghề nghiệp của ông. Ông đã cảnh báo Henry rằng việc thảo bản di chúc bất thường này có thể gây tổn thương, nhưng Henry Shaw luôn làm theo cách riêng của mình, và tiền công trả cho Max cũng quá hậu hĩnh nên ông không thể để mất khách hàng được. “Tôi tin rằng đó là ý định của ông ấy, đúng thế,” ông trả lời thành thật, có thể do cảm thấy một chút tội lỗi vì vai trò của mình trong chuyện này.

“Tại sao ông ấy lại không đề cập thẳng trong di chúc?”

“Henry muốn di chúc của ông ấy được lập theo cách đó vì hai lý do. Thứ nhất ông ấy không nghĩ rằng anh sẽ cho cha mình một đứa bé vì lý do tiền bạc hay tài sản. Thứ hai, tôi đã báo cho ông ấy nếu anh chống lại điều kiện làm một cô gái có thai, anh có thể thắng trong phiên tòa vì những lý do về đạo đức. Henry có vẻ không nghĩ rằng có một vị quan tòa nào quanh đây sẽ tin rằng anh có chút đạo đức nào trong chuyện đàn bà, nhưng kiện cáo bản di chúc có thể làm hỏng mục đích của nó.” Max dừng lại và quan sát quai hàm của Nick đang cắn chặt lại. Ông hài lòng khi trông thấy phản ứng như vậy, dù chỉ thoáng qua. Có thể người thanh niên này vẫn chưa mất hết cảm xúc. “Luôn có một khả năng là anh sẽ tìm được một quan tòa nào đó tuyên bố rằng điều khoản trên là vô hiệu.”

“Tại sao lại là Delaney? Sao không phải là một phụ nữ khác?”

“Ông ấy có ấn tượng rằng anh và Delaney có một tiền sử bí mật với nhau,” Max nói. “Và ông ta cho là nếu cấm anh chạm tới Delaney, anh sẽ buộc phải thách thức ông ấy, theo như tôi biết thì trước kia anh từng làm thế rồi.”

Cơn giận xiết chặt cổ họng Nick. Không có gì phải giấu giếm trong quá khứ giữa bản thân anh và Delaney. “Bí mật” làm cho nó có vẻ giống như chàng Romeo và nàng Juliet đồng bóng. Cũng như cái lý thuyết càng cấm càng muốn làm kia, những gì Max vừa kể có thể đã thành hiện thực một lần, nhưng Henry đã quá đề cao vai trò của ông. Nick không còn là một đứa trẻ, bị lôi cuốn bởi những gì anh không đạt được. Anh sẽ không làm gì đó chỉ để chống lại ông già, và bị hấp dẫn bởi một con búp bê bằng sứ luôn bị ông giật.

“Cảm ơn,” anh nói khi đứng dậy. “Tôi biết là ông có quyền không cần phải cho tôi biết điều gì cả.”

“Đúng thế. Tôi không buộc phải nói.”

Nick bắt tay Max. Anh không nghĩ rằng ông luật sư ưa gì anh cho lắm, tuy nhiên với Nick chuyện đó cũng chẳng sao cả.

“Tôi hy vọng Henry gây ra đủ thứ rắc rối đó nhưng rồi sẽ chẳng được gì cả,” Max nói. “Tôi hy vọng thế, vì lợi ích của Delaney, ông ta sẽ không đạt được điều mình muốn.”

Nick không cần trả lời. Sự trong sạch của Delaney được bảo đảm từ phía anh. Anh bước ra khỏi cửa trước văn phòng rồi đi bộ tới chỗ chiếc xe Jeep. Anh nghe thấy tiếng điện thoại rung lên trước khi mở cửa xe. Nó ngưng lại và rung thêm một lần nữa. Anh mở máy xe và với tới cái điện thoại. Đó là mẹ anh, bà muốn biết thông tin về cái di chúc và nhắc anh quay về nhà bà ăn trưa. Anh không cần bà nhắc. Anh và Louie ăn trưa ở nhà mẹ anh thường xuyên. Điều đó làm giảm bớt nỗi lo lắng của bà mẹ về thói quen ăn uống của anh em họ và tránh được việc bà phải ghé qua nhà họ để sắp xếp lại mấy cái ngăn kéo đựng đồ lặt vặt.

Nhưng hôm nay anh đặc biệt không muốn gặp mẹ mình. Anh biết mẹ mình sẽ phản ứng thế nào với bản di chúc của Henry và thật sự anh không muốn nói với bà về nó. Bà sẽ nguyên rủa nó và trực tiếp trút cơn thịnh nộ và sự giận dữ lên bất kỳ ai mang họ Shaw. Anh đồng ý rằng bà có quá nhiều lý do để căm ghét Henry.

Chồng của bà, Louis, bị chết trong khi lái một chiếc xe chở gỗ của Henry, để lại cho bà một đứa con trai nhỏ, Louie, do mình bà nuôi nấng. Vài tuần sau đám tang của Louis, Henry ghé nhà bày tỏ sự an ủi và cảm thông. Khi ông ra về khá muộn trong đêm đó, ông đã có được chữ ký của người góa phụ trẻ yếu mềm trong văn bản để giúp ông tránh khỏi những trách nhiệm về cái chết của Louis. Ông đã để lại một tấm séc trong tay bà, và một đứa con trong bụng bà. Sau khi Nick sinh ra, Benita đã dối chất Henry, nhưng ông đã phủ nhận đứa con có thể là của ông. Ông tiếp tục phủ nhận Nick cho tới gần hết cuộc đời.

Mặc dù Nick biết rằng mẹ mình có lý để giận dữ, vậy mà khi đến nhà mẹ, anh vẫn phải ngạc nhiên về mức độ giận dữ của mẹ ngày hôm nay. Bà nguyên rủa bản di chúc bằng ba thứ tiếng: Tây Ban Nha, Basque và tiếng Anh. Nick chỉ hiểu một phần những gì bà nói, nhưng phần lớn sự lảng mạp của bà chỉ hướng vào Delaney. Mà thậm chí anh còn chưa kể cho bà nghe về sự vô lý của cái quy định không được quan hệ sinh lý. Anh cũng mong mình sẽ không phải nói.

“Con bé đó!” bà kích động, giơ một ổ bánh mì lên cao. “Ông ta luôn đặt neska izugarri đó lên trên con trai của mình. Dòng máu của ông ta. Nó chẳng là cái thá gì cả, không gì cả. Còn cô ta thì lại có mọi thứ.”

“Cô ấy có thể sẽ đi khỏi thị trấn,” Nick nhắc nhở bà. Anh không quan tâm chuyện Delaney đi hay ở. Anh thực sự không ham muốn cái công việc kinh doanh của Henry hay tiền bạc. Henry đã đưa cho anh phần tài sản duy nhất mà anh muốn.

“Hay nhỉ! Tại sao cô ta lại rời khỏi đây? Bác Josu của con sẽ có vài điều để nói về chuyện này.”

Josu Olechea là anh trai duy nhất của mẹ anh. Ông là chủ trại chăn cừu đời thứ ba và sở hữu khu đất gần Marsing. Từ khi chồng Benita mất, bà coi Josu như chủ gia đình, mặc dù các con trai của bà đều đã lớn.

“Đừng làm phiền bác ấy vì chuyện này,” Nick nói và dựa vai vào tủ lạnh. Khi còn nhỏ, mỗi lần anh gây chuyện rắc rối hoặc mẹ của anh biết rằng anh và Louie cần có ảnh hưởng tốt từ một người đàn ông, bà thường gửi họ đến nghỉ hè với Josu và mấy người chăn cừu. Cả hai người đều thích điều đó cho đến lúc họ biết mùi đám con gái.

Cửa sau mở ra và anh trai của Nick tiến vào trong bếp. Louie thấp hơn Nick, rắn rỏi, với mái tóc đen và đôi mắt thừa hưởng gen di truyền từ cả cha lẫn mẹ. “Vây,” Louie bắt đầu, kéo tấm màn che phía sau anh lại. “Ông già để lại cho chú cái gì?”

Nick mỉm cười và ngồi thẳng lên. Anh trai của anh sẽ đánh giá ón thừa kế. “Anh sẽ thích nó đấy.”

“Trên thực tế nó chẳng có gì hết,” mẹ của anh xen vào, bà đem theo một đĩa bánh mì cắt lát vào trong phòng ăn.

“Ông ấy để lại cho em bãi biển Angel và khu đất ở Silver Creek.”

Đôi lông mày rậm của Louie nhướng lên và một tia sáng lấp lánh trong đôi mắt. “Lạy thánh, kinh vãi,” tay khai thác địa ốc ba mươi tư tuổi nói thầm để mẹ mình không nghe thấy.

Nick cười lớn và cả hai người bước theo Benita vào phòng ăn, ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ sồi trơn bóng. Họ nhìn mẹ mình xếp gọn ghê chiếc khăn trải bàn bằng đăng ten, sau đó đi dọn món ăn lên.

“Chú định làm gì với bãi biển Angel?” Louie hỏi, giả định một cách hợp lý rằng Nick sẽ muốn phát triển khu đất. Benita có thể không nhận thấy rằng giá trị tàn sản thừa kế của Nick, nhưng anh trai của anh thì có.

“Em cũng chưa biết. Em có một năm để suy nghĩ về nó.”

“Một năm?”

Benita đặt mấy bát guisado de vaca trước mặt hai đứa con trai, sau đó ngồi xuống. Thời tiết bên ngoài nóng bức, và Nick thật sự không thích mấy món hầm. “Em sẽ có tài sản nếu làm gì đó. Hoặc không làm gì đó, thật ra là như vậy.”

“Có phải ông ta muốn chú đổi họ lần nữa?”

Nick ngược lên nhìn từ cái tô của mình. Mẹ và anh trai cũng quay lại nhìn anh. Không cách gì bỏ qua được chuyện này. Họ là người một nhà, và họ cho rằng thành viên trong gia đình có quyền biết và can thiệp vào chuyện riêng của anh. Nick bẻ một miếng bánh mì lên miệng. “Có một điều kiện,” anh bắt đầu sau khi nuốt miếng bánh. “Em sẽ nhận được tài sản nếu không dính líu tới Delaney trong một năm.”

Louie chậm rãi nhắc cái thìa lên. “Dính líu? Như thế nào?”

Nick liếc sang bên mẹ anh, lúc đó cũng đang nhìn chăm chăm vào anh. Bà không bao giờ nói chuyện với các con về chuyện tình dục. Bà thậm chí không đề cập đến. Bà để cho ông bác Josu nói chuyện đó, nhưng vào thời điểm ấy, hai ông tướng nhà Allegrezza đã rành về nó lắm rồi. Anh quay lại nhìn anh trai và nháy mắt.

Loie cắn một miếng thịt hầm. “Nếu chú làm thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Ý anh là sao khi nói chuyện gì xảy ra?” Nick với sát anh trai mình để lấy cái thìa. Ngay cả khi anh đi đến mức ham muốn Delaney, điều đã không xảy ra, thì nàng cũng ghét anh. Hôm nay anh đã thấy điều đó trong mắt nàng. “Anh nói như thể nó có khả năng xảy ra vậy.”

Louie không nói gì cả. Anh không cần phải nói. Anh biết quá khứ của Nick.

“Cái gì xảy ra?” mẹ anh hỏi, không biết chuyện gì nhưng cảm thấy bà có quyền biết mọi chuyện.

“Thì Delaney sẽ thừa kế tài sản.”

“Dĩ nhiên. Chẳng phải cô ta đã lấy đủ mọi thứ lẽ ra sẽ thuộc về con hay sao? Bây giờ cô ta sẽ bám theo con để đặt bàn tay lên tài sản của con, Nick à,” mẹ anh phỏng đoán, sự đa nghi và tính giữ kẽ của xứ Basque đang chảy trong huyết quản của bà. Đôi mắt đen của bà nheo lại. “Con phải coi chừng cô ả. Nó cũng tham lam như mẹ nó thôi.”

Nick rất nghi ngờ khả năng anh sẽ phải coi chừng Delaney. Tối hôm qua khi anh chở nàng về nhà mẹ nàng, nàng ngồi trong chiếc xe Jeep như một pho tượng đẹp, ánh trắng bàng bạc chiếu ngang vào nàng và cho anh cảm thấy nàng kiêu kỳ xa cách. Rồi sau hôm nay, anh chắc chắn rằng nàng sẽ tránh xa như tránh hủi.

“Hứa với mẹ đi, Nick,” mẹ anh tiếp tục. “Nó luôn gây rắc rối cho con. Con phải coi chừng.”

“Con sẽ cẩn thận.”

Louie lẩm bẩm.

Nick cau mày nhìn sang anh trai và cố ý chuyển chủ đề. “Sophie thế nào rồi?”

“Nó sẽ về đến nhà vào ngày mai,” Louie trả lời.

“Tin tốt lành thật.” Benita mỉm cười và thả một lát bánh mì vào trong bát của bà.

“Con hy vọng sẽ có một chút thời gian riêng tư với Lisa trước khi con nói với Sophie về lễ cưới,” Louie nói. “Con không biết nó sẽ tiếp nhận tin này như thế nào.”

“Rốt cuộc, nó sẽ tự biết cách dung hòa với mẹ kế của nó. Mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp,” Benita phỏng đoán. Bà thích Lisa, nhưng cô không phải là người Basque và không theo Công giáo có nghĩa là Louie không thể làm lễ cưới ở nhà thờ. Dù sao thì Louie đã ly hôn và bởi thế cũng không thể cưới ở nhà thờ. Benita không lo lắng cho Louie. Louie sẽ ổn. Nhưng Nick thì khác. Bà lo cho Nick. Bà luôn như vậy. Và bây giờ con nhỏ đó đã trở về nên bà càng lo lắng hơn nữa.

Benita thù ghét tất cả những người mang họ Shaw. Bà chủ yếu ghét Henry do cách ông ta đối xử với bà và con trai, nhưng bà cũng ghét con nhỏ đó và mẹ của nó. Hồi trước, bà thường thấy Delaney phô trương trong những bộ đồ xa xỉ trong khi Benita phải vá những chiếc áo rẻ tiền của Louie để lại cho Nick. Delaney có xe đạp mới và đồ chơi đắt tiền trong khi Nick không có xe đạp và phải chơi đồ chơi cũ. Và trong khi bà thấy Delaney có nhiều thứ hơn nhu cầu một đứa con gái nhỏ, thì bà cũng nhìn lại con trai mình, với đôi vai thẳng đay kiêu hãnh, cầm luôn hắt cao. Một gã đàn ông trẻ con khắc kỷ. Và mỗi lần bà thấy con trai mình giả vờ như chuyện đó không hề gì, trái tim bà lại tan nát thêm một chút. Mỗi lần thấy con trai mình nhìn con nhỏ đó, bà càng trở nên cay nghiệt.

Benita tự hào về cả hai đứa con trai và bà đều yêu quý chúng như nhau. Nhưng Nick thì lại khác Louie. Nick rất nhạy cảm.

Bà nhìn đứa con trai nhỏ đang ngồi bên kia bàn. Nick luôn luôn làm bà phiền muộn.

4. Rachel Gibson - Chương 4

Chương 4

Mấy cái túi dẻo đựng thức ăn cho chó trong túi quần sọc của Delaney cứ như ngấm trở đến cuộc đời nàng. Như đồng phân, nó là thể chảy. Kể từ khi nàng bán linh hồn mình đổi lấy tiền bạc, cuộc sống của nàng đã trở nên như thế, và nàng không nhìn ra trong mười một tháng tiếp theo liệu có tốt đẹp hơn chút nào không. Gần như mọi thứ mà nàng sở hữu đều ở trong một gian nhà kho ở ngoại ô thị trấn, và những người bạn thân nhất của nàng là hai con chó Weimaraner đang đi bên cạnh.

Delaney mất không tới năm giờ để đồng ý với điều khoản trong di chúc của Henry. Một khoảng thời gian cực kỳ ngắn, nhưng nàng muốn có số tiền đó. Nàng có một tuần tạm hoãn thi hành để đi tới Phoenix, xin nghỉ việc, và khóa căn hộ. Chia tay với bạn bè của nàng ở Valentia không dễ chút nào. Chia tay với sự tự do còn khó hơn. Mới có một tháng, nhưng nàng có cảm giác như đã bị bỏ tù cả năm trời.

Nàng không có nghề nghiệp gì và mặc những thứ y phục chán ngắt mà nàng không thích bởi vì nàng đang phải sống với mẹ.

Mặt trời nóng bỏng thiêu đốt trên đỉnh đầu khi nàng đi dọc xuống con đường nhỏ Grey Squirrel hướng tới trung tâm thị trấn. Thời nàng sống ở Truly mười năm trước, phần lớn đường sá chưa có tên. Điều đó không cần thiết, nhưng dạo gần đây với tràn ngập đám dân nghỉ dưỡng mùa hè và sự bùng phát của thị trường bất động sản, hội đồng thị trấn đã vội vàng đưa ra thảo luận những cái tên đường thật sự sáng tạo như Chuột túi, Sóc Chuột và Sẻ Xám. Delaney, có vẻ như vậy, sống ở khu vực kém phát triển của thị trấn, trong khi Lisa sống ở một nơi tốt hơn trên Milkweed, đương nhiên là ngay cạnh Ragweed và Tumbleweed.

Từ khi quay về, nàng cũng đã ghi nhận rất nhiều đổi khác. Khu thị tứ đã mở rộng ra gấp bốn lần, và phần thị trấn cũ đã được cải thiện. Có hai bến tàu công cộng để thích ứng với sự xâm lấn quá nhanh tàu bè và thuyền nhỏ, và thành phố đã xây thêm ba công viên, nhưng vượt lên trên tất cả những thay đổi đó, có hai điều rất rõ ràng và là dấu hiệu cho thấy thị trấn cuối cùng cũng đã bước vào thập niên chín mươi. Trước tiên, đó là cửa hàng Mountain Java Espresso nằm giữa tòa nhà Sterling và quán ăn bình dân Grits & Grub. Thứ hai, xưởng chế biến gỗ cũ kỹ đã biến thành nhà máy ủ bia vi sinh. Khi Delaney sống ở Truly trước kia,

người ta uống Folgers và Coors. Họ tuyên bố món cà phê tự pha với lớp váng sữa hai tầng là thứ cà phê đàn bà và xem ra có thể đánh cho lên bờ xuống ruộng những ai dám nói tới bia mâm xôi.

Đang có lễ Độc lập và khắp thị trấn ngập tràn trong lòng yêu nước. Cờ và ruy băng màu đỏ, trắng, và xanh được trang trí khắp thị trấn từ tấm biểu ngữ "Chào mừng tới Truly" cho tới tấm băng gỗ Ấn Độ đứng ngoài trạm giao dịch Howdy. Dĩ nhiên, sau đó sẽ có một cuộc diễu hành. Ở Truly khu phố trung tâm hay có diễu hành trong mỗi dịp nào đó. Có thể nàng sẽ ở lại khu phố trung tâm xem diễu hành. Thì nàng còn có việc gì khác để làm nữa đâu.

Tại góc đường Beaver và Main, Delaney dừng lại chờ một chiếc RV kênh càng lê qua. Nàng lấy Milk-bones trong túi thưởng cho Duke và Dolores vì đã ngoan ngoãn canh hàng. Mất vài tuần bực dọc để giành cái vai trò cầm đầu và dạy cho chúng biết ai là chủ. Nàng có thời gian. Suốt tháng trước, nàng đã dành thời gian gặp vài người bạn học cũ. Nhưng họ đều đã kết hôn có gia đình riêng và nhìn nàng như thể nàng không bình thường vì nàng chưa có gì.

Nàng muốn ở lại với Lisa nhiều hơn, nhưng không giống như Delaney, Lisa có công việc và một vị hôn phu. Nàng muốn với cô bạn cũ và nói về di chúc của Henry cũng như lý do thực sự nàng quay về Truly. Nhưng nàng không dám. Nếu những điều khoản của bản di chúc được phổ biến rộng rãi, cuộc sống của Delaney sẽ trở thành địa ngục. Nàng sẽ trở thành đối tượng của những suy đoán bất tận và làm đề tài cho những cuộc tán gẫu không có hồi kết. Và nếu phần di chúc có liên quan tới Nick bị lộ ra, nàng đến phải tự tử mất.

Và như vậy, nàng có vẻ sắp chết vì buồn chán trước khi tất cả kết thúc. Hàng ngày nàng chỉ biết xem những chương trình talkshow trên truyền hình, hoặc đi dạo với Duke và Dolores như một cách để ra khỏi nhà và thoát khỏi cuộc sống mà mẹ đã sắp xếp cho nàng. Bà Gwen đã quyết định Delaney sẽ sống ở Truly một năm, họ sẽ cùng tiến hành các kế hoạch, tham gia cùng một tổ chức xã hội, và cùng tham dự những buổi họp mặt công dân. Hơn thế nữa, bà con đưa tên Delaney vào danh sách những người đứng đầu một ủy ban giải quyết tệ nạn ma túy ở Truly. Delaney đã lịch sự từ chối lời đề nghị đó. Trước tiên, tệ nạn ma túy ở Truly nghe thật hài hước. Thứ hai, Delaney chẳng thà phải uống nước lã còn hơn là gia nhập hội đoàn.

Nàng và lũ chó đi xuống đường Main, qua một tiệm bán thức ăn ngon và một cửa hàng bán áo phông. Cả hai đều mới được mở ở khu đất kinh doanh chính của thị trấn, và dựa vào số khách hàng bộ hành qua lại, thì doanh số tương đương nhau. Nhón bước trên đôi giày Lycra có quai hậu xiết quanh gót chân trần, nàng tiến vào một hiệu sách nhỏ với một tấm poster trên cánh cửa quảng cáo một đại nhạc hội R&B sắp diễn ra. Tấm poster đã khiến Delaney ngạc nhiên, và nàng tự hỏi thị trấn này đã bỏ rơi Conway Twitty để chọn James Brown từ bao giờ.

Nàng dừng lại trước tòa nhà hai tầng đẹp lép nằm bên cạnh tiệm kem và phía bên kia là văn phòng xây dựng Allegrezza. Những chữ được sơn trên tấm kính cửa sổ; "Gloria's: Tiệm cắt tóc. Mỗi lần cắt tóc và làm đầu hết mười đô la." Delaney không nghĩ tấm biển đó đã phản ánh đúng mức khả năng của Gloria.

Duke và Dolores ngồi dưới chân nàng, và nàng gãi gãi vào giữa hai tai chúng. Nghiêng người ra phía trước, nàng chăm chú nhìn vào trong qua khung cửa kính rộng để ngắm mấy chiếc ghế hiệu Naugahyde. Mỗi lần lái xe ngang qua thị trấn, nàng đều nhận thấy tiệm này đã đóng cửa.

"Ê này, cậu sao rồi?"

Delaney nhận ra giọng của Lisa và quay lại phía bạn. Nàng không bắt ngờ khi thấy Louie đứng cạnh Lisa. Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào nàng và hơi thiếu tự nhiên bởi vì anh là anh trai của Nick. "Tớ chỉ định xem qua hiệu làm tóc này thôi", nàng trả lời.

"Anh phải đi thôi, alu gozo", Louie nói, sau đó nghiêng đầu hôn vợ chưa cưới. Nụ hôn kéo dài và Delaney cúi xuống nhìn chăm chú vào một điểm giữa hai tai của Duke. Nàng không có bạn trai từ hơn một năm nay, và mối quan hệ sau cùng kéo dài không quá bốn tháng. Nàng không thể nhớ lần cuối có một người đàn ông đã hôn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống và không quan tâm tới việc bị người khác nhòm ngó là khi nào.

"Gặp lại cô sau, Delaney"

Nàng ngược lên. "Gặp lại sau, Louie". Nàng nhìn anh bước vào tòa nhà gần tiệm thẩm mỹ. Có thể nàng thấy anh thiếu tự nhiên vì cũng như em trai của anh, anh cực kỳ nam tính. Nick cao hơn, trông sắc sảo hơn, giống như một bức tượng. Louie có vóc dáng giống một con bò mộng. Bạn sẽ không bao giờ thấy một

người nhà Allegrezza thất ca vát Versace hoặc mang đồng hồ Speedo. “Alu gozo nghĩa là sao?” nàng hỏi, hơi khó khăn khi phát âm những từ ngoại quốc.

“Từ đó biểu lộ sự yêu thương, giống như em yêu vậy. Louie có thể lãng mạn thế đấy.”

Một sự ganh tị bất ngờ ập đến với nàng. “Cậu đang làm gì vậy?”

Lisa hơi khom một chân và gãi nhẹ phần dưới cằm của Duke và Dolores. “Tớ đưa Louie đi ăn trưa, và vừa về cùng với anh ấy”

“Giờ cậu sắp đi đâu vậy?”

Lisa mỉm cười khi lữ chó liếm tay nàng. “Nhà tớ”

Delaney cảm thấy nổi ghen tị nhói nhói trong lòng và nhận ra rằng nàng cô đơn hơn mình tưởng. Hôm đó là ngày lễ Độc lập và là tối thứ Sáu. Kỳ nghỉ cuối tuần trải ra trước mắt nàng - trống rỗng. Nàng nhớ bạn bè ở Phoenix. Nàng nhớ cuộc sống bận rộn của mình.

“Tớ rất vui vì được gặp cậu. Tối nay cậu định làm gì không?” Lisa hỏi

Chẳng có cái quái gì cả, nàng nghĩ. “Tớ cũng chưa biết”

“Louie và tớ nghĩ rằng bọn tớ nên tụ tập vài người bạn. Tớ cũng muốn cậu ghé qua. Nhà của anh ấy ở vịnh Horseshoe, không xa nơi người ta bắn pháo hoa trên hồ. Màn trình diễn sẽ rất tuyệt khi xem từ bãi cát ở ngay nhà anh ấy.”

Delaney Shaw ở nhà Louie Allegrezza? Anh trai của Nick? Con trai của bà Allegrezza? Có lần nàng gặp Benita ở tiệm tạp hóa, và ấn tượng của nàng về bà vẫn rất rõ ràng. Không ai thể hiện thái độ khinh miệt giống như Benita. Không ai có thể cùng lúc biểu hiện cả sự kiêu hãnh và khinh bỉ trong một ánh nhìn như từ đôi mắt đen của bà. “Ồ, tớ không nghĩ vậy, nhưng cảm ơn”.

“Đồ gà mờ” Lisa đứng dậy và chùi tay vào quần jean.

“Tớ không gà” Delaney dồn trọng lượng lên một chân và nghiêng đầu sang một bên. “Tớ chỉ không muốn đi đến một nơi mà biết chắc rằng sẽ không được chào đón.”

“Cậu sẽ được chào đón. Tớ đã nói với Louie, và anh ấy sẽ không phiền hà gì khi cậu đến chơi. ”Lisa hít một hơi thật sâu, và nói, “Anh ấy nói là anh ấy quý cậu.”

Delaney cười phá lên. “Xạo”

“Được rồi, anh ấy nói rằng anh ấy không hiểu cậu. Nhưng nếu anh ấy bắt đầu tìm hiểu về cậu, anh ấy sẽ thích cậu.”

“Nick sẽ đến đó chứ?” Một trong những cách để sống yên ổn qua suốt cả một năm trời là tránh xa anh ta càng nhiều càng tốt. Anh ta bất lịch sự, độc ác và cố tình nhắc nàng nhớ lại những điều mà tốt nhất hãy quên nó đi. Nàng bị mắc kẹt trong thành phố này, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng phải dàn hòa với anh ta.

“Nick sẽ ra ngoài hồ với một vài người bạn, vì thế, sẽ không ở đó.”

“Thế còn bà Allegrezza?”

Lisa nhìn nàng như thể nàng là một con ngớ ngẩn. “Đương nhiên là không. Louie định mời một vài anh chàng làm việc cho anh ấy, và Sophie cũng sẽ có mặt với một vài người bạn của con bé. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn xúc xích và bánh mì vào khoảng sáu giờ tối. Cậu nên đến. Mà có định làm gì khác không?”

“À, tớ định đi xem diễu hành.”

“Nó sẽ kết thúc trước sáu giờ, Delaney. Cậu không định ở nhà một mình đấy chứ?”

Delaney bối rối vì rõ ràng nàng đang thiếu thốn một cuộc sống đúng nghĩa, và nàng nhìn qua phía con đường dẫn đến tòa nhà Sterling. Nàng nghĩ đến buổi tối sắp tới của mình. Sau Vòng quay May mắn này, nàng sẽ làm gì kế tiếp? “Ừ, tớ có thể sẽ đến, tớ nghĩ lại rồi. Nếu cậu chắc rằng Louie không khó chịu khi tớ đến.”

Lisa gạt hết những lo ngại của Delaney qua một bên và lùi lại vài bước rồi bỏ đi. “Tớ đói rồi, chúng tớ đã nói về chuyện đó, và anh ấy sẽ thích cậu ngay thôi.”

Delaney nhìn cô bạn bước đi. Nàng không lạc quan như Lisa. Louie là anh trai của Nick, và sự căng thẳng cũng như thù địch của nàng với Nick là một điều rất dễ nhận biết. Nàng không nói chuyện với Nick từ sau hôm đọc di chúc của Henry, nhưng nàng đã nhìn thấy anh nhiều lần. Nàng thấy anh phóng âm âm trên đường Wagon Wheel trên chiếc Harley, sau đó vài ngày tiến vào quán Mort với bộ tóc đỏ hoe đỏ hắt ngược sang bên. Lần cuối nàng nhìn thấy anh là tại ngã tư Main và First. Nàng dừng nơi chốt đèn, và anh băng ngang qua đường ngay trước mặt nàng. “Tôi không biết nữa, Frank ạ. Cô ấy khá bốc lửa. Chuyện gì xảy ra nếu như tôi không thể tự kiểm chế được?”

Nàng dồn hết tâm trí lên tay lái, và có cảm giác hai gò má đang nóng bừng. Anh đang chú tâm vào tập giấy trên tay phải của anh, và nàng tự hỏi sẽ làm gì nếu vô tình va phải anh? Nếu chân nàng vô tình xô anh ngã, rồi sau đó lùi lại để chắc ăn hơn?

Nàng sẽ tăng tốc chiếc Miata như thể là nàng là Cha Muldowney đang chờ lá cờ đua hạ xuống, sau đó nàng thả lỏng vừa đủ để chiếc xe dừng ở vạch sang đường. Đầu Nick giật bắn, và anh nhảy ra khỏi làn đường. Anh cau mày và đôi mắt xám đẹp để chiếu thẳng vào nàng. Chỉ nửa giây nữa thôi thanh chắn xe sẽ va mạnh vào chân phải của anh.

Nàng mỉm cười với anh. Nhờ khoảnh khắc đó, cuộc sống bỗng trở nên tươi đẹp hơn.

Delaney do dự hàng giờ để xem có nên xuất hiện tại buổi tiệc của Lisa hay không. Nàng chưa quyết định dứt khoát cho đến khi nàng chợt thấy mình đang nghĩ đến việc đi uốn lại tóc thì lại đang đọc một chồng báo và ôm chai rượu. Nàng đã hai mươi chín tuổi, và nếu không chóng làm một việc gì đó, nàng sợ rằng mình sẽ trở thành một trong những người đàn bà đáng trí thay vì chải tóc thì lại đội mũ, và bán đi mấy đôi ghê tởm để mua giày chạy bộ nhãn Easy Spirit. Trước đó khi có thay đổi ý định, nàng trông chiếc áo cổ lọ màu đen và mặc bên ngoài có một chiếc áo vest da chần lông màu vàng chanh. Quần jean của nàng cũng màu đen, nhưng đôi giày ống cao đến mắt cá chân nàng tiếp màu với áo khoác. Nàng xịt keo lên những lọn tóc xoắn mềm mại và đeo mấy chiếc khuyên vàng bé xíu vào tai, mỗi bên đã xỏ bốn lỗ.

Khi Delaney đến bữa tiệc, đã hơn tám giờ một chút. Ba cô bé chừng mười ba tuổi cười rúc rích ra mở cửa và dẫn nàng ra sau ngôi nhà rộng rãi được xây bằng đá dưới sông và gỗ tuyết tùng.

“Mọi người đều đã ở đây cả rồi.” cô bé với đôi mắt đen thông báo cho nàng. “Cô muốn để túi ở phòng của cha không?”

Nàng nhét vội cái ví và thỏi son môi màu vang đỏ vào một cái túi da tinh xảo trông giống như hộp đựng mũ. Nàng có thể sống thiếu cái ví, nhưng nàng không thể kiếm được thứ gì thay được thỏi son Estee Lauder trong một năm. “Không, cảm ơn. Cháu là Sophie à?”

Cô bé lơ đãng liếc nhìn Delaney khi họ băng qua nhà bếp. “Vâng, cô là ai vậy?”

Sophie đeo niềng răng, mặt nổi mụn và sở hữu mái tóc dày tuyệt vời nhưng khô xác và chẻ ngọn. Đuôi tóc chẻ làm dậy lên niềm đam mê của Delaney. Cứ như một bức tranh nhả nhúm làm người ta điên tiết đến tận khi đã vượt phẳng nó. “Cô là bạn của Lisa, tên là Delaney.”

Sophie đột ngột quay đầu lại và đôi mắt cô bé mở to. “Chúa ơi! Cháu có nghe bà nội kể về cô?”

Nhìn gương mặt của Sophie chắc hẳn bà Benita đã không nói những gì tốt đẹp về nàng. “Tuyệt.” Delaney nói thầm khi bước vòng qua ba cô bé. Nàng đi qua một dãy cửa kính hai lớp hướng đến sân gỗ ngoài nhà. Bãi cát trắng ở dưới được phủ bóng của hai cây thông Ponderosas, sừng sững, và nhiều chiếc thuyền neo lại ở bến tàu đang dập dềnh theo làn sóng nhẹ của hồ Mary.

“Ê chào cậu”, Lisa cất tiếng chào và thoát khỏi đám người tạo thành nửa vòng tròn vây quanh cô. “Tớ cứ lo là cậu không đến. Cậu đã chỗ nào thú vị trước rồi phải không?”

Delaney nhìn xuống y phục của mình, sau đó ngược nhìn lên những vị khách đang mặc áo thun và quần soccer. “Không. Tớ vẫn bị cảm,” nàng trả lời. “Cậu chắc là tớ ở đây sẽ không vấn đề gì chứ?”

“Chắc mà. Cuộc diễu hành ra sao?”

“Cũng giống hệt như lần trước từng xem, ngoại trừ nhóm cự chiến binh hồi chiến tranh thế giới giờ chỉ còn có hai ông già ngồi sau một chiếc xe bus đưa đón học sinh” Nàng mỉm cười, cảm thấy thoải mái hơn một tháng trước đây. “Và màn hấp dẫn nhất vẫn là tiết mục dự đoán xem tay chơi kèn tuba bất cần nào sẽ giẫm phải phân ngựa.”

“Còn đoàn trường trung học cơ sở thì sao? Sophie nói năm nay bọn chúng rất tuyệt.”

Delaney miễn cưỡng khen ngợi. “À, đồng phục bây giờ đẹp hơn của chúng ta trước đây.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Lisa cười lớn. “Cậu đói không?”

“Tớ vừa ăn xong.”

“Đi nào, tớ sẽ giới thiệu cậu với mọi người. Có một vài người ở đây có thể cậu vẫn còn nhớ đấy.”

Delaney theo Lisa đến một đám đông đang tụ tập quanh hai cái bếp nướng thịt. Khoảng mười lăm khách là những người bạn mà Lisa và Louie đã quen biết trong suốt cuộc đời của họ và những người làm việc cho văn phòng xây dựng Allegrezza.

Delaney tán gẫu với Andrea Huff, tay ném bóng rổ giỏi nhất thời trung học. Andrea đã kết hôn với John French, cậu bé bị Andrea thúc khuỷu tay vào bụng và phun hết mì ống cùng pho mát ra sân chơi. Cả hai trông có vẻ hạnh phúc, và Delaney tự hỏi liệu có phải là một sự kết hợp hoàn hảo.

“Mình có hai đứa con trai.” Cô chỉ xuống bãi cát bên dưới, sau đó ngừng lại để nhào người ra ngoài lan can và gọi với xuống đám trẻ đang lội qua hồ, “Eric! Eric French, mẹ đã bảo con không được xuống nước ngay khi vừa mới ăn xong.”

Một cậu bé tóc nâu quay lại và đưa tay lên che mắt. “Con chỉ lội đến đầu gối thôi.”

“Được, nhưng nếu con bị chìm thì đừng kêu la với mẹ nhé.” Andrea thở dài khi đứng thẳng lên. “Bạn có con chưa?”

“Chưa. Mình còn chưa kết hôn”

Andrea nhìn nàng như thể nàng là một người ngoại quốc, và Delaney đoán rằng ở Truly, một người đàn bà hai mươi chín tuổi chưa bao giờ lập gia đình là một điều kì quặc.

“Nào bây giờ, hãy im đi biết bạn đã sống ra sao sau khi học phổ thông.”

Delaney kể với cô bạn về nơi nàng đã sống, và sau đó cuộc chuyện trò chuyển sang hồi ức về những ngày tháng cùng lớn lên của mỗi người trong cái thị trấn nhỏ này. Họ huyền thoại về chuyện cưới xe trượt tuyết ở khu trại trên núi Shaw, và cười vui vẻ khi nhắc đến chuyện Andrea tuột mất áo tắm lúc đang trượt nước trên hồ.

Một cảm giác ảm áp bất ngờ ngự trị trong tâm hồn Delaney. Nói chuyện với Andrea giống như gặp lại điều gì đó mà nàng chưa từng biết rằng mình đã đánh mất, giống như một đôi dép cũ mòn bị bỏ quên lâu ngày vì một đôi dép mới đẹp hơn.

Sau Andrea, Lisa giới thiệu Delaney với vài người đàn ông độc thân làm việc cho Louie, và Delaney cảm thấy mình chỉ còn nhận được rất ít sự quan tâm hay ngưỡng mộ của đàn ông. Hầu hết những công nhân độc thân đều trẻ hơn Delaney. Nhiều người có nước da màu nâu vàng, búi tóc rẽ tre, và trông như họ vừa mới nhảy ra từ một đoạn quảng cáo Diet Coca. Delaney mừng vì nàng đã không định cư ở Franzia. Đặc biệt, khi một thợ lái máy xúc tên Steve đưa cho nàng một chai bia Bud và nhìn thấu nàng qua đôi mắt xanh ngây thơ. Mớ tóc tựa hồ kẹo bơ đường tan chảy dưới ánh mặt trời và ở anh ta có một sự lôi thôi mà Delaney cảm thấy sẽ rất quyến rũ nếu như nó trông không quá giả tạo như vậy. Mái tóc của anh chàng được đánh rối một cách có chủ ý và vuốt quá nhiều gel đến mức mất hết vẻ tự nhiên. Steve ý thức được rằng anh ta có mã ngoài điển trai.

“Tớ đi xem Louie thế nào” Lisa cười toe toét, sau đó đưa ngón cái ra dấu cho Delaney một cách sành điệu sau lưng Steve như thể họ vẫn đang thời học phổ thông và phải chấp nhận những cuộc hẹn của nhau.

“Tôi gặp cô ở đâu đó rồi thì phải”, Steve nói ngay khi chỉ còn lại hai người.

“Thật sao?” Nàng nâng chai bia lên môi và uống một ngụm. “Ồ đâu vậy?”

“Trong chiếc xe nhỏ màu vàng của cô.” Nụ cười của anh chàng phô hàm răng trắng, hơi cong. “Thật khó mà quên được cô”

“Tôi đoán rằng chiếc xe của tôi đã gây sự chú ý.”

“Không phải xe của cô. Mà là cô. Cô rất khó quên.”

Cảm thấy khá kín đáo trong chiếc áo thun đơn giản và quần sóc mới thay nên nàng chỉ vào mình hỏi. “Tôi à?”

“Đừng nói với tôi rằng cô là một trong những cô gái hay giả vờ rằng họ không biết mình đẹp?”

Đẹp? Không, Delaney biết rằng nàng không đẹp. Nàng quyến rũ và có thể làm cho mình trông đẹp nếu nàng cố gắng. Nhưng nếu Steve muốn nói với nàng rằng nàng đẹp, thì cứ kệ anh ta. Bởi vì, dù cố ý hay không, anh ta cũng không phải là một chú cẩu đực – theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nàng dành nhiều thời gian bên Duke và Dolores tới nỗi nếu nàng cho phép mình buông thả thì hẳn nàng sẽ động lòng bởi một sự âu yếm ngần ấy.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” Nàng hỏi anh

“Hai mươi hai.”

Bảy năm. Khi hai mươi hai tuổi, Delaney đã thử nghiệm với cuộc sống. Nàng giống như một kẻ bị kết án đang trốn khỏi nhà giam - một cuộc đào thoát tới năm năm. Ở giữa tuổi mười chín và hai mươi tư, nàng đã sống một cuộc đời phóng túng chẳng chút lo lắng và hoàn toàn tự do. Nàng đã tận hưởng một quãng thời gian tuyệt vời, nhưng lại mừng là mình đã già dặn và khôn ngoan hơn.

Nàng quan sát đám thiếu nữ trên bãi cát dưới kia đang vung vẩy tay và chạy đến rìa nước. Nàng không già hơn Steve nhiều đến mức ấy, và nàng cũng không thích tìm kiếm sự ràng buộc. Delaney lại nâng chai uống một hớp. Có thể nàng sẽ lợi dụng được anh ta trong mùa hè. Cặp bồ với anh ta, xong rồi đá. Đàn ông hiển nhiên đã từng lợi dụng và ruồng bỏ nàng. Tại sao nàng không thể đối xử với đàn ông theo cách họ đã đối xử với nàng. Có khác biệt gì đâu?

“Chú Nick về,” Sophie gọi Louie, đang đứng trong một đám người.

Mọi thứ trong Delaney chết lặng. Ánh mắt nàng hướng đến con tàu đang chậm chậm tiến về cuối bến tàu, đến người đàn ông đang đứng sau bánh lái của chiếc Bayliner, chân dang rộng, mái tóc đen thối tung trên vai. Bóng cây thông cao lớn đổ trên mặt nước phủ lên anh và ba người phụ nữ cùng đi. Sophie phóng xuống bến tàu với những cô bạn theo sau, tiếng cười nói huyền thuyên của các cô bé át cả tiếng ồn ào của động cơ. Tiếng cười hưởng ứng của Nick theo gió bay tới chỗ Delaney. Nàng đặt chai bia trên lan can và quay lại bắt gặp Lisa đang đứng cách đó vài bước chân, trông rất áy náy.

“Xin lỗi Steve” nàng nói và tiến đến chỗ bạn mình.

“Đừng giết tớ”, Lisa thì thầm.

“Cậu nên nói với tớ chứ”

“Rồi cậu có đến không?”

“Không”.

“Thế nên tớ mừng vì đã nói dối”.

“Sao chứ, tớ có thể đến đây rồi lại bỏ đi đấy”.

“Đừng yếu đuối như vậy, cậu cần phải vượt qua cảm giác thù địch với Nick”.

Delaney nhìn sâu vào mắt người bạn thời thơ ấu và cố gắng không cảm thấy đau đớn vì lời nhận xét của bạn. Nàng tự nhắc mình rằng Lisa không biết đến bản di chúc của Henry hay cái đêm mà Nick đã gạ gẫm nàng mười năm về trước. “Tớ biết anh ta sẽ là em của chồng cậu nhưng có một vài lí do chính đáng khiến tớ cảm thấy thù hận anh ta”.

“Louie đã nói với tớ”.

Vô số những câu hỏi kinh khủng chạy trong đầu Delaney. Nàng tự hỏi đã có những ai biết gì rồi. Họ đã biết những gì, và có ai đã nói lại gì với người khác chưa. “Anh ta đã nói gì với cậu?”

“Anh ấy kể cho tớ nghe về bản di chúc”.

Delaney ngoảnh lại phía sau nhìn Louie, lúc này đang đắm đắm hướng ánh mắt ra hồ. Nàng không muốn ai biết về bản di chúc, nhưng đó không phải là mối quan tâm lớn nhất của nàng. Hy vọng rằng, mối sợ hãi lớn nhất của nàng vẫn được chôn vùi trong quá khứ. “Cậu biết lâu chưa?”

“Khoảng một tháng rồi, và tớ ước gì cậu mới là người kể cho tớ. Tớ đã muốn hỏi cậu có tới dự đám cưới của tớ không, nhưng tớ vẫn chờ cậu nói ra rằng cậu sẽ có mặt. Thật khó để giả vờ như tớ không biết, nhưng bây giờ tớ có thể nhờ cậu làm một trong những phù dâu của tớ được không. Tớ muốn cậu làm phù dâu chính cho tớ, nhưng tớ không thể, nên tớ đã nhờ chị tớ. Nhưng tớ...”

“Chính xác Louie đã nói với cậu những gì?” Delaney đã ngắt lời trong lúc nàng nắm lấy tay Lisa và kéo bạn đến chỗ vắng.

“Rằng nếu cậu rời Truly, Nick sẽ thừa kế phần bất động sản của Henry để lại cho cậu, và nếu hai người có quan hệ tình dục, cậu sẽ lấy phần của chú ấy.”

“Có ai khác biết không?”

“Benita, tớ nghĩ thế”.

Dĩ nhiên. “Và có thể Sophie nữa. Nó nói đã nghe được gì đó từ bà nội của nó.” Nỗi khiếp sợ quặn thắt nơi dạ dày nàng, và nàng buông tay Lisa. “Thật nhục nhã. Bây giờ tất cả mọi người ở thị trấn sẽ biết, và tớ sẽ không thể đi đến chỗ nào mà không có người theo dõi để chắc chắn rằng tớ không rời khỏi thị trấn hay ngủ với Nick”. Nàng cảm thấy đầu mình bị bóp chặt bởi ý nghĩ đó. “Như thế mọi chuyện chắc chắn sẽ xảy ra theo một cách nào đó.”

“Sẽ không ai biết đâu. Nếu cậu lo lắng về Sophie, tớ sẽ dẫn dò nó.”

“Và nó nghe lời cậu ư?”

“Nếu tớ nói với nó rằng lời đồn đại đó có thể làm Nick tổn thương, nó sẽ nghe theo. Nó kính trọng chú ấy. Trong mắt Sophie, Nick là một vị thánh và không thể làm gì sai trái cả.”

Delaney ngoái nhìn qua vai mình và quan sát thánh Nick với đám cung tần của anh ta đang trên đường lên bến tàu. Anh đưa một bao tải lớn cho Sophie, và cô bé cùng đám bạn vác đến cái bàn picnic trên bãi biển. Trong chiếc áo thun cộc tay rộng, cái quần Levi's te tua với một miếng rách ba góc lớn ở trên đầu gối bên phải, và đôi dép cao su, anh trông như vừa ra khỏi giường. Delaney nhìn sang ba người phụ nữ. Có thể anh ta mới ra khỏi giường thật.

“Tớ không biết chú ấy nhặt được họ ở đâu nữa” Lisa nói, đề cập đến cô gái tóc vàng bên cạnh và hai người phụ nữ da ngăm đen ngay phía sau. “Chú ấy chỉ định về nhà để lấy một ít pháo bông cho Sophie”.

“Rõ ràng anh ta còn lấy được nhiều hơn là một ít bom khói. Những mụ kia là ai vậy?”

“Cô tóc vàng hình như là Gail gì đó, tớ không biết họ cô ta lúc lấy chồng, nhưng cha cô ta là thẩm phán Tanner. Hai cô phía sau chú ấy trông giống như chị em sinh đôi nhà Howell, Lonna và Lanna.”

Delaney còn nhớ Gail Tanner. Cô ta hơn Delaney vài tuổi, và gia đình họ thỉnh thoảng có xuất hiện nơi công cộng. Nàng cũng nhận ra đó là người Nick đã đưa đi sau đám tang của Henry. Nàng không biết cặp sinh đôi Howell. “Gail có chồng rồi à?”

“Đã ly dị”.

Delaney quay lại nhìn cho rõ hơn. Bọn họ mặc áo bó nhét trong quần jean. Delaney muốn lờ đi như thể đó là đám đứng đường, nhưng nàng không thể. Họ nhìn giống người mẫu hơn là gái điếm. “Gail có nâng ngực không? Tớ nhớ ngực cô ta đâu có to như vậy nhỉ”.

“Nâng ngực và cũng hút mỗ ra khỏi mông.”

“Hừm” ánh mắt Delaney lướt sang Nick và chỗ xương bánh chè lộ ra qua vết rách trên quần. “Cậu có xem người ta hút mỡ trên TV không? Khỉ thật, mới nghĩ thôi mà đã thấy đau mông rồi”.

“Thật ghê tởm. Trông cứ như mỡ gà ấy.”

“Cậu có khi nào nghĩ mình sẽ làm vậy chưa?”

“Một hai. Còn cậu?”

Delaney nhìn bạn trong khi nghĩ về điều đó. “Tớ không nghĩ vậy, nhưng có thể tớ nâng ngực khi chúng bắt đầu chảy xệ tới tận rốn. Hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra trong khoảng hai mươi năm tới.” Câu nói của Delaney khiến cho Lisa chú ý tới ngực của nàng.

“Cậu luôn có bộ ngực rất chuẩn. Tớ chưa bao giờ có bộ ngực to, nhưng tớ sở hữu cặp mông khá đẹp”.

Hai người phụ nữ quay lại ngắm soi mông của Lisa.

“Tuyệt hơn của tớ.” Delaney thừa nhận và tiếp tục nhìn Nick cùng ba người phụ nữ băng qua bãi cát tới phía dưới cầu thang dẫn lên sàn. “VẬY, cô nào là bạn gái của anh ta?”

“Tớ không biết”.

“Có lẽ là cả ba cô.”

“Có lẽ thế,” Lisa đồng ý.

“Không ai trong số họ cả” giọng Louie cất lên từ phía sau.

Delaney thầm rên lên và nàng nhắm mắt lại.

Nàng bị bắt gặp khi đang bàn tán về Nick. Tệ hơn, nàng bị Louie bắt gặp, nàng tự hỏi anh ta đã đứng đó bao lâu. Nàng băn khoăn không biết liệu anh ta có nghe thấy nàng nói về chuyện mình sẽ nâng ngực không, nhưng nàng không dám hỏi. Nàng quay lại chậm chạp đối diện với anh, cố gắng nghĩ ra điều gì để nói.

May mắn thay, Lisa không có cảm giác tương tự. “Anh có chắc là chú ấy không hẹn hò với cặp sinh đôi không?”

“Không” anh trả lời, sau đó khẳng định với vẻ mặt hết sức nghiêm túc. “Nick là một người đàn ông chung tình.”

Delaney nhìn Lisa và cả hai cùng cười ngặt nghẽo.

“Có gì đáng cười đâu nhỉ?” Louie gặng hỏi. Anh khoanh tay trước ngực, và đôi lông mày đen nhướng lên thành một đường thẳng trên trán.

“Anh đấy” Lisa trả lời và hôn lên miệng anh. “Anh rất điên rồ, nhưng đó là điều khiến em yêu anh”.

Louie choàng một cánh tay qua hông Lisa và kéo nàng lại thật gần. “Anh cũng yêu em, cưng à”.

Chưa ai từng thì thầm những lời yêu thương tuyệt vời như vậy với Delaney - nếu không tính “Làm đi, cưng”. Không một người đàn ông nào từng yêu nàng thổ lộ như cách Louie yêu Lisa. Và cũng sẽ chẳng có thằng cha nào tỏ vẻ như vậy, chừng nào nàng còn bị gắn chặt với Truly và không còn việc gì để làm chỉ trừ việc dắt chó đi dạo. Phải có thứ gì hay ho hơn là tóm đuôi lũ chó chứ.” Anh có biết ai là chủ căn nhà sát văn phòng anh không?”

“Giờ là của cô.” Louie nhún vai. “Có thể là mẹ cô. Tôi cho là chuyện này tùy vào cái cách mà mọi việc diễn tiến theo như bản di chúc của cha cô”.

“Tôi làm chủ ư?” Nàng tiếp nhận tin tức bằng một nụ cười lớn như muốn rách môi.

“Ừ, Henry sở hữu cả khu đó.”

“Cả văn phòng của anh?”

“Phải”.

Nàng có nhiều thứ để nghĩ và lui lại một bước. “À, cảm ơn đã mời tôi đến đây.” Nàng nói, rõ ràng là có ý định rút lui trước khi Nick tiến gần đến nàng.

“Bạn phải ở lại đây.” Lisa nhấn mạnh. “Chờ đến khi xong màn bắn pháo hoa đã. Louie, hãy nói với cô ấy rằng chúng ta muốn cô ấy ở lại”.

“Tại sao cô không ở lại?” Louie nói và chìa cái túi da anh đang đeo trên vai về phía nàng.

Tuyệt thật, bây giờ nàng sẽ rất trẻ con nếu bỏ đi. Nàng đón cái túi da lợn từ tay anh và nói: “Có gì trong đó vậy?”

“Txakoli” Khi nàng chưa uống, anh giải thích thêm. “Rượu vang đỏ. Dùng cho những dịp đặc biệt và hội họp.

Delaney nâng cái túi và làm một tia rượu nhỏ bắn lên cằm trước khi nó chảy vào miệng nàng. Rượu ngọt và rất nặng, và khi hạ chiếc túi xuống, nàng đã thấy nó đọng lại trong cổ họng nàng. “Tôi nghĩ mình nên rót vào một cái ly”, nàng nói đùa rồi chùi sạch cằm và cổ.

Từ phía sau, cái túi bị giật khỏi tay nàng. Nàng quay lại và nhìn thẳng vào bộ ngực rộng và cái áo cotton màu xanh bạc màu. Bụng nàng quặn lại như bánh quy xoắn khi nàng chậm chậm rà mắt khỏi đôi môi của Nick lên đôi mắt xám của anh. Đám con trai nhà Allegrezza hình như có thói quen làm gì đó sau lưng nàng.

“Há miệng ra đi nào” anh nói.

Nàng nghiêng đầu sang bên và chăm chú nhìn anh.

“Há miệng ra đi”. Anh lặp lại và nâng cái túi lên cao cách mặt nàng dăm phân.

“Anh định làm gì nếu tôi không làm thế? Đổ hết rượu lên người tôi à?”

Anh mỉm cười, chậm rãi và dăm dăng. “Phải”.

Nàng không nghi ngờ điều anh ta nói dù chỉ trong một thoáng. Khi nàng mở miệng, tia rượu lập tức chảy vào giữa cặp môi hé ra của nàng. Nàng tuyệt vọng nhìn theo khi Lisa và Louie bỏ đi, Nàng sẽ đi theo nếu như không phải đứng chết trân như thế này. Sau đó từng tia rượu được rót vào thật gọn không hề rơi giọt nào. Nàng nuốt hết và liếm môi. Nàng không nói một lời.

“Chào mừng em”.

Cơn gió thoảng mùi da thịt của anh và bối tung mái tóc đen dày xòa trên đôi vai trần của anh. Anh có mùi tinh khiết của không khí miền núi và mùi dăm dục của đàn ông. “Tôi không nhờ anh giúp”.

“Không, nhưng em cần uống nhiều txakoli để tiết trùng cho cái bụng của em”. Anh hơi ngả người ra sau và nâng cái túi lên. Một vòng cung màu đỏ bắn vào trong miệng anh, cổ họng anh nhấp nhô khi anh nuốt từng ngụm rượu. Những sợi lông đen rậm phủ kín nách anh, và lần đầu tiên, Delaney chú ý tới hình xăm vòng quanh bắp tay phải của anh. Đó là một vòng hoa gai mỏng, được xăm bằng mực đen đậm và sắc sảo trông thực sự nổi bật trên nước da nâu trơn bóng. Anh hạ thấp cái túi và liếm một giọt rượu đọng ở môi dưới. “Em định trốn tôi cho hết ngày này qua ngày khác à, thổ hoang?”

Nàng cố gắng không phản ứng. “Làm ơn đi, đừng gọi tôi như vậy”.

“Cái gì? Thổ hoang hả?”

“Phải”.

“Tại sao không?”

“Vì tôi không thích”.

Nick chẳng thèm để ý xem nàng thích gì. Nàng đang cố trốn khỏi anh, không nghi ngờ gì. Anh buông ánh nhìn lướt theo những đường cong trên cơ thể nàng khi anh đẩy nút lên vòi túi. “Tôi đoán rằng nó rất tệ”. Ngay khi anh bước chân trên cầu tàu, anh đã nhận ra sự có mặt của nàng, và không chỉ vì nàng đóng bộ vest xanh cổ rùa trong khi những người khác mặc trang phục mùa hè. Đó là do mái tóc nàng. Ánh hoàng hôn đã nhuộm trên những vệt đỏ nhiều sắc độ ấy và khiến chúng như bùng cháy lên.

“Nếu lần tới còn gặp anh ở ngã tư, tôi sẽ không đập phanh đâu”.

Nick tiến về phía trước cho đến lúc nàng phải ngã đầu ra sau mới nhìn được anh. Ánh mắt anh di chuyển từ gò má hoàn hảo mịn màng như sứ đến đôi môi hồng của nàng. Lần cuối anh ở gần nàng như thế này, nàng không mặc gì. “Cứ cố hết khả năng của em đi”. Trắng và hồng. Đó là những gì anh nhớ rõ nhất về nàng. Bờ môi hồng và chiếc lưỡi mềm mại. Bộ ngực trắng trẻo săn chắc và núm vú hồng cương cứng. Cặp đùi trắng mượt mà.

Nàng mở miệng định nói gì đó, nhưng mọi lời lẽ nàng định nói đều im bật vì sự xuất hiện của Gail.

“Thì ra anh ở đây”. Gail vừa nói vừa đan tay mình vào tay Nick. “Chúng mình hãy nhanh lên nào, còn phải giành một chỗ trước khi bắt đầu bắn pháo hoa”.

Nick nhìn đắm đắm vào đôi mắt nâu mở lớn của Delaney và cảm thấy căng tức nơi bẹn đến mức chẳng muốn dính líu gì với người đàn bà đang đứng ngay cạnh anh. Anh bước lùi và quay lại sang Gail. “Nếu em nóng ruột, cứ đi trước không cần đợi tôi”.

“Không, em sẽ chờ”. Gail hết nhìn Nick lại quay sang Delaney. Cô xiết tay anh chặt hơn. “Chào Delaney, tôi có nghe tin cô quay về đây sống”.

“Một thời gian thôi”.

“Lúc trước tôi nói chuyện với mẹ cô, bà ấy kể cho tôi rằng cô là tiếp viên hàng không của hãng United.”

Delaney hơi nhú mày và nàng nhìn quanh như thể đang tuyệt vọng tìm một lý do để biến khỏi đó. “Đầu khoảng năm năm trước và tôi chỉ là nhân viên tiếp nhận hành lý, không phải tiếp viên.” Nàng nói và thoái lui một bước. “À, thật vui được gặp lại cô, Gail ạ. Tôi phải đi đây. Tôi đã nói với Lisa là sẽ giúp cô ấy... ờ... làm một vài chuyện”. Không nhìn về phía Nick, nàng quay người và đi thẳng.

“Chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy?” Gail hỏi.

“Không có gì cả”. Anh không muốn nhắc tới Delaney, đặc biệt với Gail. Anh thậm chí không muốn nghĩ về nàng. Nàng là nỗi phiền muộn của anh. Nàng luôn thế. Kể từ lần đầu tiên anh nhìn sâu vào đôi mắt nâu to tròn của nàng.

“Khi em tới đây, chắc chắn đã có chuyện gì đó”.

“Bỏ qua đi”. Anh thoát ra khỏi vòng tay của Gail và bước vào căn nhà. Mới đây, khi anh về nhà lấy pháo hoa như đã hứa với Sophie, Gail và cặp sinh đôi đã gõ cửa nhà anh. Anh không thích phụ nữ ghé qua nhà mình. Điều đó khiến họ có ý nghĩ không thực tế về mối quan hệ giữa anh và họ. Nhưng hôm nay là ngày lễ nên anh quyết định chiều cố đến đám khách không mời lần này và ngỏ ý đưa họ tới nhà Louie. Lúc này thì anh ước rằng mình đã không làm thế. Anh nhận ra vẻ kiên quyết trong mắt Gail. Cô ta không định bỏ qua điều gì cả.

Gail theo ngay sau Nick. Nhưng chờ đến khi chỉ còn lại hai người trong gian bếp vắng vẻ cô ta mới nói tiếp. “Anh có nhớ khi Delaney rời khỏi đây mười năm trước không? Nhiều người nói rằng cô ta đã có thai. Nhiều người nói rằng anh là cha đứa bé.”

Nick quăng cái túi da lợn của Louie lên bàn bếp, sau đó với tới thùng đá. Anh lấy ra hai chai Miller và mở nắp cả hai. Anh nhớ đến những lời đồn. Tùy vào việc nghe tin đồn từ miệng ai, những chuyện ngời lè đôi mách luôn có Delaney và anh ngủ với nhau hàng trăm chỗ khác nhau được tô vẽ bằng trí tưởng tượng cực kì phong phú. Nhưng trong bất kỳ phiên bản nào người ta nghe, kết cục đều giống nhau. Nick Allegrezza đã làm chuyện kinh tởm đó với Delaney Shaw. Anh đã khiến cô công chúa có thai.

Henry không biết phải tin ai. Ông đã giận điên lên và cái khả năng lời đồn đại có thể trở thành sự thật. Ông ép Nick phải phủ nhận nó. Dĩ nhiên, Nick đã không làm theo.

“Phải là anh không?”

Bây giờ tình thế mới mĩa mai làm sao. Mười năm sau, Henry muốn anh làm Delaney có mang. Nick đưa cho Gail một chai bia lạnh. “Tôi đã nói với em là bỏ qua chuyện đó”.

“Em nghĩ là em có quyền được biết, Nick ạ”.

Anh nhìn xoáy vào đôi mắt xanh của cô ta và cười không một chút vui vẻ. “Em không có quyền biết những chuyện riêng tư”.

“Em có quyền biết liệu anh có gặp những người phụ nữ khác hay không”.

“Em biết là tôi có làm thế mà”.

“Nếu em yêu cầu anh phải chấm dứt thì sao?”

“Đừng hòng!” anh cảnh cáo.

“Tại sao không? Chúng ta trở nên gần gũi vì chúng ta là tình nhân. Chúng ta có thể cùng nhau gây dựng một cuộc sống tuyệt vời nếu mà anh muốn”.

Anh thừa biết anh không phải người đàn ông duy nhất của Gail. Chỉ có vẻ như anh là người lý tưởng nhất. Trong một thoáng, được là số một trong đám tình nhân của Gail cũng có vẻ thú vị. Nhưng sau đó, cô ta bắt đầu muốn chiếm hữu nó và khiến anh phát cáu. “Tôi đã nói với em ngay từ đầu rằng đừng có trông mong gì ở tôi cả. Tôi không bao giờ nhập nhằng giữa tình dục và tình yêu. Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện kia hết.” Nick đưa hai chai bia lên môi và nói, “Tôi không yêu em, tuy nhiên đừng nhìn nhận điều này theo quan điểm cá nhân”.

Cô nàng vòng tay quanh ngực và tựa lưng vào cạnh quầy bếp. “Anh là thằng khốn. Tôi không hiểu tại sao lại đi với anh”

Nick uống một ngụm lớn. Cả hai đều biết tại sao cô ta lại đi với anh.

Delaney cảm thấy cánh tay mạnh mẽ đầy nam tính của Steve vòng quanh hông nàng và áp sát nàng vào anh ta. Ba màu trắng, đỏ, và xanh chột bùng lên trong màn đêm, rồi trút trần mưa những tia lửa rực rỡ xuống mặt hồ khi Delaney đang cảm nhận hương vị cái ôm của Steve. Nàng nghĩ mình thích nó. Nàng thích cảm giác đụng chạm và sự ấm áp. Nàng cảm thấy như sống lại lần nữa.

Nàng đưa mắt sang bên trái và quan sát Nick đang chôn một nửa đoạn ống cắm xuống cát. Một vài phút trước, nàng đã xem kỹ mớ pháo hoa mà “Chú Nick” đem đến cho cháu gái của anh. Trong bao tải không có gì khác ngoài một ống pháo hoa được phép bày bán công khai.

Một làn sóng vàng rực soi sáng nửa gương mặt anh trong vài giây đầu, và nàng ngoảnh đi chỗ khác. Nàng không định tránh mặt anh thêm nữa. Nàng không định hạn chế những nơi nàng đến chỉ vì không muốn lao vào vòng tay anh. Và nàng không định sống nốt phần thời gian còn lại ở Truly giống như tháng trước. Nàng đã có một dự định. Mẹ nàng hẳn sẽ không thích nó. Nhưng Delaney mặc kệ.

Và nàng cũng có một lễ cưới để tham dự vào tháng Mười một. Lisa đã một lần nữa đề cập với nàng về việc đến dự hôn lễ của cô và Delaney đã vui vẻ đồng ý. Nàng nhớ lại nhiều lần nàng và Lisa đã phủ những tấm khăn lau đĩa lên tóc và giả vờ như đang bước theo lối đi giữa giáo đường. Họ suy đoán xem ai sẽ cưới trước. Họ mơ ước về một đám cưới đôi hoành tráng. Không ai trong số họ tin rằng họ sẽ độc thân cho đến khi hai mươi chín tuổi.

Hai mươi chín tuổi. Nàng có thể thừa nhận rằng hơn thế, nàng là người duy nhất trong số bạn bè hồi đi học thậm chí còn chưa hứa hôn. Đến tháng hai, nàng sẽ ba mươi tuổi. Một người phụ nữ ba mươi tuổi chưa có một mái ấm và một người đàn ông trong đời. Nàng không lo lắng chuyện nhà cửa. Với ba triệu, nàng có thể mua một căn nhà, nhưng còn một người đàn ông. Không phải là nàng cần có đàn ông trong cuộc sống của mình, nàng không cần, nhưng sẽ hay hơn nếu thỉnh thoảng có ai đó bên cạnh. Nàng đã không có bạn trai từ khá lâu và nàng nhớ cảm giác được gần gũi nhau.

Nàng lại dõi theo chiếc bóng tối mờ của người đàn ông đang thấp lên những quả cầu lửa từ ống pháo gần mép nước.

Anh xoay hông lại và nhìn về hướng nàng qua bờ vai. Cảm giác hơi thích thú lắng xuống trong lòng nàng, và nàng vội ngược nhìn lên bầu trời đêm.

Đợt bắn pháo hoa cuối cùng của thị trấn thật ngoạn mục, nó chiếu rực cả vùng tựa ánh bình minh và làm bắt lửa tấm màn che của chiếc phà Colonel Mansfield. Công chúng rất thích thú và bày tỏ sự ủng hộ bằng cách bắn những ngọn pháo hoa nhỏ của mình từ các ban công và bãi cát. Pháo hoa nhãn hiệu Rồng vui vẻ,

Rắn hổ mang, và đội quân vĩ đại đua nhau nổ tung tóe thành những trận mưa lửa sáng lóa. Những nhàn pháo hoa hợp pháp như Whistling Pete's đã được gia giảm thành phần để có thể phát nổ và bay cao hơn, đang bay veo véo trên nền trời đêm.

Delaney đã quên mất dân Truly nghiện phóng hỏa tới mức nào. Tiếng pháo hoa rít ngang qua đầu nàng và nổ bung thành những chùm màu đỏ trên ban công nhà Louie.

Chào mừng tới Idaho. Lãnh địa của khoai tây và thần lửa.

5. Rachel Gibson - Chương 5

Chương 5

Tay nắm cửa của chiếc Miata ấn vào mông Delaney khi Steve ép chặt nàng về phía trước. Nàng đặt tay lên ngực anh ta và ngừng hôn.

“Về nhà với tôi đi,” anh ta nói thầm ngay trên tai nàng.

Delaney lùi vừa đủ khoảng cách để nhìn vào vết tối phản chiếu trên khuôn mặt anh ta. Giá mà nàng có thể lợi dụng anh ta. Nàng ước gì mình là kẻ chuyên dụ dỗ đàn ông. Nàng ước rằng anh ta không quá trẻ và tuổi tác của cậu chàng không có vấn đề gì, nhưng khó lòng làm được. “Mình không thể.” Anh ta quá đẹp trai, cơ ngực rắn như thép, và có vẻ thực sự tử tế. Nàng cảm thấy giống như một ả mẹ mìn.

“Bạn cùng phòng của tôi đang không ở thị trấn.”

Một người bạn cùng phòng. Dĩ nhiên là anh ta có bạn cùng phòng. Anh chàng mới hai mươi hai tuổi. Anh ta có thể sống toàn với ốt ngấm đóng hộp và rượu Budweiser. Khi nàng hai mươi hai tuổi, một bữa ăn đầy đủ bao gồm phần lớn là bắp chiên, sốt cà chua, hành tây với ốt, và rượu vang pha nước hoa quả. Nàng đã sống ở Vegas, làm việc ở Circus Circus, thậm chí không thèm quan tâm đến phần đời còn lại của mình. “Tôi không bao giờ đến nhà người đàn ông mới quen,” nàng nói và đẩy anh ta lùi lại một bước.

“Cô định làm gì vào tối mai?” Steve hỏi.

Delaney lắc đầu và mở cửa xe. “Anh là một chàng trai tốt, nhưng tôi không thích gặp ai bây giờ cả.”

Khi lái xe đi, nàng nhìn vào kính chiếu hậu lúc Steve trở bước. Lúc đầu, nàng cảm thấy hãnh diện vì được anh ta chú ý, nhưng càng về đêm, nàng càng cảm thấy không thoải mái. Con người ta thường trưởng thành hơn rất nhiều trong bảy năm. Tìm được thứ thích hợp cũng trở nên quan trọng như khi ráp một dàn âm thanh khổng, và đầu đó dọc đường về cụm từ “cứ uống tới khi cho chó ăn chè” cũng mất hết hiệu lực. Nhưng thậm chí nếu nàng có ý định gạ gẫm Steve thực sự để thỏa mãn niềm khoái lạc của riêng mình thì Nick đã làm nó tắt ngấm. Anh đã khiến ý định ấy bay biến chỉ bằng cách có mặt tại bữa tiệc. Nàng đã quá thận trọng với anh, và có nhiều chuyện quá khứ giữa họ khiến nàng không thể hoàn toàn lờ tịt anh. Ngay cả khi nàng cố gắng quên được anh trong một lúc, thì lại đột nhiên cảm thấy ánh mắt của anh, giống như một sự thu hút không thể kháng cự lôi kéo nàng. Tuy thế khi nàng nhìn anh, anh lại không bao giờ nhìn lại.

Delaney rẽ vào đoạn đường dài dẫn xuống ga ra và mở cửa đánh sầm. Và ngay cả khi Nick không ở đó, và Steve chẳng quá trẻ so với nàng thì nàng cũng khó mà tin rằng mình sẽ về nhà với anh ta. Nàng đã hai mươi chín tuổi, sống với mẹ, và quá hoang tưởng khi đi thích thú một đêm yêu qua đường.

Sau khi đậu xe kế hai chiếc Cadillac của Henry và Gwen, nàng tiến vào nhà qua cửa sau bếp. Một bóng đèn tròn và mấy ngọn nến hương sả tỏa ánh sáng mờ mờ trên cổng vòm, chiếu rõ bà Gwen và phía sau đầu của một người đàn ông. Chưa ra khỏi hành lang, Delaney đã nhận ra đó là luật sư của Henry, Max Harrion.

Nàng không gặp lại Max từ sau buổi ông đọc di chúc của Henry. Nàng ngạc nhiên khi thấy ông ta vào lúc này.

“Rất vui được gặp cô,” ông nói, đứng lên khi nàng bước tới. “Cô cảm thấy ra sao khi lại dọn về sống ở Truly?”

Như cùi bắp, nàng nghĩ khi ngồi xuống chiếc ghế bằng sắt đặt ở phía bên kia bàn họp đối diện với mẹ nàng. “Có một vài thứ cần phải làm quen dần.”

“Tiệc tùng có vui không con?” Bà Gwen hỏi.

“Có ạ,” nàng trả lời thành thật. Nàng gặp một vài người hay ho, và nếu không tính đến Nick Allegrezza thì nàng thực sự thích bữa tiệc.

“Mẹ cô vừa kể với tôi rằng cô đang bận rộn với việc huấn luyện lũ chó của Henry.” Max lại ngồi xuống, và nụ cười có vẻ chân thành. “Có vẻ như cô đã tìm được một công việc mới.”

“Thật ra, tôi thích nghề cũ của tôi,” nàng trả lời. Kể từ lúc nói chuyện với Louie, nàng đã liên tục nghĩ về căn nhà bỏ trống ở khu thị tứ. Nàng không muốn thảo luận ý tưởng của mình với mẹ cho tới khi nàng chắc chắn rằng có thể thực hiện nó, nhưng người nàng cần hỏi han nhất thì đang ngồi ngay bên kia bàn, và dù sao thì sớm muộn gì mẹ nàng sẽ phát hiện ra. “Ai sở hữu ngôi nhà cạnh Văn phòng xây dựng Allegrezza?” nàng hỏi Max. “Đó là tòa nhà hẹp hai tầng với một tiệm làm tóc ở tầng trệt.”

“Tôi tin rằng Henry đã để phần tài sản ở First và Main cho cô. Có gì không?”

“Tôi muốn mở lại cái mỹ viện.”

“Mẹ không nghĩ rằng đó là một ý kiến hay,” mẹ nàng nói. “Con còn có thể làm được nhiều chuyện khác.”

Delaney tăng lời. “Bằng cách nào tôi có thể thực hiện được việc đó?”

“Để khởi đầu, cô sẽ cần một khoản vay kinh doanh nho nhỏ. Người chủ trước đã chết, vì thế cô sẽ cần phải liên lạc với người được ủy quyền đại diện tài sản của bà ta để định giá tiệm làm đầu,” ông mở lời. Khi ông kết thúc vào khoảng hơn một tiếng rưỡi sau, Delaney đã biết chính xác nàng phải làm gì. Trước tiên vào thứ Hai, nàng cần tới ngân hàng đang quản lý tiền của nàng và xin vay một khoản. Theo như nàng biết, chỉ có một điểm không hay trong kế hoạch của nàng. Tiệm thẩm mỹ đó nằm sát văn phòng xây dựng của Nick. “Tôi có thể thuê tòa nhà bên cạnh không?” Có thể nàng sẽ ép được anh ta biến đi chỗ khác.

“Không, ít nhất cho tới lúc hợp đồng thuê hiện tại hết hạn.”

“Đó là khi nào vậy?”

“Tôi nghĩ là năm sau.”

“Mẹ kiếp.”

“Đừng chửi bậy vậy,” mẹ nàng mắng mỏ trong lúc vươn qua bàn và đặt tay lên mấy đầu ngón tay Delaney. “Nếu con muốn kinh doanh nhỏ, tại sao con không nghĩ tới việc mở một cửa hàng lưu niệm?”

“Con không muốn mở một cửa hàng lưu niệm.”

“Con có thể mở đúng thời điểm bán được đồ sứ dùng trong dịp Giáng sinh.”

“Con không muốn bán đồ trang trí.”

“Mẹ nghĩ đó là một ý kiến hay.”

“Vậy thì mẹ làm đi. Con là thợ làm đầu, và con muốn mở lại tiệm thẩm mỹ trên phố.”

Bà Gwen lại ngồi xuống ghế. “Con làm vậy chỉ vì muốn chống lại mẹ.”

Nàng không có ý định đó, nhưng nàng đã sống với mẹ đủ lâu để biết rằng nếu nàng tranh cãi, bà sẽ giận dữ như trẻ con. Đôi khi nói chuyện với bà Gwen giống như là đánh vật với giấy dính keo bầy ruồi. Càng vùng vẫy để thoát ra, thì càng bị dính cứng thôi.

Delaney mất tầm hơn ba tháng để nhận được khoản vay và sửa sang tiệm, sẵn sàng đưa vào hoạt động. Trong khi chờ đợi, nàng tìm hiểu sơ bộ về khu vực kinh doanh, và chú tâm quan sát số lượng khách hàng đã ghé thăm tiệm làm đầu của Helen. Với giấy bút trong tay, nàng đậu xe trong ngõ và theo dõi kẻ thù thời thơ ấu của nàng, Helen Markham. Khi Lisa không làm việc hoặc bận rộn với kế hoạch đám cưới, Delaney được cô báo cáo lại những hoạt động mà cô có thể ghi nhận. Delaney vẽ biểu đồ thống kê nhân khẩu và thu nhập dữ liệu về những mái tóc nổi bật về được làm đẹp cũng như xấu để đối chiếu. Nàng thậm chí còn đẩy mọi việc xa đến mức thay đổi cách phát âm để tránh trường hợp Helen nhận ra giọng nàng khi nàng gọi điện tới hỏi thăm đối thủ giá tiền ột lần nhuộm lại tóc. Nhưng cho tới một đêm khi đang bối tìm trong thùng rác của Helen để kiểm tra xem những loại sản phẩm rẻ tiền nào Helen đã sử dụng thì nhiều ý nghĩ đã dần vụt trong nàng cùng một lúc. Khi nàng đứng đó, rác ngấp tới tận đùi, bàn chân kẹt trong một hộp pho mat hỏng, nàng nhận thấy mình đã làm quá mức cần thiết với cuộc khảo sát này. Nàng cũng nhận ra thành công của tiệm thẩm mỹ mang ý nghĩa hoàn thành ước mơ của nàng cũng nhiều như cái ý nghĩa của việc đánh bại Helen trong cuộc đua. Nàng đã đi xa mười năm, vừa mới quay về và lại rơi vào tình trạng như trước đây. Tuy nhiên, lần này nàng sẽ không để Helen tước đoạt thêm gì của mình nữa.

Gần đến cuối cuộc khảo sát thiếu khoa học này, nàng có thể thấy Helen làm ăn khá phát đạt, nhưng Delaney không lo lắng. Nàng đã thấy tóc của Helen. Nàng có thể nằng được những khách hàng trung thành của địch thủ - không vấn đề gì.

Khi khoản vay đã được thông qua, Delaney cất giấy bút và bận rộn với cửa tiệm. Một lớp bụi bẩn bao phủ mọi thứ từ quầy thu ngân tới que cuốn tóc. Mọi thứ cần phải được lau chùi và khử trùng. Nàng mãi mê xem xét sổ sách của người chủ sở hữu trước, nhưng số lượng không khớp với bản kiểm kê. Có thể Gloria đã hoàn toàn mù mị, hoặc ai đó đã đến sau khi bà qua đời và đánh cắp hòm sản phẩm chăm sóc tóc. Không hẳn Delaney lưu tâm tới vụ trộm cắp bởi nàng chẳng phải thanh toán giá trị những dụng cụ bị mất cho người thừa kế của Gloria, và dù sao đi nữa mọi thứ trong cửa tiệm đã lạc hậu ít nhất là ba năm so với xu hướng hiện tại. Chỉ là, nó vẫn khiến cho nàng có chút không thoải mái khi nghĩ rằng ai đó đã đột nhập tiệm thẩm mỹ. Trong suy nghĩ của nàng, đối tượng đáng nghi nhất hiển nhiên là Helen. Trước đây Helen đã từng là kẻ trộm, và còn ai khác có thể dùng đến những thứ như tấm khăn phủ cotton, khăn lau đầu, và những cái ghim tóc giả?

Delaney được người ta đảm bảo rằng nàng có chìa khóa duy nhất của cửa trước và cửa sau, cũng như căn gác phía trên. Nàng không tin và gọi cho thợ làm khóa duy nhất trong thị trấn, người này hứa một tuần nữa sẽ tới. Nhưng nàng đang sống ở Truly, nơi mà một tuần đôi khi có thể là một tháng nếu đang trong mùa săn bắn.

Chín ngày trước hôm khai trương tiệm, nàng cho cạo sạch cái bảng hiệu cũ trên cửa sổ trước, và gắn lên những chữ mới có mặt cắt mạ vàng. Nàng cất những sản phẩm mới trong phòng chứa đồ và đặt mấy chiếc ghế gỗ phủ sơn mài đen bóng trong phòng tiếp tân. Nền nhà bằng gỗ cứng được gia cố lại và những bức tường được sơn màu trắng sáng. Nàng treo những bức ảnh quảng cáo mẫu tóc và thay các tấm gương cũ bằng những tấm khác to hơn. Khi hoàn tất, nàng rất đổi vui mừng và tự hào dù nó không phải là tiệm thẩm mỹ trong mơ của nàng. Nó không lộng lẫy với nội thất mạ kền hay lát đá cẩm thạch, cũng không có những nhà tạo mẫu tóc hàng đầu, nhưng nàng đã hoàn thành nhiều việc như vậy trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Nàng làm quen với chủ tiệm Bernard's Deli ở góc đường và shop quần áo ở kế bên. Và nhân một hôm không thấy chiếc xe Jeep của Nick đậu trong bãi đất phía sau, nàng vào văn phòng Allegrezza và làm quen với thư ký của anh, Hilda, và quản lý văn phòng, Ann Marie.

Hai đêm trước khi mở cửa, nàng tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở trong tiệm thẩm mỹ. Nàng mời Lisa, bà Gwen và tất cả bạn bè của mẹ nàng. Nàng gửi thiệp mời đến tất cả những chủ tiệm trong khu vực. Nàng bỏ qua văn phòng xây dựng Allegrezza nhưng có chuyển lời mời tới tiệm Hair Hut của Helen. Trong suốt hai giờ, tiệm thẩm mỹ của nàng đã chật cứng những người khách đến ăn dẫu và uống sâm panh, nhưng Helen không tới.

Bà Gwen có tới, nhưng sau một tiếng rưỡi, bà xin lỗi vì bị cảm lạnh và rời khỏi bữa tiệc. Đó là một dấu hiệu khác biểu hiện sự không đồng tình của mẹ nàng. Nhưng Delaney đã không còn lựa ý mẹ để sống như trong thời gian qua. Nàng biết rằng dù có thế nào nàng cũng sẽ không bao giờ lặp lại cách sống đó nữa.

Ngày hôm sau, Delaney chuyển đến căn phòng ở tầng trên tiệm làm đầu. Nàng thuê một vài người cùng xe tải để chở đồ đạc của nàng từ tử tới giường đơn. Bà Gwen đoán rằng Delaney sẽ nhanh chóng quay về, nhưng Delaney biết rằng nàng sẽ không làm vậy.

Từ bãi đỗ xe chung khá chật phía sau tiệm, một chiếc cầu thang gỗ cũ kỹ phía sau tòa nhà dẫn lên cánh cửa màu xanh ngọc của căn hộ mới của nàng. Cái buồng này đã xuống cấp và cần thẩm lót sàn, rèm cửa mới, cùng với bếp lò hợp kiểu kỷ nguyên hậu Brady – Bunch. Delaney thích nó. Nàng thích chỗ ngồi bên cửa sổ trong phòng khách và phòng ngủ nhỏ nhỏ. Nàng thích cái bồn tắm có chân cũ kỹ, cái cửa sổ tò vò lớn nhìn xuống khu Main. Nàng hẳn nhiên có điều kiện sống trong một căn hộ khá hơn, và cái chỗ nhỏ bé tồi tàn này không thể so sánh với sự sang trọng trong ngôi nhà của mẹ nàng. Nhưng có thể đó là lý do nàng thích nó nhất. Mọi thứ trong nhà đều thuộc về nàng. Nàng không nhận thấy rằng nàng nhớ cái cảm giác có những đồ vật sở hữu bên cạnh mình tới mức nào cho tới lúc chất mở bát đĩa của riêng nàng đầy tủ bếp phê. Nàng ngủ trên chiếc giường sắt chạm trổ và ngồi xem ti vi trên ghế sofa bọc vải lanh màu kem, với những chiếc gối kẻ sọc. Cả phê đen và mấy cái bàn góc là của nàng, cũng như cái đôn trong góc đặt bàn ăn nhí xú cuối phòng khách phòng ăn và nhà bếp được ngăn bằng một bức tường lửng, và người ta có thể cùng lúc nhìn bao quát toàn căn hộ. Không hẳn là có nhiều thứ để ngắm nghía.

Delaney giở những thứ nàng xem như trang phục làm việc ra và treo chúng vào tủ. Nàng mua một ít đồ tạp hóa, một tấm rèm che phòng tắm bằng nhựa trong in hình những trái tim lớn màu đỏ, và hai tấm thảm có dải viền để thay thế tấm lót sàn bị mục dưới nền phòng bếp.

Bây giờ, tất cả những gì nàng cần là lắp điện thoại và vài ổ khóa mới.

Ba ngày sau khi mở hàng kinh doanh, nàng đã có điện thoại, nhưng nàng vẫn phải chờ thay khóa. Nàng cũng đang trông chờ lượng khách hàng tăng lên.

Delaney để khách hàng đầu tiên của nàng ngồi vào ghế trong tiệm thẩm mỹ và nhắc chiếc khăn ra khỏi đầu của bà. “Bà có chắc là muốn uốn kiểu lộn cuốn tay không, bà Van Damme?” Nàng đã không làm kiểu tóc này từ hồi theo lớp học làm đẹp. Không những đã bốn năm không đụng đến kỹ thuật ấy mà thêm vào đó, kiểu tóc lộn cuốn tay trông sẽ gớm chết.

“Ừ, giống như kiểu ta vẫn luôn làm ấy. Lần trước, ta đến tiệm ở góc cuối đường,” bà nói, đề cập đến tiệm Hair Hut của Helen. “Nhưng cô ấy làm không đẹp lắm. Cô nàng làm xong thì trông như thể có một đám sâu lổm ngổm trên đầu ta. Ta đã chẳng còn cơ hội làm tóc tử tế kể từ khi Gloria qua đời.”

Delaney cởi chiếc áo vest ngắn tay vải vinyl, sau đó xỏ tay vào tấm choàng màu xanh. Tấm choàng phủ qua chiếc áo sơ mi Lycra màu quả mâm xôi và cái váy vinyl, để lộ ra đầu gối và đôi giày boots đen bóng của nàng. Nàng nghĩ về công việc cũ tại tiệm Valentina ở Scotsdale và về những khách hàng có đôi chút hiểu biết về thời trang và mốt. Nàng với lấy cái lược tạo hình tóc và bắt đầu gỡ những mớ tóc rối ở sau gáy của bà già. Nàng vừa tìm được một vài lọ thuốc tạo nếp tóc của người chủ cũ để lại trong phòng chứa đồ. Thông thường, nàng sẽ không nhận làm tóc cho bà Van Damme, đặc biệt là sau khi bà ta đã trả giá xuống chỉ còn mười đô la. Trực giác tinh nhạy của Delaney cho nàng khả năng phát hiện ra những khiếm khuyết tự nhiên và sửa chúng bằng cách cắt và nhuộm lại. Một mái tóc cắt hợp lý có thể làm cho cái mũi nhỏ hơn, mắt to hơn, và chiếc cằm trông mạnh mẽ hơn.

Nhưng nàng đã tuyệt vọng. Chẳng ma nào sẵn lòng trả hơn mười đô la cho bất cứ thứ gì. Trong ba ngày mở cửa làm ăn, bà Van Damme là người duy nhất đã không nhìn vào bảng giá của nàng, sau đó quay lưng và cút thẳng. Hiển nhiên, bà có quyền bỏ đi.

“Nếu cô làm tốt, ta sẽ giới thiệu với các bạn của ta, nhưng họ sẽ không trả nhiều hơn ta đâu.”

Ồ, béo bở thật, nàng nghĩ, cả năm trời gặp phải những bà già tàn tiện. Cả năm với những lộn tóc cuốn chẵn và chải ngược ra sau. “Bà có rẽ ngôi bên phải không, bà Van Damme?”

“Bên trái. Và vì cô đang làm đầu cho ta, cô có thể gọi ta là Wannetta.”

“Bà đã để kiểu tóc thế này bao lâu rồi, Wannetta?”

“Ồ, khoảng bốn mươi năm. Kể từ khi người chồng quá cố của ta nói với ta rằng ta trông giống Mae West.”

Delaney hết sức nghi ngờ vẻ ngoài của bà Wannetta đã từng có điểm gì đó tương đồng với Mae West. “Có thể đã đến lúc cần đổi kiểu đầu rồi,” nàng gợi ý và xỏ tay vào đôi găng tay cao su như là bác sĩ phẫu thuật.

“Không. Ta thích cô để như cũ.”

Delaney cắt phần đầu của chai thuốc, sau đó bôi vào phía bên phải trên đầu của bà già và bắt đầu tạo gợn sóng bằng ngón tay và lược. Nàng phải cố gắng nhiều lần để có một lọn tóc đầu tiên hoàn hảo trước khi có thể tiếp tục tới ngọn thứ hai rồi thứ ba. Trong khi nàng làm việc, Wannetta không ngừng huyền thuyên.

“Bà bạn thân Dortha Miles của ta sống tại một khu hưu trí ở Boise. Bà ta rất thích nơi đó. Bà ấy nói thức ăn tuyệt vời. Ta đã nghĩ đến chuyện chuyển tới đó. Kể từ khi chồng ta, ông Leroy, qua đời năm ngoái.” Bà dừng lại để đưa bàn tay xương xẩu từ dưới cằm lên và gãi nhẹ mũi.

“Chồng bà mất như thế nào?” Delaney hỏi trong lúc dùng lược uốn một món tóc.

“Ngã cắm đầu xuống đất từ trên mái nhà. Ta không thể nhớ đã bao nhiêu lần bảo ông già ngớ ngẩn ấy đừng trèo lên đó. Nhưng ông ấy không bao giờ nghe lời ta, và nhìn xem bây giờ ông ấy đang ở đâu. Ông ấy chỉ muốn lên đó và chinh lại cái ăng ten ti vi để có thể xem rõ kênh Hai. Bây giờ, ta cô đơn một mình. Và nếu không phải vì đứa cháu vô dụng của ta, Ronnie, chẳng thể kiếm nổi nghề ngỗng gì và lúc nào cũng hỏi mượn tiền, có thể ta đã gom đủ tiền để chuyển đến khu đó với Dortha. Có điều ta không dám chắc là ta sẽ ở đó dù có thể nào đi chăng nữa vì con gái của bà ta là...” - bà già dừng một chút và hạ giọng xuống - “đồng tính nữ. Ta cứ nghĩ rằng kiểu như vậy là do di truyền. Nay, ta không định nói Dortha là...” - một lần nữa, bà dừng lại và thì thầm những từ đó - “đồng tính nữ, nhưng bà ta luôn có khuynh hướng để tóc rất ngắn, và thậm chí còn đi những đôi giày nhẹ trước khi chân bà ấy sạm xuống. Mà ta thì rất ghét phải sống với ai đó và phát hiện ra những chuyện kiểu như vậy. Ta rất ngại khi đi tắm, và ta sợ bà ta cứ tổng ngỗng chạy quanh trong nhà. Hoặc là bà ta sẽ lén nhìn trộm khi ta không mặc gì.”

Hình ảnh lóe lên trong đầu Delaney thật quái đản, và nàng phải cắn chặt quai hàm để khỏi bật ra tiếng cười. Cuộc nói chuyện chuyển từ nỗi sợ những phụ nữ đồng tính nữ trần truồng của bà Wannetta tới những nỗi phiền muộn trong đời bà. “Sau khi căn nhà gần Cow Creek bị cướp năm ngoái,” bà nói, “ta bắt đầu khóa cửa nhà. Trước đó ta không phải làm như vậy. Nhưng bây giờ ta sống một mình, và ta cho rằng sẽ khó mà lúc nào cũng cảnh giác được. Có có gia đình chưa?” bà hỏi, nhìn chăm chú Delaney qua tấm gương trước mặt bà.

Delaney đã chán ngấy câu hỏi đó. “Cháu chưa tìm thấy người đàn ông thích hợp.”

“Ta có một đứa cháu nội, Ronnie đấy.”

“Thôi, cảm ơn bà.”

“Hừm. Cô sống một mình à?”

“Vâng,” Delaney trả lời trong lúc hoàn tất lọn tóc cuối cùng. “Cháu sống ngay trên lầu.”

“Ngay trên đó à?” Wannetta chỉ tay lên trần nhà.

“Vâng.”

“Sao lại thế, mẹ cô có một chỗ tốt như vậy cơ mà?”

Có hàng triệu lý do. Nàng hầu như không có dịp nói chuyện với mẹ nàng từ khi chuyển đi, và nàng không thể nói rằng nàng đã bối rối vì chuyện đó đến mức nào. “Cháu thích ở riêng,” nàng trả lời và tạo một hàng những lọn tóc nhỏ phía trước trán bà già.

“À, cô chỉ ngóng sang bọn Allegrezza Basque điên khùng đó thôi chứ gì. Ta đã một lần hẹn hò với một gã chán cừ. Bọn họ có những kiểu làm thật mạnh mẽ.”

Delaney nghiêng chặt quai hàm lần nữa. Trước khi nàng mở tiệm thẩm mỹ, đi đến chỗ Nick là một vấn đề khiến nàng băn khoăn, nhưng mặc dù nàng thấy chiếc xe Jeep của anh trong bãi đỗ xe chung phía sau hai tòa nhà, và cửa sau của họ chỉ cách nhau vài bước chân, thực sự nàng chưa gặp được anh. Lisa bảo, dạo gần đây cô cũng không thường xuyên gặp Louie. Văn phòng xây dựng Allegrezza đang làm việc ngoài giờ

để hoàn thành những mảng công trình lớn trước khi tuyết bắt đầu rơi, mà tuyết sẽ rơi rất nhanh thôi ngay khi mà tháng Mười một vừa sang.

Khi Delaney đã làm xong tóc, bà Van Damme vẫn cứ già cả, nhăn nheo và trông chẳng giống Mae West tí nào cả. “Bà nghĩ sao?” nàng hỏi và đưa cho bà một cái gương hình ô van.

“Hừm. Xoay ghế ta lại đi nào.”

Delaney quay ghế lại để bà Wannetta có thể nhìn rõ phía sau đầu của bà.

“Trông đẹp đấy, nhưng ta sẽ bớt năm mươi xu ấy lộn tóc nhỏ ở trước. Ta chẳng hề nói rằng ta sẽ trả cho những lộn tóc thêm.”

Delaney nhướn mày khi tháo mảnh vải đệm trước cổ và tấm choàng nhựa bạc.

“Cô sẽ giảm giá cho người già chứ? Helen không giỏi như cô, nhưng cô ta giảm giá cho người già cả đấy.”

Với giá cả này, nàng sẽ mau chóng phá sản. Ngay khi bà Van Damme rời khỏi, nàng đóng cửa tiệm và cởi chiếc áo choàng màu xanh lá. Nàng với lấy chiếc áo choàng vinyl và đi ra phía sau. Ngay khi nàng bước ra ngoài và đóng cánh cửa sau lưng mình lại, một chiếc xe Jeep màu đen bụi bặm lặn bánh đến chỗ đậu xe dành riêng cho văn phòng Allegrezza. Nàng nhìn ngoái lại và suýt đánh rơi chìa khóa.

Nick tắt máy xe và nhào đầu ra ngoài cửa sổ. “Ê này, thỏ hoang, đang đi đâu mà lại ăn mặc như gái gọi thế kia?”

Nàng chậm chậm quay lại và đút tay vào trong áo. “Tôi không ăn mặc như một con điếm.”

Khi chui ra khỏi chiếc xe bốn bánh, anh nhìn khắp người nàng. Ánh mắt anh bắt đầu từ đôi mắt của nàng và hướng dần lên trên. Một nụ cười ruồi thoáng trên môi anh. “Trông như ai đó đã bỏ thời gian quần em trong mớ băng keo nhựa quần dây điện ấy.”

Nàng kéo tóc ra khỏi cổ áo phía sau và ném trả anh một cái nhìn chòng chọc hết như cách anh nhìn nàng. Tóc của anh buộc gọn ra phía sau kiểu đuôi ngựa, và hai tay thò ra ngoài chiếc áo khoác làm việc màu xanh da trời. Quần jean anh mặc hầu như trắng toát trong khi đôi giày boots thì bụi bặm. “Có phải anh đã xăm cái hình đó trong tù không?” Nàng hỏi, chỉ vào chiếc vòng gai ôm vòng quanh bắp tay trần của anh.

Nụ cười của anh giãn ra và anh không trả lời.

Delaney không thể nhớ xem liệu có lần nào mình chiếm thế thượng phong so với Nick hay không. Anh luôn trên cơ nàng. Nhưng điều đó đã thuộc về quá khứ với một Delaney ngày xưa. Giờ đây là một Delaney mới mẻ hếch mũi lên và biết tận dụng vận may của mình. “Anh đã đi tù vì chuyện gì vậy, vì phơi mình nơi công cộng à?”

“Vì bóp cổ một cô ả tóc đỏ ranh mãnh khi xưa từng để tóc vàng.” Anh tiến vài bước tới bên nàng và dừng lại đủ gần để có thể chạm được nàng. “Nó đáng như vậy.”

Delaney ngược nhìn anh và mỉm cười. “Thế ở trong đó anh có chống mộng lên không?” Nàng chờ xem anh nổi điên. Nàng mong anh ta nói những lời độc địa. Một điều gì đó khiến nàng ước rằng giá nàng chuồn kịp ngay lúc vừa thấy chiếc xe của anh, nhưng anh đã không làm thế.

Anh nhip chân và nhếch mép cười. “Câu này hay đấy,” anh nói, sau đó phá lên cười, và đó là tiếng cười đầy tự tin của một người đàn ông biết chắc rằng không ai dám nghĩ đến chuyện chất vấn sở thích tình dục của anh ta cả.

Nàng khó mà nhớ được có bao giờ nàng từng nghe anh cười vang như thế này mà không chủ ý nhắm đến nàng. Giống như lần mẹ nàng bắt nàng ăn mặc y hệt bọn xì trum trong lễ hội Halloween, thế là Nick cùng đám bạn du côn của anh ta vừa hú hét vừa chế nhạo nàng.

Nick bây giờ rất trầm tĩnh. “Nghe có vẻ như chúng ta sẽ cùng có mặt ở đám cưới của Louie.”

“Ừ, ai mà nghĩ rằng cô bạn thân nhất của tôi lại đâm đầu vào cái lão Louie Allegrezza điên khùng đó chứ.”

Nụ cười lặng lẽ của anh trông có vẻ khó hiểu nhưng thành thật. “Kinh doanh thế nào?” anh hỏi và thực sự khiến nàng cảm thấy chao đảo.

“Cũng được,” nàng trả lời. Lần cuối cùng anh tỏ ra thân mật với nàng là khi nàng để anh cởi hết đồ của nàng trong khi anh vẫn mặc quần áo. “Tất cả những gì tôi cần là một vài cái khóa và chốt cửa.”

“Tại sao? Có ai muốn đột nhập à?”

“Tôi không chắc.” Nàng nhìn xuống xấp giấy gấp trong túi áo trước ngực của anh, hoặc bất cứ chỗ nào khác để tránh ánh mắt hút hồn của anh. “Tôi chỉ được đưa một chìa khóa của cửa tiệm và chắc phải có thêm một vài chiếc khác ở đâu đó. Tôi đã gọi thợ sửa khóa, nhưng anh ta chưa làm xong.”

Nick với lấy cái tay nắm cửa sắt bên hông Delaney và đẩy nhẹ. Cổ tay anh lướt qua hông nàng. “Có thể anh ta sẽ không làm đâu. Jerry là thợ giỏi, nhưng anh ta chỉ làm đủ để trả tiền thuê nhà và uống rượu. Chừng nào chưa hết sạch tiền thì anh ta không lo mất ra đâu.”

“Hay nhỉ.” Nàng nhìn xuống mũi đôi giày da bóng của mình. “Văn phòng của anh đã từng bị đột nhập sao?”

“Không, nhưng tôi có cửa thép và chốt cửa.”

“Có thể mình sẽ tự làm,” nàng buột miệng nói ra suy nghĩ của mình. Việc này khó tới mức nào? Chắc nàng chỉ cần một cái tua vít, có thể là thêm một cái máy khoan nữa.

Lần này khi anh cười, tất nhiên là nhắm ngay nàng. “Tôi sẽ cho thợ đến giúp trong vài ngày tới.”

Khi ấy Delaney ngẩng lên nhìn anh. Từ cái cằm, khuôn miệng quá đỗi hấp dẫn của anh, và ánh nhìn ấm áp. Nàng không tin anh. Đề nghị của anh quá tử tế. “Tại sao anh lại giúp tôi?”

”N

“Rất đáng ngờ.”

Anh nhún vai. “Một người có thể dễ dàng bò từ lỗ thông hơi tòa nhà này sang tòa nhà khác.”

“Tôi biết rằng gợi ý của anh không phải xuất phát từ lòng tốt.”

Anh rướn người về phía trước và đặt tay lên bức tường bên cạnh đầu nàng. “Em hiểu tôi rõ thế.”

Thân hình to lớn của anh che khuất ánh mặt trời, nhưng nàng cố xua đi cảm giác bị đe dọa. “Thế tôi phải trả gì cho anh?”

Một nụ cười tinh quái lấp lánh trong mắt anh. “Em có gì?”

Tốt thôi, nàng không muốn biểu lộ cho anh ta thấy rằng anh ta đã dọa được nàng. Nàng hất cằm lên một chút. “Hai mươi đô la nhé?”

“Chưa đủ.”

Bị giam chặt trong vòng tay của anh, nàng cảm thấy khó thở. Một lớp không khí mỏng ngăn cách giữa miệng của anh và miệng của nàng. Anh gần tới nỗi nàng có thể cảm thấy mùi của kem cạo râu vẫn còn bám trên mặt của anh. Nàng phải quay mặt đi. “Bốn mươi?” nàng hỏi, giọng lí nhí và như hụt hơi.

“Ừ ừ.” Anh chạm ngón trỏ vào quai hàm nàng và buộc nàng lại nhìn vào anh. “Tôi không muốn tiền của em.”

“Thế anh muốn gì?”

Ánh mắt anh dán vào miệng nàng và nàng tưởng anh sẽ hôn mình. “Tôi sẽ nghĩ ra vài thứ,” anh nói và rời tay khỏi bức tường.

Delaney hít sâu và nhìn anh biến mất trong tòa nhà bên cạnh. Nàng chợt sợ phải đoán xem “vài thứ” có thể là thứ gì.

Buổi làm việc tiếp theo, nàng treo một tấm biển khuyến mãi đánh bóng móng tay miễn phí cho khách hàng tết hoặc nhuộm tóc. Chẳng tác dụng gì, nhưng nàng cũng phun keo để mái tóc xám của bà Vaughn vào nếp gọn gàng dưới chiếc mũ. Laverne Vaughn dạy ở Truly cho tới khi bà bị buộc phải nghỉ hưu ở độ tuổi gần tám mươi.

Hiển nhiên là bà Wannetta đã giữ lời hứa. Bà nói với bạn bè về Delaney. Bà Vaughn trả mười đô la, muốn nàng giảm giá cho người già và yêu cầu một chai sơn bóng móng tay miễn phí. Delaney đành hạ tấm biển xuống.

Thứ sáu, nàng gội đầu và làm tóc ột người bạn khác của bà Wannetta, và thứ Bảy, bà Stokesberry đem hai bộ tóc giả ra để gội. Một bộ màu trắng để đội hàng ngày, một bộ màu đen cho những dịp đặc biệt. Bà đến lấy nó sau ba tiếng, và đề nghị nàng giúp đội bộ tóc trắng lên đầu.

“Cô giảm giá cho người già phải không?” Bà hỏi khi nàng kéo mớ tóc quanh vành tai bà.

“Vâng.” Delaney thở dài, tự hỏi tại sao nàng phải hứng chịu nhiều chuyện trời ơi từ người khác như vậy cơ chứ. Mẹ nàng, một quý bà tóc xám, và Nick. Đặc biệt là Nick. Câu trả lời đến với nàng như một tiếng chuông báo từ người quản lý tài sản của nàng. Ba triệu đô la. Nàng có thể chịu đựng nhiều thứ vì ba triệu đô la lớn lao đó.

Khi bà già đi khỏi, Delaney đóng cửa tiệm sớm và đến thăm bạn nàng là hai con chó Duke và Dolores. Lũ chó run lên vì vui sướng khi chúng liếm mặt nàng. Cuối cùng cũng gặp những khuôn mặt thân quen. Nàng dụi trán vào cổ Duke và cố gắng không khóc. Nàng thất bại trong nỗ lực đó, cũng y như nàng đang thất bại với tiệm thẩm mỹ. Nàng ghét kiểu tóc uốn lộn cuốn tay và phải cuốn tóc vào chụp tóc. Nàng thực sự ghét phải gội và tô điểm những bộ tóc giả. Hơn hết, nàng ghét khi không được làm những gì mình thích. Và điều làm Delaney thích là khiến những người phụ nữ bình thường trông nổi bật. Nàng thích âm thanh của máy sấy tóc, nhịp điệu của những nhát kéo linh hoạt, và mùi của thuốc nhuộm tóc và thuốc dưỡng tóc uốn. Nàng yêu cuộc sống của nàng trước đây khi chưa về Truly dự lễ tang của Henry. Nàng có bạn bè và công việc khiến nàng mãn nguyện.

Còn bảy tháng và mười lăm ngày nữa, nàng tự nói với bản thân. Bảy tháng và sau đó nàng có thể chuyển đến bất kỳ nơi đâu nàng muốn. Nàng nhón chân lên với lấy dây xích lũ chó.

Nửa tiếng sau, nàng trở về sau khi dắt lũ chó đi dạo và đưa chúng lại trong chuồng. Nàng mở cửa xe vừa lúc bà Gwen bước ra ngoài.

“Con có thể ở lại ăn tối không?” mẹ nàng hỏi, choàng chiếc khăn len dệt từ lông dê màu be vòng quanh vai.

“Không đâu ạ.”

“Mẹ rất tiếc vì hôm đó đã rời bữa tiệc từ sớm.”

Delaney lấy chìa khóa trong túi áo. Thông thường, nàng ít nói và thường kìm nén lại tất cả ở trong lòng, nhưng giờ nàng không bình tĩnh lắm. “Không, con không nghĩ rằng mẹ lại tiếc.”

“Đương nhiên là có. Sao con có thể nói với mẹ như vậy?”

Nàng nhìn mẹ, nhìn vào đôi mắt xanh của bà và mái tóc vàng cắt ngắn quá vai theo lối cổ điển. “Con không biết,” nàng trả lời, quyết định rút khỏi cuộc tranh cãi mà đằng nào nàng cũng sẽ thua. “Con có một ngày tối tệ. Ngày mai con sẽ tới ăn tối nếu mẹ muốn.”

“Tối mai mẹ bận rồi.”

“Vậy thì thứ Hai,” Delaney nói khi chuỗi vào trong xe. Nàng vẫy tay tạm biệt, và ngay khi trở về nhà, nàng gọi cho Lisa. “Tối nay cậu rảnh không?” nàng hỏi khi bạn mình nhắc máy. “Tớ muốn đi uống một cốc, có thể là hai.”

“Louie làm việc trễ, vì thế tớ có thể gặp cậu một lúc.”

“Tại sao chúng ta không gặp ở quán Hennesey? Ban nhạc Blues sẽ chơi ở đó khoảng cuối buổi tối nay.”

“Được, nhưng có thể tớ sẽ phải về trước khi họ bắt đầu.”

Delaney có hơi thất vọng, nhưng nàng đã quen với cảm giác cô đơn. Sau khi gác máy, nàng đi tắm và mặc chiếc áo len tay phồng màu xanh cùng với quần jean. Nàng giữ nhẹ mái tóc, trang điểm, và xỏ đôi Dr Marten rồi khoác áo da sau đó cuộc bộ qua ba dãy phố tới quán Hennesey. Khi nàng đến, đang tầm sáu rưỡi tối và quán đầy những người vừa tan sở làm.

Hennesey là một quán ba hạng trung, với tầng trên nhìn thẳng xuống dưới. Bàn ở cả hai tầng đều kín người, và một sân khấu di động được lắp đặt trên sàn khiêu vũ lớn. Lúc này, đèn trong quán rực rỡ và sàn khiêu vũ trống không. Một lúc nữa, quang cảnh sẽ thay đổi hoàn toàn.

Delaney chọn một bàn gần cuối quán và đang uống chai bia đầu tiên thì Lisa đến. Nàng nhìn qua bạn mình và giơ ngón tay lên khỏi ly chỉ vào đuôi tóc của Lisa. “Cậu nên để mình cắt tóc cho.”

“Đừng hòng.” Lisa gọi một cốc Miller Lite, sau đó mới tập trung nói chuyện với Delaney. “Có nhớ cậu đã làm gì với Brigit không?”

“Brigit là ai?”

“Con búp bê mà bà ngoại Stolfus của tớ đã tặng cho tớ ấy. Cậu đã cắt mái tóc quăn dĩa vàng óng của nó và làm cho nó giống như Cyndi Lauper. Tớ vẫn còn đau lòng từ đó tới giờ.”

“Tớ hứa là cậu sẽ không giống như Cyndi Lauper. Thậm chí tớ còn làm miễn phí cho cậu nữa.”

“Tớ sẽ xem xét lại.” Bia của Lisa đã đến và cô trả tiền cho tiếp viên. “Hôm nay tớ đã đặt mấy bộ váy dành cho phù dâu. Khi nào họ đưa đến, cậu phải ghé nhà tớ mặc thử nhé.”

“Có phải rồi trông tớ sẽ giống như hướng dẫn viên du lịch ở vườn ươm phía Nam không?”

“Không. Bộ váy may bằng nhung co giãn màu rượu chát. Chỉ là một đường chữ A đơn giản để cậu không nổi hơn cô dâu thôi.”

Delaney nhấp một hớp bia và mỉm cười. “Dù thế nào đi nữa tớ cũng sẽ không nổi hơn cậu được, nhưng thực sự cậu nên suy nghĩ về việc để tớ làm tóc cho ngày quan trọng đó. Sẽ rất hay mà.”

“Có thể tớ sẽ để cậu tết tóc cho tớ hay làm gì đó.” Lisa uống một ngụm. “Tớ cũng đã đặt tiệc cưới.”

Khi chuyện về đám cưới của Lisa đã cạn, hai người bắt đầu chuyển qua việc làm ăn của Delaney.

“Tiệm của cậu kinh doanh ra sao rồi?”

“Tệ lắm. Tớ có một khách hàng, bà Stokesberry. Bà ta gỡ bộ tóc giả, và tớ gọi nó cứ như đó là một con chó xù bị xe cán chết.”

“Công việc hay ho đấy.”

“Thuật lại tình hình cho tớ đi.”

Lisa uống xong mới nói. “Tớ chả muốn làm cậu thấy nản hơn, nhưng hôm nay tớ vừa lái xe qua tiệm của Helen. Trông cô ả hơi bị bận rộn đấy.”

Delaney nhìn ly bia của mình, cau mày. “Tớ phải làm gì đó để đánh cắp mero của cô ta.”

“Thử khuyến mại xem. Người ta ai chả khoái hưởng một cái gì đó mà không phải trả đồng nào.”

Nàng đã thử với khuyến mãi sơn bóng móng tay rồi. “Tớ cần phải quảng cáo,” nàng nói, lặng lẽ dự liệu về những hình thức sẽ dùng.

“Có thể cậu nên tổ chức một buổi trình diễn nhỏ hay gì đó tương tự ở trường của Sophia. Cắt tóc, khiến ột vài đứa bé gái trông đẹp hơn. Thế là tất cả đám con gái khác cũng sẽ muốn cậu cắt tóc của bọn chúng.”

“Và mẹ của chúng sẽ ngăn chúng quay lại lần nữa.” Delaney nhấp chút bia, và nghĩ về những khả năng có thể xảy ra.

“Bây giờ đừng ngược lên nhé, Wes và Scooter Finley vừa bước vào đây.” Lisa giơ tay lên một bên mặt của nàng như một tấm chắn. “Đừng hướng mắt về phía họ nếu không họ sẽ đến đây.”

Delaney cũng che mặt, nhưng liếc qua kẽ ngón tay. “Họ trông vẫn xấu hoắc như tớ vẫn nhớ.”

“Và cũng dần dần ngang ngửa.”

Delaney đã tốt nghiệp cùng lúc với anh em Finley. Họ không phải là một cặp sinh đôi, chỉ là xấu y hệt nhau. Wes và Scooter là hai cái bóng còn ghê rợn hơn những người bị bạch tạng với đôi mắt nhợt nhạt như ma quỷ. “Bọn họ có còn nghĩ rằng họ thu hút bọn gái mới lớn không?”

Lisa gật đầu. “Thử đoán xem.” Khi mối đe dọa Finley đi qua rồi, Lisa hạ tay xuống và chỉ vào hai người đàn ông đứng ở quầy. “Cậu nghĩ sao, họ mặc quần đùi hay quần sịp?”

Delaney nhìn thoáng qua chiếc áo sơ mi của họ với logo Chevron màu đỏ, mái tóc Achy Breaky, và cất tiếng, “Quần sịp. Trắng. Hiệu Fruit of the Loom.”

“Thế còn anh chàng thứ ba tính từ phía cuối?”

Người đàn ông đó cao, gầy lòng thòng, với mái tóc xếp lớp hoàn hảo. Cái áo bó ôm sát quanh cổ cho Delaney biết anh ta hoặc là dân mới đến thị trấn hoặc là một người đàn ông rất dững dảm. Chỉ có người can đảm đầy mình mới dám đi trên đường phố Truly với chiếc áo màu gì đó, cứ cho là màu vàng chẳng hạn, ôm khít quanh cổ anh ta. “Quần lọt khe, tớ nghĩ thế. Anh chàng rất táo bạo.” Delaney uống bia và quan sát chỗ cánh cửa.

“Vải cotton hay lụa?”

“Lụa. Bây giờ tới lượt cậu.”

Hai người phụ nữ xoay người lại và nhìn chăm chăm nơi lối ra vào, chờ đợi nạn nhân tiếp theo bước vào. Chưa đến một phút sau anh ta bước vào, trông vẫn bảnh bao như trong trí nhớ của Delaney. Mái tóc nâu của Tommy Markham vẫn gọn sóng quanh tai và cổ anh ta. Anh ta trông vẫn thanh mảnh dù có vẻ lực lưỡng, và khi ánh mắt dừng lại nơi Delaney, nụ cười của anh ta vẫn quyến rũ như hồi còn là một chàng trai ương ngạnh. Kiểu cười như vậy có thể khiến phụ nữ tha thứ cho anh ta bất cứ chuyện gì.

“Em đang làm vợ tôi phát điên lên. Em biết thế, phải không?” anh ta nói khi tiến đến bàn họ.

Delaney nhìn vào đôi mắt xanh của Tommy và đặt một tay lên ngực ra vẻ vô tội. “Tôi à?” Đã từng có lúc hình ảnh bờ mi dài của anh làm trái tim nàng xốn xang. Nàng không thể không nở nụ cười trên môi, nhưng tim nàng giờ vẫn bình thường, “Tôi đã làm gì?”

“Em đã trở về.”

Tốt, nàng nghĩ. Helen đã dành hết thời niên thiếu của cô ta chọc tức Delaney, khiến nàng phát điên. Cuộc trả đũa xem ra có vẻ sòng phẳng. “Vậy thì, mớ xiềng xích già nua đó đâu rồi?”

Anh ta cười lớn và ngồi vào chiếc ghế cạnh nàng. “Cô ấy và lũ trẻ tới đám cưới ở Challis. Họ sẽ quay về trong ngày mai.”

“Sao anh không đi cùng?” Lisa hỏi anh ta.

“Tôi phải làm việc buổi sáng.”

Delaney nhìn bạn mình bên kia bàn, người đang ra dấu “anh ta đã có gia đình” bằng mắt. Delaney nhếch miệng cười. Lisa không gì cần phải lo lắng. Nàng chưa từng ngủ với những người đàn ông đã lập gia đình. Nhưng Helen không biết điều đó. Cứ để cô ta hoảng lên.

Nick gác điện thoại và trượt ghế về phía sau. Bóng đèn huỳnh quang kêu rì rì trên đầu, và một nụ cười nở trên môi khi anh nhìn qua lớp cửa kính. Mặt trời đã mọc và hắt ánh nhìn của anh trở lại. Mọi thứ đang đến cùng lúc. Anh có ba nhà thầu nhảy vào đầu tư vốn cho anh, và anh đang tiến hành thương lượng với vài người cho vay.

Anh ném mẫu bút chì lên chiếc bàn làm việc trước mặt, sau đó lướt tay dọc theo thành ghế. Một nửa Truly sắp tức lộn ruột khi họ biết về dự án ở Silver Creek của anh. Một nửa còn lại sẽ rất mê nó.

Khi anh và Louie quyết định chuyển công ty tới Truly, họ biết rằng những cư dân kỳ cựu của thị trấn sẽ chống lại sự phát triển dưới bất kỳ hình thức nào. Nhưng giống như Henry, những người nọ đã bị chết và bị thay thế bởi một làn sóng những người trẻ tuổi có hoài bão. Tùy theo những điều nghe được từ ai đó, những chàng trai nhà Allegrezza có khi là dân kinh doanh có khi là những kẻ phá hoại. Họ được yêu hay bị ghét. Nhưng hơn hết, họ luôn là chính mình.

Anh đứng dậy và khoanh tay gối sau đầu. Bản chi tiết cho dự án sân golf chín lỗ và bản thiết kế cho khu vực công quần rộng năm trăm bốn mươi hai ngàn thước vuông đặt trước mặt anh. Ngay cả với một khoản ngân sách đầu tư được tính toán khá thận trọng, Công ty xây dựng Allegrezza vẫn có cơ may làm nên chuyện lớn. Và đó chỉ là bước phát triển đầu tiên. Bước thứ hai được xác định sẽ đem lại lợi nhuận lớn hơn nữa, với những căn nhà đáng giá hàng triệu đô la được xây dựng sát nhau trên bãi cỏ xanh. Bây giờ, tất cả những gì Nick cần là nhận được bốn mươi acơ đất mà Henry đã để lại cho anh. Chỉ trong tháng Sáu này anh sẽ có nó.

Nick mỉm cười nhìn cái văn phòng vắng ngắt. Anh sẽ dùng một triệu đô la đầu tiên xây dựng mọi thứ từ những ngôi nhà nhỏ cho đến rất nhiều ngôi nhà xa hoa ở Boise, nhưng một người có thể tiêu bớt tiền mặt nhàn rỗi.

Anh nhắc chiếc áo khoác kiểu phi công ra khỏi giá treo rồi ra khỏi văn phòng bằng lối sau. Sau khi hoàn thành dự án tại Silver Creek, anh sẽ nghĩ tới chuyện muốn xây gì đó ở Angel Beach. Hoặc có thể là anh sẽ không xây gì ở đó cả. Anh dừng lại đủ lâu để tắt đèn trước khi khóa cửa phòng. Chiếc xe Harley Fat Boy của anh đậu kế chiếc Miata của Delaney. Anh ngược nhìn căn hộ của nàng, và ô cửa màu xanh được chiếu sáng bởi ánh đèn từ mờ. Đúng là một cái ổ chuột!

Anh có thể hiểu tại sao nàng muốn rời khỏi căn nhà của mẹ nàng. Anh khó lòng ở gần bà Gwen được ba giây mà không muốn xiết cổ bà ta. Nhưng điều anh không hiểu là tại sao Delaney lại chọn chuyển tới một chỗ tồi tàn như vậy. Anh biết trong di chúc của Henry có để lại cho nàng khoản chu cấp hàng tháng, và anh biết nàng có thể thuê một chỗ tốt hơn. Cũng không mất sức cho lắm ột người đàn ông muốn sút tung cánh cửa chết tiệt khỏi cái bản lề.

Khi có thời gian, anh vẫn định thay khóa cho tiệm của nàng. Nhưng bản thân Delaney không phải là trở ngại của anh. Nơi nàng sống hay những gì nàng mặc không liên quan tới anh. Nếu nàng muốn sống ở một cái ổ chuột như vậy, thì đó là chuyện của nàng. Anh không thèm quan tâm. Anh chắc rằng anh sẽ không dành cho nàng chút gì hơn là một ý nghĩ thoáng qua nếu nàng không sống ngay phía trên anh.

Vòng chân qua chiếc Harley, anh dựng thẳng chiếc xe. Nếu thấy người phụ nữ nào trong cái váy vinyl tệ hại như vậy, anh sẽ tránh xa vài dặm, nhưng không phải là Delaney. Việc thấy nàng bị bó lại chặt còn hơn là một ổ bánh mì làm anh ngứa ngáy muốn lột sạch đám nhựa và cắn nàng một miếng. Cái đó của anh cứng nhắc chỉ trong vòng ba giây.

Anh gác chống lên bằng gót giày và nhấn nút khởi động. Động cơ hình chữ W gầm rú, phá tan màn đêm yên tĩnh, và làm cặp đùi anh rung lên. Cương cứng khi nghĩ tới người đàn bà mà mình không định đưa lên giường không làm anh khó chịu. Nhưng dựng đứng lên vì riêng người phụ nữ đó thì có.

Anh phóng xe và lao thẳng xuống ngõ, chạy chậm lại khi tới First. Anh cảm thấy chưa được nghỉ ngơi và chỉ đủ thời gian ghé về nhà để tắm. Sự yên tĩnh khiến anh phấn khích, và anh không biết tại sao. Anh cần một chút tiêu khiển, một trò giải trí, và cuối cùng anh ghé Hennesey với chai bia trong tay và Lonna Howell ngồi trong lòng.

Bàn của anh nhìn ra sân khiêu vũ, chìm trong bóng tối và để thân thể di chuyển chậm rãi, bước theo những giai điệu gợi tình và nhạc blue uể oải từ dàn loa ết rười. Từng mảng ánh sáng rơi lên ban nhạc và nhiều hàng đèn chiếu sáng phía trước quây rượi. Nhưng phần lớn quán bar tối như hũ nút khiến người ta có thể chuồn khỏi đó với cảm giác phạm tội.

Nick không có dự định xấu xa nào cả, nhưng đêm còn dài và Lonna thì còn hơn là sẵn sàng dâng hiến.

6. Rachel Gibson - Chương 6

Chương 6

Delaney đan hai tay vào nhau khoá chặt sau cổ người bạn trai cũ của nàng và nhảy cùng anh ta theo làn điệu chậm rãi của một khúc blues chơi bằng guitar. Gần Tommy đến thế này lần nữa khiến nàng có cảm giác giống như trước đây, chỉ khác ở chỗ cánh tay đang ôm nàng là của một người đàn ông, không phải là một cậu nhóc. Khi còn là trẻ nhãi, anh chàng không hề nhảy đúng điệu, giờ cũng vẫn vậy. Hồi trước, anh ta luôn có mùi giống như xà phòng Irish Spring. Bây giờ anh ta dùng nước hoa, không phải là cái vị tươi mát mà nàng đã liên tưởng đến khi nghĩ tới anh ta. Anh ta từng là mối tình đầu của nàng. Anh ta khiến trái tim nàng nảy lên và đập rộn ràng. Bây giờ, nàng không còn cảm giác đó nữa.

“Nhắc lại cho anh nghe xem,” anh ta nói bên cạnh tai nàng, “tại sao chúng ta không thể là bạn?”

“Bởi vì vợ anh ghét tôi.”

“Ồ, phải rồi.” Anh ta kéo nàng lại gần hơn một chút, nhưng vẫn đặt tay trên eo lưng nàng. “Nhưng anh thích em.”

Màn tán tỉnh trơ trẽn của anh ta bắt đầu từ khoảng một giờ trước, ngay sau khi Lisa rời quán. Anh ta đã tông bốc nàng hai lần, nhưng quả thật anh chàng quá quyến rũ ở khoản đó, nàng không thể nổi giận với anh ta. Anh ta khiến nàng bật cười và làm nàng quên rằng anh ta từng bóp nát con tim nàng bằng cách chọn Helen.

“Tại sao em không ngủ với anh hồi học trung học?” Anh ta hỏi

Nàng đã muốn như vậy - thật sự muốn. Nàng đã yêu điên dại và trong nàng ngập tràn hóc môn nổi loạn của tuổi trẻ. Nhưng lớn hơn cả niềm khát khao Tommy lại là nỗi sợ hãi về việc mẹ nàng và Henry sẽ phát hiện ra nàng đã ngủ với một thằng con trai. “Anh đã đá tôi”.

“Không. Em đã đá”.

“Chỉ ngay sau khi tôi bắt gặp anh đang làm chuyện đó với Helen.”

“Ồ, phải.”

Nàng kéo người ra đủ xa để nhìn vào mặt anh ta, rất khó thấy rõ trên sàn nhảy tối mờ. Anh ta và nàng cùng phá lên cười khi nàng nói. “Nó thật là kinh khủng”.

“Tào lao quá. Anh đã luôn cảm thấy thật tội tệ vì những gì đã xảy ra, nhưng anh chẳng khi nào biết phải nói gì với em sau đó,” anh ta thú nhận. “Anh biết những gì anh muốn nói, nhưng anh không nghĩ rằng em thích nó.”

“Gì vậy?”

Những chiếc răng trắng của anh chàng phản chiếu trong ánh sáng nhạt nhoà. “Rằng anh rất tiếc vì em đã bắt gặp anh đang làm chuyện đó với Helen, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta có thể tiếp tục không?”

Đã có một thời gian nàng viết tên anh trên khắp cuốn tạp chí của nàng, khi nàng hình dung mình được sống trong giấc mơ gia đình hạnh phúc với Tommy Markham.

“Em đã bỏ đi vì chuyện ấy à?”

“Không,” Nàng trả lời, thật sự cảm thấy may mắn vì anh ta không phải chồng mình.

Anh ta rướn người tới trước và hôn nhẹ lên trán nàng. “Đó là những gì anh nhớ nhất về em. Từ ‘không’, anh ta nói sát làn da của nàng. Nhạc dừng hẳn và anh ta lùi lại mỉm cười với nàng. “Anh vui vì em đã quay về.” Anh ta đưa nàng về bàn và lấy áo jacket. “Gặp em sau.”

Delaney nhìn anh ta rời khỏi và với chai bia đặt trên bàn. Vừa đưa chai lên môi, nàng vừa vén tóc ra khỏi cổ với bàn tay còn lại. Tommy đã không thay đổi nhiều so với hồi còn đi học. Anh ta vẫn đẹp trai. Vẫn quyến rũ và vẫn là một tên đê tiện. Nàng suýt chút nữa cảm thấy tội cho Helen - gần như thế.

“Định hẹn hò với bạn trai cũ sao?”

Nàng nhận ra cái giọng đó ngay cả khi không cần nhìn quanh. Nàng hạ chai ngược nhìn lên người đàn ông duy nhất khiến nàng đau khổ hơn tất cả những bạn trai cũ của nàng cộng lại. “Ghen à?” Nhưng không giống Tommy, nàng không bao giờ quên được những gì đã xảy ra trong buổi tối oi bức đó với Nick Allegrezza.

“Xanh cả mặt.”

“Có phải anh định đến gây chuyện với tôi không? Bởi vì tôi không muốn gây chuyện. Giống như anh nói hôm trước, chúng ta sẽ cùng có mặt trong đám cưới anh trai của anh. Có thể chúng ta sẽ phải cố gắng để làm quen. Hãy thân thiện hơn.”

Một nụ cười quyến rũ vờn trên môi anh. “Thân thiện như thế nào?”

“Bạn bè. Chỉ là bạn bè,” nàng nói mặc dù nàng nghi ngờ rằng nó sẽ chẳng đời nào xảy ra. Nhưng có thể họ sẽ ngừng việc đấu đá nhau. Đặc biệt bởi vì nàng có vẻ như lúc nào cũng thua.

“Bạn thân?”

Có thể như vậy lắm. “Được.”

“Kết bạn ư?”

“Chắc rồi.”

Anh lắc đầu. “Không bao giờ có chuyện đó.”

“Tại sao?”

Anh không trả lời. Thay vào đó anh giật cái chai ra khỏi tay nàng và đặt nó trên bàn. Ca sĩ của ban nhạc blues vô danh đang chìm đắm trong giai điệu chậm rãi ngọt ngào của bản nhạc. “Tôi cũng đã yêu em từ lâu” khi Nick lôi nàng ra sàn nhảy chật cứng người. Anh kéo nàng đối diện anh sau đó lắc hông theo điệu nhạc soul gợi tình. Nàng bị thúc từ phía sau khi cố gắng giữ khoảng cách giữa ngực anh và ngực nàng, nhưng bàn tay to lớn của anh đặt trên lưng đã giữ nàng ở đúng chỗ mà anh muốn. Nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên đôi vai rộng của anh. Đuôi tóc của anh quét nhẹ lên khớp ngón tay nàng giống như những món man nhẹ nhàng của tơ lụa, và nhiệt độ từ cơ thể rắn chắc, nóng bỏng của anh thấm qua mấy lớp vải bông, nỉ và len sưởi ấm làn da nàng. Không giống Tommy, âm nhạc như tuôn chảy qua Nick, dịu dàng và tự nhiên, giống như một dòng nước êm ả lượn lờ. “Anh nên mời tôi nhảy đã chứ,” nàng lên tiếng, nói qua tiếng đập thình thịch của trái tim.

“Em nói đúng. Tôi nên hỏi.”

“Bây giờ là thập kỷ chín mươi. Hầu hết đàn ông đều đã được khai hoá.” Mùi của anh tràn ngập trong tâm trí nàng với làn hương từ vải cotton sạch và hơi đàn ông ấm áp.

“Hầu hết đàn ông, như gã bạn trai cũ của em?”

“Phải.”

“Tommy suy nghĩ với sự xảo quyệt của hân.”

“Anh cũng vậy thôi.”

“Em lại bắt đầu rồi đấy,” anh dừng lại và hạ thấp giọng một chút, “cứ nghĩ là em đã rành về tôi lắm ấy.”

Dạ dày nàng thắt lại trong mớ bùng nhùng của những cảm xúc mâu thuẫn. Giận dữ và khao khát, dè chừng đến ngộp thở, và nỗi sợ hãi thấu tận tâm can. Tommy Markham, mối tình đầu của nàng, chưa hề gây ra sự hỗn loạn như vậy cho nàng. Tại sao là Nick? Số lần anh cư xử tồi tệ với nàng vẫn nhiều hơn những lúc tử tế. Họ có một thời đi vắng mà nàng tưởng đã chôn vùi được. “Mọi người trong thị trấn biết rằng anh đã đi lại với một số cô gái.”

Anh lùi lại một quãng để nhìn xuống nàng. Ánh đèn từ sàn nhảy lướt dọc nửa trái gương mặt điển trai của anh. “Ngay cả khi điều đó là sự thật, thì vẫn có điểm khác biệt. Tôi chưa kết hôn mà.”

“Dù đã kết hôn hay chưa, thì quan hệ tình dục bừa bãi như vậy cũng thật ghê tởm.”

“Có phải đó cũng là những gì em đã bảo ban gã bạn trai của em?”

“Quan hệ của tôi với Tommy chẳng liên quan gì đến anh cả.”

“Quan hệ? Có phải em định gặp anh ta sau đó vì cái gọi là tình dục bữa bãi mà em cảm thấy rất ghê tởm?” Bàn tay anh lần từ dưới lưng lên đến gáy của nàng. “Có phải hắn ta làm người em nóng rực?” Anh cài mấy ngón tay vào tóc nàng, giữ đầu nàng trong lòng bàn tay. Đôi mắt anh lạnh lùng như đá.

Nàng đẩy vai anh, nhưng anh xiết chặt hơn, ấn những ngón tay mạnh mẽ vào da đầu nàng. Anh không định làm đau nàng, nhưng anh cũng không muốn buông nàng ra.

“Anh thật bệnh hoạn.”

Anh cúi mặt xuống và kẻ sát môi nàng, hỏi, “Hắn có làm em hứng lên không?”

Nàng hớp hớp lấy hơi.

“Làm em khao khát đến đau đớn?”

Trái tim của Delaney nảy tung trong lồng ngực và nàng không thể trả lời. Anh nhẹ nhàng hôn phớt lên môi nàng và đưa đầu lưỡi vào giữa kẽ môi nàng. Một luồng khoái cảm quét qua ngực nàng. Phản ứng tức thì của cơ thể nàng thật đáng ngạc nhiên và làm nàng lo sợ. Nick là người đàn ông cuối cùng mà nàng cảm thấy thèm muốn đến đau đớn như vậy. Quá khứ của họ thật tồi tệ. Nàng định đẩy anh ra xa, nhưng anh đã bắt đầu trở nên cuồng nhiệt và nụ hôn mang đầy nhục cảm. Lưỡi của anh tìm vào trong miệng nàng trong một đợt tấn công nóng bỏng kéo dài, ngẫu nhiên nàng, tiêu diệt sự kháng cự của nàng và tạo nên cảm giác ngọt ngào lúc nàng mút chặt đôi môi của anh.

Nàng muốn căm ghét anh. Nàng muốn ghét anh ngay cả khi nàng hôn lại anh. Ngay cả khi lưỡi nàng khuyến khích anh. Ngay cả khi nàng vòng tay quanh cổ anh và bám chặt lấy anh như thể đó là chỗ dựa vững chắc nhất trong cái thế giới chao đảo cuồng loạn này. Đôi môi của anh thật ấm. Mạnh mẽ. Buộc nàng đáp trả với một xúc cảm mãnh liệt tương tự.

Anh thả đôi tay to lớn xuống hai bên sườn nàng, sau đó lần đến dưới vạt áo len của nàng. Nàng cảm nhận được những ngón tay của anh khẽ mơn man nơi thắt lưng mình, từng ngón một vuốt ve làn da nàng. Sau đó, lòng bàn tay chai sần ấm nóng tìm tới eo nàng, ngón tay cái của anh lướt êm trên bụng nàng, lan toả nhẹ nhàng trên làn da nóng bỏng của nàng. Dạ dày nàng càng thêm quặn thắt và cảm giác như bị kim châm khiến ngực nàng ngứa ran, làm đầu ngực nàng căng ra như thể anh đã chạm vào đó. Anh làm nàng quên mất rằng mình đang đứng ở sân nhảy đông người. Anh khiến nàng quên hết tất cả. Bàn tay của nàng ôm lấy hai bên cổ anh, và mấy ngón tay nàng vò rối tóc anh. Sau đó, nụ hôn dần trở nên dịu dàng, và anh nhẹ nhàng ấn ngón tay cái vào rốn nàng. Anh luồn ngón tay cái vào dưới cạp quần jean của nàng và kéo nàng áp sát cái vật dài và cứng gồ lên ngay bên phải vạt áo

Tiếng rên rỉ như bị nghẹn lại của nàng mang lại cảm giác tỉnh táo tức thời, và nàng tách miệng mình khỏi anh. Nàng thở hổn hển, xấu hổ và kinh hoàng vì phản xạ không kiểm soát được của cơ thể. Trước đây anh đã từng làm như vậy với nàng, nhưng rồi lần đó nàng cũng đã không cần anh.

Nàng đẩy anh ra và bàn tay của anh buông xuống bên hông. Cuối cùng, khi nàng ngẩng lên nhìn vào gương mặt anh, ánh mắt anh vẫn kín đáo và cảnh giác. Sau đó quai hàm anh nghiến chặt và đôi mắt nheo lại.

“Em không nên quay về. Em nên tiếp tục đi.” Anh nói, sau đó anh quay bước và tìm lối chen ra khỏi đám đông.

Choáng váng vì cách hành xử của mình và anh cũng như nỗi khao khát còn cuộn lên trong mạch máu, Delaney đứng sững một lúc lâu. Điệu blues vẫn tiếp tục tuôn ra từ cái loa lớn, và những cặp xung quanh nàng vẫn xoay theo điệu nhạc như thể không có gì xáo trộn vừa mới xảy ra. Chỉ Delaney biết rằng đã có điều đó. Không đợi tới lúc nhạc dừng lại, nàng bước lập cập về phía bàn. Có thể anh nói đúng. Có thể nàng nên đi khỏi đây, nhưng nàng đã bán linh hồn cho đồng tiền. Rất nhiều tiền, và nàng không thể đi bây giờ.

Delaney cho tay vào áo choàng và hướng ra lối cửa trước. Chỉ có một cách duy nhất giúp nàng có thể sống sót trong bối cảnh kẻ tiếp. Đó là quay trở lại kế hoạch ban đầu và tránh xa Nick hết mức có thể. Đầu cúi xuống, nàng bước ra ngoài với bầu không khí trong lành. Hơi thở của nàng lơ lửng trước mặt khi nàng kéo khoá áo khoác.

Tiếng động cơ đặc trưng của chiếc Harley Nick đi khuấy động màn đêm, và Delaney liếc nhìn qua vai nàng. Anh đứng với chiếc xe cồng kềnh giữa đôi chân dạng ra, lưng anh quay về phía nàng và chiếc áo choàng da mòn vẹt căng trên đôi vai rộng. Anh đưa tay ra và một trong hai chị em sinh đôi nhà Howell nhảy lên sau yên xe, gắn chặt thân hình tuyệt đẹp của cô ta vào hông anh như dán bằng keo siêu dính.

Delaney nhanh chóng quay đầu lại và cho tay nàng vào túi áo rồi đi bộ một quãng ngắn về nhà. Nick có phẩm hạnh của một con mèo đực. Anh luôn như vậy, nhưng nàng không thể hiểu nổi tại sao anh hôn nàng trong khi đã có một cô trong đám con gái nhà Howell đi cùng. Thật sự, lý do tại sao anh lại hôn nàng nằm ngoài tầm hiểu. Anh không thích nàng. Điều đó thật rõ ràng.

Hiển nhiên, anh đã không thích nàng mười năm về trước. Anh đã lợi dụng nàng để trả đũa Henry nhưng bây giờ Henry đã mất, và dính dáng tới nàng có thể khiến anh mất phần tài sản được Henry để lại. Nick đã có nhiều kiểu hành xử, tất cả đều rất phức tạp, nhưng anh không hề ngốc nghếch.

Nàng rẽ trái ngay lối vào ngõ và bước tới cầu thang dẫn lên căn hộ nàng ở. Chuyện này chẳng có nghĩa gì, nhưng đã có rất nhiều việc Nick từng làm mà chẳng bao giờ nàng hiểu nổi.

Trong bất kỳ một thành phố nào khác, Delaney có thể sợ phải đi bộ trên đường khi trời đã tối, nhưng không phải ở Trully. Thỉnh thoảng, một vài nhà nghỉ mùa hè ở khu hồ phía Bắc bị đột nhập. Nhưng không có gì quá kinh khủng từng xảy ra ở đây. Người ta không khoá xe hơi, và còn thường xuyên hơn thế, cũng chẳng mấy khi bận tâm đến chuyện khoá cửa nhà mình.

Delaney đã sống ở nhiều thành phố lớn nên khó lòng rời khỏi căn hộ của nàng mà không khoá cửa. Khi đã bước lên cầu thang và vào trong nhà, nàng khoá cửa và quăng chìa khoá lên cái bàn màu cà phê đen mặt kính. Trong khi cởi giày, nàng nghĩ về Nick và phản ứng điên dại của nàng với anh. Trong một vài phút mất tự chủ, nàng đã thêm muốn anh. Và anh cũng đã thêm muốn nàng. Nàng cảm thấy như vậy trong cái cách mà anh vuốt ve nàng và nơi cái ấy cương cứng của anh.

Delaney thả đôi giày xuống sàn nhà, và nàng cau mày trong bóng tối. Ở nơi sàn nhảy đông đúc, nàng đã hôn anh tựa hồ anh là một cảm dỗ mới mẻ và nàng thêm mùi vị đó đến chết được. Anh khiến nàng bốc cháy, và nàng đã thêm muốn anh như thể chưa từng thêm muốn người đàn ông nào khác trong một thời gian dài. Cũng như nàng đã từng thêm muốn anh một lần trước đó. Cứ như trừ anh ra thì không còn ai tồn tại và không còn gì khác đáng kể nữa. Nick là người đàn ông duy nhất mà nàng biết có khả năng làm nàng quên hết mọi thứ. Có một chút gì đó nơi anh tác động ngay vào suy nghĩ của nàng. Anh đã chiếm được nàng tối nay, chẳng khác gì anh từng có nàng vào cái đêm trước khi nàng rời khỏi Trully mười năm trước.

Nàng không thích nghĩ về chuyện đã xảy ra, nhưng nàng đã kiệt sức và tâm trí nàng không ngừng hồi tưởng lại đoạn ký ức vốn nàng đã luôn cố gắng để quên đi nhưng chẳng bao giờ làm được.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp trung học đã khơi mào những điều tồi tệ, sau đó đưa mọi thứ đến bờ vực khốn nạn. Nàng vừa tròn mười tám tuổi và quyết định đó là thời khắc cuối cùng mà nàng phải có tiếng nói riêng trong cuộc sống. Nàng đã không muốn vào đại học ngay sau đó. Nàng muốn có thêm một năm để quyết định xem mình thực sự thích làm gì, nhưng Henry đã ghi danh trước cho nàng ở trường đại học Odaho, nơi ông có tên trong Phòng Vinh danh những cựu sinh viên xuất sắc. Ông đã chọn lớp cho nàng và đăng ký giùm nàng toàn bộ chương trình dành ột tân sinh viên năm nhất.

Vào cuối tháng Sáu, nàng lấy hết can đảm điều đình với Henry nhằm có được một sự dàn xếp. Nàng sẽ học bán thời gian ở trường đại học Boise State nơi Lisa sắp đến học, và nàng muốn tự chọn lớp nào nàng cảm thấy thú vị.

Ông đã nói không. Cuộc nói chuyện kết thúc.

Khi thời hạn ghi danh tháng Tám đã đến sát ngay mũi, thì vào tháng Bảy, nàng lại tiếp cận Henry một lần nữa.

“Đừng ngó ngàng thế. Cha biết những gì tốt nhất cho con.” Ông trả lời. “Mẹ của con và cha đã thảo luận chuyện này, Delaney. Những hoạch định cho tương lai của con chẳng đi đến đâu hết. Hiển nhiên là con còn quá trẻ để biết rằng mình muốn gì.”

Nhưng nàng biết. Nàng biết từ rất lâu, và lúc nào nàng cũng nghĩ dấu sao thì trong sinh nhật lần thứ mười

tám, nàng sẽ có nó. Bởi một lý do rối rắm nào đó, nàng đã nghĩ rằng quyền được tự do lựa chọn của mình sẽ có thể đưa đến tự do thực sự. Nhưng khi sinh nhật vào tháng hai của nàng đã qua đi mà không có sự thay đổi nhỏ nào trong cuộc sống, nàng hiểu rằng tốt nghiệp trung học phải đồng nghĩa với sự giải thoát khỏi sự kiểm soát của Henry. Nàng sẽ có quyền thoải mái tung hoành và là chính Delaney. Được tự do sống nổi loạn và điên rồ nếu nàng muốn. Tham dự một lớp cao đẳng vợ vắn. Mặc những chiếc quần jean rách hoặc trang điểm thật đậm. Diện những trang phục mà nàng thích. Sắm vẻ ngoài như sinh viên dự bị, như kẻ lang thang, hoặc như một con diêm.

Nàng đã không có được những thứ tự do đó. Vào tháng Tám, Henry và mẹ nàng mất bốn tiếng đồng hồ để chở nàng lên phía Bắc tới trường đại học Idaho tại thị trấn Moscow, Idaho, và nàng ghi danh cho kỳ học mùa thu. Trên đường về nhà, Henry nói đi nói lại, “Hãy tin rằng cha luôn biết điều gì là tốt nhất cho con,” và “Vào một ngày nào đó con sẽ cảm ơn cha. Khi con có bằng cấp về kinh doanh, con sẽ giúp cha điều hành công ty.” Mẹ nàng buộc tội rằng nàng trở nên “hư hỏng và thiếu chín chắn.”

Buổi tối hôm sau, lần đầu tiên Delaney chuồn khỏi phòng ngủ của nàng qua cửa sổ và đó cũng là lần cuối cùng trong đời. Nàng đã có thể mượn xe của Henry, và ông đã có thể đồng ý cho nàng mượn, nhưng nàng không muốn xin xỏ ông bất kỳ thứ gì nữa. Nàng không muốn nói với cha mẹ nơi nàng sắp đến, những ai nàng định đi cùng, hoặc lúc nào sẽ về nhà. Nàng không có kế hoạch nào cả, chỉ một ý tưởng mơ hồ về một điều gì đó mà trước đó nàng chưa từng trải qua. Điều gì đó mà những người tròn mười tám tuổi khác vẫn làm. Điều gì đó táo bạo và vui thú.

Nàng bới mái tóc thẳng vàng óng lên thành một cuộn lớn và tròng lên người chiếc váy màu hồng có hàng cúc phía trước. Chiếc váy vừa chạm đến trên gối và cũng là y phục khêu gợi nhất mà nàng sở hữu. Chiếc dây vai mỏng manh và nàng không mặc nịt ngực. Nàng nghĩ trông mình già hơn tuổi thực, nhưng nó cũng không ảnh hưởng gì. Dù sao đi nữa, nàng là con gái của thị trưởng và mọi người đều biết tuổi của nàng. Nàng bước trên suốt con đường vào thị trấn trên đôi xăng đan buộc dây và cầm theo chiếc áo len màu trắng. Hôm ấy là một buổi tối thứ Bảy ẩm áp, và phải có điều gì đó được thực hiện. Một điều gì đó mà nàng vốn luôn ngại phải tiến hành do sợ bị bắt gặp và khiến Henry thất vọng.

Nàng nhận ra “điều gì đó” ấy bên ngoài chợ Hollywood trên đường số Năm, nơi nàng dừng lại gọi cho Lisa từ buồng điện thoại công cộng. Nàng đứng dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn được gắn vào trước toà nhà xây bằng gạch. “Thôi nào,” nàng nài nỉ trong ống nghe áp sát bên tai. “Gặp tớ đi.”

“Tớ đã nói với cậu rồi, tớ cảm thấy đầu sắp nổ tung.” Lisa nói, nghe hết sức lâm li do cơn cảm lạnh mùa hè nghiêm trọng.

Delaney nhìn vào dây số kim loại trên mặt điện thoại và cau mày. Làm sao nàng có thể nổi loạn một mình được? “Bé cưng.”

“Tớ không phải là bé cưng,” Lisa phản ứng. “Tớ đang ốm.”

Nàng thở dài và ngược lên, để ý tới hai thằng con trai đang băng qua bãi đậu xe tới chỗ mình. “Ồ, Chúa ơi.” Nàng vén một bên tay áo len và khum bàn tay quanh ống nghe. “Mấy tên nhà Finley đang tiến tới chỗ tớ.” Chỉ có duy nhất một cặp anh em khác tai tiếng hơn cặp anh em Scooter và Wes Finley. Hai anh em nhà Finley đứa mười tám đứa kia hai mươi và vừa mới tốt nghiệp phổ thông.

“Đừng nhìn bọn chúng.” Lisa cảnh báo, rồi ho rũ rượi.

“Chào em, Delaney Shaw,” Scooter nói lè nhè và dựa một vai vào toà nhà cạnh nàng. “Cô em ra ngoài một mình làm gì vậy?”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh nhợt nhạt của cậu ta. “Tìm vui thôi.”

“Hơ hơ.” cậu chàng cười. “Xem chừng cô em đã tìm được rồi đấy.”

Delaney đã tốt nghiệp trường trung học Lincoln với bọn con trai nhà Finley và thấy bọn họ hơi buồn cười và có chút dằn dặt. Bọn chúng làm cả năm học trở lên thú vị bằng trò báo cháy giả hoặc kéo tụt quần xuống để khoe cặp mông trắng hếu. Đám con trai nhà Finley rất giỏi làm trò vợ vắn. “Cậu đang nghĩ gì vậy, Scooter?”

“Delaney...Delaney,” Lisa kêu lên trong ống nghe. “Chạy đi. Chạy nhanh hết sức để tránh xa bọn Finley.”

“Uống một ít bia,” Wes trả lời thay anh mình. “Tìm một chỗ tiệc tùng.”

Uống “bia” với bọn Finley hiển nhiên là thứ mà nàng chưa từng thử trước đó. “Tớ phải đi rồi,” nàng nói với Lisa.

“Delaney...”

“Nếu người ta tìm thấy xác tớ nổi lên trên hồ, nhớ báo với cảnh sát rằng lần cuối cùng thấy tớ là khi đi với bọn Finley.” Lúc nàng gác máy, một chiếc Mustang mui xếp cũ rích với những đốm han gỉ và những cái ống pô còn gỉ sét hơn lù vào trong bãi đỗ xe, hai luồng sáng chiếu thẳng vào Delaney và mấy người bạn mới của nàng. Ánh đèn và động cơ tắt hẳn, cánh cửa bật mở, và nhảy ra ngoài trong bộ dạng khó coi là một người cao chừng mét chín. Nick Allegrezza mặc áo thun “Eat the Worm” đóng thùng trong chiếc quần jean cũ kỹ. Anh nhìn khắp lượt Scooter và Wes, sau đó liếc qua Delaney. Trong ba năm gần đây, Delaney ít khi gặp Nick. Anh dành phần lớn thời gian ở Boise nơi anh vừa làm việc vừa học đại học. Nhưng anh không thay đổi nhiều. Mái tóc vẫn đen nhánh, cắt ngắn ở phần tai và phía sau cổ. Anh vẫn đẹp mê hồn.

“Chúng ta có thể tổ chức bữa tiệc của riêng chúng ta.” Scooter đề nghị.

“Chỉ ba chúng ta thôi sao?” hỏi đủ lớn để Nick có thể nghe thấy. Anh từng gọi nàng là bé con, thường là ngay sau khi anh ném một con châu chấu vào nàng. Bây giờ nàng không còn là bé con nữa.

Khoẻ miệng anh nhếch lên, sau đó anh quay đi và mất hút trong chợ.

“Chúng ta có thể quay về nhà bọn tớ,” Wes tiếp tục. “Bố mẹ bọn tớ đang không ở thị trấn.”

Delaney lại chú ý đến hai anh em. “À,...thế các cậu có định mời ai khác không?”

“Tại sao?”

“Tiệc tùng mà,” nàng trả lời.

“Cô em có thể gọi thêm cô bạn gái nào không?”

Nàng nghĩ về người bạn duy nhất đang bị cảm lạnh nằm nhà và lắc đầu. “Các cậu không biết ai khác để mời à?”

Scooter cười mỉm và tiến lại gần thêm một bước. “Tại sao tôi lại muốn làm việc đó?”

Lần đầu tiên, nỗi e sợ dâng lên trong lòng Delaney. “Bởi vì các cậu muốn mở tiệc, nhớ không?”

“Chúng ta sẽ tiệc tùng vui vẻ. Cô em khỏi lo đi.”

“Anh đang dọa cô ấy đấy, Scoot.” Wes đẩy anh mình qua một bên. “Về nhà bọn tớ và chúng ta sẽ gọi thêm người ở đó.”

Delaney không tin cậu ta và hạ ánh mắt xuống đôi xăng đan. Nàng muốn giống như những cô gái mười tám tuổi khác. Nàng muốn làm một thứ gì đó liều lĩnh, nhưng nàng không trông đợi một trò chơi tình dục với ba người. Và không phải nghi ngờ chút nào về những điều bọn họ nghĩ trong đầu. Nếu Delaney quyết định có lần đầu tiên của mình, thì cũng không phải với một hoặc cả hai anh em nhà Finley. Nàng đã thấy mấy cặp mộng trắng nhợt của chúng - và thể thôi khỏi, cảm ơn.

Thoát khỏi bọn này sẽ rất khó, và nàng tự hỏi mình sẽ còn đứng bao lâu trước chợ Hollywood cho tới khi bọn chúng bỏ cuộc và biến đi.

Khi nàng nhìn lên, Nick đang đứng bên cạnh xe của anh, nhét một hộp bia sáu lon vào ghế sau. Anh đứng thẳng, dồn trọng lượng lên một chân và dán mắt vào Delaney. Anh nhìn nàng một lúc lâu, rồi cất giọng, “Lại đây nào, công chúa.”

Từng có một thời gian nàng cảm thấy cùng lúc vừa sợ vừa mê mẩn anh. Anh luôn tỏ ra vênh váo, quá tự tin, và là một điều tuyệt đối cấm kỵ. Nàng đã không còn sợ nữa, và theo cách mà nàng nhìn nhận vấn đề, nàng chỉ có hai lựa chọn: tin anh hoặc tin Finley. Không một lựa chọn nào hay ho cả, nhưng bất kể tính cách xấu xa nổi tiếng của anh, nàng biết Nick sẽ không ép nàng làm những gì nàng không muốn. Mà nàng thì không chắc lắm về khả năng tương tự với Scooter và Wes, “Gặp lại các cậu sau nhé,” nàng nói, sau đó

chậm chậm bước về phía tên tệ nhất trong đám con trai hư hỏng. Nhịp mạch đập rộn của nàng không còn vì sợ hãi mà hoàn toàn chỉ vì sự dịu dàng trầm ấm trong giọng anh.

“Xe em đâu?”

“Tôi đi bộ vào thị trấn.”

Anh mở cửa trước cạnh ghế tài xế. “Vào đi.”

Nàng ngược nhìn đôi mắt như sương khói của anh. Anh không còn là một cậu bé, điều đó không nghi ngờ gì nữa.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

Anh hất đầu về phía anh em Finley. “Điều đó có quan trọng không?”

Nó cũng có thể quan trọng đấy. “Anh không định lừa tôi cho vui rồi vứt lại tôi trong rừng chứ?”

“Không phải tối nay. Em sẽ được an toàn.”

Nàng quàng áo len vào ghế sau và trèo qua bảng điều khiển ngồi vào ghế khách với vẻ nghiêm trang nhất có thể. Nick nổ máy chiếc Mustang, đèn pha rạn vỡ loá sáng. Anh lui khỏi chỗ đậu xe và hướng tới đường số Năm. “Anh có thể nói cho tôi biết chúng ta sẽ đi đâu không?” nàng hỏi, sự hào hứng khiến những dây thần kinh trong nàng háo hức. Nàng không thể tin rằng mình thực sự đang ngồi trong xe của Nick. Nàng không thể đợi được đến lúc kể cho Lisa nghe. Thật quá sức.

“Tôi đưa em về nhà.”

“Không!” Nàng quay sang phía anh. “Anh không thể. Tôi không muốn về đó. Tôi chưa thể về được.”

Anh nhìn lướt nàng rồi lại chăm chú đôi mắt vào con đường tối tăm phía trước. “Tại sao không?”

“Dừng lại và cho tôi ra ngoài,” nàng nói thay vì trả lời câu hỏi của anh. Làm sao nàng có thể giải thích ọi người, hay giải thích riêng với một mình Nick, rằng ở đó nàng không thể thở nổi nữa? Cứ hệt như Henry đã chẹt chân lên cổ họng nàng, và nàng không thể hít không khí vào sâu trong phổi. Làm sao nàng có thể giải thích cho Nick rằng nàng đã trông chờ gần hết cả cuộc đời để thoát khỏi Henry, nhưng bây giờ nàng biết rằng ngày đó sẽ không bao giờ đến? Làm sao nàng có thể giải thích rằng đó là cách mà nàng cuối cùng cũng dùng để phản kháng? Anh có thể sẽ cười nhạo nàng và nghĩ rằng nàng thật trẻ con, giống như Henry và mẹ của nàng. Nàng biết rằng mình thật khờ khạo và nàng ghét điều đó. Đôi mắt nàng bắt đầu ngấn nước, và nàng quay đi. Ý nghĩ khóc như một đứa trẻ trước mặt Nick khiến nàng hoảng kinh. “Cứ cho tôi ra khỏi đây.”

Thay vì dừng lại, anh rẽ chiếc Mustang vào con đường dẫn tới nhà Delaney. Con đường phía trước ánh đèn pha giống như một ống mực đặc, với những cây thông cao vút phủ bóng và chỉ được chiếu sáng bởi ánh phản quang của vạch phân cách nơi tìm đường.

“Nếu anh đưa tôi về nhà, tôi sẽ lại bỏ đi.”

“Em đang khóc đấy à?”

“Không,” nàng nói dối, cố gắng mở to mắt, hy vọng gió sẽ thổi mạnh và hong khô chúng.

“Em làm gì với bọn Finley thế?”

Nàng thoáng liếc anh, khuôn mặt của anh sáng lên trong ánh đèn màu vàng nơi bảng đồng hồ. “Tìm một cái gì đó để làm.”

“Hai thằng đó đều tồi tệ.”

“Tôi có thể điều khiển được Scooter và Wes,” nàng khoác lác, mặc dù cũng không chắc lắm.

“Nhảm nhí.” Anh thốt lên và dừng xe sau một lúc lâu lái xe đưa nàng về nhà. “Giờ thì, quay về nhà đi – đó mới là chỗ của em.”

“Đừng bảo tôi rằng chỗ của tôi ở đâu,” nàng nói khi với lấy nắm đấm cửa và dùng vai đẩy ra. Nàng đã chán muốn chết vì mọi người cứ bảo ban nàng phải đi đâu và phải làm gì. Nàng nhảy khỏi xe và đóng sầm cánh cửa đằng sau mình. Với cái đầu ngẩng cao, nàng quay trở về thị trấn. Nàng giận tới mức không khóc được.

“Em nghĩ rằng em sẽ đi đâu chứ?” Anh gọi với sau lưng nàng.

Delaney chìa ngón tay giữa về phía anh ta và cảm thấy trong lòng thật dễ chịu. Tự do. Nàng tiếp tục bước đi và nghe anh chửi thề ngay trước khi giọng anh bị át bởi tiếng rít của lốp xe.

“Vào đi.” Anh gào lên khi chiếc xe chạy bên cạnh nàng.

“Cút đi.”

“Tôi bảo vào xe!”

“Và tôi nói cút đi!”

Chiếc xe dừng lại nhưng nàng vẫn tiếp tục bước đi. Nàng không biết phải đi đâu lúc này, nhưng nàng sẽ không về nhà cho tới khi tâm trạng ổn hơn và nàng đã sẵn sàng đón nhận mọi thứ. Nàng không muốn tới trường đại học Idaho. Nàng không muốn lấy tấm bằng kinh doanh. Và nàng không muốn lãng phí thêm chút nào cuộc sống của nàng trong cái thị trấn nhỏ bé nơi nàng không thể thở nổi này.

Nick tóm lấy tay nàng và xoay người nàng lại. Ánh đèn ô tô chiếu sáng anh từ phía sau, trông anh cao lớn và oai phong. “Vì Chúa, em gặp chuyện gì vậy?”

Nàng đẩy anh ra và anh túm lấy tay kia của nàng. “Tại sao tôi phải nói với anh? Anh không quan tâm. Anh chỉ muốn bỏ rơi tôi.” Nước mắt đọng lại trên mi nàng, và nàng cảm thấy xấu hổ. “Anh dám gọi tôi là bé con không. Tôi đã mười tám tuổi rồi.”

Ánh mắt của anh lần từ trán xuống đến miệng nàng. “Tôi biết em bao nhiêu tuổi mà.”

Nàng chớp chớp mắt và tập trung vào anh qua ánh mắt mờ nhoè, vào hàng ria mép rất đẹp, sống mũi thẳng và đôi mắt sáng rực. Một loạt cảm giác thất vọng giận dữ tuôn ra từ nàng như nước tràn bờ. “Tôi đã đủ lớn để biết những gì tôi muốn làm trong đời mình. Và tôi không muốn đi học đại học. Tôi không muốn tham gia kinh doanh. Tôi không muốn ai nói với tôi rằng điều gì là tốt nhất với tôi.” Nàng hít thật sâu, sau đó tiếp tục. “Tôi muốn sống cuộc đời của riêng mình. Tôi muốn nghĩ cho bản thân trước tiên. Tôi mệt mỏi vì phải cố gắng tỏ ra hoàn hảo, và tôi muốn làm hỏng chuyện như những người khác.” Nàng nghĩ một lúc, rồi nói, “Tôi muốn mọi người cuốn xéo đi. Tôi muốn trải nghiệm cuộc sống - cuộc sống của tôi. Tôi muốn hút hết những gì tinh túy. Làm những điều rồ dại. Tôi muốn cắn một thứ gì đó đứt lìa khỏi cuộc đời mình.”

Nick nhắc nàng đứng nhón lên trên mấy đầu ngón chân và nhìn thẳng vào mắt nàng. “Tôi cũng muốn cắn em một miếng đấy,” anh nói, sau đó khẽ thấp miệng xuống sát miệng nàng và cắn nhẹ vành môi dưới căng mọng của nàng.

Tim đập từng hồi dài, Delaney đứng hoàn toàn bất động, choáng váng đến mức không thể di chuyển. Đầu của nàng mắc kẹt trong cảm giác ngỡ ngàng khôn tả. Nick Allegranza đã khẽ cắn vào môi nàng và nàng cảm thấy hơi thở nghẹn lại trong phổi. Môi anh ấm và mạnh mẽ, và anh hôn nàng như một người đàn ông từng trải. Bàn tay của anh dịch chuyển ôm lấy gương mặt nàng, và anh vuốt nhẹ ngón tay cái dọc theo quai hàm xuống cằm của nàng. Sau đó, anh ấn xuống đến tận khi miệng nàng mở ra. Chiếc lưỡi ấm áp của anh quét nhẹ vào trong và chạm vào lưỡi nàng, và anh có vị như bia vậy. Những cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống nàng và nàng hôn anh như thể nàng chưa bao giờ hôn một ai khác. Chưa ai từng khiến cho nàng cảm thấy làn da sau gáy và ngang ngực mình co chặt lại. Chưa ai từng khiến cho nàng muốn hành động trước và giải quyết hậu quả sau. Nàng đặt tay lên bờ vai rắn chắc của anh và nút lưỡi.

Và luôn luôn đằng sau tâm trí của nàng thực sự không thể tin nổi tất cả những điều đó. Đó là Nick, cậu trai khiến nàng cảm thấy sợ hãi và ấn tượng bằng nhau. Nick, chàng trai khiến nàng nóng bỏng và khó thở.

Anh dừng nụ hôn trước khi Delaney kịp chuẩn bị, và nàng trượt tay xuống bên cạnh cổ anh.

“Chúng ta hãy ra khỏi đây.” Anh nói và tóm lấy tay nàng.

Lúc này nàng không hỏi anh rằng họ sẽ đi đâu.

Nàng chẳng quan tâm nữa.

7. Rachel Gibson - Chương 7

Chương 7

Họ lái xe ra khỏi thị trấn ba dặm và đỗ lại trên bờ cát của bãi biển Angel. Khu đất nằm ở một nơi hẻo lánh và họ phải mở một cánh cổng rào lưới để có thể vào trong. Đó là khu vực Delaney biết khá rõ. Khu rừng rậm rạp nhường chỗ cho bãi cát trắng, và tất cả nơi này thuộc về Henry.

Nick tựa mông vào nắp chiếc Mustang, rồi gác một chân lên cái chặn xe. Anh lôi hai lon bia Coors ra khỏi hộp giấy, sau đó đặt số còn lại sát chỗ anh. “Em đã từng uống bia chưa?” anh hỏi, bật nắp và đưa một lon cho Delaney.

Nàng đã từng được phép uống bia của Henry. “Rồi, tất nhiên. Uống thường xuyên ấy chứ.”

Anh nhìn nghiêng qua nàng dưới hàng lông mi. “Mọi lúc, hử?” Anh nâng lon bia lên môi và uống một hơi dài.

Delaney quan sát anh và nhấp một ngụm từ lon bia của nàng. Nàng giấu cái nhăn mặt của mình bằng cách quay lưng lại và nhìn ra hồ Mary phía trước cách nàng chừng dặm mét. Một dải ánh sáng mờ ảo nổi từ những gợn sóng đen thẫm đến vàng trắng tròn treo chênh chếch trên làn nước. Vệt sáng trông thật huyền hoặc, cứ như người ta có thể bước ra từ bãi cát lên đây và không bao giờ bị ướt. Hệt như có thể bước đi bằng qua làn nước và dừng chân tại một nơi nào đó thật kỳ diệu. Nàng thử uống thêm một ngụm bia nữa, và lần này nàng giữ được vẻ mặt của mình thản nhiên như không. Một làn gió mát vờn trên làn da nàng, nhưng nàng không thấy lạnh.

“Tôi nhận thấy em không muốn đến đại học Idaho.”

Nàng quay về phía Nick. Vệt ánh trắng lấp lánh trên mái tóc đen của anh. “Không, tôi không muốn học đại học bây giờ.”

“Thì đừng học nữa.”

Nàng phá lên cười và uống thêm vài ngụm bia. “Ừ, phải. Đời nào những thứ tôi muốn lại được lưu tâm dù chỉ một chút? Henry còn không thêm hỏi tôi muốn theo lớp nào vào học kỳ mùa thu này. Ông ấy cứ thế ghi danh cho tôi và trả toàn bộ học phí.”

Nick yên lặng một chút và Delaney không hỏi anh đang nghĩ gì. Sự im lặng còn có sức nặng hơn cả ngôn từ. Nick đã làm việc cật lực suốt những năm đại học để đủ trả ột khoản ngang với đặc ân mà cha anh đang áp đặt lên Delaney. “Bảo với ông già đẹp đi. Tôi thì sẽ làm vậy đây.”

“Tôi biết là anh sẽ làm thế, nhưng tôi thì không thể.”

Anh nâng lon bia lên và hỏi, “Tại sao không?”

Bởi vì nàng luôn cảm thấy nợ Henry vì đã giải cứu mẹ con nàng khỏi cái xe rơ moóc Airstream nhỏ xíu ở ngoại ô Las Vegas. “Chỉ là tôi không thể.” Ánh mắt của nàng hướng về đường viền đen sẫm của những ngọn núi trước khi một lần nữa trở lại với Nick. “Điều này thật kỳ quặc,” nàng nói. “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi và anh có thể trở thành bạn nhau của nhau.”

“Tại sao như vậy?”

Nàng nhìn anh như thể anh là một kẻ chậm phát triển.

“Bởi vì anh là anh. Và tôi là tôi,” nàng nói và lại nuốt tiếp vài ngụm.

Mắt anh nheo lại. “Ý của em là bởi vì em là con gái thị trường còn tôi là con hoang của ông ấy?”

Sự lỗ mãng của anh khiến nàng ngạc nhiên. Đa số những người nàng biết điều không nói huých toẹt những điều như vậy. Họ hôn phớt lên gò má ta và khen rằng trông ta tuyệt vời trong khi thực tế không phải thế. Nàng tự hỏi cảm giác sẽ ra sao khi có được một kiểu tự do như vậy. “À, ý của tôi không phải vậy.”

“Vậy ý của em là như thế nào?”

“Rằng gia đình anh ghét tôi, còn gia đình tôi thì không thèm quan tâm đến anh.”

Anh ngửa đầu ra sau và tợp hết nửa lon bia. Anh ngắm nàng qua phần trên của cái lon mãi đến khi anh hạ nó xuống lần nữa. “Nó còn phức tạp hơn thế một chút.”

“Đúng. Anh đã dành gần hết đời anh để hành hạ tôi nữa.”

Một bên khóe môi của anh nhếch lên. “Tôi chẳng bao giờ hành hạ em. Tôi chỉ thỉnh thoảng trêu ghẹo em chút thôi.”

“Ha! Hồi tôi học lớp ba anh nói với tôi rằng Reggie Overton bắt cóc những cô gái tóc vàng và vứt cho bọn chó Dobermans của cậu ta ăn. Tôi đã sợ Reggie suốt nhiều năm trời.”

“Còn phần lớn cuộc đời em dùng để lượn quanh tôi với cái mũi hếch lên như thể tôi bốc mùi kinh tởm lắm.”

“Không, tôi không làm thế.” Delaney không nghĩ rằng đã có lúc nào đó mình nhìn ai đó kiểu như vậy.

“Có đấy, em đã như vậy,” anh khẳng định với nàng.

“Vậy tối sao tối nay anh lại hôn tôi?”

Ánh nhìn của Nick di chuyển chậm dần xuống khuôn miệng nàng. “Tò mò thôi.”

“Tò mò xem tôi có cho phép anh làm thế không ư?”

Anh cười lặng lẽ và nhìn lần xuống hàng cúc trên chiếc váy của nàng. “Không,” anh đáp, như thể chưa từng bị nàng cự tuyệt. “Tôi chỉ tò mò không biết em có thực sự ngọt ngào như vẻ ngoài của em chẳng.”

Nàng rướn thẳng người hết mức và uống một vài hớp bia để lấy dũng khí trước khi hỏi, “Anh cảm thấy sao?”

Anh ngoắc ngón tay về phía nàng và nói bằng một chất giọng trầm thấp gợi tình, “Lại đây, tỏ hoang.”

Có chút gì đó trong giọng điệu của anh, những lời anh nói và cách anh thốt ra nó, cuốn nàng về phía anh như thể họ được kết nối bởi một sợi dây và anh chỉ việc cuộc nàng vào. Một cảm giác nhột nhạt gợn gợn nơi nàng.

“Em có vị như thứ rượu việt quất của ông bác Josu của tôi vậy. Hết sức ngọt ngào và ấm áp.”

Nàng giấu nụ cười sau lon bia Coors. Nàng cũng muốn mình giống như rượu. “Có tệ lắm không?”

Anh nhắc lon bia khỏi tay nàng và đặt nó ra sau anh trên nắp xe. “Còn tùy vào những gì em muốn làm với nó.” Anh đặt lon bia đang cầm cạnh lon của nàng và đứng lên một cách gọn gàng. Anh đặt hai ngón tay dưới cằm nàng và nhìn thẳng vào mắt nàng. “Đã từng có ai hôn em cho đến khi em nóng bừng cả người lên như thế đang bốc cháy chưa?”

Nàng không trả lời, không muốn thừa nhận rằng mình chưa từng hôn ngẫu nhiên hay bừng cháy trong đam mê đến mức mất kiểm soát cũng như quên bằng nỗi sợ Henry như thế.

Nick đặt tay lên hai bên cổ nàng, và anh nhìn vào mắt nàng. “Cho đến khi em không còn quan tâm được đến điều gì khác nữa?” Anh cúi mặt xuống tai nàng. “Có ai đã từng vuốt ve ngực em chưa?” anh thì thầm. “Dưới lớp áo sơ mi, dưới nịt ngực của em? Nơi làn da em thật mềm mại và ấm áp...”

Lưỡi của anh lùa vào phía trên vòm miệng nàng.

“... luồn tay vào bên trong đồ lót của em?” Khuôn miệng nóng rực của anh mơn man dọc theo gò má nàng. “Sờ soạng giữa hai chân của em nơi em đã ướt rượt và sẵn sàng?”

Ngoại trừ lớp giáo dục thể chất, chưa ai từng thực sự chuyện trò với Delaney về tình dục. Những gì nàng biết, nàng đã học từ phim ảnh và từ những lần nghe trộm từ bọn con gái khác trong trường. Ngay cả Lisa cũng cho rằng nàng rất cả thẹn, nhưng hình như đó không phải cách nghĩ của Nick. Nick nhìn thấy những gì chưa ai từng nhận ra, và thay vì tỏ ra bị xúc phạm bởi những ngôn từ của anh, nàng quay mặt lại và hôn anh. Trong nhiều năm, nàng đã nghe những lời đồn đại về những cuộc chinh phục nơi tình trường của anh. Nàng không muốn anh nghĩ rằng nàng ngây thơ và tẻ nhạt khi so sánh, nên nàng cố ý khơi gợi những nhiệt tình và nuốt trọn anh với đôi môi và lưỡi nàng. Nàng tự buông thả bản thân vào cơn cuồng phong rực cháy đang thiêu đốt da thịt mình. Cơ thể trẻ trung của nàng tràn ngập mật ngọt của niềm khao khát, và lần đầu tiên trong đời, nàng buông bỏ tất cả những thứ khác.

Nụ hôn phá tan những cách biệt của họ, cuốn trôi hai người vào một trời mê đắm. Đôi tay của anh tìm đến lưng nàng và dịch xuống phía hông nàng. Anh áp tay vào hai bên hông, rồi kéo nàng đứng nhón trên mấy đầu ngón chân và ép ngực nàng vào sát ngực anh. Anh kéo nàng sát vào xương chậu của mình và để cho nàng cảm thấy cái vật cứng rắn của anh. Nàng không sợ. Thay vào đó nàng cảm thấy thoải mái. Thoải mái tự khám phá điều mà những cô gái khác ở độ tuổi nàng đã biết. Tự do được là một cô gái mười tám tuổi đầy khêu gợi đang trên đường trở thành một người đàn bà trưởng thành. Nàng hân hoan với những cảm xúc mới mẻ và kỳ diệu, và nàng muốn anh chạm vào nàng như anh sẽ làm với bất kỳ cô gái nào khác. Để được dâng hiến bản thân nàng cho anh.

Anh lùi lại và để nàng trượt dọc theo cơ thể anh. “Tốt hơn là chúng ta nên dừng tại đây, thỏ hoang à.”

Delaney không muốn ngừng lại. Chưa muốn. Nàng vươn lên ngang ngực anh, áp thân thể mình sát vào anh. Nàng liếm môi và nếm mùi vị của anh còn ở đó. “Không.” Một cơn rung mình chạy suốt người anh và anh nhìn nàng như thể anh muốn đẩy nàng ra nhưng anh không thể bắt mình làm như vậy. Nàng nhìn vào mắt anh rồi để ánh mắt vờn trên khuôn mặt điển trai của anh. Nàng hôn vào má anh và ngay dưới tai anh. “Em đang ở ngay đây.” Nàng hé môi và liếm phần da thịt ẩm áp của anh. Anh thoáng mùi xà phòng và xác thịt cùng với những cơn gió mát lành từ núi cao.

Đôi tay anh hướng đến eo nàng, sau đó nhích xuống hai bên hông nàng, ép chặt lớp vải của bộ váy nàng đang mặc. Đường viền chạy dài đến phần trên của đùi nàng, và anh ấn cái vật đang cứng ngắc vào bụng nàng. “Em có chắc đây là những gì em muốn không?”

Nàng gật đầu.

“Nói cho tôi nghe nào. Nói rằng không có gì làm lẫn cả.”

“Hãy vuốt ve em như anh vừa tả đi.”

Anh áp lòng bàn tay lên ngực phải của nàng. “Chỗ này à?”

Núm vú nàng săn lại thành một điểm rắn chắc. “Vâng.”

“Em chưa trả lời câu hỏi của tôi. Đã có ai từng đụng chạm em như thế này chưa?”

Nàng nhìn vào mắt anh, và điều đó hết như là nàng đang nhìn thấy toàn bộ phần tính cách khác của Nick. Lần đầu tiên nàng nhìn thấu suốt gương mặt điển trai để thấy người đàn ông bên trong. Nàng không biết một Nick như thế này. Ánh mắt của anh thật nồng nàn, mặc dù vừa rồi anh đã mơn trớn nàng như thể nàng được tạo thành từ thứ mong manh, dễ vỡ. “Chưa đâu.”

“Tại sao?” Anh khẽ quét ngón cái lên đầu vú nàng, và nàng cắn môi để khỏi bật ra tiếng rên rỉ. “Em rất xinh đẹp, Delaney, và em có thể có bất kỳ ai em thích. Tại sao lại là tôi chứ?”

Nàng biết rằng mình không đẹp, không giống như mẹ nàng. Nhưng cái cách mà anh ngắm nghía và tiếp xúc nàng, cũng như chất giọng anh khi thốt ra điều đó làm nàng suýt nữa tin anh. Anh làm nàng tin rằng mọi điều đều có thể. “Bởi vì anh làm em không muốn nói không?”

Anh rên rỉ sâu trong cổ họng và hạ thấp miệng tìm đến môi nàng một lần nữa. Nụ hôn ban đầu chỉ là sự tiếp xúc nhẹ nhàng của những đôi môi nhưng nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, ướt át và hung hãn. Cái lưỡi

mạnh bạo đầy nhục cảm của anh chạm vào một thứ cũng mê mải không kém của nàng và nàng oằn người bám lấy anh. Nàng muốn trườn vào tận bên trong Nick, cảm nhận mình được bao phủ bởi anh. Cuối cùng, khi anh đẩy nàng ra xa anh, hơi thở nàng trở nên nặng nhọc. Anh với tới hàng khuy đang cài chặt tấm váy của nàng, và anh nhìn vào mắt nàng lúc tiếp tục cởi những chiếc khuy ở dưới cho tới khi lớp vải hồng mở ra để lộ phần eo của nàng. Cảm giác nhói buốt do e sợ thâm nhập vào lớp sương mù ẩm áp đang vây kín thần trí nàng. Chưa có người đàn ông nào thấy nàng khóa thân, và dù vẫn muốn anh vuốt ve mình, nàng thật sự không muốn anh nhìn nàng. Không phải anh, người đã nhìn thấy quá nhiều những phụ nữ khóa thân xinh đẹp, nhưng rồi, anh vạch chiếc váy qua một bên và mọi chuyện đã quá muộn. Làn không khí mát rượi rơi lên đôi vú đã căng cứng của nàng, và anh hạ thấp ánh nhìn xuống khuôn ngực trần của nàng. Anh ngắm nàng lâu tới mức nỗi sợ hãi của nàng dâng lên và nàng giơ cả hai tay chắn tầm nhìn của anh.

“Đừng trốn khỏi tôi.” Anh túm lấy khuỷu tay nàng và giữ chúng sau lưng nàng. Xương sống của nàng cong lại, và dây quai váy rơi xuống dọc theo tay nàng. Anh lại dựa mông vào nắp xe, để gương mặt ngang với bầu ngực trần của nàng. Anh thì thầm tên nàng, sau đó hôn vào khe giữa ngực nàng. Đôi má mát lạnh của anh quét vào bên trong chỗ hõm nơi ngực nàng, và nàng quên hết nỗi sợ hãi. “Em đẹp lắm.” Lời anh nói sưởi ấm làn da nàng và khiến trái tim nàng nảy lên, và mớ tóc đen của anh hoàn toàn tương phản với da thịt trắng trẻo của nàng. “Tôi biết là em sẽ thế này. Tôi đã luôn biết. Luôn luôn như vậy.” Sau đó cái miệng nóng rẫy của anh rê qua ngực nàng và anh lướt môi trên đầu vú nàng.” Tôi đã biết chỗ này của em màu hồng mà.”

Trong một thoáng, Delaney băn khoăn làm sao anh lại biết được, nhưng rồi lưỡi của anh lượn quanh núm vú nàng và bộ não của nàng ngừng hẳn những suy nghĩ liên lạc. Hơi thở nàng dồn dập khi nàng nhìn cái lưỡi của anh đang cuốn lấy, và liếm ngực nàng.

“Em thích như vậy chứ?”

Ở sau lưng, bàn tay Delaney nắm chặt lại. “Thích.”

“Tới mức nào?”

“Rất... rất nhiều.”

“Em muốn hơn nữa không?”

Delaney nhắm mắt và đầu của nàng gục sang bên. “Vâng,” nàng trả lời, và anh nút đầu vú của nàng vào trong miệng anh. Lưỡi của anh mút mạnh và nàng cảm thấy sự co giật ở giữa hai chân nàng. Nó thật tuyệt. Tuyệt đến mức nàng không muốn anh ngừng lại. Không bao giờ. Miệng của anh tìm đến bầu ngực bên kia của nàng và anh cũng mút núm vú ấy như vậy. Lưỡi của anh liếm và ép chặt và khiến nàng cực quậy nhiều hơn. “Nick,” nàng khẽ kêu và giật khuỷu tay ra khỏi tay anh. Váy của nàng rơi trên mặt đất và trải quanh chân nàng. Nàng cào ngón tay vào trong tóc của anh, giữ anh vào ngực nàng.

“Nữa nhé?”

“Vâng.” Nàng không thực sự biết chính xác mình muốn gì, nhưng chắc chắn nàng muốn tận hưởng thêm cảm giác đau đốn nóng rực đang quặn lên trong bụng nàng. Nàng muốn anh nhiều hơn nữa.

Một bàn tay to lớn ẩm áp của anh lần xuống giữa đôi chân nàng và anh nhẹ nhàng ôm trọn lấy đáy xương chậu nàng. Làn vải đồ lót mỏng nàng mặc là vật duy nhất ngăn cách giữa lòng bàn tay của anh và vùng nhạy cảm của nàng. “Em ướt rồi.”

Cảm giác nhức nhối hừng hực càng thêm mãnh liệt và khó khăn lắm nàng mới cất nổi giọng. “Em xin lỗi,” nàng phân trần.

“Đừng thế. Tôi luôn muốn làm quần lót của em ướt đầm.” Anh lại đứng lên và hôn nàng gấp gáp. Rồi anh ôm eo của nàng và đặt nàng lên nắp chiếc xe Mustang chỗ anh vừa đứng dậy. Anh nhắc chân nàng đặt lên cái chặn xe mạ crôm và bảo, “Nằm xuống, Delaney.”

“Sao phải làm thế?” Nàng đặt một tay lên ngực của anh sau đó di chuyển nó trước quần jean của anh. Nàng ấn vào cái vật cứng gỗ lên ngay dưới khóa kéo của anh.

Anh thấy ngộp thở và ấn vào vai nàng cho tới khi nàng nằm áp lưng xuống dưới lớp kim loại mát lạnh. “Vì như thế tôi sẽ làm cho em cảm thấy thực sự sung sướng.”

“Em đã cảm thấy rất thích rồi.” Nàng đưa tay ra đón anh khi anh bước vừa giữa hai chân nàng.

“Thì tôi sẽ làm cho em thích hơn nữa.” Anh dùng cả hai lòng bàn tay ôm lấy hai bên đầu nàng và hôn nàng như thể anh muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Khi rời môi nàng ra anh nói, “Tôi sắp làm cho em bốc cháy đây.”

Delaney nhìn vào khuôn mặt điển trai của anh và nàng muốn anh làm tình với nàng. Nàng muốn biết những gì mà người phụ nữ trẻ ở tuổi nàng biết. Nàng muốn Nick dạy nàng. “Vâng,” nàng đồng ý với bất kỳ điều gì anh muốn.

Anh mỉm cười khi đôi tay lão luyện cởi chiếc quần nhỏ của nàng ra khỏi chân. Nàng cảm thấy lớp vải trượt xuống bắp chân và sau đó nội y của nàng đã biến mất. Hai lòng bàn tay của anh vuốt ngược lên phía bên trong cặp đùi nàng, và một ngón tay cái của anh chạm vào chỗ trơn mượt của nàng. Khoái cảm không thể miêu tả thành lời. Ngón tay của anh vờn nhẹ vùng da thịt ẩm ướt của nàng cho đến khi nàng muốn kêu thét lên.

“Nữa không?”

“Vâng,” nàng lẩm nhẩm và đôi mắt khép lại. “Nữa đi.” Sự đụng chạm của anh thật tuyệt vời và gần như đau đớn, áp lực tăng lên dữ dội ở giữa hai chân nàng. Nàng muốn chấm dứt, nhưng cùng lúc đó, nàng muốn cứ tiếp tục mãi mãi. Nàng muốn anh cởi hết và cười lên nàng, lấp đầy đôi cánh tay nàng bằng thân thể ấm áp của anh. Nàng mở to mắt và dõi theo anh đang đứng đó giữa hai đầu gối nàng nhìn xuống đôi mắt nặng trĩu của nàng. “Yêu em đi, Nick.”

“Tôi sẽ cho em thứ còn tuyệt hơn cả yêu.” Anh quỳ một gối xuống và nhẹ nhàng hôn phần bên trong bắp chân nàng. “Tôi sẽ làm cho em lên đỉnh.” Delaney cứng người, cảm thấy hết sức may mắn vì nàng được che chở bởi bóng tối. Khi nàng nói vâng, nàng không có ý như vậy. Nàng định khép chân lại nhưng Nick đang ở đó. Nàng không biết anh định làm gì, nhưng hầu như đoán chắc anh sẽ không làm điều đó.

Nhưng anh đã làm. Anh luồn tay xuống dưới mông nàng, sau đó nâng nàng lên chạm đến cái miệng nóng bỏng đang mở ra của anh. Nàng vẫn còn choáng váng. Nàng không thể tin vào những gì anh vừa làm. Những gì anh đang làm. Nàng muốn bảo anh ngừng lại, nhưng ngôn từ không thể tìm được lối lên qua khoái cảm ấm áp đang xoắn xuýt lấy cơ thể nàng. Nàng không thể kiểm soát được những đợt run rẩy đang lan dọc sống lưng nàng và thay vì giăng ra, nàng lại uốn lưng lên. Lưỡi và miệng của anh dịu dàng mơn trớn giữa hai chân nàng rất giống với cái cách mà anh đã hôn ngực của nàng.

“Nick,” nàng rên lên và vươn tay ôm lấy đầu anh. Khoái cảm tăng dần và bóp nghẹt nàng với mỗi lần tiếp xúc với lưỡi anh lại đưa nàng tới đỉnh điểm của sự thỏa mãn. Anh đặt một gót chân của nàng lên vai anh và lật nghiêng nàng lại. Anh ngấu nghiến nàng nhiều hơn và thâm nhập sâu hơn vùng nhạy cảm của nàng. Nhưng cảm giác không thể diễn tả được đã sinh sôi và cuộn vào trong cơ thể nàng, đẩy nàng lên đến đỉnh cao.

Những ngôi sao trên đầu nàng nhòa đi khi nàng cảm thấy bản thân bị nhấn chìm trong từng đợt sóng hoan lạc hùng hực tiếp nối. Nàng gọi mãi tên anh khi hơi nóng tràn ngập trong đùi và ngực của nàng. Những đợt co thắt vô tình khiến nàng run rẩy, và khi đi nó đi qua, nàng cảm nhận được sự thay đổi. Nàng cảm thấy choáng váng vì những gì nàng làm và người đã làm điều đó với nàng, nhưng nàng không cảm thấy hối tiếc. Nàng chưa bao giờ cảm thấy gần gũi ai như vậy trong đời, và nàng muốn anh ôm lấy nàng.

“Nick?”

Anh nhẹ nhàng hôn lên đùi non của nàng. “Mmm.”

Khi môi anh chạm vào, nàng đột nhiên nhận thức rõ ràng về tình huống khó xử của mình. Nàng cảm thấy hai bên má nóng bừng khi nàng rút bàn chân khỏi vai của anh và ngồi dậy.

Anh đứng dậy và nâng khuôn mặt nàng trên tay. “Nữa không?”

Nàng chỉ ngây thơ chứ không ngây ngô, và nàng biết điều anh đòi hỏi. Nàng muốn trao cho anh nỗi sung sướng tốt cùng như anh vừa trao cho nàng. “Nữa đi.” Nàng kéo chiếc áo thun ra khỏi cặp quần jean của

anh và cửi cúc. Bàn tay của anh nắm lấy cổ tay nàng và chặn lại.

“Chờ một chút,” anh nói ngay trước khi một tia sáng rọi thẳng vào mặt anh. “Khỉ thật!

Delaney ngoảnh nhìn và bị lóa mắt bởi hai ngọn đèn pha hướng thẳng về phía họ. Huyết áp tăng đột biến trong mạch máu của nàng, nàng đẩy Nick ra và nhảy ra khỏi nắp xe cùng lúc. Váy của nàng nằm dưới chân của anh và nàng với lấy nó ngay khi chiếc Lincoln màu bạc của Henry phanh lại sát chiếc Mustang. Nàng phủ tấm váy mùa hè qua đầu nhưng đôi tay nàng run rẩy đến mức nàng không thể cài nút. “Giúp em với,” nàng gào lên không hướng tới một người nào cả.

Nick quay lại, và anh với tới cái cúc áo ngang hông chiếc áo của nàng, nhưng nàng không thể nghe anh bởi tiếng ù ù dội lên trong tai nàng.

“Tránh xa con bé ra!” Henry gầm lên ngay sau khi ông mở cửa xe.

Nàng cố cài nốt hai chiếc cúc trên cùng nhưng không thể nén được nỗi kinh hoàng đang dâng lên trong nàng. Nàng dán mắt xuống đất và thấy bàn chân to lớn của Nick đang giẫm trên quần lót của mình. Một chút tuyệt vọng nghèn đặc thốn thức trong phổi nàng.

“Bỏ ngay bàn tay dơ bẩn khốn kiếp của mày ra khỏi nó!”

Delaney ngẩng lên ngay khi Henry tới chỗ họ. Ông xô Nick và đẩy nàng ra phía sau lưng ông. Cả hai người đàn ông cao như nhau, cùng khổ người, cùng một đôi mắt xám lóe sáng. Đèn của chiếc Lincoln chiếu sáng từng chi tiết nhỏ nhất. Những cái sọc trên áo Henry, ánh bạc trên tóc ông.

“Tao không bao giờ nghĩ rằng mày lại dùng cách hạ tiện này,” Henry nói khi ông chỉ tay vào Nick. “Tao biết rằng mày luôn ghét tao, nhưng tao không bao giờ nghĩ mày lại dùng cách hạ tiện này để trả thù tao.”

“Có thể chuyện này chẳng liên quan gì tới ông cả,” Nick nói, đôi lông mày nhíu lại.

“Chết tiệt, chuyện này không liên quan đến tao sao. Mày ghét tao suốt cuộc đời mày, và mày ghen tị với Delaney từ cái ngày tao cưới mẹ nó.”

“Ông nói đúng. Tôi căm ghét ông trong suốt cuộc đời tôi. Ông là tên chó đẻ, và ơn huệ lớn nhất mà ông đã ban ẹ tôi là phủ nhận rằng ông đã từng ngủ với bà.”

“Và cuối cùng mày đã trả thù được rồi đấy. Lý do duy nhất mày quan hệ với Delaney chỉ là trả thù tao.”

Nick khoanh tay trước ngực và dồn trọng lượng cơ thể lên một chân. “Có thể tôi quan hệ với cô ta bởi vì cô ta làm tôi có hứng.”

“Lẽ ra tao nên đập chết mày.”

“Cứ thử cố hết sức xem, ông già.”

“Chúa ơi,” Delaney rên rỉ khi nàng cài xong cúc trên váy. “Henry, chúng con không...”

“Vào xe ngay,” Henry ngắt lời nàng.

Nàng nhìn Nick, và người tình tuyệt vời làm nàng cảm thấy sung sướng đã biến mất. “Nói với ông ấy đi!” Một lúc trước nàng còn cảm thấy thật gần gũi với anh, bây giờ nàng không còn biết chút gì về anh. Anh có vẻ thoải mái, nhưng nó chỉ là một ảo giác. Hoặc là nàng không biết một Nick như thế này. Người đàn ông nóng giận trước nàng là Nick đã cùng nàng lớn lên; người đàn ông đã đón nàng mới đây chỉ là ảo ảnh. “Làm ơn, nói với ông ấy rằng không có chuyện gì xảy ra cả,” nàng van vì anh giúp nàng thoát ra khỏi sự tình tị tệ nhất của việc này. “Nói với ông ấy chúng ta đã không làm gì cả!”

Một tia ranh mãnh hiện lên trên trán của anh. “Chính xác là em muốn tôi nói dối về điều gì, thổ hoang?” anh hỏi. “Ông ta bắt gặp em ngồi trên xe của tôi y hệt một vật trang trí trên nắp xe. Nếu ông ta tới sớm hơn vài phút, có thể ông ta sẽ thấy nhiều thứ còn hay ho hơn thế.”

“Mày đã trả được thù rồi, phải không?” Henry tóm lấy tay Delaney và đẩy nàng tới chỗ Nick. “Mày chọn một con bé ngây thơ và làm ô uế nó chỉ vì muốn đổi phỏ với tao.”

Delaney nhìn vào ánh mắt khắc nghiệt của Nick và nàng không biết phải tin vào điều gì. Nàng mong anh quan tâm dù chỉ một chút, nhưng đôi mắt đó đang nhìn lại nàng thật lạnh lùng. Vài phút trước nàng định nói với Henry đó chỉ là hiểu lầm, nhưng bây giờ nàng không biết phải nghĩ gì. “Đúng như thế không?” nàng hỏi khi một giọt nước mắt chảy xuống đôi má nóng bừng. “Có đúng anh dùng tôi để trả thù Henry không?”

“Cô nghĩ như vậy?”

Những điều anh đã làm với nàng thật riêng tư, và thật thân mật, nàng không nghĩ rằng nàng có thể chịu đựng nổi khi biết anh lợi dụng nàng. Nàng muốn anh nói với Henry rằng ông đã sai, rằng anh hôn nàng và gần gũi nàng vì anh muốn nàng, không phải do anh ghét Henry. “Tôi không biết!”

“Cô không biết ư?”

“Không.”

Anh không nói gì trong một lúc lâu như hàng thế kỷ. “Vậy thì tin Henry đi.”

Tiếng nước nổ ứ nghẹn trong cổ họng và nàng lập cập bước về phía chiếc xe Lincoln. Bụng nàng trống rỗng, và nàng cố gắng vào xe trước khi một giọt nước mắt khác chảy xuống má. Lốp da bọc ghế lạnh ngắt phía dưới cặp mông trần nhấc cho nàng nhớ mình hoàn toàn trần trụi dưới làn váy. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ tới chỗ hai người đàn ông, và lớn hơn cả nhịp tim thành thịch của nàng, nàng nghe Henry đang dọa dẫm Nick.

“Mày hãy tránh xa con gái tao ra,” ông gào lên. “Mày tránh xa nó ra nếu không tao sẽ khiến mày tàn đời.”

“Ông cứ làm thế đi,” Nick nói, lời nói của anh có thể dễ dàng nghe thấy qua lớp kính dày. “Nhưng ông không làm gì được tôi đâu.”

“Để rồi xem.” Henry bước đến ghé tài xế chiếc Lincoln. “Tránh xa Delaney ra,” ông cảnh báo lần cuối và ngồi vào ghế trước. Ông vòng xe lại, và ánh đèn pha chiếu vào Nick vài giây ngắn ngủi. Và trong vài giây đó, chiếc áo thun của anh sáng lên màu trắng rực rỡ, lớp vải cotton mềm thốc lên nơi thất lũng của anh, và khuy trên của quần jean vẫn chưa đóng. Anh cúi người để nhặt gì đó nhưng Henry đã quay bánh xe và chiếc xe hướng tới con đường trước khi nàng có thể thấy anh nhặt gì trên mặt đất. Nhưng không cần phải nhìn, nàng đã biết. Hết sức cẩn thận, nàng nhét nếp váy xuống dưới cặp mông trần.

“Chuyện này sẽ giết chết mẹ con,” Henry giận dữ.

Có lẽ thế thật. Delaney nghĩ. Nàng nhìn xuống bàn tay và một giọt nước mắt rơi trên ngón tay cái.

“Bà ấy đi vào phòng để chúc con ngủ ngon, nhưng con không có ở đó.” Chiếc xe Lincoln ra đến đường chính, và Henry tăng tốc. “Bà ấy phát ốm vì lo lắng. Bà ấy sợ con bị bắt cóc.”

Delaney cắn môi để ghìm chặt lời xin lỗi cần thiết. Nàng đã không để ý rằng mình làm mẹ lo lắng.

“Hãy chờ cho tới khi bà ấy biết rằng sự thật còn tồi tệ hơn những gì mà bà ấy có thể tưởng tượng.”

“Làm thế nào mà cha tìm thấy con?”

“Điều đó không thành vấn đề, nhưng vài người dưới chợ nhìn thấy con chui vào xe của Allegrezza. Nếu con không để mở cái cổng rào ở bãi biển Angel, có thể ta sẽ phải mất nhiều thời gian hơn, nhưng ta sẽ tìm thấy con.”

Delaney không nghi ngờ ông. Nàng hướng mắt qua cửa sổ và nhìn vào bóng đêm. “Con không thể tin là cha đã đi tìm con. Con đã mười tám tuổi và con không thể tin rằng cha lái xe vòng quanh thị trấn để tìm con như thế con mới lên mười.”

“Và ta cũng không thể tin rằng ta bắt gặp con lơ lửng như một con diêm rỏ tiền,” ông nói và tiếp tục nói liên hồi cho tới khi lui chiếc Lincoln vào ga ra.

Bình tĩnh hết mức trong tình huống xảy ra, Delaney ra khỏi xe và bước vào nhà. Mẹ nàng gặp nàng trong bếp.

“Con đã ở đâu vậy?” bà Gwen hỏi, ánh mắt của bà soi từ đầu tới chân nàng sau đó lại nhìn lên.

Delaney bước qua mà không trả lời. Sau đó họ sẽ cùng nhau quyết định số phận của nàng. Họ sẽ có thể dạy dỗ nàng như thể nàng là một đứa trẻ. Nàng bước lên cầu thang vào phòng ngủ và đóng cửa phía sau lưng mình. Nàng không muốn trốn tránh. Nàng biết rõ hơn, và ngay cả nếu nàng không biết, thì bài học tối nay đã dạy cho nàng về sự phù phiếm của tính độc lập.

Nàng nhìn xuống bóng mình trong tấm gương đứng. Nước mắt đã chảy xuống má nàng, đôi mắt nàng đỏ hoe, và khuôn mặt nàng tái nhợt. Ngoài ra thì nàng nhìn cũng bình thường. Trông không giống như thể giới của nàng đã sụp đổ dưới chân mà bây giờ nàng đứng ở một vị thế hoàn toàn mới mẻ. Căn phòng vẫn y như cách đó vài giờ khi nàng chui ra khỏi cửa sổ. Những tấm hình dán trên gương, và những bông hồng trên khăn trải giường vẫn vậy, nhưng mọi thứ đã khác. Nàng đã khác.

Nàng đã để Nick làm với nàng điều mà nàng không thể tưởng tượng trong cả những giấc mơ phóng túng nhất. Ôi, nàng đã nghe nói về tình dục qua đường miệng. Một vài cô gái trong lớp toán của nàng đã khoe khoang rằng mình biết cách, nhưng cho đến tận tối nay, Delaney chưa khi nào tin rằng người ta thực sự làm những thứ như vậy. Bây giờ nàng đã biết nhiều hơn. Bây giờ nàng đã biết một người đàn ông có thể không cần phải thích cô gái mà anh ta làm chuyện đó. Bây giờ nàng biết một người đàn ông có thể làm những chuyện riêng tư không tin nổi với người đàn bà vì những lý do khác hơn là đam mê hay bị cuốn hút bởi nhau. Bây giờ nàng đã biết thế nào là cảm giác bị lợi dụng.

Khi nàng nghĩ về cái miệng ấm áp của Nick ấn vào trong đùi nàng, đôi má nhợt nhạt của nàng đỏ lên và nàng tránh nhìn bóng mình trong gương. Những gì nàng thấy khiến nàng bối rối. Nàng đã muốn được tự do. Thoát khỏi sự áp chế của Henry. Thoát khỏi cuộc sống của nàng.

Nàng thật ngu ngốc.

Delaney thay quần jean và áo thun, sau đó rửa mặt. Khi xong, nàng tới phòng làm việc của Henry, nơi nàng biết cha mẹ mình đang đợi. Họ đứng sau cái bàn gỗ gụ, và theo vẻ mặt của bà Gwen thì chắc Henry đã kể cho bà tất cả những chi tiết cụ thể.

Đôi mắt xanh của bà Gwen mở to khi nhìn con gái. “À, mẹ không biết phải nói gì với con nữa.”

Delaney ngồi vào một trong những chiếc ghế da đối diện qua chiếc bàn. Không biết phải nói gì vốn trước đây chẳng bao giờ là việc khiến mẹ nàng ngừng nói. Bây giờ, điều đó cũng không khiến nàng ngừng lại.

“Hãy nói với mẹ rằng Henry đã nhầm. Nói với mẹ rằng ông ấy không thấy con trong tình trạng đồng tình quan hệ tình dục với thằng con trai nhà Allegrezza đó.”

Delaney không nói lời nào. Nàng biết rằng mình không thể cãi được. Nàng chưa bao giờ thắng.

“Làm sao con có thể như vậy?” bà Gwen lắc đầu và đặt một tay lên cổ họng. “Làm sao con có thể làm một việc như vậy với gia đình này? Trong khi con leo ra ngoài qua cửa sổ phòng ngủ, con có nghĩ đến địa vị của cha con trong cái cộng đồng này không? Trong khi con để cho thằng Allegrezza đó đụng chạm, con có ngừng lại – dù chỉ một giây – để nghĩ rằng cha con sẽ tổn thương đến mức nào vì hành động của con không?”

“Không,” Delaney trả lời. Khi đầu của Nick đang ở giữa đôi chân nàng, nàng không nghĩ chút gì về cha mẹ mình. Nàng còn bận tự sỉ nhục mình.

“Con biết thị trấn này thích ngồi lê mách lẻo thế nào rồi đấy. Chỉ khoảng mười giờ ngày mai, mọi người trong thị trấn sẽ biết hết về hành vi đáng xấu hổ của con. Tại sao con có thể làm vậy?”

“Con đã làm tổn thương mẹ con sâu sắc,” Henry góp lời. Họ như một đội đồ vật ăn ý, người này sẵn sàng nhảy vào khi kẻ kia vừa toát mồ hôi. “Nếu cách hành xử nhục nhã của con bị lan truyền, ta không biết làm sao bà ấy có thể ngẩng đầu lên trong cái thị trấn này.” Ông trở ngón tay vào nàng. “Chúng ta không nghĩ rằng con lại như vậy. Con luôn là một cô gái ngoan thế cơ mà. Chúng ta không nghĩ rằng con sẽ làm điều gì ô nhục. Ta chưa từng nghĩ rằng con sẽ mang lại sự xấu hổ cho gia đình này. Ta đoán rằng con không phải người như chúng ta nghĩ. Ta cho rằng chúng ta thậm chí còn không hề hiểu gì về con.”

Bàn tay Delaney xiết lại thành nắm đấm. Nàng biết tốt hơn là không nên nói gì cả. Nàng biết tự bào chữa chỉ làm mọi chuyện tệ hơn. Nàng biết nếu nàng nói gì đó, Henry sẽ cho là chống đối, và Henry rất ghét những ai chống đối ông. Nhưng Delaney không thể chịu đựng nổi. “Đó chỉ vì hai người không bao giờ muốn

hiếu con. Cha mẹ chỉ quan tâm đến việc con sẽ ảnh hưởng đến thể diện của hai người ra sao. Cha mẹ đâu quan tâm đến cảm xúc của con.”

“Laney,” bà Gwen thở dốc.

“Cha mẹ không quan tâm rằng con không muốn học đại học ngay lúc này. Con đã nói rằng con không muốn, và cha mẹ ép con phải làm.”

“Hóa ra đó là nguyên nhân của chuyện tối hôm nay,” Henry nói như thể ông là Thượng đế đầy quyền năng. “Con muốn trả đũa cha bởi cha biết điều gì là tốt nhất cho con.”

“Chuyện tối nay là do con,” nàng nói khi đứng lên. “Con muốn ra ngoài và trở thành một cô gái bình thường mười tám tuổi. Con muốn có cuộc sống riêng của mình. Con muốn được tự do.”

“Ý con là muốn tự do làm hỏng đời mình.”

“Phải! Tự do làm hỏng nếu con muốn thế, cũng như những người khác vậy. Con không bao giờ có quyền tự làm cái gì cả. Cha mẹ sắp đặt mọi thứ cho con. Con không bao giờ có sự lựa chọn.”

“Và đó là điều tốt đẹp,” bà Gwen dẫn giải. “Con thiếu chín chắn và ích kỷ, và tối nay con đã chọn một thằng con trai có khả năng làm tổn thương gia đình này nhiều nhất. Con đã hiến mình cho kẻ chỉ có một sở thích duy nhất là trả đũa Henry.”

Điều Nick vừa gây ra là một khối nhục nhã thiêu đốt thành một lỗ thủng trong lòng nàng, nhưng nỗ lực tuyệt vọng thoát khỏi cuộc sống của nàng còn tệ hơn thế. Khi nàng nhìn cả hai bậc phụ huynh của mình, nàng nhận ra rằng việc đó thật vô ích. Họ sẽ không bao giờ hiểu. Không bao giờ thay đổi. Và nàng sẽ không bao giờ thoát được.

“Con đã tự hạ thấp mình, và mẹ khó mà chịu đựng nổi khi nhìn đến con,” mẹ nàng chưa buông tha.

“Thì mẹ đừng nhìn nữa. Mẹ định một tuần nữa sẽ đưa con đến trường đại học Idaho. Thay vì thế, hãy đưa con đi ngay trong ngày mai đi.” Delaney bỏ ra khỏi phòng, sự cam chịu đè nặng trĩu đôi vai nàng. Nàng bước lên cầu thang, chân nặng như chì, trái tim trống rỗng, không còn nước mắt để khóc. Nàng không buồn cởi chiếc quần jean trước khi leo lên giường. Nhìn chăm chăm vào tấm màn màu hồng phía trên đầu, nàng biết mình sẽ không tài nào ngủ được, và nàng đã đúng. Tâm trí nàng xáo trộn với từng chi tiết kinh khủng trong vài giờ qua. Những lời cha mẹ nàng trách mắng. Những điều nàng nói, và mọi chuyện vẫn chẳng chút đổi thay. Và dù nàng có cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ về Nick đến đâu, tâm trí nàng vẫn trở lại với anh hết lần này đến lần khác. Nàng nhớ sự vuốt ve cuồng nhiệt của anh, cảm giác mát lạnh mượt mà của mái tóc anh trên từng kẽ tay nàng, và mùi vị của làn da anh. Nàng nhắm mắt, có thể hình dung rõ ràng miệng anh ẩm áp ẩm ướt trên ngực nàng và bên dưới nữa. Nàng không rõ tại sao nàng lại để anh làm những chuyện ấy với mình. Nàng đã có đủ những trải nghiệm liên quan đến anh để biết rằng anh có thể là người dễ thương trong một phút và trở nên xấu xa như rắn rít ngay phút sau. Vậy tại sao lại là Nick Allegrezza mà không phải ai khác?

Delaney dắm vào gối và nằm nghiêng sang một bên. Có thể do anh luôn trông có vẻ tự tại, và anh luôn thu hút nàng bằng gương mặt như thiên thần và cách hành xử ngông cuồng trái khoáy. Có thể bởi anh quá điển trai khiến nàng ngạt thở, và tối nay anh cho nàng cảm giác rằng có thể nàng cũng rất xinh đẹp. Anh nhìn nàng bằng ánh mắt của một người đàn ông muốn làm tình với một người đàn bà. Anh đụng chạm nàng như thể anh thèm muốn nàng. Nhưng đó chỉ là một sự dối trá. Một ảo tưởng, còn nàng là một đứa khờ khạo ngu ngốc.

Tôi sẽ cho em thứ còn tuyệt hơn cả yêu, anh đã nói thế. Tôi sẽ làm cho em lên đỉnh. Vì lẽ gì anh lại chọn phương cách ấy thì nàng không rõ. Nhưng anh không thể tìm được bất kỳ cách nào khiến nàng bẽ mặt hơn nếu anh đã có nhiều năm để toan tính. Anh lột hết những gì trên người nàng trong khi anh còn mặc đủ quần áo. Anh đã sờ soạng nàng khắp nơi, và nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn lướt qua bộ ngực trần của anh.

Niềm an ủi duy nhất của nàng là không ai biết, ngay cả Henry cũng không biết chính xác điều gì đã xảy ra trên cái nắp xe Mustang của Nick. Và trừ khi Nick nói ra, sẽ chẳng ai có thể biết cả. Có thể mẹ nàng đã đoán nhầm. Biết đâu sẽ chẳng ai nói gì về chuyện đó.

Nhưng bà Gwen chỉ sai khi ước lượng khoảng thời gian kịp cho những lời đàm tiếu đến tai nàng. Đó là buổi trưa, chứ không phải lúc mười giờ, ngày hôm sau khi Lisa gọi đến và kể với Delaney rằng vài người đã thấy nàng và Nick ở khách sạn Charm-Inn ở ngoại ô thành phố Garden. Người khác thì thấy họ đã trần truồng cưỡi đu quay trong công viên Larkspur và làm tình trên cầu trượt của bọn trẻ. Và còn trong phiên bản thứ ba, nàng và Nick bị bắt gặp trong cái ngõ sau quán rượu, uống Tequila và làm chuyện đó trên ghế sau xe hơi của anh.

Bỗng dưng việc bị đưa đi học đại học xa nhà không đến nỗi quá tệ nữa. Trường đại học Idaho không phải là lựa chọn đầu tiên của Delaney, nhưng nó cách Truly bốn giờ lái xe. Bốn giờ cách biệt cha mẹ nàng và sự kiểm soát chặt chẽ của họ. Bốn giờ xa khỏi những lời đồn đại như một cơn bão cuốn qua thị trấn. Bốn giờ khuất mắt khỏi phải nhìn thấy Nick hay bất kỳ thành viên nào trong gia đình anh.

Mà không, xét cho cùng thì có thể đại học Idaho cũng chẳng đến nỗi kinh khủng lắm.

“Nếu con đạt kết quả tốt và tự biết điều chỉnh bản thân,” Henry dặn khi chở nàng tới Moscow, “có thể chúng ta sẽ giảm nhẹ chương trình học năm tới cho con.”

“Điều đó thật tuyệt,” nàng nói không chút nhiệt tình. Năm tới còn tận mười hai tháng nữa, và nàng chắc rằng trong thời gian ấy nàng sẽ làm một điều gì đó khiến Henry không hài lòng. Nhưng nàng sẽ thử. Như nàng đã luôn cố gắng như vậy.

Nàng gắng sức được một tháng, nhưng cảm giác đầu tiên về tự do đúng đắn đã ngấm vào trong tâm trí nàng, và nàng nhận hẫng một mớ điểm D ngay trong học kỳ đầu tiên. Nàng mất trinh với một anh chàng cầu thủ bóng ném tên Rex và vào làm phục vụ bàn ở quán rượu kiêm nhà hàng thịt nướng Ducky’s Bar and Grill, một nơi thiên về quán bar hơn là quán ăn.

Khoản tiền làm ra giúp nàng sống thậm chí còn thoải mái hơn, và đến tháng Hai năm đó khi tròn mười chín tuổi, nàng đã nghỉ học hoàn toàn. Cha mẹ nàng giận ứa gan, nhưng nàng không quan tâm nữa. Nàng chuyển đến sống với gã bạn trai đầu tiên, một vận động viên cử tạ tên Rocky Baroli. Nàng khám phá những múi cơ đáng kinh ngạc của Rocky và kiếm thêm bao nhiêu tiền để nàng không cần nghỉ trong những lần tiệc tùng trắng đêm trong khuôn viên đại học. Nàng phân biệt được điểm khác nhau giữa cocktail Tom Collins và rượu vodka Collins, giữa rượu nhập khẩu và nội địa.

Nàng đón nhận quyền độc lập mới mẻ của mình và tận hưởng nó. Nàng ghi xiết lấy nó bằng cả hai tay và ngập sâu vào đó, và nàng không khi nào phải nghỉ lại. Nàng sống như thể mình cần phải trải nghiệm mọi thứ cùng lúc, trước khi bị tước mất sự tự do. Mỗi khi nhớ lại những năm tháng đó, nàng biết mình thật may mắn vì được sống như vậy.

Lần cuối nàng gặp Henry, ông bám theo nàng với mục đích duy nhất là lôi nàng về nhà. Sau đó nàng đá Rocky và chuyển đến một căn hộ dưới tầng hầm ở Spokane với hai cô gái khác. Henry nhìn khắp lượt những đồ đạc cũ mua lại, gạt tàn đầy mẩu thuốc, và một đồng chai lọ rỗng, rồi ra lệnh cho nàng thu xếp quần áo. Nàng đã cự tuyệt và cuộc đối đầu trở nên khó chịu. Ông bảo nàng nếu không vào xe, ông sẽ từ nàng, không xem nàng là con gái nữa. Nàng đã gọi ông là kẻ tự mãn khốn kiếp.

“Tôi không muốn là con gái của ông nữa. Điều đó thật mệt mỏi. Ông luôn độc tài hơn cả cha ruột. Đừng bao giờ ép tôi nữa,” đó là những lời cuối cùng nàng nói với Henry.

Sau đó, mỗi lần bà Gwen gọi điện cho nàng, nàng đều tin chắc rằng Henry không có ở nhà. Mẹ nàng thỉnh thoảng tới thăm nàng ở mỗi thành phố nơi nàng sống, nhưng hiển nhiên, Henry không bao giờ đi với bà. Ông đã làm đúng lời mình tuyên bố. Ông hoàn toàn từ bỏ Delaney, và nàng chưa bao giờ cảm thấy tự do đến thế - dứt khỏi sự kiểm soát của ông, thoải mái vẫy vò cuộc đời mình bằng sự phóng túng. Và thỉnh thoảng nàng thực sự bị xáo trộn, nhưng trong quá trình ấy nàng cũng trưởng thành.

Nàng đã tự do sống ở bang này sang bang khác, làm hết nghề này đến nghề khác cho đến khi xác định được phải làm gì với cuộc đời mình. Cuối cùng nàng cũng tính ra điều đó cách đây sáu năm khi nàng đi học trong một trường dạy làm đẹp. Sau tuần đầu tiên, nàng biết rằng nàng đã tìm thấy chỗ thích hợp của mình. Nàng yêu những cảm giác khi tiếp xúc cũng như toàn bộ tiến trình kiến tạo một vẻ tuyệt vời diễn ra ngay trước mắt mình. Nàng tha hồ ăn mặc thái quá nếu muốn, bởi vì luôn luôn có một ai đó bạo dạn hơn nàng một chút.

Có thể việc ổn định nghề nghiệp chiếm mất nhiều thời gian của Delaney nhất, nhưng cuối cùng, nàng đã tìm được mảng mà mình làm tốt và thích làm.

Công việc tạo mẫu tóc cho phép nàng được mặc sức sáng tạo. Nó cũng cho phép nàng dọn đi thoải mái khi nàng bắt đầu có cảm giác bị mắc kẹt lại một nơi nào đó, mặc dù nàng chưa cảm thấy sợ sự tù túng ngay lúc ấy.

Cứ thế cho đến tận vài tháng trước khi Henry gồng mình lên một lần cuối cùng và để lại bản di chúc kinh khủng nọ, một lần nữa kiểm soát cuộc đời nàng.

Delaney nhấc giày lên và bước về phòng ngủ. Nàng bật đèn và ném đôi giày về phía tủ. Nàng đã gặp trực trặc gì chứ? Điều gì đã khiến cho nàng hôn Nick say đắm trên sàn nhảy đông người bất chấp quá khứ nhố nhúa giữa họ? Còn nhiều người đàn ông khác cũng chấp nhận được ở quanh đó. Thật ra, có một vài người đã lập gia đình hoặc ly dị với năm đứa con, và không ai hay ho bằng Nick, nhưng bù lại nàng không có một dĩ vãng thương đau với đám đàn ông khác đó.

Nick rần đọc. Đó là con người thật của anh, giống như một con trăn khổng lồ với ánh mắt thôi miên trong cuốn *The Jungle Book*, và nàng cũng chỉ là một nạn nhân không cách gì kháng cự khác nữa mà thôi.

Delaney ngắm thân mình trong tấm gương phía trên bàn trang điểm và chau mày. Có thể nếu không quá cô đơn và lạc lõng, nàng sẽ không bị vướng sâu vào sự quyến rũ ma mị của Nick đến mức này. Từng có một khoảng thời gian trong đời nàng hướng đến sự vô định. Giờ không còn thế nữa. Nàng đang sống trong một thị trấn mà nàng không muốn ở, làm việc trong một tiệm thẩm mỹ mà không thực sự cầu mong nó phát đạt. Mục đích duy nhất của nàng chỉ là tồn tại và trêu tức Helen. Có điều gì đó cần phải thay đổi, và nàng phải thay đổi nó.

8. Rachel Gibson - Chương 8

Chương 8

Sáng thứ Hai, Delaney nghĩ về việc đăng quảng cáo thuê một thợ làm móng trên một tờ nhật báo nhỏ, nhưng nàng cố cưỡng lại ý định đó vì tiệm thẩm mỹ sẽ chỉ mở cửa trong bảy tháng. Nàng thức cả đêm qua tính toán những phương cách để đạt được thành tựu trong công việc, cho dù nàng chỉ kinh doanh trong một thời gian ngắn. Nàng muốn được hãnh diện vì chính mình. Nàng định kết thúc cuộc chiến đầu tóc ngầm ngầm với Helen và tránh xa khỏi Nick hết mức có thể.

Sau khi Delaney mở cửa tiệm, nàng lấy một tấm áp phích có hình Claudia Schiffer, với thân hình tuyệt mỹ trong chiếc váy đăng ten ôm sát người hiệu Valentino, mái tóc vàng rực được uốn xoắn và khéo léo thổi bay lên vờn quanh khuôn mặt xinh đẹp của cô. Không gì có thể thu hút được sự chú ý bằng một tấm poster quyến rũ.

Delaney hẩy chân hất đôi giày có khóa lớn ra và trèo lên cửa sổ. Nàng vừa dán xong áp phích lên tấm kính thì tiếng chuông cửa vang lên. Nàng nhìn sang bên trái và đặt cuộn băng leo lên gỡ cửa sổ. Một trong hai chị em sinh đôi nhà Howell đứng ngay bên trong lối vào và ngó nghiêng tiệm thẩm mỹ, mái tóc màu nâu sáng được túm lại đằng sau khuôn mặt xinh đẹp của cô ta bằng một dải buộc đầu khá rộng màu đỏ.

“Tôi giúp được gì cho cô không?” Delaney hỏi khi nàng cẩn thận trèo khỏi cửa sổ, tự hỏi rằng đây có phải là cô nàng đã ở phía sau chiếc Harley của Nick hôm thứ Bảy tuần trước không. Nếu phải, thì cô ta hẳn còn có những vấn đề trầm trọng hơn mớ tóc chẻ ngọn.

Đôi mắt màu xanh của cô ta rà khắp lượt suốt từ đầu tới chân Delaney, sẫm soi kỹ đôi tất chân dài màu đen và xanh, quần da ngắn có dây vai màu xanh, cùng chiếc áo cổ lọ đen. “Cô có nhận làm cho khách vắng lai không?” cô ta hỏi.

Delaney đã không hy vọng có được khách hàng, không hy vọng có ai đó không trả ở mức ưu đãi giảm giá cho người lớn tuổi, nhưng nàng lại thực sự không quan tâm đến sự thẩm tra khít khao của người phụ nữ này, cứ như thể cô ta đang soi mói cổ tìm khuyết điểm vậy. Delaney chẳng lo gì nếu nàng vượt mất khách hàng tiềm năng này, vì thế nàng nói, “Có chứ, nhưng tôi sẽ tính giá hai mươi lăm đô la đấy.”

“Cô làm tốt chứ?”

“Tôi là thợ giỏi nhất mà cô có thể tìm thấy quanh đây.” Delaney xỏ chân vào giày, hơi ngạc nhiên vì người phụ nữ kia còn chưa rời khỏi cửa và chạy xuống đường đến tiệm cắt tóc mười đô la của Helen.

“Cũng chẳng nói lên được gì nhiều. Helen thì tệ lắm.”

Có thể cô ta đã đánh giá quá vội vàng. “À, tôi không tệ đâu,” nàng nói đơn giản. “Trong thực tế, tôi rất giỏi.”

Cô gái với lên cái buộc tóc và kéo nó ra. “Tôi muốn tĩa phía dưới và xếp tầng lên tới chỗ này,” cô ta nói, chỉ vào đường viền hàm dưới của mình. “Không cắt tóc mái.”

Delaney hất đầu sang bên. Cô gái đứng trước nàng có đường viền hàm dưới tuyệt vời và xương gò má cao khá hấp dẫn. Trán của cô cân xứng với phần còn lại của khuôn mặt. Kiểu tóc mà cô ta muốn sẽ hợp với cô, nhưng với đôi mắt màu xanh đỏ, Delaney biết rằng nếu để kiểu tóc ngắn và hơi giống tóc con trai sẽ trông đẹp hút hồn. “Vào bên trong đi.”

“Chúng ta đã gặp nhau một lúc trong buổi tiệc mừng Quốc khánh,” cô nàng sinh đôi nói khi đi theo Delaney. “Tôi là Lanna Howell.”

Delaney dừng trước chiếc ghế gội đầu. “Phải, tôi nhận ra cô.” Lanna ngồi xuống và Delaney phủ lên vai cô gái tấm áo choàng gội đầu màu bạc và chiếc khăn lau màu trắng mịn màng. “Cô có một người chị em sinh đôi, phải không?” nàng hỏi, khi điều mà nàng thực sự muốn biết liệu có phải cô này là người đã bám dính lấy Nick trong cái đêm đó không.

“Đúng rồi, Lonna đấy.”

“Đúng thế,” nàng nói khi ước định mái tóc của khách hàng giữa những ngón tay. Sau đó nàng điều chỉnh cái áo choàng phủ qua đằng sau ghế và cẩn thận hạ thấp Lanna xuống cho tới khi cổ của cô được thoải mái ngâm trong bồn gội đầu. “Cô đã dùng gì để làm sáng tóc vậy?” nàng lấy vòi xịt, sau đó kiểm tra nhiệt độ nước bằng tay.

“Thuốc Sun-In và nước cốt chanh.”

Delaney thán ngạc nhiên về tính logic của một vài phụ nữ tiêu một đồng tiền ở quầy mỹ phẩm, sau đó về nhà và trút một chai thuốc tẩy màu nhuộm giá năm đô la lên đầu.

Nàng dùng một tay che lấy khuôn mặt, cổ, và tai của Lanna khỏi vòng xịt trong khi tay kia xoa nhẹ tóc với nước ấm. Nàng dùng nước gội đầu nhẹ cùng dầu xả tự nhiên, và khi nàng làm, hai người phụ nữ tán chuyện vu vơ từ thời tiết đến những gam màu tươi đẹp của mùa thu. Khi đã xong việc, nàng bọc đầu Lanna trong tấm khăn lau và dẫn cô ta tới ghế trang điểm.

“Chị của tôi nói rằng đã thấy cô trong bar Hennesey đêm hôm nọ,” Lanna lên tiếng khi Delaney lau khô nước trên tóc cô.

Delaney nhìn vào tấm gương lớn trên tường, ngắm kỹ hình ảnh phản chiếu của Lanna. Vậy là, nàng nghĩ khi lấy cái lược, cô kia đã đi với Nick. “Phải, tôi đã ở đó. Họ có một ban nhạc R&B khá tuyệt từ Boise.”

“Tôi cũng nghe như vậy. Tôi làm việc trong nhà hàng ở chỗ nhà máy bia vì sinh nên không thể đến được.”

Khi Delaney chải gọn mái tóc rối tinh và cố định tóc thành năm cụm với mấy chiếc kẹp mở vệt, nàng chủ ý lái chủ đề ra khỏi quán Hennesey. Nàng hỏi Lanna về công việc của cô ta, và cuộc chuyện trò chuyển sang lễ hội trưng bày những tác phẩm điêu khắc lớn bằng băng mà thị trấn tổ chức vào tháng Mười hai hàng năm. Theo Lanna, lễ hội đã trở thành một sự kiện lớn.

Khi còn nhỏ, Delaney thường cả thẹn và sống khép kín, nhưng sau nhiều năm nỗ lực tạo cảm giác thoải mái cho khách hàng, nàng đã có thể nói với bất cứ ai đó về bất cứ cái gì. Nàng có thể lan man về Brad Pitt để

dàng cũng như nàng có thể động lòng vì chứng chuột rút. Thợ tạo mẫu tóc rất giống với nhân viên pha chế ở quầy rượu và linh mục. Một vài người có vẻ như buộc phải thổ lộ những điều bí mật của họ và thú nhận những sự thật choáng váng trong cuộc đời họ. Những cuộc xưng tội trên ghế làm tóc chỉ là một trong nhiều thứ nàng nhớ về cuộc đời mình trước khi nàng đồng ý những điều khoản trong di chúc của Henry. Nàng cũng nhớ đến sự ganh đua và tình thân hữu giữa những thợ làm tóc với nhau cùng những cuộc tán gẫu thú vị đã làm cho cuộc sống của Delaney có vẻ buồn tẻ khi đem ra so sánh.

“Cô quen Nick Allegrezza đến mức nào vậy?”

Tay của Delaney dừng lại, và sau đó nàng nhấp một mớ tóc ở giữa gáy của Lanna. “Cùng lớn lên ở Truly.”

“Nhưng có phải cô biết anh ta rất rõ không?”

Nàng nhìn vào gương lần nữa, sau đó nhìn xuống tay, cắt một đường dài từ trái sang phải. “Tôi không nghĩ rằng có ai đó thực sự hiểu Nick. Mà sao vậy?”

“Cô bạn Gail của tôi nghĩ rằng cô ấy đã yêu anh ta.”

“Vậy thì tôi cảm thấy thương hại cho cô ta.”

Lanna bật cười. “Cô không quan tâm ư?”

“Đương nhiên là không.” Ngay cả nếu nàng nghĩ rằng Nick có khả năng yêu bất cứ người phụ nữ nào, anh cũng không phải là mối bận tâm của nàng. “Tại sao tôi phải quan tâm?” nàng hỏi và tháo cái kẹp phía sau đầu Lanna và kẹp nó vào tấm tạp dề phía trên quần soóc của nàng.

“Gail kể cho tôi hết thấy mọi chuyện về Nick và cô với cả những chuyện đã xảy ra khi cô sống ở đây.”

Delaney không ngạc nhiên lắm khi nàng chải mớ tóc rối và cắt sang phần mới. “Cô đã nghe chuyện nào vậy?”

“Chuyện cô đã phải rời khỏi thị trấn nhiều năm trước để sinh con của Nick ấy.”

Delaney cảm thấy như thể nàng vừa bị đánh vào bụng và đôi tay của nàng cứng lại một lần nữa. Nàng lẽ ra không nên hỏi. Đã có vài tin đồn từng khuấy tung dư luận ở Truly khi nàng đi khỏi, nhưng nàng chưa bao giờ nghe được chuyện vừa rồi. Mẹ nàng chưa bao giờ đề cập đến nó, nhưng rồi cả sau đó bà cũng không nói. Bà Gwen không thích nói về lý do thực sự khiến Delaney rời Truly. Mẹ nàng luôn nhắc tới quãng thời gian ấy theo kiểu “khi con đi học xa”. Delaney không biết vì sao cái tin cũ đó lại có thể khiến nàng phiền lòng, nhưng nó đã làm được. “Thật sao? Chuyện này tôi chưa nghe,” nàng nói, cúi đầu xuống né tránh và kẹp một vạt tóc của Lanna giữa những ngón tay. Nàng đặt chiếc kéo để mở theo khớp ngón tay và cắt một đường thẳng. Nàng không tin nổi dân thị trấn lại có thể nghĩ rằng nàng có thai. À, hiện tại, nàng đoán rằng mình đã có thể tin. Nàng tự hỏi nếu như Lisa biết tin đồn này – hoặc là Nick thì sẽ thế nào.

“Tôi xin lỗi.” Lanna cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, “Tôi nghĩ cô đã biết về nó. Tôi đoán rằng tôi đã nói điều gì đó thật khiếm nhã.”

Delaney ngược lên. Lanna trông có vẻ chân thành, nhưng Delaney không biết rõ về người phụ nữ này nên nàng không thật sự tin được. “Chỉ là hơi choáng váng một chút khi nghe rằng tôi đã có con khi tôi chưa bao giờ có thai cả.” Nàng thả một phần tóc khác xuống và chải nó khỏi rối. “Đặc biệt là với Nick. Chúng tôi thậm chí còn không ưa nhau.”

“Điều đó sẽ khiến Gail an tâm. Lonna cũng vậy. Hai người bọn họ sẵn sàng tranh giành nhau vì một người đàn ông.”

“Tôi tưởng họ là bạn bè chứ.”

“Đúng, là bạn. Nếu cô đi với Nick, anh ta sẽ để cô biết ngay lần đầu rằng anh ta không hứng thú với việc lập gia đình. Lonna không thật sự quan tâm, nhưng Gail thì đang cố sức để vào được nhà Nick.”

“Vào nhà? Ý của cô là gì?”

“Lonna nói rằng Nick không bao giờ đưa phụ nữ về nhà để làm tình. Họ đến khách sạn hay một chỗ nào đó. Gail nghĩ rằng nếu cô ta có thể làm tình với anh ta trong nhà của anh ta, thì cô ta cũng có thể khiến anh ta

làm những thứ khác. Như là mua cho cô ta một chiếc nhẫn kim cương lớn và bước giữa hàng ghế nhà thờ chẳng hạn.”

“Nick hẳn đã phải trả nhiều tiền khách sạn lắm.”

“Có lẽ thế thật.” Lanna cười lớn.

“Chuyện đó không khiến cô phiền lòng sao?”

“Tôi ư? Có thể nếu tôi là người cặp với anh ta, nhưng tôi lại không như vậy. Tôi và chị gái mình không bao giờ cùng hẹn hò với cùng một người đàn ông.”

Delaney cảm thấy yên lòng, và nàng thật sự không biết tại sao nàng phải bận tâm nếu như Nick đã quan hệ tình dục một cách bất bình thường với cặp chị em sinh đôi xinh đẹp này. “À, thế nó không làm chị của cô phiền lòng?”

“Không nhiều. Chị ấy không tìm một người chồng. Không giống như Gail. Gail nghĩ rằng cô ta sẽ khiến anh chàng đổi ý, nhưng cô ta sẽ không làm được đâu. Khi Lonna thấy cô và Nick khiêu vũ trong đêm đó, chị ấy băn khoăn rằng liệu cô có phải là một người phụ nữ khác nữa của anh ta chẳng.”

Delaney xoay ghế lại và thả phần tóc cuối cùng xuống. “Thực ra thì cô đến đây để cắt tóc, hay là cô tới để lấy thông tin cho chị cô?”

“Cả hai,” Lanna lại cười. “Nhưng tôi thích tóc của cô ngay từ lần đầu tôi thấy nó.”

“Cảm ơn. Thế cô đã từng nghĩ về việc cắt ngắn tóc chưa?” nàng hỏi lần nữa cố đổi đề tài gì đó khác Nick. “Thật sự ngắn giống kiểu của Halle Berry trong Gia đình Flintstones ấy?”

“Tôi không nghĩ rằng mình hợp với kiểu tóc ngắn.”

“Tin tôi đi, cô trông sẽ rất tuyệt. Cô có một đôi mắt to và khung đầu hoàn hảo. Đầu tôi thì hẹp nên tôi mới cần nhiều lọn tóc.”

“Tôi phải suy nghĩ về chuyện này trong một thời gian thật sự lâu lâu một chút.”

Delaney đặt kéo xuống và với lấy chai kem. Nàng cuốn đuôi tóc của Lanna quanh cái lược tròn lớn và sấy khô. Khi nàng hoàn tất, nàng đưa cho cô ta một tấm gương bầu dục. “Cô thấy sao?” nàng hỏi, biết chắc rằng nó trông thật tuyệt.

“Tôi nghĩ rằng,” Lanna trả lời từ tốn khi cô ta đang ngắm kỹ mớ tóc sau lưng, “tôi không cần phải lái xe đi một trăm năm mươi dặm tới Boise chỉ để cắt tóc nữa.”

Sau khi Lanna rời khỏi, Delaney quét hết tóc vụn và rửa bồn gội đầu. Nàng nghĩ về cái tin đồn cũ rằng nàng rời khỏi thị trấn mười năm trước vì mang thai con của Nick. Nàng tự hỏi liệu còn có những tin đồn kiểu gì khác đã lưu truyền ở đây khi nàng đã rời khỏi và mắc kẹt ở ký túc xá đại học Idaho. Có thể tối nay nàng sẽ hỏi mẹ mình khi lái xe về nhà.

Nhưng nàng không có cơ hội để hỏi. Max Harrison đã ra mở cửa với một chai rượu whiskey pha xô đa trong tay và một nụ cười niềm nở trên mặt.

“Gwen đang ở trong bếp, chế biến gì đấy với món thịt cừu,” ông trả lời khi đóng cánh cửa lại phía sau nàng. “Tôi hy vọng rằng cô không phiền vì mẹ cô đã mời tôi tối nay.”

“Đương nhiên là không rồi.” Mùi vị thơm nức từ món ăn mẹ nàng nấu lấp đầy trong đầu nàng và khiến miệng nàng tiết nước bọt. Không ai nấu chân cừu ngon như bà Gwen, và mùi từ nhà bếp bao bọc Delaney giữa những ký ức ảm áp về các dịp đặc biệt trong nhà Shaw, như ngày lễ Phục sinh hoặc sinh nhật nàng khi nàng được phép chọn những món mình ưa thích.

“Tiệm của cô làm ăn ra sao rồi?” Max hỏi khi ông giúp nàng cởi cái áo choàng len dài, sau đó treo nó lên cây móc áo trong đại sảnh.

“Cũng ổn.” Đến lúc này có vẻ như bà Gwen đã ở với Max được một thời gian ngắn, và Delaney tự hỏi đã có chuyện gì xảy ra giữa mẹ của nàng với tay luật sư bất động sản của Henry. Nàng không thể hình dung ra

mẹ nàng là người tình của bất kỳ người đàn ông nào. Bà ấy quá cứng nhắc, và nàng tin rằng nó không thể là gì khác hơn tình bạn. “Ông nên đến đó để tôi cắt tóc cho.”

Nụ cười lạnh lẽ của ông làm cho Delaney mỉm cười. “Có lẽ tôi nên làm vậy,” ông nói khi họ bước về phía sau nhà.

Khi họ tiến vào nhà bếp, bà Gwen ngẩng lên khỏi túi cà rốt non bà đang cầm trên tay. Đôi mắt bà thoáng nheo lại một chút gần như khó nhận thấy, và Delaney biết rằng có điều gì đó không ổn.

Khỉ thật! Ai đó đang gặp rắc rối, và nàng ngờ rằng người ấy là Max. “Dịp đặc biệt gì vậy?”

“Không dịp gì cả. Mẹ muốn làm cho con món con thích.” Bà Gwen nhìn Max và nói với ông. “Mỗi dịp sinh nhật, Laney luôn đòi món cừu tôi nấu. Những đứa trẻ khác thường muốn pizza hoặc thịt băm viên, nhưng nó thì không.”

Có thể không phải nàng sắp gặp phiền toái, nhưng để đề phòng nàng cố mỉm cười vui vẻ. “Con có thể giúp mẹ được gì đây?”

“Con có thể lấy salad ra khỏi tủ lạnh và bày lên đĩa.”

Delaney làm theo yêu cầu, sau đó đem mấy cái bát vào phòng ăn. Chiếc bàn được trang hoàng với những đóa hoa hồng đẹp đẽ, nền sáp ong, Royal Doulton, và lụa loại tốt. Giống như là một dịp đặc biệt dành cho nàng. Điều này có thể mang hai ý nghĩa hoàn toàn khác biệt nhau. Rằng nàng nên lo lắng, hoặc là nàng đã lo ngại vô cớ. Có thể mẹ nàng chỉ đơn giản muốn thưởng thức một bữa ăn ngon, hoặc là bà đang cố giấu đi tình trạng thực mà thôi.

Vừa ngồi xuống thì Delaney đã biết rằng đây là trường hợp sau. Có điều gì đó không ổn trong bức tranh hoàn hảo này. Cuộc nói chuyện trong suốt bữa tối bề ngoài có vẻ vui vẻ, nhưng tình trạng căng thẳng ẩn ngay bên dưới. Max dường như không lưu tâm, nhưng Delaney cảm thấy nó dí sát đầu nàng. Nàng cảm thấy nó trong lúc dùng món đầu tiên và trong khi nàng đang thưởng thức món cừu với lá bạc hà. Nàng cười đùa và giúp Max tiêu khiển với những câu chuyện về tất cả những nơi nàng từng sinh sống. Nàng biết phải làm sao để giữ được một vẻ ngoài bình thường, nhưng ngay khi nàng giúp mẹ mang bát đĩa vào trong bếp, cơn nhức đầu của nàng đã dâng lên đến tận chân mày. Có thể nhờ Max ở đó, nên nàng sẽ nhanh chóng đào thoát trước khi đầu nổ tung. “À,” nàng nói khi đặt tiếp những cái đĩa vào bồn rửa. “Con không thích ăn xong rồi bỏ đi, nhưng...”

“Max” bà Gwen ngắt lời, “ông có thể để bọn đàn bà con gái chúng tôi nói chuyện riêng một chút không?”

Khỉ thật.

“Chắc rồi, tôi sẽ đi kiểm tra những hợp đồng mà bà muốn tôi xem.”

“Cám ơn. Sẽ không lâu đâu.”

Bà Gwen chờ cho đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng Henry đóng lại rồi mới nói, “Mẹ muốn nói chuyện với con về cách xử sự gây điều tiếng của con.”

“Chuyện tai tiếng gì nữa ạ?”

“Trudie Duran gọi ẹ chiều nay để thông báo rằng con và Tommy Markham đã cùng nhau say xỉn trong khi vợ của nó không có ở thị trấn. Theo Trudie, mọi người ở Shop-n-Kart đang bàn tán về chuyện này.”

“Trudie Duran là ai vậy?” Delaney hỏi, cảm thấy đầu bị bóp chặt lại.

“Không thành vấn đề! Điều đó có đúng không?”

Nàng khoanh tay trước ngực và nhản trán lại. “Không. Con có gặp Tommy ở bar Hennesey đêm hôm nọ, và bọn con có nói chuyện một lúc. Lisa cũng ở đó gần cả buổi mà.”

“Được, mẹ an tâm rồi.” Bà Gwen lấy một cuộn giấy bạc và xé một mẩu dài. “Và sau đó, nếu chuyện đó còn chưa đủ tệ hại, bà ấy nói với mẹ rằng cô con gái Dina của bà ấy thấy con đang hôn Nick Allegrezza trên sân nhảy.” Bà bình tĩnh đặt cuộn giấy bạc lên quầy. “Mẹ nói rằng có thể cô ta đã nhìn lầm, bởi vì mẹ chắc rằng con sẽ không làm điều gì ngu ngốc đến mức ấy. Hãy nói với mẹ rằng cô ta đã nhìn nhầm.”

“Được rồi, cô ta đã nhầm.”

“Thật không?”

Delaney nghĩ về câu trả lời nhưng biết sớm hay muộn mẹ mình cũng nhận thấy sự dối trá. Ngoài ra, nàng không phải là một cô gái nhỏ sợ bị bố mẹ phạt nữa, và nàng không định để ẹ đối xử với mình như một đứa trẻ con. “Không.”

“Con đang nghĩ gì vậy? Chúa ơi, thằng đó và cả gia đình nó chỉ đem lại rắc rối cho chúng ta kể từ khi chúng ta chuyển đến thị trấn này. Bọn họ thô lỗ và đồ kỵ. Đặc biệt là với con, mặc dù hiển nhiên là Benita đã hơn một lần phô cho mẹ thấy mặt xấu xa của bà ta. Con đã quên chuyện gì xảy ra mười năm trước rồi sao? Lẽ nào con quên những gì Nick đã làm? Quên những tổn thương và sự sỉ nhục mà nó đã gây ra chúng ta?”

“Không phải với tất cả chúng ta. Là với con và không con không quên. Nhưng mẹ đang chuyện bé xé ra to đấy,” nàng trấn an mẹ, nhưng sự thể chẳng có vẻ như là không có gì.

“Không có gì xảy ra hết. Hoàn toàn không có gì. Con không muốn nói về nó. Con càng không muốn nghĩ về nó.”

“À, tốt hơn là con nên nghĩ về nó. Con biết rằng trong thị trấn này người ta khoái ngồi lê đôi mách mà, đặc biệt là đưa chuyện về...”

Delaney thầm đồng ý rằng hầu hết mọi người ở Truly thích ngồi lê đôi mách – tính luôn cả bà Gwen – nhưng nàng không nghĩ gia đình nhà Shaw được chú trọng hơn những người khác. Những món tầm phào khoái khẩu hẳn nhiên được chú ý, nhưng cũng như mọi khi, mẹ nàng luôn đánh giá quá cao tầm quan trọng của bà trong chuỗi thức ăn này. “Được rồi, con sẽ nghĩ về nó.” Nàng nhắm mắt lại và nhấn mấy ngón tay lên trán.

“Mẹ hy vọng thế, và vì Đức Mẹ, hãy tránh xa Nick Allegrezza ra.”

Ba triệu đô la, nàng tự nhủ. Mình có thể làm được điều này vì ba triệu đô la.

“Con sao vậy? Bị ốm à?”

“Chỉ là một cơn đau đầu thôi.” Nàng hít một hơi dài và thả tay xuống. “Con phải đi đây.”

“Con chắc không? Con không thể ở lại dùng bánh ngọt sao? Mẹ mua nó ở tiệm bánh Baske trên đường số Sáu đấy.”

Delaney từ chối và bắt đầu đi xuống đại sảnh tới phòng làm việc của Henry. Nàng chúc Max ngủ ngon, sau đó lấy áo choàng và xỏ tay vào trong tay áo.

Mẹ nàng giúp nàng xỏ tay vào áo và cài khuy cho nàng như thể nàng mới năm tuổi. “Mẹ yêu con, và mẹ lo lắng cho con khi phải sống trong căn hộ nhỏ dưới thị trấn.” Delaney mở miệng định tranh cãi, nhưng bà Gwen đặt ngón tay lên môi nàng. “Mẹ hiểu rằng bây giờ con không muốn quay về đây, nhưng mẹ muốn con biết rằng nếu con thay đổi ý định, mẹ sẽ rất vui vì có con ở cùng.”

Ngay khi Delaney tin rằng mẹ nàng là một người mẹ thân thương nhất, thì bà lại thay đổi. Luôn là như vậy. “Con sẽ ghi nhớ điều đó,” Delaney nói, rồi gấp gấp bước ra cửa trước khi mọi thứ lại thay đổi lần nữa.

Bà Gwen nhìn vào cánh cửa đóng lại và thở dài. Bà không hiểu Delaney. Hoàn toàn không.

Bà không hiểu tại sao con gái mình lại khẳng khái sống trong căn hộ nhỏ bé kinh khủng đó khi nó không cần phải như vậy. Bà không hiểu tại sao một số người được ban tặng lại từ chối tất cả chỉ để hưởng cuộc sống của một chuyên viên thẩm mỹ không ổn định. Và bà cũng không thể nén được một chút thất vọng trong lòng.

Henry đã muốn trao cho Delaney mọi thứ, và nó đã quẳng hết chúng đi. Tất cả những gì nó cần làm là để ông định hướng cho nó, nhưng Delaney muốn có tự do. Theo như Gwen nghĩ, tự do đã được đánh giá quá cao. Nó không nuôi sống người ta hay con cái của họ, và nó không giúp xua tan đi nỗi sợ hãi vẫn thít chặt lấy dạ dày người ta lúc nửa đêm. Cũng có vài phụ nữ cũng có thể tự chăm lo tốt cuộc sống của mình, nhưng bà Gwen không nằm trong số đó. Bà cần và mong có một người đàn ông chăm lo ình.

Đêm đầu tiên gặp gỡ Henry Shaw, bà đã biết rằng ông đúng là người đàn ông dành cho bà. Mạnh mẽ và giàu có. Khi ấy bà đang gội đầu tóc giả và tạo kiểu tóc cho những cô gái nhảy ở Las Vegas, và bà ghét nghề đó. Sau một buổi diễn, Henry đến phòng trang điểm của cô bồ sau cùng của ông và ông quay sang với Gwen. Ông trông rất đẹp trai và sang trọng. Một tuần sau, bà kết hôn với ông.

Bà yêu Henry Shaw, nhưng còn hơn cả tình yêu mà bà dành cho ông, bà rất biết ơn. Nhờ có ông, bà được sống cuộc đời mà bà đã luôn mơ ước. Với Henry, quyết định khó khăn nhất bà từng phải lo đến là chọn món gì nấu gì cho bữa tối và sẽ tham gia câu lạc bộ nào. Gwen quay lại và bước xuống đại sảnh tới phòng làm việc của Henry. Rõ ràng là có một sự trao đổi với tất cả những quyền lợi đó. Henry muốn một đứa con hợp pháp, và khi bà không có thai, ông đổ lỗi cho bà. Sau nhiều năm cố gắng, cuối cùng bà thuyết phục ông đến gặp một bác sĩ sản khoa, và đúng như Gwen nghi ngờ, Henry gần như vô sinh. Ông có lượng tinh trùng rất thấp và hầu hết cái đám ít ỏi đó đều dị dạng và chậm chạp. Kết quả chẩn đoán đã sỉ nhục và làm Henry nổi giận, và ông muốn quan hệ tình dục mọi lúc chỉ để chứng minh bác sĩ đã sai. Ông trở nên cứng đầu và tin chắc rằng mình có thể có con. Hiển nhiên là bác sĩ đã không sai. Họ quan hệ tình dục bất cứ khi nào, ngay cả lúc bà không thích thú gì chuyện đó. Nhưng nó chưa bao giờ quá tệ, và những gì bà được nhận lại xứng đáng để làm thế. Mọi người trong cộng đồng phải trọng vọng bà, và bà có một cuộc sống đầy ắp những điều đẹp đẽ.

Rồi vài năm về trước, ông từ bỏ ý định có con với bà. Nick chuyển về thị trấn và Henry quay sang chú ý đến đứa con trai mà ông đã có. Bà Gwen không thích Nick. Bà không ưa cả cái gia đình đó, nhưng bà thật sự biết ơn khi cuối cùng rồi Henry cũng chuyển nỗi ám ảnh đó về phía đứa con trai của ông.

Khi bước vào phòng, bà Gwen thấy Max đứng sau bàn làm việc của Henry nhìn một vài xấp tài liệu đặt trên bàn. Ông nhìn lên và một nụ cười tạo thành những nếp nhăn nơi khóe mắt xanh của ông. Mái tóc ông chỉ vừa chớm bạc hai bên thái dương và cho đến gần đây thì không phải lần đầu tiên bà tự hỏi cảm giác được vuốt ve bởi một người đàn ông gần tuổi với mình sẽ như thế nào. Một người đàn ông đẹp trai như Max.

“Delaney đi chưa?” ông hỏi khi bước vòng qua bàn đến chỗ bà.

“Nó vừa mới đi. Em lo cho nó. Nó sống không mục đích, quá vô trách nhiệm. Em không nghĩ là nó sẽ có lúc trưởng thành.”

“Đừng lo lắng. Con bé là người thông minh.”

“Phải, nhưng nó đã gần ba mươi tuổi rồi. Nó sẽ...”

Max lướt nhẹ ngón trỏ trên môi và má của bà và khiến bà im lặng. “Tôi không muốn nói về Delaney. Giờ nó đã là một phụ nữ trưởng thành. Em đã làm rất tốt, giờ thì em cần phải lui lại và nghĩ về điều gì khác.”

Gwen nheo mắt lại. Max không biết ông đang nói gì. Delaney cần sự dịu dàng của mẹ mình. Nó đã sống như dân du mục quá lâu. “Sao anh lại có thể nói thế? Nó là con em. Làm cách nào em có thể không nghĩ về nó?”

“Thay vì vậy, hãy nghĩ về tôi,” ông nói khi cúi đầu xuống và nhẹ nhàng hôn lên môi bà.

Thoạt đầu, đôi môi chạm vào môi bà có cảm giác lạ lẫm. Bà thậm chí không thể nhớ nổi cái thời từng có người đàn ông nào khác ngoài Henry đã hôn bà. Max ngậm lấy miệng bà, và bà cảm nhận được lần thăm dò dè dặt đầu tiên của lưỡi ông. Khoái cảm lướt dọc theo da thịt bà, và trái tim bà như đập nhanh gấp ba lần. Bà muốn biết cảm giác được Max đụng chạm như thế nào, và bây giờ bà đã biết. Tuyệt hơn so với những gì bà tưởng tượng.

o o o

Trên đường từ nhà mẹ về, Delaney dừng lại ở hiệu thuốc Value Rite để mua một chai Tylenol, một túi giấy vệ sinh bốn cuộn, và một gói bột lọc Reese’s. Nàng ném vào xe đẩy hai hộp nút bông vệ sinh do được giảm giá, sau đó nàng dừng lại ở quầy báo. Nàng lấy một tờ trên giấy bóng thoảng mùi nước hoa và hứa hẹn sẽ hấp dẫn “Những bí mật của đàn ông”. Nàng lật qua một vài trang và vút nó vào trong xe đẩy, dự định sẽ đọc trong bốn tám lúc đã về nhà. Ở lối đi số bốn, nàng chọn một cây nến thơm, và khi bước qua dãy số năm để tính tiền, nàng đi ngang qua Helen Markham.

Helen có vẻ mệt mỏi, và căn cứ vào ánh nhìn oán ghét của cô ta, chắc chắn cô ta đã nghe được tin mới nhất.

Delaney gần như cũng cảm thấy tiếc cho cô ta. Đời Helen hẳn không dễ chịu, và Delaney xác định rằng nàng có hai sự lựa chọn: làm cho kẻ thù cũ của mình lúng túng, hoặc xóa bỏ những vướng mắc cho cô ta. “Tôi hy vọng rằng cô không tin những lời đồn đại về tôi và Tommy,” nàng nói. “Nó không đúng sự thật.”

“Tránh xa chồng tôi ra. Anh ấy chẳng muốn cô lao vào anh ấy nữa đâu.”

Quá đủ để cô tỏ ra thiện chí. “Tôi không bao giờ tìm đến với Tommy.”

“Cô đã luôn ganh tị với tôi. Lúc nào cũng thế, và bây giờ cô nghĩ rằng có thể cướp chồng tôi, nhưng không có tác dụng đâu.”

“Tôi không muốn chồng của cô,” nàng nói, ý thức được một cách rõ ràng về hai hộp băng vệ sinh trong xe đẩy của mình, như thể một hộp sẽ không đủ.

“Cô đã thêm muốn anh ấy từ khi chúng ta còn học trung học. Cô không thể chịu đựng nổi việc anh ấy chọn tôi.”

Ánh mắt Delaney lướt qua những thứ trong xe đẩy của Helen. Một chai Robitusson, những cái nhíp, một gói lớn Stay-free, và một hộp Correctol. Delaney mỉm cười, cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đồ vệ sinh phụ nữ và thuốc nhuận tràng. “Anh ta chọn cô chỉ vì tôi sẽ không ngủ với anh ta, và cô biết điều đó. Lúc đó, tất cả mọi người đều biết, và bây giờ tất cả mọi người cùng biết. Nếu cô không hành xử như một tấm đệm Sealy Posturepedic, anh ta đã không lên giường với cô.”

“Cô thật tội nghiệp, Delaney Shaw. Cô luôn đáng thương. Giờ thì cô cho rằng cô có thể quay về, cướp chồng tôi và mối làm ăn của tôi.”

“Tôi đã nói với cô tôi không muốn Tommy.” Nàng chỉ tay vào Helen và rướn người ra phía trước. “Nhưng hãy xem chừng, vì tôi sẽ đoạt lấy chuyện kinh doanh của cô.” Nụ cười của nàng kèm theo sự tự mãn mà nàng không cảm nhận được khi đẩy xe qua Helen tới trước cửa hàng. Đã quá đủ để kết thúc cuộc chiến về tóc tai. Nàng sắp đá ***** Helen rồi.

Hai tay Delaney run rẩy khi nàng đặt hàng lên quầy tính tiền. Chúng vẫn run rẩy khi nàng lái xe về nhà và lúc nàng tra chìa vào ổ khóa của cánh cửa căn hộ. Nàng bật bản tin lúc mười giờ để có chút âm thanh và vớt giỏ hàng lên quầy bếp. Ngày hôm nay bắt đầu rất ổn, nhưng nhanh chóng trở nên tồi tệ. Trước tiên là mẹ nàng, sau đó là Helen. Tin đồn về nàng đã đốt cháy đường dây điện thoại ở khắp Truly, và nàng không thể làm gì với nó cả.

Đầu nàng lùng bùng như sắp nổ tung, và nàng đặt xuống bốn lọ Tylenos. Đây là lỗi của Tommy – và Nick. Khi nàng đang lo nghĩ việc của mình thì cả hai người đàn ông đều tiếp cận nàng. Nếu họ để nàng yên thân, chuyện tối nay sẽ không xảy ra. Nàng không phải biện hộ cho chính mình với mẹ nàng, và không phải tranh cãi với Helen ở Value Rite.

Delaney nhặt tờ báo, sau đó bước vào phòng tắm và xả đầy nước vào bồn. Ngay khi vừa cởi đồ, nàng ngâm mình vào làn nước ấm. Một cơn rùng mình chạy ngược theo sống lưng nàng, và nàng thở dài. Nàng cố đọc, nhưng tâm trí thì lo lắng tìm cách đoạt lấy mối làm ăn của Helen. Nàng tự hỏi có phải Tommy, thằng khốn, đã kể với vợ rằng Delaney đã chạy đến chỗ hắn, nhưng nàng cho rằng chuyện đó thực sự không thành vấn đề.

Những ý nghĩ quay cuồng trong đầu nàng chuyển sang Nick và những tin đồn. Nó lại bắt đầu nữa rồi. Mười năm trước, hai người bọn họ đã trở thành một chủ đề nóng bỏng, hình như ngay cả khi nàng đã rời khỏi thị trấn. Nàng không muốn bị gắn với Nick. Nàng không muốn bị xem như một trong số những người đàn bà của anh. Và nàng có thể sẽ không bị thế nếu anh không kéo nàng tới sàn nhảy và hôn nàng cho tới khi nàng cảm nhận nó rõ tới tận gót chân mình. Chỉ với rất ít nỗ lực, anh đã làm trái tim nàng rộn lên, và cơ thể nàng xáo động. Nàng không biết tại sao Nick lại có thể khiến nàng mất hết kiểm soát chỉ bằng một nụ hôn, nhưng nàng hiển nhiên không phải là người duy nhất. Còn có cả Gail và Lonna Howell, và bọn họ chỉ là hai người mà nàng biết.

Nàng chuyển sang bài báo về kích thích tố và hiệu ứng mạnh mẽ mà họ có được đối với giới kia. Nếu những gì nàng đọc là đúng, Nick là người giữ thể thượng phong. Anh là một tay thổi sáo dẫn chuột mang đây kích thích tố, và Delaney chỉ là một trong những con chuột đáng ương bị dẫn dụ mà thôi.

Nàng ngâm mình trong bồn đến tận lúc nước lạnh đi mới bước ra ngoài và mặc chiếc áo ngủ vải flannel, mang tất dày dài tới đầu gối. Nàng đặt chuông lúc tám rưỡi, sau đó cuộn mình vào tấm chăn lông vịt dày còn mới. Nàng cố quên đi Nick và Tommy, Gwen và Helen, nhưng sau ba giờ nhìn cái đồng hồ điện tử nhích từng phút, nàng tới tủ thuốc và tìm vài thứ có thể giúp nàng ngủ được. Tất cả những gì nàng có là một lọ Nyquil mà nàng mang theo từ Phoenix. Nàng nuốt hai liều và cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng rồi cả trong giấc ngủ nàng cũng không tìm được sự yên ổn. Nàng mơ thấy mình bị kẹt cứng ở Truly suốt đời. Thời gian ngừng lại. Ngày tháng không trôi đi. Tờ lịch thì mãi chỉ một ngày ba mươi mốt tháng Năm. Không cách gì thoát ra được.

Khi Delaney thức giấc, là do có gì đó nện ầm ầm trong đầu nàng và tiếng chuông đồng hồ. Nàng cảm thấy dễ chịu hơn vì đã tỉnh khỏi cơn ác mộng. Nàng nhấn nút tắt chuông đồng hồ và nhắm mắt lại. Tiếng nện ầm ầm tiếp tục và nàng nhận ra nó không nằm trong đầu nàng, mà là ở cửa trước. Lão đạo do thiếu ngủ và Nyquil liều cao, nàng bổ nhào ra phòng khách. Với đôi tất tụt xuống quanh mắt cá chân, nàng kéo mạnh cửa. Ngay lập tức nàng giơ hai tay lên cứ như ma cà rồng che mắt khỏi ánh sáng mặt trời thiêu đốt giác mạc. Qua cái liếc nhìn và vết mờ cản tầm mắt nàng, nàng thấy nụ cười ngạo chậm rãi cong lên trên miệng của Nick Allegrezza. Không khí lạnh xộc vào mặt nàng và gần như khiến nàng ngộp thở. “Anh muốn gì?” Nàng thở khò khè.

“Chào buổi sáng, nắng đẹp.”

Anh lại cười nhạo nàng với cái kiểu cười ấy và nàng đóng sầm cửa. Nick là người mà nàng ít muốn gặp nhất trong lúc này.

Tiếng cười của anh lại vang lên khi anh gào lớn bên ngoài, “Tôi cần chìa khóa cửa sau tiệm của em.”

“Tại sao?”

“Tôi tưởng em muốn thay khóa.”

9. Rachel Gibson - Chương 9

Chương 9

Delaney nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng trong vài nhịp thở. Không có chuyện nàng sẽ lại mở nó ra. Nàng thề sẽ không mở cửa cho Nick. Anh chẳng là gì ngoài sự phiền toái, và nàng tin chắc rằng mình đã có một pha tồi tệ với một cái đầu rối bù lúc mới ngủ dậy. Nhưng nàng đang muốn thay khóa mới. “Tôi sẽ để chìa khóa trong văn phòng của anh sau,” nàng hét lên.

“Lát nữa thì tôi bận rồi. Ngay bây giờ hoặc tuần sau, thử hoang à.”

Nàng kéo mạnh cửa lần nữa và nhìn trừng trừng vào gã đàn ông đẹp trai kinh tởm đang đứng đó với mái tóc buộc ra phía sau và hai tay cho vào trong túi áo khoác đi xe mô tô. “Tôi đã bảo anh đừng gọi tôi như thế!”

“Đúng rồi, em có nói,” anh trả lời, bước qua nàng đi vào nhà như thể nó là nhà của anh, mang theo làn hương của mùa thu và da thuộc.

Không khí lạnh xoáy quanh bắp chân Delaney và thổi tung chiếc áo ngủ của nàng, khiến nàng nhớ ra rằng mình đang không mặc trang phục làm việc, nhưng nàng cũng tuyệt đối không phô bày thứ gì cả. Nàng rùng mình và khép cánh cửa lại. “Này, tôi không mời anh vào đây.”

“Nhưng em muốn thế,” anh nói khi kéo cái khóa bạc lớn trên áo khoác xuống.

Đôi lông mày của nàng nhíu lại và nàng lắc đầu. “Không, tôi không muốn.” Đột nhiên căn hộ của nàng có vẻ quá nhỏ bé. Anh đã lấp đầy nó với khổ người, mùi của làn da, và sự tự phụ quá mức của mình.

“Và bây giờ em cũng muốn đi pha cà phê nữa.” Anh mặc một cái áo chất flannel màu xám pha xanh. Những ciếc sơ mi chất flannel hằn chiếm một phần chủ yếu trong tủ áo của anh. Và quần Levi’s. Quần Levi’s mềm, bị sờn ở những chỗ thú vị.

“Em luôn cúi kính như thế này vào buổi sáng à?” anh hỏi, ánh mắt quét khắp lượt căn hộ, sẫm soi mọi thứ. Đôi giày bột của nàng đặt trên tấm thảm len đã mòn. Những vật dụng trong bếp thì cũ kỹ. Hai hộp băng vệ sinh đặt trên quầy.

“Không,” nàng nhăm nhắng. “Tôi thường rất vui vẻ.”

Ánh nhìn của anh hướng đến nàng, và anh hất đầu sang một bên. “Một ngày tồi tệ à?”

Delaney đặt tay lên một bên đầu và cố kiềm chế không làm lẩn. “Tôi sẽ lấy khóa,” nàng nói khi bước vào trong bếp lấy cái ví. Nàng lôi chùm chìa khóa “Names to Take Butts to Kick” ra. Khi nàng quay lại, Nick đã đến rất gần khiến nàng nhảy lùi về phía sau và va hông vào cái tủ. Nàng nhìn bàn tay anh đang vươn về phía nàng. Những ngón tay thô dài, với các đường chỉ và nốt chai trong lòng bàn tay. Một dây khóa bạc cài ông tay áo da của anh từ khủy tay đến cổ tay. Đầu khóa bằng nhôm nằm xuôi theo cườm tay anh.

“Ổ điện gần cửa nhất nằm ở đâu?”

“Cái gì?”

“Mấy cái ổ điện trong tiệm của em ấy.”

Nàng thấy chìa khóa vào lòng bàn tay anh sau đó chen qua anh. “Ổ cạnh quầy tính tiền đằng trước và sau lò vi sóng trong kho.” Và bởi vì anh trông như một hình ảnh tưởng tượng sống động, còn nàng chắc rằng trông mình khủng khiếp lắm, nàng nói một cách cúi đầu, “đừng chạm vào cái gì cả.”

“Thế em nghĩ tôi định làm gì?” anh gọi theo nàng khi nàng đã đi vào hành lang. “Tự uốn tóc mình hả?”

“Tôi chẳng bao giờ biết những gì anh định làm,” nàng nói và đóng cửa phòng ngủ. Nàng nhìn vào tấm gương phía trên phòng trang điểm và đưa một bàn tay lên miệng. “Ồi, Chúa ơi,” nàng kêu lên. Nàng có một kiểu đầu tóc được quá. Phía sau bẹp dí, còn đằng trước xù lên. Nàng có một vết hằn của vỏ gối in trên má phải, và một vết đen bầm ngay dưới mắt. Nàng đã ra mở cửa khi trông như một người mất mũi thất thần vừa sống sót qua một đợt thiên tai. Tệ hơn, trong bộ dạng hài hước như vậy nàng đã ra mở cửa cho Nick đang đứng bên ngoài.

Ngay khi Delaney nghe cửa trước đóng lại, nàng chạy vào phòng tắm và tắm qua. Làn nước nóng giúp nàng tỉnh táo lại, và khi bước ra ngoài, nàng đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Nàng có thể nghe thấy tiếng động từ máy khoan của Nick ở đằng trước tiệm, và nàng đi vào trong bếp bắt đầu pha một ấm cà phê. Cho dù lý do của anh là gì đi nữa, thì anh cũng đã thực sự giúp được nàng một việc. Anh đang tử tế. Nàng không biết tại sao, và chuyện này kéo dài được bao lâu, nhưng nàng thấy biết ơn và định tận dụng điều này.

Nàng mặc cái áo len sọc đen có khóa kéo phía trước với cổ áo sọc đen trắng và một cái váy hợp tông. Nàng đi giày da bê và tất đen, bôi keo lên tóc, và sấy khô bằng máy sấy tóc. Nàng nhanh chóng trang điểm, sau đó khoác một cái áo choàng đen lớn, khăn quàng cổ và găng tay. Bốn mươi lăm phút sau khi bị đánh thức bởi tiếng đập cửa của Nick, nàng bước xuống cầu thang từ căn hộ với một cái phích nước trên tay và hai tách cà phê bốc khói nghi ngút.

Cánh cửa đằng sau tiệm thẩm mỹ mở toang, và Nick đứng quay lưng lại phía nàng, chân dang rộng, dây đeo thiết bị quàng dưới hông. Anh xỏ một đôi găng tay lao động bằng da, và máy khoan đặt yên lặng ngay bên trong tiệm. Một cái lỗ tròn được cắt ở trong cửa, và anh đang tháo tay nắm cửa cũ. Anh nhìn lên khi nàng tiến tới, đôi mắt xám soi khắp người nàng.

“Tôi đem cà phê cho anh,” nàng nói và đưa một cốc cà phê về phía anh.

Anh cắn vào ngón giữa của găng tay và rút tay ra khỏi găng. Anh nhét chúng vào túi áo khoác và với lấy tách cà phê. “Cảm ơn.” Anh thổi vào cốc và nhìn nàng qua làn khói. “Giờ mới chỉ tháng Mười, em định làm gì vào tháng Mười hai khi tuyết rơi đầy xung quanh cái lều bé nhỏ của em?” anh hỏi, rồi nhấp một ngụm.

“Bị đóng băng cho tới chết,” Nàng đặt phích nước gần cửa. “Nhưng tôi tin rằng đó là một tin tốt lành với anh.”

“Sao lại như vậy?”

“Thì anh sẽ thừa hưởng phần của tôi trong tài sản của Henry.” Nàng đứng thẳng lên và áp cốc cà phê trong hai bàn tay. “Hiển nhiên là trừ khi tôi được chôn cất ở đây mà không bao giờ rời khỏi thị trấn. Khi đó sự việc sẽ có thể có chút nguy hiểm. Nhưng nếu anh muốn, anh có thể ném tôi ra ngoài ranh giới thị trấn.” Nàng nghĩ một lúc, rồi thêm vào một điều kiện, “Chỉ cần đừng để cho con vật nào nhai nát khuôn mặt tôi. Tôi ghét điều đó lắm.”

Một bên khóe miệng anh nhếch lên. “Tôi chẳng thèm phần của em đâu.”

“Ồ, phải,” nàng chế giễu. Làm gì có kẻ nào điên tới mức không muốn một phần bất động sản đáng giá cả đồng tiền như vậy? “Anh chắc chắn là rất nhớ cái ngày mà di chúc của Henry được công bố.”

“Em cũng thế.”

“Chỉ vì ông ấy đã luôn điều khiển chúng ta.”

“Em không có căn cứ gì để nói thế.”

Nàng uống một hớp cà phê. “Ý anh là sao?”

“Đừng bận tâm.” Anh đặt cốc cà phê cạnh phích nước và xỏ ngón tay vào. “Chỉ cần biết chính xác rằng tôi có những gì tôi muốn ở Henry. Tôi có được phần đất bất kỳ thằng chủ thầu nào cũng thèm sở hữu, và tôi có được nó một cách dễ dàng và chắc chắn.” Anh khoắc trong chiếc túi nhỏ nơi dây lưng tìm một cái tuốc nơ vít.

Không hoàn toàn dễ dàng và chắc chắn đâu, nàng nghĩ. Dù sao đi nữa cũng chưa chắc. Anh cũng phải đợi một năm như nàng. “Vì thế anh không giận dữ khi chỉ có hai phần tài sản đó, còn tôi hưởng hết mối kinh doanh và tiền bạc của ông ấy?”

“Không.” Anh tháo đinh ốc vít vào cái hộp bên phải. “Em và mẹ mình sẽ chỉ được bệnh nhưc đầu chào đón mà thôi.”

Nàng không biết có nên tin anh không, “Thế mẹ của anh nghĩ thế nào về di chúc của Henry?”

Anh liếc mắt qua nàng sau đó nhìn lại cái nắm cửa. “Mẹ tôi ư? Sao em lại quan tâm đến những gì mẹ tôi nghĩ thế?” anh hỏi khi tháo cả hai tay nắm cửa và ném chúng vào trong hộp.

“Tôi không thực sự quan tâm lắm, nhưng bà ấy nhìn tôi như thể tôi đã hành hạ con mèo của bà vậy. Kiểu như là vừa giận dữ vừa khinh bỉ.”

“Bà ấy không nuôi mèo.”

“Anh biết ý tôi là gì mà.”

Anh dùng tuốc nơ vít cạy then cửa. “Tôi đoán rằng tôi hiểu ý em.” Anh lấy phần phụ kiện mới và tháo nó ra khỏi hộp. “Em trông đợi bà ấy nghĩ gì? Tôi là con trai của bà, và em là neska izugarri.”

“Neska iz...izu là cái gì, có nghĩa như thế nào?”

Anh cười lặng lẽ. “Đừng để bụng làm gì, nhưng nó có nghĩa em là một cô gái xấu xa.”

“Ồ.” Nàng uống một ngụm cà phê và nhìn xuống chân. Nàng đoán rằng bị gọi là một “cô gái xấu xa” cũng không đến nỗi quá tệ. “Tôi đã từng bị gọi bằng nhiều từ còn tệ hơn, hiển nhiên là trong tiếng Anh.” Nàng ngược nhìn lại Nick và thấy anh đang bắt vít cái nắm cửa sáng bóng vào đúng chỗ. “Tôi luôn muốn nói được hai thứ tiếng để có thể chửi bậy mà mẹ tôi không biết. Anh thật may mắn.”

“Tôi không dùng hai ngôn ngữ.”

Một cơn gió lạnh buốt thổi tung đuôi tóc của Delaney lên và nàng rúc sâu hơn vào chiếc áo len. “Anh nói tiếng Basque.”

“Không. Tôi hiểu một vài từ. Chỉ vậy thôi.”

“À, Louie biết.”

“Anh ấy cũng biết nhiều cỡ tôi thôi.” Nick cúi người và nhấc một cái chốt cửa lên. “Chúng tôi biết một chút vì mẹ tôi nói tiếng Basque với mấy người họ hàng. Bà cố sức dạy chúng tôi ngữ pháp tiếng Basque và tiếng Tây Ban Nha, nhưng chúng tôi không hứng thú lắm. Hầu hết những gì Louie và tôi biết là những từ chửi thề và những bộ phận thân thể vì bọn tôi tra chúng trong từ điển của bà.” Anh nhìn Delaney, sau đó đẩy mạnh chốt cửa vào cái lỗ mà anh mới khoan trên cửa. “Phần này thực sự quan trọng,” anh thêm vào.

“Louie gọi Lisa là em yêu của anh bằng tiếng Basque.”

Nick nhún vai. “Vậy có thể anh ấy biết nhiều hơn là tôi nghĩ.”

“Anh ta gọi cô ấy bằng từ gì đó đại loại như alu gozo.”

Nick cười thầm trong ngực và lắc đầu. “Thế thì không phải anh ấy gọi cô ấy là ‘em yêu’ đâu.”

Delaney rướn người ra phía trước và hỏi, “Vậy thực sự anh ta đã gọi cô ấy là gì thế?”

“Không đời nào tôi nói với em đâu.” Anh thọc tay vào túi dụng cụ ở thắt lưng lấy ra vài con vít sau đó ngậm hai cái vào giữa môi.

Nàng cảm thấy muốn đấm cho anh một quả. “Nói đi. Anh không thể để tôi thắc thỏm như thế được.”

“Rồi em sẽ nói lại với Lisa,” anh nói lúng búng vì phải ngậm mấy cái vít, “và làm tôi gặp rắc rối với Louie.”

“Tôi sẽ không nói đâu – làm ơn điiii,” nàng vờ vĩnh.

Một âm thanh vang lên gần lồng ngực Nick khiến nàng ngừng nài nỉ. Anh nhỏ đám ốc vít ra và lại cẩn lấy ngón giữa của cái găng tay. Sau đó, anh cho tay vào bên trong áo và lấy ra một chiếc điện thoại di động mỏng. “Phải, Nick đây,” anh trả lời và nhồi cái găng tay vào túi áo. Anh nghe chừng một phút, sau đó trợn mắt lên. “Vậy thì khi nào hần có thể ra khỏi đó?” Anh kẹp điện thoại giữa tai với vai và tiếp tục đóng chặt cái chốt cửa. “Giờ trễ quá rồi. Nếu hần không muốn làm với chúng ta, hần phải nói rõ, nếu không thì hần phải nhấc cái móng cùng với đồng nhựa PVC của hần tới làm việc trước hôm thứ Năm. Chúng ta đã gặp may vì thời tiết đẹp và tôi không muốn thúc ép.” Anh nói về điện tích và thể tích mà Delaney không hiểu gì cả. Anh xiết chặt tấm kim loại đúc vào khung cửa sau đó nhét cái tuốc nơ vít vào trong túi dụng cụ. “Gọi Ann Marie, cô ta sẽ đưa cho anh số ở trên đó. Nó là tám mươi hay tám trăm ngàn gì đó, tôi không chắc.” Anh nhấn vào nút tắt trên điện thoại di động, sau đó cất trở lại dưới áo khoác. Anh lục túi trước quần jeans, sau đó đưa cho cô một chùm chìa khóa. “Thử xem,” anh bảo khi bước vào trong tiệm và bấm khóa cửa.

Khi nàng làm như anh yêu cầu, cả hai ổ khóa đều mở dễ dàng. Nàng nhặt cốc cà phê của Nick và cái phích trên mặt đất rồi bước vào phía sau tiệm. Vì không rảnh tay, nàng dùng chân đóng cửa và bước vào phòng chứa đồ. Cái dây đai chứa dụng cụ và áo khoác của Nick đặt trên quầy gần lò vi sóng. Cái khoan ở trên sàn nhà vẫn có mũi khoan cắm vào lỗ, nhưng không thấy anh đâu cả.

Từ phía sau cánh cửa đóng kín của phòng tắm, nàng nghe tiếng giạt nước khi cởi áo choàng và găng tay. Nàng treo chúng lên mắc áo gần cửa, sau đó lấy một cốc cà phê nóng ỉnh và vội vã bước ra đằng trước tiệm. Vì một lý do khó hiểu nào đó, đứng trong hành lang khi Nick đang dùng nhà tắm của nàng làm nàng cảm thấy mình giống một kẻ tọc mạch, cũng như lúc nàng đã giấu ánh mắt sau cặp kính râm ở Value Rite và quan sát anh mua một hộp mười hai cái bao cao su loại lớn, có gân. Khi đó anh khoảng mười bảy tuổi.

Delaney mở sổ hẹn và nhìn vào trang trống. Nàng đã từng có một số bạn trai, và họ hiển nhiên đã dùng phòng tắm của nàng. Nhưng vì một lý do mà nàng không thể tự giải thích được, điều đó với Nick thì lại khác. Riêng tư hơn... và gần như thân mật. Như thể anh là người tình của nàng chứ không phải là chàng trai đã trêu tức nàng trong gần suốt quãng đời nàng, sau đó lợi dụng nàng để trả đũa Henry.

Nàng nghe cánh cửa phòng tắm mở ra và nàng uống một ngụm lớn cà phê.

“Em đã thử cánh cửa trước chưa?” anh hỏi, gót giày nện lên lớp vãi sơn lót sàn khi anh bước về phía nàng.

“Chưa.” Nàng ngoái lại nhìn anh và dõi theo khi anh bước lại. “Cám ơn vì cái khóa mới. Tôi nợ anh bao nhiêu nhỉ?”

“Nó dùng được. Tôi đã kiểm tra cho em,” anh nói thay vì trả lời câu hỏi của nàng. Anh dừng lại bên cạnh nàng, sau đó dựa hông vào quầy ngay cạnh khuỷu tay phải của nàng. “Nó nằm trên sàn nhà khi tôi thay khóa trước,” anh nói và chỉ vào một chiếc phong bì trên quầy thu ngân. “Ai đó đã nhét nó qua khe cửa trước nhà em.”

Duy nhất tên cửa hàng được đánh máy trên nền giấy trắng, và nàng đoán rằng nó có thể là một thông báo nào đó về cuộc họp mặt của hiệp hội doanh nhân thị trấn hoặc một cái gì cũng hay ho tương tự.

“Hai má của em đỏ ửng kìa.”

“Ở đây hơi lạnh,” nàng nói, cũng không chắc là nhiệt độ có ảnh hưởng gì đến đôi má không.

“Em sẽ không sống nổi qua mùa đông.” Anh áp tay lên cổ cà phê của nàng vài giây, sau đó áp hai lòng bàn tay vào má nàng. “Có còn chỗ nào cần làm ấm nữa không?”

Ừ-ờ. “Không.”

“Chắc không?” Đầu ngón tay của anh vuốt nhẹ tóc nàng đằng sau hai tai. “Tôi sẽ sưởi cho em thật ấm.” Ngón cái của anh lướt qua cằm nàng, sau đó vuốt xuống môi dưới của nàng. “Thở hoang.”

Nàng nắm tay lại và thụi vào bụng anh.

Thay vì giận dữ, anh cười to sau đó buông hai tay xuôi theo thân hình. “Em từng thú vị hơn thế này.”

“Khi nào?”

“Khi em từng trợn trừng mắt và nổi điên và nhìn như thể em muốn đánh tôi nhưng chỉ là bộ tịch thôi em sẽ chẳng đời nào làm được. Quai hàm của em nghiến chặt và môi em mím lại. Hồi trung học, tất cả những gì tôi làm là nhìn em, và em sẽ chạy mất.”

“Đó là bởi vì anh đã ném tôi suýt ngất bằng một quả cầu tuyết.”

Anh cau mày khiến trán nhăn lại và đứng thẳng lên. “Quả cầu tuyết đó chỉ là một tai nạn thôi.”

“Thật sao, phần nào? Khi anh tình cờ vun tuyết lại thành một quả cầu cứng, hay là khi anh tình cờ ném nó vào tôi?”

“Tôi không định ném em mạnh như vậy.”

“Nhưng tại sao anh lại ném tôi?”

Anh nghĩ một lúc rồi nói, “Vì em đứng đó.”

Nàng đảo mắt. “Thật là khôn ngoan, Nick ạ.”

“Đó là sự thật.”

“Tôi sẽ phải nhớ chuyện này vào lần sau khi tôi gặp anh trên vạch qua đường và chân tôi ngứa ngáy muốn hất ngã anh.”

Anh mỉm cười để lộ hàm răng trắng đều đặn. “Em đã trở thành một kẻ cay nghiệt tầm thường kể từ khi đi xa.”

“Tôi đã trở thành chính tôi.”

“Tôi nghĩ mình thích điều đó.”

“Chà, tôi cho là mình sẽ chết vì hạnh phúc đấy.”

“Những điều đó khiến tôi tự hỏi liệu có gì thay đổi khác trước nữa chẳng.” Anh vờ tay và búng nhẹ vào cái khóa trên dây kéo của áo nàng. Miếng kim loại mát lạnh chạm vào xương ức của nàng và nắm sát làn da nàng.

Delaney hít một hơi ngắn nhưng không nhìn đi chỗ khác. Anh rời mắt khỏi cổ nàng, và nàng ngược lên nhìn vào mắt anh. Trong khoảng một giây, anh đã từ một chàng trai bình thường trở thành anh chàng xấu tính đã cùng nàng lớn lên. Nàng đã thấy ánh mắt bàng bạc đó nhiều lần đến nỗi không biết anh có định giậm chân, la hét và làm nàng chạy như điên. Làm nàng nghĩ rằng anh định ném sâu lên người nàng, hay một điều gì đó gớm ghiếc tương tự. Nàng không để cho anh đe dọa mình. Nàng đã luôn luôn để anh thắng, và bây giờ nàng cố thủ vì tất cả những lần thua cuộc trước đây. “Tôi không còn là đứa con gái mà anh từng thù hận trước đây nữa. Tôi không sợ anh đâu.”

Anh nhướn một bên chân mày đen nhánh trên vầng trán rám nắng của mình. “Không ư?”

“Không.”

Hai người nhìn trừng trừng vào nhau khi anh với tới cái khóa kim loại trên cái dây kéo áo nàng lần nữa. Anh chậm chậm kéo nó xuống một phân dọc theo rãnh thật êm ái. “Bây giờ em có sợ không?”

Hai tay nàng siết chặt hai bên hông. Anh đang thử nàng. Anh đang cố làm nàng nao núng trước. Nàng lắc đầu.

Miếng kim loại trượt xuống thêm vài nấc sau đó dừng lại. “Giờ thì sao?”

“Không. Anh sẽ không dọa được tôi đâu. Tôi biết anh là loại gì mà.”

“Ừ - hử.” Cái khóa trượt thêm vài phân nữa và chiếc cổ áo sọc mở ra. “Nói với tôi những gì em nghĩ là em biết đi.”

“Anh là một tên bịp bợm. Anh sẽ không làm tổn thương tôi được đâu. Ngay bây giờ anh muốn tôi nghĩ rằng anh định cởi đồ tôi trong khi mọi người đi ngang qua cánh cửa sổ lớn ở nhà tôi. Anh tưởng rằng tôi sẽ căng thẳng, và sau đó anh có thể bỏ đi và cười thoải mái. Nhưng đoán xem đó là gì nào?”

Anh kéo miếng kim loại đến hông hồng vàng khóa phía trước áo ngực nàng. “Gì?”

Nàng thở mạnh và gọi anh là tên bịp bợm. “Anh sẽ không làm đâu.”

Xoẹttt.

Miệng Delaney há hốc, và nàng nhìn xuống phía trước áo mình. Dải áo sọc đen mở ra, hai mép áo cách nhau vài phân, để lộ ra chiếc áo nịt ngực da báo và bầu vú nở nang của nàng. Rồi trước khi Delaney hiểu chuyện đã xảy ra như thế nào, nàng thấy mình bị nhấc lên và đặt xuống ngay trên cuốn sổ hẹn. Chất vải mềm của chiếc quần jeans của anh cọ lên đầu gối nàng, và mặt bàn bằng nhựa formica màu xanh ở dưới đùi nàng lạnh lẽo. “Anh nghĩ anh đang làm gì thế hả?” nàng thở hổn hển và giữ chặt lấy phần áo phía trước.

“Suýt...” Anh chạm tay vào môi nàng. Ánh mắt anh áp chặt lên khung cửa sổ lớn ở phía sau Delaney tầm ba mét rưỡi. “Tay chủ tiệm sách đang bước qua đây. Em sẽ không muốn hắn nghe thấy tiếng em và dí mũi vào kính cửa sổ chứ, phải không?”

Delaney ngoái nhìn ra ngoài, nhưng vĩa hè vẫn trống không. “Để tôi xuống,” nàng yêu cầu.

“Lúc này em có sợ không?”

“Không.”

“Tôi không tin em đâu. Em trông cứ như sắp vỡ linh hồn ra rồi ấy.”

“Tôi không sợ. Tôi chỉ là quá lịch sự để chơi trò chơi của anh thôi.”

“Chúng ta còn chưa bắt đầu chơi mà.”

Nhưng họ đã bắt đầu rồi, và anh là một người mà nàng không muốn chơi cùng. Anh quá nguy hiểm và nàng cũng cảm thấy anh thật quá lỏi cuốn. “Anh còn trò tệ hại nào kinh khiếp hơn thế này không?”

Một nụ cười đầy nhục cảm nở trên môi anh. “Hẳn nhiên rồi. Cái áo nịt da báo em mặc khá là hoang dại.”

Delaney buông vạt trước áo một khoảng đủ dài để kéo lên lại. Khi nó đã khép lại nàng thả lỏng một chút. “Này đừng vội mừng. Tôi biết là tôi không sợ đâu.”

Nụ cười lặng lẽ khó lường cả anh bao trùm lấy nàng. “Em chắc không?”

“Hoàn toàn chắc.”

Ánh mắt của anh trượt xuống miệng nàng. “Tôi đoán rằng tôi sẽ phải xem mình có thể làm gì.”

“Đó không phải một lời thách thức.”

“Nó là một thách thức, Delaney à.” Anh miết khớp ngón tay suốt gò má nàng, và hơi thở nàng gấp gấp hơn một chút. “Một người đàn ông sẽ biết khi nào thì anh ta bị thách thức bởi một phụ nữ.”

“Tôi rút nó lại.” Nàng nắm cổ tay anh.

Anh lắc đầu. “Em không thể. Em đã đưa ra rồi.”

“Ồ, không.” Delaney hạ ánh nhìn xuống chiếc cầm mạnh mẽ ương ngạnh của anh. Một nơi nào đó an toàn, tránh xa khỏi đôi mắt hút hồn của anh. “Không. Tôi chưa đưa ra cái gì cả.”

“Có thể đó là lý do khiến em cảm thấy căng thẳng. Em cần phải thư giãn.”

Nàng đón lấy ánh mắt của anh và đẩy tay anh ra khỏi má nàng. “Tôi không cần thư giãn. Tôi lúc nào cũng thư giãn,” nàng nói đùa.

Anh nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

“Thực sự là như vậy.”

Anh cúi mặt xuống mặt nàng. “Vậy thì có thể em cần ai đó biết rằng anh ta đang làm gì.”

“Có phải anh đang chào hàng bản thân không?”

Miệng của anh chạm phớt qua miệng nàng khi anh lắc đầu. “Không.”

Hơi thở của Delaney nghẹn trong cổ. “Vậy tại sao anh lại làm điều này với tôi?”

“Nó thú vị,” anh nói khẽ như một tiếng đặt một nụ hôn nồng nàn lên khoe môi nàng. “Và mùi vị cũng rất ngon lành. Em luôn luôn ngon lành, Delaney à.” Anh phớt nhẹ môi qua môi nàng. “Khắp mọi chỗ,” anh nói và mở to miệng ngậm lấy miệng nàng. Anh nghiêng đầu sang bên và trong tích tắc mọi thứ đều biến đổi. Nụ hôn trở nên nóng bỏng và ẩm ướt như anh đang mút hết nước từ một quả đào. Anh cắn miệng nàng và đòi hỏi nàng đáp lại. Anh cuốn lưỡi của nàng vào miệng anh. Bên trong miệng anh ẩm áp và trơn bóng, và nàng cảm thấy xương tan chảy. Nàng không cách gì bắt anh ngừng lại lúc này. Nàng buông thả bản thân và hôn anh, cũng ngẫu nhiên như cơn đói của anh. Anh thật tuyệt. Tuyệt ở chỗ có thể làm nàng cảm thấy như thế này. Khiến nàng cảm thấy còn hơn là vui sướng khi làm những điều mà nàng không định làm. Khiến nàng ngộp thở. Khiến làn da nàng ngứa ran và se lại.

Bàn tay anh di chuyển tới đầu gối nàng và anh đẩy chúng tách ra. Nàng cảm thấy chiếc quần Levi's của anh chạm khẽ khi anh bước vào giữa hai đùi nàng, cảm thấy anh đang xiết cổ tay nàng khi nâng tay nàng lên vai anh. Một tay của anh ôm lấy ngực nàng và nàng rên rỉ từ sâu trong cổ họng. Dạ dày nàng thắt lại và núm vú nàng săn cứng. Qua lần áo len và nịt ngực sa tanh, nàng cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn tay của anh. Nàng uốn người về phía anh, đòi hỏi thêm nữa. Bàn tay của nàng trượt theo bờ vai rộng của anh tới hai bên đầu anh. Ngón tay cái của nàng vuốt ve nhẹ quai hàm anh, và nàng trượt lòng bàn tay dọc theo cổ anh. Nàng cảm thấy nhịp mạch đập dồn dập trong anh và hơi thở phập phồng ngắt quãng bên trong phổi anh, và cảm giác thỏa mãn thuần tính nữ chảy tràn trong người nàng. Ngón tay của nàng tìm đến trước áo sơ mi của anh và bắt đầu cởi nút. Mười năm trước anh đã thấy hầu hết từng phân trên cơ thể nàng, còn nàng thậm chí chưa từng có được một thoáng nhìn lướt qua ngực anh. Nàng mở chiếc áo vải flannel để thỏa mãn nỗi tò mò trước đây. Sau đó nàng ngừng hôn, ngả đầu về phía sau để ngắm anh rõ hơn và không phải thất vọng. Anh sở hữu lồng ngực có thể xui phụ nữ nhét tiền vào ống quần anh. Hai đầu ngực màu nâu sẫm và các bắp thịt chia thành múi, làn da hoàn hảo và lớp lông đen trải dài xuống chiếc bụng phẳng, vòng quanh rốn, sau đó biến mất dưới cặp quần jean. Đôi mắt nàng dời xuống phía trước quần của anh và khối to lớn vòng lên dưới cúc quần. Nàng ngược lên nhìn mặt anh. Anh nhìn lại nàng từ hàng mi mắt khép hờ, miệng của anh vẫn còn ướt át sau nụ hôn. Bàn tay nàng di chuyển trên ngực anh, và ngón tay của nàng xới những rãnh trên lớp lông ngực. Dưới sự vuốt ve của nàng, cơ ngực anh căng lên.

“Dừng lại một phút,” anh nói, giọng khản đặc, như thể anh vừa mới ngủ dậy. “Trừ khi em muốn quý bà tóc xanh ở cửa biết chúng ta đang làm gì.”

Nàng cứng người. “Anh đang đùa phải không?”

“Không. Trông giống cô giáo hồi lớp một của tôi, bà Vaughn.”

“Laverne!” nàng thì thầm rõ ràng và nhìn qua vai. “Bà ấy muốn gì?”

“Có thể là cắt tóc,” anh nói và vờn ngón tay cái qua núm vú nàng.

“Dừng lại.” Nàng lật người và đẩy tay anh sang một bên. “Tôi không thể tin là tôi lại để điều này xảy ra với mình một lần nữa. Bà ta còn có ở đó không?”

“Còn.”

“Anh nghĩ bà ta có thể thấy chúng ta không?” nàng hỏi.

“Tôi không biết.”

“Bà ấy đang làm gì?”

“Nhìn chăm chăm vào tôi.”

“Tôi không thể tin được điều này. Chỉ mới tối qua mẹ tôi cần nhằn tôi vì cách hành xử đáng hổ thẹn của tôi với anh ở quán Hennesey.” Nàng lắc đầu. “Giờ lại thêm chuyện này. Laverne sẽ kể với mọi người.”

“Có thể lắm.”

Nàng ngược nhìn anh, vẫn đang đứng giữa hai chân nàng. “Anh không lo lắng sao?”

“Chính xác là tôi nên lo lắng về điều gì? Rằng chúng ta chỉ vừa mới đến đoạn vui vẻ? Rằng tay tôi đã ở trên ngực của em, và tay em đã ở trên ngực tôi, và cả hai chúng ta đã có khoảng thời gian thú vị? Khốn thật, đó đúng là những điều tôi quan tâm. Tôi còn chưa xong. Nhưng đừng trông chờ tôi lo rằng có một quý bà bé nhỏ già cỗi đang nhìn qua cửa sổ và theo dõi. Tại sao tôi phải quan tâm những gì người khác sẽ nói về chuyện này? Mọi người đã bàn tán về tôi từ ngày tôi sinh ra. Tôi đã ngừng quan tâm từ lâu rồi.”

Delaney đẩy vai anh cho đến khi anh bước lùi lại một bước. Với niềm khát khao còn rung động trong từng dây thần kinh, nàng nhảy xuống quầy và quay lại đúng lúc bà Vaughn loạng choạng bỏ đi trong bộ đồ mặc ở nhà màu hồng và tất cao quá gối. “Mọi người trong thị trấn này nghĩ rằng chúng ta ngủ với nhau. Và anh nên quan tâm vì anh có thể mất phần tài sản Henry để lại cho anh đấy.”

“Sao thể được? Lần cuối tôi xem lại thì vào một lúc nào đó trong khi giao hợp, người ta xuất tinh. Nếu không thì nó chẳng gọi là gì hơn sờ soạng cả.”

Delaney rên rỉ và đưa tay ôm đầu. “Tôi không thuộc về nơi này. Tôi ghét thị trấn này. Tôi ghét mọi thứ về nó. Tôi không thể chờ đến lúc biến đi. Tôi muốn lấy lại cuộc đời mình.”

“Nhìn mặt tích cực đi,” anh nói, và nàng nghe tiếng gót giày anh nện trên sàn khi anh bước ra phía sau. “Khi rời khỏi đây, em sẽ là một phụ nữ giàu có. Em bán mình cho đồng tiền của Henry, nhưng tôi chắc rằng rồi cuối cùng em sẽ nghĩ bản thân mình đáng giá hơn đấy.”

Nàng ngẩng nhìn anh. “Anh là đồ đạo đức giả. Anh cũng đồng ý với phần của anh trong bản di chúc.”

Anh tiến vào trong phòng chứa đồ của nàng và bước ra sau vài giây. “Đúng, nhưng có một điểm khác biệt.” với cái áo sơ mi vẫn chưa cài cúc, anh khoác chiếc áo da vào. “Điều khoản đó không có gì khó khăn với tôi.”

“Vậy tại sao anh còn cố gắng cởi đồ của tôi?”

Anh cúi xuống và nhắc cái khoen lên. “Vì em để tôi làm. Đừng để bụng chuyện này nhé, nhưng em có thể là bất kỳ ai đó.”

Lời nói của anh như một cú đâm giáng thẳng vào bụng nàng. Nàng cắn chặt quai hàm để không bật khóc hay la hét hoặc cả hai việc trên. “Tôi ghét anh,” nàng nói chỉ như thì thầm, nhưng anh nghe thấy.

“Chắc vậy, thổ hoang.” Anh nói khi quần dây quanh cái khoen.

“Anh nên trưởng thành và người lớn hơn đi, Nick. Một người đàn ông trưởng thành đâu phải sờ soạng phụ nữ chỉ để xem họ có thể làm được không. Người đàn ông thực sự không nên nhìn phụ nữ như một thứ đồ chơi tình dục.”

Anh nhìn nàng qua khoảng cách ngăn giữa hai người. “Nếu em tin điều đó, thì em đúng là một đứa con gái ngây thơ như trước.” Anh kéo mạnh cửa để mở ra. “Có lẽ em nên tự khuyên chính mình.” anh nói, rồi đóng cánh cửa lại sau lưng.

“Chín chân hơn đi, Nick!” nàng gào lên phía sau anh. “Và... và... cắt tóc đi.” Nàng không biết tại sao mình lại thêm phần sau vào. Có thể vì nàng muốn làm anh tổn thương, chuyện này nghe có vẻ lố bịch. Người đàn ông ấy không có cảm xúc. Nàng xoay người lại và nhìn vào cuốn sổ hẹn bỏ trắng. Cuộc sống của nàng rơi từ mức nhảm nhí xuống thảm hại. Hai giờ, nàng nghĩ. Nàng cho tin đồn hai giờ để đến tai mẹ nàng, và như vậy chỉ vì Laverne phải mất một giờ để đến được xe hơi của bà ta.

Những giọt nước mắt giận dữ làm nhòe ánh mắt của Delaney và tia nhìn của nàng bắt gặp chiếc phong bì ngay phía trên quầy thu ngân. Nàng xé nó ra. Một trang giấy rơi ra với mấy từ in đậm ngay chính giữa. **TÔI ĐANG TRÔNG CHỪNG CỖ**, tờ giấy ghi như vậy. Delaney vò nát mẩu giấy và thấy nó ra ngoài cửa tiệm. Tuyệt vời! Đó là tất cả những gì nàng cần. Helen, con mụ tâm thần đang theo dõi nàng và nhét lời nhảm và ngây dưới cửa nhà nàng.

10. Rachel Gibson - Chương 10

Chương 10

Nick xiết chặt vô lăng cho đến khi khớp ngón tay trở nên trắng bệch. Sự rung động dai dẳng vẫn còn trong khớp háng thôi thúc anh lái chiếc xe Jeep đi vòng vòng để làm dịu cơn thèm khát đau đớn được ở giữa cặp đùi mềm mại của Delaney. Không thể được, tất nhiên là như vậy. Vì quá nhiều lý do.

Nếu anh muốn, anh có thể gọi Gail và cô ta sẽ đến gặp anh. Và còn một vài người khác mà anh cũng có thể gọi, nhưng anh không muốn thế. Anh không muốn làm tình với một phụ nữ trong khi đang nghĩ về một người khác, Anh không phải là một kẻ tồi tệ đến mức ấy. Anh cũng không bệnh hoạn như vậy.

Thay vì gọi ai đó, anh lái chiếc Jeep tới một chỗ đậu cạnh phần còn sót lại sau đám cháy trong khu nhà kho của Henry. Anh không tắt động cơ mà chuyển sang chế độ chờ. Anh không rõ tại sao mình lại đến đây. Có thể anh đến tìm câu trả lời trong đồng gạch vụn cháy đen. Câu trả lời mà anh biết rằng mình chưa thể tìm ra.

Tôi không thuộc về chỗ này. Tôi ghét thị trấn này. Tôi ghét mọi thứ xung quanh nó. Tôi không thể chờ đợi đến lúc biến đi. Tôi muốn có lại cuộc sống trước kia của mình. Những lời nàng nói vẫn vang vọng trong đầu anh. Vẫn làm cho anh muốn tóm lấy và lắc nàng thật mạnh.

Nhưng nàng nói đúng. Nàng không thuộc về Truly. Từ giây phút anh nhìn qua hộp tro cốt của Henry và thấy nàng đứng đấy trong bộ đồ xanh và cặp kính râm, nàng đã làm cuộc sống của anh rồi ren. Khi nàng quay lại, nàng đã mang quá khứ về cùng. Tất cả mớ hỗn tạp rồi ren trước đầu mà anh đã chẳng khi nào hiểu nổi.

Nick nhìn xuống vật áo và đưa tay lên hàng khuy. Động cơ chiếc xe Jeep kêu vo vo đều đặn từ lưới tản nhiệt là những âm thanh duy nhất khuấy động bầu không khí trong một buổi sáng muộn.

Tôi ghét anh, nàng thì thầm, và anh tin nàng. Mới đây, khi anh ghé đến ngưỡng cửa nhà nàng với những cái khóa mới, anh không chủ tâm làm nàng ghét anh, nhưng anh đã làm thế một cách hiệu quả. Sự căm thù của nàng trở nên tột cùng, và thực tình anh cảm thấy một chút an tâm. Không còn hôn và đụng chạm

tới nàng nữa. Không áp bầu ngực săn chắc của nàng đầy vụn trong tay, núm vú nàng săn lại nơi ngón tay cái của anh.

Anh ngả đầu ra ghế ngồi và nhìn chăm chăm vào đồng vải bạt màu be phía trên. Toàn bộ những gì nàng phải làm là nhìn anh và anh cảm thấy thêm vò rối tóc nàng. Xiết chặt nàng giữa đôi tay, và liếm hết lớp son bóng trên môi nàng. Có thể Henry đã đúng. Có thể ông đã biết những gì Nick cố không thừa nhận, ngay cả với chính anh. Anh vẫn còn bị lôi kéo bởi những thứ mà anh không thể có. Trong quá khứ, một khi anh đã có được những thứ khó lòng với tới ấy, anh dễ dàng chuyển sang thứ tiếp theo. Nhưng với Delaney. Anh không thể. Anh không thể có nàng, và anh không thể bỏ qua. Nếu không phải vì di chúc của Henry, anh dám chắc đã làm tình với nàng rồi, và đến lúc này thì anh đã quên nàng. Dù sao đi nữa, nàng thực sự không phải kiểu phụ nữ mà anh thích bỏ thời gian để dây vào. Quần áo của nàng thì quái dị, và nàng có một cái miệng rất tầm thường. Nàng không phải là cô gái đẹp nhất mà anh biết. Đúng ra, nàng trông quá kinh khủng vào buổi sáng. Anh đã thấy những phụ nữ của anh không đẹp như thường khi mới cởi chiếc áo ngủ, nhưng khi thật, trông nàng còn khiếp hơn nhiều.

Nick ngẩng đầu lên và nhìn ra ngoài tấm kính chắn gió. Nhưng có lẽ bộ dạng nàng ra sao cũng không thành vấn đề, Anh muốn nàng. Anh muốn hôn lên đôi môi ngái ngủ và làn da mềm mại của nàng. Anh muốn đưa nàng về lại giường nơi tấm khăn trải vẫn còn ẩm hơi nàng. Anh muốn lột trần truồng nàng và chôn mình vào sâu mãi giữa cặp đùi nóng bỏng

Anh muốn vuốt ve nàng như thể anh đã từng làm ở đâu đó giữa hàng ngàn hình ảnh tưởng tượng nảy sinh trong anh. Như anh từng làm vào cái đêm nào đó nàng trèo lên xe của anh. Cái đêm mà anh đưa cả hai đến Angel Beach. Nàng đã thể hiện cứ như nàng cũng muốn có anh, nhưng nàng đã rời đi với Henry. Nàng để anh cô đơn và đau đớn vì nàng. Chỉ là thêm một hình dung không trọn vẹn.

Anh nguyên rửa bản thân và sang số chiếc xe Jeep. Mấy cái lốp to lớn cuốn tung bụi đường khi chiếc xe tăng tốc hướng về thị trấn. Một vài hợp đồng xây dựng đang chờ anh ký ở văn phòng, mẹ anh và Louie đang đợi anh về ăn trưa. Thay vào đó, anh lái xe đến địa điểm làm việc cách năm mươi dặm ở phía bắc Garden. Những nhà thầu phụ ngạc nhiên khi thấy anh. Những công nhân giàn giáo còn ngạc nhiên hơn khi anh xỏ tay vào găng và cầm một cái súng bắn đinh lên. Anh bắn vung vài những cái đinh tán lên trên tường và sàn lửng. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi anh và Louie tham gia lao động chân tay trong việc xây dựng. Hầu hết thời gian của anh là lái xe hoặc nói chuyện với nhà thầu và nhà cung ứng. Nếu anh không lái xe hay bàn bạc hoặc làm cả hai cùng một lúc, nghĩa là anh đang thiết lập một phi vụ mới. Nhưng sau một ngày như vừa rồi, anh thấy thoải mái hơn khi lại bắn tứ tung cái gì đó.

Khi anh về tới nhà, trời bên ngoài đã tối. Anh ném chiếc áo choàng da và chìa khóa xe lên mặt quầy bằng đá hoa cương trong bếp, sau đó lấy một chai Bud. Anh có thể nghe tiếng ti vi từ nơi khác trong căn nhà nhưng không quan tâm. Cả gia đình anh có chìa khóa vào cửa trước, và Sophie thường ghé nhà anh xem phim trên màn ảnh rộng. Giày của anh vang trên nền gỗ cứng khi anh bước vào phòng lớn.

Ti vi tắt hẳn và Louie nhòe dậy từ ghế sofa bằng da màu be. Anh ném bộ điều khiển lên bàn pha cà phê bằng gỗ thông. “Chú nên gọi ẹ và báo cho bà biết chú còn chưa chết toi ở một cái xó nào đó.”

Nick mở nắp chai bia và nhìn anh trai mình. “Em sẽ gọi.”

“Anh và mẹ đã cố liên lạc với chú từ hồi trưa. Có phải chú đã quên bữa trưa không?”

“Không. Em đã quyết định lái xe tới Garden.”

“Sao chú không gọi điện?”

Anh không muốn nghe thấy vẻ thất vọng trong giọng mẹ hoặc lo lắng nghe lời kết tội và đổ lên đầu anh. “Em có chút việc bận.”

“Sao chú không trả lời điện thoại?”

“Em không thích.”

“Sao thế, Nick?”

“Em đã nói với anh rồi. Tất cả những thứ chết tiệt này nghĩa là gì? Anh không phải đợi, vì em không trả lời điện thoại.”

Đôi mắt màu nâu của Louie nhướn lên. “Chú đã ở đâu thế?”

“Em nói rồi.”

“Nói lại cho anh nghe nào.”

Nick quắc mắt với anh mình. “Thôi biến đi.”

“Vậy là đúng rồi. Những gì người ta nói về chú đều đúng cả. Chú đã làm tình với Delaney ở trên quầy trong tiệm thẩm mỹ của cô ta. Ngay ở trên đường Main để bất kỳ ai đi ngang qua đều có thể thấy.”

Một nụ cười chậm rãi xuất hiện trên khóe miệng Nick, sau đó anh phá lên cười.

Louie không thấy gì thú vị cả. “Quý tha ma bắt chú đi,” anh chửi thề. “Khi mẹ kể với anh rằng bà nghe thấy người ta nói chú hôn Delaney ở quán Hennessey, anh đã nói với mẹ đừng tin chuyện đó. Anh nói với mẹ rằng chú không ngu như thế. Thánh thần ơi, hóa ra chú ngu thật.”

“Không đâu. Em không làm tình với Delaney ở trong tiệm của cô ấy hay bất kỳ nơi nào khác.”

Louie khịt mũi và gãi gãi lên cổ. “Có thể chưa, nhưng rồi chú sẽ làm đấy. Chú sẽ làm ngay thôi và để mất tất cả.”

Nick nâng chai bia và uống một ngụm. “Bây giờ chúng ta hãy nói nguyên nhân thực sự khiến anh tới đây. Tiền chứ gì. Anh không quan tâm tôi ngủ với ai, miễn là anh có thể bắt đầu phát triển Silver Creek.”

rồi. Tại sao không? Anh thừa nhận điều đó. Anh muốn nó đến nỗi ý tưởng về nó khiến anh thức suốt đêm chỉ để nghĩ về những căn nhà đáng giá hàng triệu đô la đó và cách anh sử dụng tất cả số tiền mà anh nhất định phải kiếm được. Nhưng ngay cả khi phần tài sản đó không đáng giá gì, anh vẫn ở đây vì anh là anh của chú. Bởi vì anh đã cùng chú trườn qua mấy bụi cây đó. Cùng với chú đi rình mò, cùng với chú đi cạy lớp xe của cô ta, và anh nghĩ chúng ta làm chuyện ấy bởi vì cô ta có một chiếc Schwinn vừa mới vừa đẹp. Cô ta sở hữu những gì mà chú đáng được có. Và bởi vì anh nghĩ rằng chú ghét cô ta. Nhưng chú đâu có ghét. Chú xiết đám lớp xe đó bởi vì chú muốn đi bộ cùng cô ta về nhà. Chú nói chú đi với cô ta thì Henry sẽ thấy chú và tức điên lên, nhưng đó là nói dối. Chú mê tít cô nàng. Chú luôn cương cứng khi thấy Delaney Shaw kể từ khi dậy thì, và mọi người đều biết chú suy nghĩ bằng cái vật giống của chú.”

Nick chậm chậm đặt cái chai lên mặt đá lò sưởi. “Tôi nghĩ anh nên rời khỏi đây trước khi tôi đá ***** anh ra khỏi nhà tôi.”

Louie vòng tay quanh bộ ngực vòng lên của mình, trông anh không có vẻ như định ra khỏi nhà sớm. “Đó lại là chuyện khác. Căn nhà này. Nhìn nó xem.”

“Sao?”

“Nhìn xung quanh đi. Chú sống trong một căn nhà một trăm mười lăm mét vuông. Chú có bốn phòng ngủ và năm phòng tắm. Chú chỉ là một gã Nick. Một thôi,”

Nick nhìn một vòng từ lò sưởi xây bằng đá cuội nhẵn, trần nhà cao với những thanh xà nổi đến bệ cửa sổ hình vòm nhìn ra hồ. “Ý anh là sao?”

“Chú định xây cái nhà này cho ai? Chú nói chú chẳng bao giờ có ý định lập gia đình. Vậy tại sao chú cần căn nhà lớn như vậy?”

“Anh nói tôi nghe xem. Có vẻ như anh biết hết câu trả lời.”

Louie nhịp nhịp gót chân. “Chú muốn chứng tỏ với Henry.”

Nó gần với sự thật đủ mức để Nick không hề phủ nhận. “Chuyện xưa rồi.”

“Chú cũng muốn khoe mẽ với cô ta nữa.”

“Anh là thằng đàn,” anh chế giễu. “Cô ấy thậm chí còn không thèm sống ở đây.”

“Bây giờ thì có, và chú đang định làm hỏng đời mình chỉ vì một cặp mông đáng tiền.”

Nick chỉ ra cửa trước. “Anh rút khỏi đây trước khi làm tôi điên lên.”

Louie bước lên trước, dừng lại ở khoảng cách một cánh tay. “Chú định ném tôi ra ngoài hả chú em bé bỏng?”

“Anh muốn tôi làm như thế à?” Nick cao hơn, nhưng cơ thể Louie như bò mộng. Không chỉ là Nick không muốn đánh nhau với anh trai mình, anh biết Louie đánh đấm không khác gì xe ủi. Anh thấy an tâm hơn khi Louie lắc đầu và bước quá.

“Nếu chú định ngủ với cô ta, thì làm ngay đi.” Louie thở dài khi lấy áo khoác mặc trên lưng ghế bành bọc da. “Làm việc đó trước khi chú lôi kéo nhiều nhà thầu tham gia vào Silver Creek. Làm trước khi chú liên hệ thêm nhiều nhà đầu tư, cả trước khi anh phải phí thêm chút thời gian vào nữa.”

“Anh đang lo lắng vô cớ đấy.” Nick trấn an anh mình khi họ bước ra cửa trước. “Em không định đến gần Delaney, và có cảm giác cô ấy sẽ né tránh em trong một thời gian dài.”

“Vậy thì hôm nay chuyện gì đã xảy ra trong tiệm của cô ta vậy?”

Nick mở cánh cửa gỗ nặng nề. “Không gì cả. Em thay khóa cửa giúp cô ấy. Chỉ vậy thôi.”

“Anh nghi lắm.” Louie xỏ áo khoác và bước xuống bậc tam cấp. “Gọi ẹ đi,” anh nói. “Chú vượt qua chuyện này sớm chừng nào tốt chừng đó.”

Nick lắc đầu và trở bước vào phòng khách. Anh đang không có tâm trạng để gọi mẹ. Anh không muốn nghe những lời cường điệu của bà về Delaney. Anh nhắc chai bia khỏi mặt lò sưởi, sau đó đi qua hai cánh cửa kiểu Pháp lên tầng trên. Hơi nước bốc lên từ bồn tắm nước nóng hình bát giác, và anh bật công tắc để mở nước. Vai phải của anh đau như vì công việc ở Garden. Anh cởi trần và đám gai ốc nổi lên khắp tay và ngực anh trước khi anh bước vào làn nước nóng sủi bọt. Mấy cánh cửa sổ trong nhà ném lại những mảnh sáng hình thoi nhưng không chạm tới góc đặt bồn tắm của anh.

Louie đã nói đúng một vài chuyện và nhầm lẫn quá mức về những chuyện khác. Ban đầu Nick xây nhà như một hành động ganh đua với Henry. Nhưng trước khi công việc xây dựng hoàn thành được phân nửa, anh lại mất cái hứng thú chứng tỏ bất kỳ điều gì và coi bất kỳ ai. Cũng như Delaney, anh thực sự không mong sẽ gặp lại nàng lần nữa. Anh trai của anh đã không có căn cứ khi đưa ra giả thuyết đó. Tuy thế giả định về âm mưu phá xe đạp đua của anh ấy thì rất gần với sự thật. Ban đầu Nick không hề có ý định đẩy chiếc xe suốt sáng về nhà Henry, nhưng lúc đó anh nhìn vào khuôn mặt nàng khi nàng thấy lớp xe của mình. Nàng trông như sắp òa khóc và anh cảm thấy tội lỗi, anh đã giúp nàng. Anh thậm chí còn cho nàng một viên kẹo Tootsie Roll, và nàng cho anh một thỏi kẹo nhai. Loại kẹo bạc hà.

Louie đã nói đúng phần còn lại - mặc dù anh gọi đó là sự thích thú mãnh liệt hơn là sự mê mẩn. Nhưng trái với nhận định của anh trai mình, anh không định làm tình với nàng. Có thể anh không đủ khả năng điều khiển phản ứng của cơ thể thật, nhưng anh hoàn toàn chắc rằng mình có thể kiểm soát những gì mình sẽ làm, hoặc không làm, trong chuyện đó.

Mọi người đã nói quá nhiều điều về anh. Một vài chuyện đúng. Vài chuyện thì không. Phần lớn những chuyện đó anh không quan tâm. Nhưng Delaney thì có. Nàng sẽ bị tổn thương vì những chuyện đồn thổi.

Nick uống một ngụm bia và ngắm bóng những vì sao phản chiếu trong làn nước đen trên mặt hồ.

Anh không muốn nàng bị tổn thương. Anh không muốn làm tổn thương nàng. Giờ đã đến lúc anh nên tránh xa Delaney Shaw.

Điện thoại trong phòng reo vang và anh tự hỏi sẽ mất bao lâu để mẹ anh từ bỏ ý định gọi điện. Anh biết bà muốn nói chuyện về tin đồn như thể bà có quyền áp đặt của phụ huynh trong cuộc sống của anh. Louie có vẻ không phiền vì sự sấm soi dai dẳng như Nick. Louie gọi nó là tình yêu. Có thể đó là tình yêu, nhưng khi Nick là một cậu bé, bà đã có lúc giữ chặt lấy anh tới mức không thở nổi.

Nick đặt chai bia lên thành bồn tắm và ngâm mình sâu hơn vào làn nước nóng. Mẹ anh không muốn lái xe ban đêm vì thể anh biết mình an toàn trong tối nay. Anh sẽ gọi cho bà vào sáng mai và xử lý cho xong chuyện này.

Bà Gwen áp lên tai lần thứ năm trong một tiếng đồng hồ vừa qua. “Delaney chắc chắn đã ngắt máy điện thoại.”

Max bước qua tấm thảm Aubusson dày trải sàn và dừng lại đằng sau bà. Ông nhấc ống nghe ra khỏi tay bà và gác nó lên. “Như thế hẳn cô ấy có lý do riêng.” Ông xoa bóp vai Gwen và ấn ngón tay cái vào gáy bà. “Em căng thẳng quá đấy.”

Bà Gwen thở dài và nhẹ nhàng ngả đầu sang bên. Mái tóc mềm vàng óng của bà chảy qua những đốt ngón tay ông, và hương hoa hồng tràn vào mũi ông. “Đó là tin đồn mới nhất về nó và Nick,” bà nói. “Thằng đó đã cố sức hủy hoại con gái em.”

“Cô ấy sẽ trị được Nick.”

“Anh không hiểu đâu. Thằng đó luôn ghét con bé.”

Max nhớ cái hôm Nick ập vào văn phòng ông. Người đàn ông đó giận dữ, nhưng Max chẳng chút ấn tượng rằng Nick có sự thù địch nào với Delaney. “Con gái em là một phụ nữ trưởng thành. Nó có thể tự lo ithub.” Ông vuốt tay xuống eo bà và kéo lưng bà vào sát ngực ông. Có vẻ như thời gian họ bên nhau luôn diễn tiến cùng kiểu. Bà Gwen rời lên vì Delaney, và ông muốn vuốt ve bà như một người tình. Ông đã nhìn ra một phần nào đó trong bà từ dạo Henry qua đời, và ông tìm thấy lạc thú ấy trong mấy dịp được ngủ với bà. Bà xinh đẹp và có nhiều điểm hấp dẫn đàn ông. Nhưng ông bắt đầu mệt mỏi vì bà cứ chìm đắm vào chuyện riêng của cô con gái.

“Bằng cách nào? Gây ra một vụ tai tiếng à?”

“Nếu đó là lựa chọn của nó. Em đã xong phần trách nhiệm của mình. Em đã nuôi lớn con bé. Phải bỏ qua chuyện đó nếu không em sẽ mất nó lần nữa đấy.”

Bà Gwen quay lại và Max thấy nỗi sợ hãi trong mắt bà. “Em sợ rằng nó sẽ bỏ rơi mình. Em luôn nghĩ rằng nó trốn tránh là bởi Henry, nhưng bây giờ em không chắc lắm. Vài năm trước em đến thăm khi nó sống ở Denver, và nó nói rằng em luôn đứng về phía Henry khi nó lớn lên. Nó nghĩ không đời nào em bênh vực nó. Có thể em như thế, nhưng Henry đã đúng. Nó cần phải học hành tử tế và vào đại học cũng như không nên chạy quanh thị trấn như một đứa con gái nhỏ nhăng.” Gwen dừng lại và hít một hơi thật sâu. “Delaney cứng đầu và luôn giữ thái độ hằn học trong một thời gian dài. Em chỉ mới biết rằng nó sẽ rời khỏi đây vào tháng sáu và không bao giờ quay lại nữa.”

“Có thể.”

“Nó không thể đi. Lẽ ra Henry có thể làm cho nó phải ở lại lâu hơn.”

Max buông tay xuống bên hông. “Ông ấy muốn thế, nhưng tôi khuyên ông ấy rằng một cuộc xét xử có thể hủy bỏ bản di chúc nếu Henry chỉ định một thời hạn lâu hơn.”

Bà Gwen xoay người bà bước tới lò sưởi. Bà nhìn chăm chăm vào mặt lò sưởi ốp gạch và nhìn lại Max qua tấm gương trước mặt. “Lẽ ra ông ấy nên làm gì đó.”

Henry đã làm mọi điều mà ông có thể để kiểm soát mọi việc liên quan đến ông từ trong mộ. Ông đã thể hiện quyền của mình trong một chừng mực mà tòa án có thể xem như đó là những ràng buộc công bằng và hợp lý. Toàn bộ chuyện này rất kinh tởm với Max, và việc Gwen ủng hộ sự xếp đặt của ông chồng trước khiến ông phiền lòng.

“Delaney cần phải ở đây. Nó cần phải chín chắn lên.”

Max nhìn vào bóng Gwen trong gương, cặp mắt xanh xinh đẹp và đôi môi hồng hờn dỗi của bà, làn da trắng không tí vết và mái tóc như những dải caramel và kẹo bơ đường. Một niềm khao khát cuộn lên nơi ông. Ông bước lại chỗ bà, quyết định phải cho bà một điều gì khác mà bà cần hơn.

Nick không có cơ hội để gọi ẹ mình vào buổi sáng hôm sau. Bà đã nhấn chuông gọi cửa vào lúc bảy giờ sáng.

Benita Allegrezza đặt ví lên mặt bàn đá hoa cương trắng và nhìn con trai. Rõ là Nick nghĩ rằng anh có thể tránh mặt bà, nhưng bà là mẹ anh, vậy bà có quyền lôi anh ra khỏi giường. Cho dù anh đã ba mươi tuổi và không còn sống với bà.

Anh xỏ chiếc quần Levi's sờn rách với áo len màu đen đã cũ, và đi chân trần. Benita nhú mày. Nó nên cố ăn mặc đàng hoàng hơn. Nick không bao giờ chăm sóc bản thân cho ra hồn. Nó không ăn cho đúng bài đúng bữa và mất thời gian với bọn đàn bà con gái phóng túng. Nó không nghĩ rằng bà biết về những cô gái đó, nhưng bà biết. “Tại sao con không thể tránh xa neska izugarri đó?”

“Con không biết mẹ đã nghe được gì, nhưng không có gì xảy ra với Delaney đâu.” Anh nói, giọng còn hơi ngái ngủ. Anh lấy áo choàng của mẹ và treo vào chiếc tủ trong sảnh.

Rõ quá rồi, nó nghĩ rằng bà cũng có thể bị lừa. Benita theo anh vào bếp và nhìn anh lấy ra hai cái cốc ở trong tủ chén. “Vậy tại sao con lại ở đó, Nick?”

Anh chờ đến khi rót đầy cà phê vào cả hai cốc rồi mới trả lời mẹ. “Con thay giúp mấy cái khóa cho cửa tiệm của cô ấy thôi.”

Bà nhận cốc cà phê từ tay anh và quan sát anh đứng gần bồn rửa bát như thể chẳng có chuyện gì xảy ra trong cái tiệm thẩm mỹ đó. Bà biết nhiều hơn. Bà biết rằng nó càng nói ít chừng nào thì những chuyện nó không nói càng nhiều chừng đó. Có những lúc bà phải cần đến cả một cái xe tải Mark mới lòi ra được bất cứ điều gì từ nó. Nhưng nó đã không như thế trong một thời gian dài. “Đó là những gì anh con nói với mẹ. Tại sao cô ả không thuê một thợ khóa như những người khác? Tại sao nó cần con?”

“Con nói với cô ấy rằng con sẽ làm.” Anh dựa hông lên quầy và nhún vai bên kia. “Đó chẳng phải là chuyện lớn lao gì.”

“Làm sao con có thể nói như vậy? Cả thị trấn đang râm ran về nó. Con không trả lời điện thoại của mẹ và con đang lẩn tránh mẹ.”

Hai hàng chân mày anh cùng nheo lại và anh cau mày với bà. “Con không lẩn tránh mẹ.”

Có, nó đã tránh bà, và đó là lỗi của Delaney Shaw.

Kể từ ngày trở về Truly, cô ta đã làm cuộc sống của Nick nặng nề hơn so với trước đó.

Trước khi Henry cưới Gwen, bà Benita có thể nói với bản thân và mọi người khác rằng Henry lạnh nhạt với Nick do ông không muốn có con. Sau đó, mọi người đều biết rằng điều đó không đúng. Henry chỉ là không muốn Nick. Ông có thể rất hào phóng dành tình yêu và sự quan tâm cho con gái của người vợ kế, nhưng lại chối bỏ con trai của chính mình.

Trước khi Delaney bước vào cuộc đời Henry, bà Benita có thể để Nick ngồi trong lòng bà và giữ anh thật chặt. Bà hôn vầng trán ngọt ngào của con trai và lau nước mắt cho nó. Sau đó, không còn nước mắt và những cái ôm. Không còn sự dịu dàng trong con trai bà. Nó đã trở nên khắc nghiệt gạt tay của bà và nói rằng nó đã quá lớn để bà hôn hít. Benita đổ lỗi cho Henry về nỗi đau mà ông gây ra cho con trai, nhưng trong mắt bà, Delaney trở thành một biểu tượng sống của sự phản bội và chối bỏ. Delaney đã có được mọi thứ lẽ ra là của Nick, nhưng mọi thứ vẫn không đủ với nó. Thêm vào đó, cô ả là một kẻ gây chuyện.

Con nhỏ luôn có cách làm hình ảnh của Nick thành ra tệ hại. Giống lúc nó ném cô ả bằng quả cầu tuyết. Mặc dù thằng bé không nên ném bóng tuyết vào cô ta, Benita tin chắc rằng con nhỏ ấy đã làm gì đó, nhưng nhà trường thậm chí còn không nghi ngờ gì nó. Họ chỉ đổ hết tội lên đầu Nick.

Và sau đó là một thời gian khốn nạn khi những tin đồn ghê gớm lan truyền khắp thị trấn về chuyện Nick lợi dụng Delaney. Mười năm sau, bà Benita vẫn không biết những gì đã xảy ra tối hôm đó. Bà biết trong chuyện phụ nữ Nick không phải là thiên thần, nhưng bà chắc rằng nó đã không lấy của Delaney hơn những gì Delaney tự nguyện cho nó. Sau đó giống kẻ hèn nhất, cô ả chạy trốn và thoát khỏi miệng lưỡi thế gian, trong khi Nick đứng đằng sau và chịu đựng phần tồi tệ nhất của chúng. Và chuyện Nick lợi dụng con nhỏ đó vẫn chưa phải là phần kinh khủng nhất của lời đồn đại.

Bây giờ bà đang nhìn anh - đứa con trai cao lớn, đẹp trai của bà. Cả hai thằng con trai của bà đều thành công trong cuộc sống. Không ai cho chúng thứ gì cả, và bà rất đỗi tự hào về chúng. Nhưng Nick... Nick luôn cần phải có bà trông chừng, ngay cả khi nó nghĩ rằng mình không hề cần đến bà.

Bây giờ, hết thấy những gì và trông chờ ở Nick là nó sẽ lập gia đình với một cô gái Công giáo, cưới nhau trong nhà thờ, và sống hạnh phúc. Bà không nghĩ rằng đó là đòi hỏi quá đáng với một người mẹ. Nếu nó

lập gia đình, bọn đàn bà hư hỏng khác sẽ thôi theo đuổi nó - đặc biệt là Delaney Shaw. “Con lại còn không kể với mẹ cho dù có chuyện xảy ra với con nhỏ đó đi nữa,” bà nói. “Mẹ biết tin vào điều gì đây?”

Nick nâng cốc lên và uống một hơi. “Con sẽ nói với mẹ điều đó. Nếu quả thực có chuyện gì đã xảy ra, nó sẽ không xảy ra lần nữa.”

“Hứa với mẹ đi.”

Anh mỉm cười thoải mái với mẹ để làm bà an tâm. “Tất nhiên, Ama.”

Benita chẳng chút yên lòng. Bây giờ con nhỏ đó đã quay về và lại rộ lên.

11. Rachel Gibson - Chương 11

Chương 11

Delaney đặt điện thoại chệch ra khỏi giá đỡ. Nàng để kênh nó đến tận khi rời căn hộ vào buổi sáng kế tiếp để làm việc. Nàng hy vọng biết đâu một điều bất khả nảo đó đã xảy ra và bà Vaughn không thể nhìn thấy bên trong tiệm. Có thể nàng đã gặp may.

Nhưng khi nàng mở khóa cửa trước tiệm, bà Wannetta Van Damme đang đợi và trong một vài giây mọi sự rõ ràng là vận may của Delaney đã hết mất từ đời nào. “Có phải nó xảy ra tại đây không?” Wannetta hỏi khi tập tễnh đi vào. Âm thanh chiếc gậy màu bạc của bà lóc-cóc-lóc-cóc vang khắp bên trong cửa tiệm.

Delaney hơi lo ngại khi nghe hỏi về một sự thật hiển nhiên, nhưng nàng lại tò mò muốn biết. “Cái gì xảy ra cơ?” nàng hỏi và cầm lấy áo choàng của bà già. Nàng treo nó lên cái giá trong khu vực tiếp tân chật hẹp.

Wannetta chỉ lên quầy. “Có phải đây là chỗ bà Laverne đã thấy cô và thằng bé Allegrezza... cô biết mà?”

Một cơn ghen dâng lên trong cổ họng Delaney. “Cái gì?”

“Sờ soạng rờ rẫm,” bà già thì thầm.

Cơn ghen rơi xuống dạ dày và nàng cảm thấy lông mày mình trợn lên tận chân tóc, “Sờ soạng rờ rẫm?”

“Om sòm.”

“Om sòm?” Delaney chỉ lên quầy. “Ngay chỗ này?”

“Đó là điều Laverne đã kể với mọi người ở chỗ chơi bingo đằng kia tại nhà thờ dòng Chúa Jesus Cứu Thế trên đường số Bảy.”

Delaney bước tới buồng mình xuống ghế. Mặt nàng đỏ bừng và tai nàng trở nên lũng bùng. Nàng đã biết là sẽ có tin đồn, nhưng nàng không biết nó tệ đến mức nào? “Bài bingo? Chúa Jesus Cứu Thế?” Giọng nàng cao lên và rít lại. “Ôi, Chúa ơi!” Lẽ ra nàng nên biết. Bất kỳ thứ gì liên quan tới Nick đều trở nên tồi tệ và nàng ước gì có thể đổ hết lỗi cho anh. Nhưng nàng không thể. Anh không hề tự cởi áo sơ mi của mình và nàng đã làm chuyện đó.

Wannetta tiến lại gần nàng, lóc-cóc-lóc-cóc. “Đúng không?”

“Không!”

“Ồ.” Bà Wannetta tỏ ra thất vọng hệt như giọng của bà. “Cậu trai Basque đó là một tên điển trai. Mặc dù nó nổi tiếng xấu xa, theo ý ta thì ta có thể thấy rằng khó mà cưỡng lại nó được.”

Delaney áp lòng bàn tay lên trán và thở sâu. “Anh ta là kẻ xấu xa. Xấu xa. Xấu xa. Bà nên tránh xa hẳn, Wannetta, nếu không bà sẽ có thể thức dậy và thấy mình là đối tượng của những tin đồn kinh khủng.” Mẹ nàng sẽ giết nàng.

“Hầu hết các buổi sáng ta đều vui mừng vì có thể thức dậy. Ở tuổi ta, ta không nghĩ rằng ta sẽ thấy những tin đồn đó quá ghê rợn,” bà nói khi tiến tới đằng sau ghế. “Cô có thể ép tóc cho ta hôm nay không?”

“Cái gì? Bà muốn làm tóc à?”

“Dĩ nhiên. Ta không có vấn đề tới mức chỉ tới đây để nói chuyện.”

Delaney nhồm dậy và theo bà Van Damme tới chỗ bồn gội đầu. Nàng giúp bà ngồi vào ghế sau đó đặt cây gậy của bà sang bên cạnh. “Có bao nhiêu người ở chỗ chơi bài bingo?” nàng hỏi mà sợ nghe câu trả lời.

“Ồ, khoảng sáu mươi hay chừng đó.”

Sáu mươi. Vậy là sáu mươi người đó sẽ nói với sáu mươi người khác và nó sẽ lan rộng như một đám cháy. “Có lẽ tôi nên tự tử,” nàng lẩm bẩm. Cái chết của nàng có thể còn dễ chịu hơn với mẹ nàng.

“Thế cô có định dùng loại dầu gội có mùi rất tuyệt kia không?”

“Có.” Delaney phủ khăn lên Wannetta, sau đó hạ thấp lưng bà về chỗ bồn gội. Nàng mở nước và kiểm tra bằng cổ tay. Nàng đã trốn cả ngày lẫn đêm trước trong căn hộ như là một con chuột chũi. Nàng thấy cảm xúc rã rời và thâm tím bởi những chuyện xảy ra cùng Nick. Và cũng hết sức ngượng ngùng vì sự buông thả của chính mình.

Nàng làm ướt tóc bà Wannetta và gội với dầu Paul Mitchell. Khi gội lại với dầu xả xong, nàng giúp bà tới ghế làm đầu. “Như lần trước nhé?” nàng hỏi.

“Phải. Ta rất thích như thế.”

“Tôi nhớ rồi.” Khi Delaney chải những cuộn tóc rối, những lời sau cùng của Nick vẫn vang vọng trong đầu nàng. Chúng đã vang trong đầu nàng từ khi anh nói chúng. Chỉ để xem liệu tôi có thể không. Anh đã hôn nàng và sờ soạng ngực nàng, chỉ để xem anh ta làm được không. Anh khiến ngực nàng ngứa ran và đùi của nàng bốc lửa chỉ để xem anh ta có thể không. Và nàng đã để anh ta làm. Cũng như đã để anh làm hồi mười năm trước.

Còn nàng thì sao? Nàng có nhược điểm nào cho phép Nick vượt qua sự chống đỡ của mình? Trong suốt quãng thời gian dài nàng đã suy ngẫm câu hỏi đó, nàng đã kết luận rằng ngoài nỗi cô đơn chỉ còn một lý giải duy nhất. Đồng hồ sinh học của nàng đã điểm. Nó phải như vậy. Nàng không thể nghe nó báo hiệu, nhưng nàng đã hai mươi chín tuổi, chưa có gia đình, và không có triển vọng nào trong tương lai gần. Có thể cơ thể nàng là một quả bom hoóc môn hẹn giờ mà nàng không biết điều đó.

“Leroy thích thú khi ta mặc đồ lót lụa,” bà Wannetta nói, ngắt dòng suy tư lặng lẽ của Delaney về những hoóc môn đến kỳ. “Ông ấy ghét loại bằng cotton.”

Delaney xỏ đôi găng tay nhựa. Nàng không muốn tưởng tượng ra Wannetta đang mặc đồ lót bằng lụa.

“Cô nên mua một ít nội y bằng lụa.”

“Ý bà là loại cạp cao quá rốn đó à?” Loại trông giống như là vải bọc ghế xe hơi ấy ư?

“Phải.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đàn ông thích chúng. Đàn ông thích phụ nữ ăn mặc đẹp. Nếu cô tự mua ình một ít đồ lót lụa, cô có thể kiếm ình một tấm chồng đấy.”

“Thôi, cảm ơn bà,” nàng nói khi với lấy hộp thuốc tạo nếp tóc và cắt phần ngọn. Ngay cả khi nàng có hứng thú trong việc tìm một tấm chồng ở Truly, mà điều này dĩ nhiên thật lố bịch, nàng cũng chỉ còn lưu lại thị trấn này sau tháng Sáu. “Tôi không muốn lấy chồng.” Nàng nghĩ về Nick và tất cả những vấn đề anh gây ra kể từ khi nàng quay về. “Và nói thật với bà,” nàng thêm vào, “Tôi không nghĩ đàn ông lại đáng với những phiền toái mà họ gây ra. Họ đã được đánh giá quá cao.”

Bà Wannetta im lặng khi Delaney bơi thuốc lên một bên đầu, và chỉ khi Delaney lo rằng bà khách hàng của mình đã ngủ quên với đôi mắt mở to, hay tệ hơn, chết đi, thì bà Wannetta mở miệng và hỏi với giọng bình thản, “Cô có phải là dân đồng tính nữ không? Cô có thể nói với ta. Ta sẽ không nói với ai cả đâu.”

Và mặt trắng được làm từ pho mát xanh, Delaney nghĩ. Giá mà nàng là dân đồng tính nữ, nàng sẽ không phải thấy mình đã hôn Nick và bàn tay xé toang áo sơ mi của anh. Nàng sẽ không thấy mình bị cuốn hút bởi bộ ngực đầy lông của anh ta. Nàng gặp ánh mắt của Wannetta trong gương và nghĩ về việc đồng ý với bà. Một tin đồn như vậy có thể vô hiệu hóa những tin đồn về bản thân nàng và Nick. Nhưng mẹ nàng sẽ càng thấy tồi tệ hơn. “Không,” cuối cùng nàng thở dài. “Nhưng có thể điều đó còn làm cuộc sống của tôi nhẹ nhõm hơn.”

Những lọn tóc gọn sóng của bà Van Damme đi khỏi, một phụ nữ bước vào với cậu con trai khoảng ba tuổi. Delaney không cắt tóc cho con nít từ hồi học trường thẩm mỹ, nhưng nàng không quên cách thực hiện. Sau nhất cắt đầu tiên, nàng ước gì mình đã quên, cậu bé kéo miếng che bằng nhựa mà nàng tìm thấy trong phòng chứa đồ như thể nàng đang xiết cổ nó. Nó gãy giữa, kêu la nhặng xị và liên tục hét KHÔNG với nàng. Cắt tóc cho nó thành ra một trận đấu vật. Nàng chắc rằng nếu có thể trói nó lại và ngồi lên nó, nàng sẽ xong việc một cách nhanh chóng.

“Brandon ngoan nào,” mẹ nó thì thầm ở ghế bên cạnh. “Niềm tự hào của mẹ.”

Hoài nghi, Delaney nhìn chăm chú vào người phụ nữ tự lái chiếc Eddie Bauer và mặc trang phục của REI. Người phụ nữ trông khoảng bốn mươi đến bốn mươi lăm tuổi, và khiến Delaney nhớ tới một bài báo nàng đã đọc trong phòng khám rằng đã đặt vấn đề về sự khôn ngoan của bọn trẻ được sinh ra từ trứng già của những người phụ nữ lưỡng tuổi.

“Brandon có muốn một gói hoa quả sấy good-boy”.

“Không!” sản phẩm từ buồng trứng già cỗi la lên thất thanh.

“Xong,” Delaney nói khi nàng làm xong và giơ hai tay lên trời như một nhà vô địch trong cuộc thi trói bò. Nàng lấy của người phụ nữ mười lăm đô la với hy vọng rằng đến lần sau Brandon sẽ gây tai họa cho Helen. Nàng quét những lọn tóc màu vàng sáng của thằng bé, sau đó treo biển “Đi ăn trưa” và bước đến góc của hàng bán thức ăn sẵn gọi món thường lệ, gà tây tẩm bột mì. Trong vài tháng, nàng ăn trưa ở đây và đã biết người chủ, Bernard Dalton, cũng khá thân để có thể gọi tên. Bernard gần bốn mươi tuổi và còn độc thân. Anh ta lùn, hói và trông ra vẻ một người đàn ông yêu thích việc nấu nướng của mình. Gương mặt anh ta lúc nào cũng hơi ửng hồng, như thể anh ta khó thở, và hình dạng bộ râu mép màu đen làm anh ta lúc nào cũng có nét như đang cười.

Giờ ăn trưa hối hả đang từ từ trở nên thông thả khi Delaney bước vào trong nhà hàng. Nhà hàng sức mùi bánh mì, mì ống, và bánh quy sô cô la. Bernard nhìn lên từ quầy tráng miệng, nhưng nhanh chóng hướng mắt sang chỗ khác. Trên mặt anh ta xuất hiện vài thoáng hồng hơn thường lệ.

Anh ta đã nghe. Anh ta đã nghe chuyện và hiển nhiên là tin nó.

Nàng đưa mắt lướt quanh nhà hàng, dừng ở những thực khách khác đang sẫm soi mình, và nàng tự hỏi có bao nhiêu người đã nghe thấy chuyện ngồi lê đôi mách đó. Nàng đột nhiên cảm thấy như bị phơi trần và cố buộc mình bước tới quầy phía trước. “Chào, Bernard,” nàng nói, cố gắng giữ giọng bình thường. “Tôi sẽ lấy một phần gà tây tẩm bột mì như thường lệ.”

“Diet Pepsi nữa nhé?” anh hỏi, tiến tới khay thịt.

“Vâng, cảm ơn.” Nàng nhìn chăm chăm vào cái cốc nhỏ “Extra Pennies” gần quầy tính tiền. Nàng tự hỏi không biết cả thị trấn có tin rằng nàng đã là tình với Nick ở phía trong cửa sổ trước tiệm của nàng hay chẳng. Nàng nghe những tiếng xì xào đằng sau mình và chợt ngại quay lại. Nàng tự hỏi có phải họ đang nói về mình hay không, hay chỉ là nàng đang hoang tưởng.

Mọi khi nàng thường mang bánh sandwich đến ăn nơi chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ, nhưng hôm nay nàng thanh toán tiền thức ăn và vội vàng quay về tiệm thẩm mỹ. Lòng nàng rối bời và nàng phải tự ép mình ăn hết một phần bữa trưa.

Nick. Đám hỗn độn này là lỗi của anh ta. Mỗi khi nàng lơ là cảnh giác với anh ta, nàng luôn phải trả giá vì điều đó. Mỗi khi anh ta muốn quyến rũ nàng, nàng luôn đánh mất lòng tự trọng, nếu không thì là quần áo của mình.

Vào lúc hơn hai giờ một chút, nàng có một khách hàng cần tỉa mái tóc đen thẳng, và lúc ba rưỡi thì Steve, anh chàng tài xế lái máy xúc mà nàng gặp ở tiệc mừng Quốc khánh tại nhà Louie và Lisa, bước vào trong tiệm thẩm mỹ, mang theo một dải hơi thu lạnh lẽo. Anh ta mặc áo khoác jean với lần lót bằng lông cừu. Hai má ửng hồng và đôi mắt sáng cùng nụ cười của anh cho thấy rằng anh rất vui sướng được gặp nàng. Delaney mừng vì thấy một gương mặt thân thiện. “Tôi cần cắt tóc,” anh thú nhận.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là nàng đã ghi nhận tình trạng tóc tai bờm xờm của anh ta. “Chắc chắn là anh cần rồi,” nàng nói và ra hiệu về phía buồng trong. “Treo áo choàng của anh lên và đi vào phía trong nào.”

“Tôi muốn cắt ngắn.” Anh bước theo nàng và chỉ vào một điểm phía trên tai bên phải. “Ngắn đến tầm này. Tôi rất thường xuyên đội mũ trượt tuyết vào mùa đông.”

Delaney hình dung trong đầu một kiểu tóc sẽ rất tuyệt vời với anh ta, và nàng cũng phải dùng đến chiếc kéo của mình. Một kiểu mà mấy tháng nay nàng thêm áp dụng lại đến chết được. Mái tóc của anh ta cần phải được sấy khô vì thế nàng cho anh ngồi lên ghế làm đầu. “Tôi không hay gặp anh lắm nhỉ,” nàng nói khi chải gọn mái tóc vàng của anh.

“Chúng tôi làm việc cật lực để xong xuôi trước khi tuyết bắt đầu rơi, nhưng bây giờ mọi thứ đã chậm lại.”

“Anh làm việc gì trong mùa đông?” nàng hỏi, và nhấp kéo liên tục.

“Thất nghiệp và đi trượt tuyết,” anh nói át tiếng kéo tanh tách đều đều.

Thất nghiệp và đi trượt tuyết cũng sẽ hấp dẫn nàng hồi nàng hai mươi tuổi. “Nghe có vẻ hay đấy,” nàng nói, hốt ngược lên hai bên theo đường vòng cung và chừa cho tóc dài hơn trên đỉnh đầu anh ta.

“Đúng thế. Chúng ta nên đi trượt tuyết cùng nhau.”

Nàng cũng sẽ thích như vậy, nhưng khu trượt tuyết gần nhất nằm bên ngoài ranh giới thị trấn Truly. “Tôi không biết trượt,” nàng nói dối.

“Vậy nếu tôi ghé qua và đón cô tối nay thì sao? Chúng ta có thể tìm chút gì đó để ăn rồi lái xuống Cascade xem phim.”

Nàng cũng không thể đi tới Cascade. “Tôi không thể.”

“Thế tối mai?”

Nàng giơ kéo trên cao và ngắm anh ta qua gương. Cằm của anh ta tựa trên ngực và anh nhìn nàng qua đôi mắt to xanh thăm đến mức nàng có thể dong một con thuyền qua đấy. Có thể anh ta cũng không quá trẻ. Có lẽ nàng nên cho anh ta một cơ hội. Sau đó biết đâu nàng sẽ không còn quá cô đơn và dễ bị tấn công bởi tay thối sáo dẫn chuột mang đầy tính kích thích tố kia. “Chỉ ăn tối thôi,” nàng nói và lại tiếp tục công việc. “Không phim ảnh. Và chúng ta chỉ có thể là bạn.”

Nụ cười của anh chàng vừa có vẻ ngây thơ vừa xảo trá. “Cô có thể sẽ thay đổi ý định đấy.”

“Không đâu.”

“Thế nếu tôi cố giúp cô thay đổi thì sao?”

Nàng cười. “Chỉ khi anh đừng trở nên quá khó chịu vì việc đó.”

“Thỏa thuận thế nhé. Chúng ta sẽ tiến từ từ thôi.”

Trước khi Steve rời đi, nàng cho anh ta số điện thoại nhà. Cho đến bốn rưỡi, nàng có tổng cộng bốn người khác và một cuộc hẹn nhuộm tóc vào buổi chiều hôm sau. Một ngày không đến nỗi tệ hại toàn diện.

Nàng mệt mỏi và muốn ngâm mình thật lâu trong bồn tắm. Còn khoảng nửa tiếng nữa trước khi đóng cửa, nàng ngã người vào ghế với một vài quyển sách dạy bơi tóc cho cô dâu. Lễ cưới của Lisa còn không đầy một tháng nữa, và Delaney mong được làm đầu cho bạn mình.

Chuông cửa trước kêu vang, và nàng ngẩng lên khi Louie bước vào. Những đốm đỏ bầm nổi trên má anh như thể anh đã ở bên ngoài suốt ngày, và đôi tay của anh nhét trong túi chiếc áo khoác vải dù. Một nếp nhăn hằn sâu trên trán anh, và chẳng có vẻ gì như anh đến để cắt tóc.

“Tôi có thể làm gì cho anh, Louie?” Nàng đứng lên và bước ra sau quầy.

Anh quan sát nhanh bên trong tiệm, sau đó dán ánh mắt u ám lên nàng. “Tôi muốn nói chuyện với cô trước khi cô đóng cửa tiệm.”

“Được thôi.” Nàng bỏ quyển sách dạy trang điểm xuống và mở ngăn kéo đựng tiền. Nàng cất tiền vào một cái Naugahyde màu đen, và khi anh còn chưa nói gì ngay, nàng nhìn lên anh. “Nói đi.”

“Tôi muốn cô tránh xa em trai tôi ra.”

Delaney chớp mắt hai lần và chậm chậm kéo khóa túi. “Ồ,” đó là tất cả những gì nàng có thể thốt ra.

“Chưa đầy một năm nữa là cô đi rồi, nhưng Nick sẽ vẫn sống ở đây. Nó vẫn phải kinh doanh ở đây, và nó sẽ phải sống với những chuyện đồn đại mà cả hai người đã khơi nên.”

“Tôi không định khơi nên cái gì cả.”

“Nhưng cô đã làm.”

Delaney cảm thấy gò má nóng bừng. “Nick đảm bảo với tôi rằng anh ta không quan tâm những gì thiên hạ nói về anh ta.”

“Phải rồi, đó chính là Nick. Nó tuyên bố rất nhiều điều. Một số điều nó cũng đã thực sự làm được như vậy.” Louie dừng lại và gãi gãi mũi. “Nhìn xem, như tôi đã nói, cô sẽ rời khỏi đây trong vòng chưa đầy một năm, nhưng Nick sẽ phải nghe những tin đồn về cô sau khi cô đi. Nó sẽ lại phải quên đi chúng một lần nữa.”

“Một lần nữa?”

“Lần trước khi cô đi khỏi đây, đã có một vài câu chuyện đồn rêu về cô và Nick. Những chuyện kiểu đó làm mẹ tôi đau lòng, và tôi nghĩ Nick cũng tổn thương một chút. Mặc dù nó nói không quan tâm, ngoại trừ việc mẹ tôi buồn khổ vì những chuyện đó.”

“Ý của anh có phải là những tin đồn về chuyện tôi có con với Nick?”

“Đúng thế, nhưng đến đoạn phá thai còn tệ hơn.”

Delaney hấp háy mắt. “Phá thai ư?”

“Đừng nói với tôi rằng cô không biết.”

“Không, tôi không biết thật mà.” Nàng nhìn xuống đôi tay mình đang nắm chặt túi tiền. Chuyện đồn đại cũ gây đau đớn và nàng không biết tại sao. Nó không có vẻ như vì nàng quan tâm đến những gì mọi người nghĩ về mình.

“À, một vài người hẳn đã thấy cô ở đâu đó và nhận ra rằng cô không mang thai. Người ta nói cô đã phá thai vì đứa bé là con của Nick. Số khác nghĩ rằng có thể Henry đã bắt cô bỏ nó.”

Ánh mắt nàng đối diện với ánh mắt anh và một vết đau nhỏ bé lạ lùng khơi lên trong trái tim nàng. Nàng không hề mang thai vì thể nàng chẳng biết vì lẽ gì mình lại quan tâm. “Tôi chưa nghe chuyện đó.”

“Mẹ cô không khi nào kể lại với cô sao? Tôi cứ luôn cho rằng đó có thể là lý do cô không bao giờ về lại đây.”

“Chưa ai từng đề cập đến nó.” Nhưng nàng không ngạc nhiên. Delaney im lặng một lúc trước khi hỏi, “Có ai thực sự tin chuyện đó không?”

“Một vài người.”

Gán cho nàng hành động phá thai do Nick, hoặc bởi Henry bắt nàng làm vậy quả là còn hơn cả lắng mạ. Delaney tin vào quyền được lựa chọn của phụ nữ, nhưng nàng không tin rằng một lúc nào đó chính mình lại có thể phá thai. Hiển nhiên không phải vì nàng không còn ưa cha đứa bé, và đặc biệt càng không phải vì bất cứ điều gì mà Henry có khả năng phải lên tiếng quanh chuyện này. “Thế Nick nghĩ sao?”

Đôi mắt tối sầm của Louie nhìn chăm chăm vào mắt nàng trước khi trả lời, “Nó xử sự theo cách cố hữu của nó. Như thể nó không quan tâm, nhưng nó đã đập Scooter Finley gần chết khi Scooter ngu tối mức nói đến việc đó trước mặt nó”.

Nick hẳn biết rằng nàng không mang đứa con của anh, và nàng sưng sốt vì miệng thế gian có thể khiến anh phiền lòng, chỉ mỗi chuyện đó đã làm anh bực đến nỗi cho Scooter đo ván.

“Và bây giờ, cô quay lại và cả chuỗi tin đồn mới lại dậy lên. Tôi không muốn đám cưới của tôi trở thành lý do cho cô và em trai tôi gây ra thêm điều tiếng.”

“Tôi sẽ không bao giờ làm thế.”

“Tốt, bởi vì tôi muốn Lisa được là trung tâm của sự chú ý.”

“Tôi nghĩ Nick và tôi có thể sẽ tránh mặt nhau trong suốt phần đời còn lại của chúng tôi.”

Louie thọc tay vào túi áo khoác và lôi ra một chùm chìa khóa. “Tôi hy vọng thế. Bằng không, hai người sẽ lại chỉ làm cho nhau đau đớn thôi.”

Delaney không hỏi anh ý gì khi đưa ra kết luận đó. Nàng chưa bao giờ làm Nick đau đớn. Không thể như thế. Để có thể đau đớn bởi bất cứ điều gì, Nick phải có những cảm xúc như mọi người khác, mà anh ta thì lại không có. Anh sở hữu một con tim bằng đá.

Sau khi Louie rời khỏi, Delaney khóa cửa tiệm, sau đó đứng ở quầy và đọc thêm dăm quyển sách về làm tóc cho lễ cưới sắp tới. Nàng có vài ý tưởng tuyệt vời, nhưng nàng không thể tập trung đủ lâu để hình dung ra những chi tiết quan trọng.

Người ta nói cô đã phá thai vì đó là con của Nick. Số khác thì nghĩ rằng có thể Henry đã bắt cô phải bỏ nó. Delaney đặt quyển sách qua một bên và tắt đèn. Những tin đồn cũ rích thật quá đối độc địa với ngầm ý rằng cha của Nick đã bắt nàng phá thai bởi vì đứa bé là con của Nick. Nàng tự hỏi không biết loại người kiểu gì mà có thể loan truyền những điều cay nghiệt thế này, và nàng tự hỏi liệu họ có bao giờ cảm thấy hối tiếc hoặc áy náy muốn xin lỗi Nick.

Delaney lấy áo choàng và khóa cửa. Chiếc xe Jeep của Nick đậu kế xe nàng trong bãi đậu xe chật hẹp tối tăm. Nó xử sự theo cách cố hữu. Như thể nó không quan tâm.

Nàng cố không thắc mắc liệu anh có thực sự bị tổn thương nhiều như Louie ám chỉ chẳng. Nàng cố không bận lòng. Sau cái cách mà anh đối xử với nàng hôm trước, nàng hận anh.

Nàng đã bước đến tận cầu thang trước khi xoay người và tiến đến phía sau văn phòng của anh. Nàng gõ cửa ba lần trước khi nó mở ra, và Nick đứng đó trông đáng sợ hơn bao giờ hết trong chiếc áo ấm màu đen. Anh đứng đờ đẫn lên một chân và nghiêng đầu qua bên cạnh. Một bên chân mày anh nhướng lên vì ngạc nhiên, nhưng anh không nói gì cả.

Giờ khi anh đứng trước nàng, với ánh đèn từ văn phòng làm việc của anh đang tỏa xuống bãi đỗ xe, Delaney chẳng rõ tại sao nàng lại gõ cửa. Sau chuyện xảy ra hôm qua, thực sự nàng cũng không chắc mình cần nói gì. “Tôi có nghe một chuyện, và tôi tự hỏi liệu...” Nàng ngừng lại và hít một hơi dài. Thần kinh của nàng không ổn định và bụng nàng cảm thấy nôn nao, như thể đã nốc một lượt ba cốc cà phê kem sô cô la kiểu Đức với một ly rượu. Nàng xiết chặt hai bàn tay và nhìn xuống ngón cái. Nàng không biết phải bắt đầu từ đâu. “Ai đó đã kể cho tôi nghe một chuyện kinh khủng, và... tôi tự hỏi liệu anh...”

“Được,” anh ngắt lời. “Tôi đã nghe hết chuyện vài lần trong ngày hôm nay. Sự thật là, hồi sáng Frank Stuart cứ theo tôi kè kè ở chỗ làm việc để hỏi phải chăng tôi đã vi phạm điều khoản trong bản di chúc của Henry. Ông ta cũng có thể sẽ hỏi em tương tự.”

Nàng nhìn lên. “Cái gì?”

“Em nói đúng. Bà Vaughn đã kể khắp với mọi người, và hình như bà ta tự thêm mắm dặm muối vào câu chuyện.”

“Ồ.” Nàng cảm thấy đôi gò má nóng bừng và hơi dịch sang bên trái tránh khỏi ánh đèn. “Tôi không muốn nói về điều đó. Tôi không khi nào muốn nhắc về chuyện đã xảy ra hôm qua.”

Anh tựa vai vào gióng cửa và nhìn nàng qua bóng tối. “Vậy em sang đây làm gì?”

“Tôi cũng không biết, nhưng hôm qua tôi nghe được một tin đồn cũ, và tôi muốn hỏi anh về nó.”

“Chuyện gì vậy?”

“Kiểu như là tôi đã có mang khi bỏ đi hồi đấy”.

“Nhưng cả hai chúng ta đều biết không thể có khả năng ấy, đúng không? Nếu không thì tất nhiên khi ấy em đã không còn trinh.”

Nàng bước lùi ra sau một bước, chìm sâu hơn vào chỗ tối. “Tôi nghe đồn rằng tôi đã phá thai bởi vì anh là cha của đứa bé.” Nàng nhìn anh trực diện, và đột nhiên nàng hiểu ra lý do tại sao mình lại gõ cửa. “Tôi rất tiếc, Nick à.”

“Chuyện xảy ra lâu rồi mà.”

“Tôi biết, nhưng tận hôm nay tôi mới nghe lần đầu.” Nàng bước về phía chân cầu thang và đặt một tay lên thanh vịn. “Anh muốn mọi người nghĩ rằng không gì có thể tác động được anh, nhưng tôi nghĩ tin đồn đó đã khiến anh bị tổn thương hơn mức anh từng thừa nhận. Nếu không, anh đã không đánh Scooter Finely.”

Nick nhíp gót chân và nhét tay vào túi trước. “Scooter là một thằng thô tã, và hẳn làm tôi phát điên.”

Nàng thở dài và nhìn anh qua bờ vai mình. “Tôi chỉ muốn anh biết rằng tôi sẽ chẳng đời nào phá thai, chỉ thế thôi.”

“Sao em nghĩ rằng tôi để ý những gì người ta nói về mình?”

“Có thể anh không quan tâm thật, nhưng mặc cho cách tôi cảm nhận về anh, hoặc là anh cảm nhận về tôi, thì đó vẫn là một kiểu dựng chuyện hết sức tàn nhẫn. Tôi đồ là tôi chỉ muốn cho anh hay rằng tôi biết điều này thật hèn hạ và ai đó nên nói lời xin lỗi.” Nàng khoắc tay vào túi áo để tìm chìa khóa và bắt đầu bước lên cầu thang. “Thôi quên đi.” Louie đã lầm. Nick hành xử như thể anh không hề quan tâm bởi vì anh thực sự như thế.

“Delaney.”

“Gì vậy?” Nàng tra chìa vào ổ khóa, sau đó dừng lại với một tay trên nắm đấm cửa.

“Hôm qua tôi đã nói dối em.” Nàng ngoái nhìn qua vai mình, nhưng không thể thấy anh.

“Khi nào cơ?”

“Khi tôi nói rằng em có thể là bất kỳ một ai. Nhắm mắt lại tôi cũng có thể biết đó là em.” Chất giọng trầm trầm của anh thấu qua bóng tối còn đáng sợ hơn cả tiếng thì thầm khi anh nói thêm. “Tôi nhất định biết đó là em, Delaney à.” Rồi theo tiếng bản lề rít cũng tiếng bấm chốt cửa tiếp theo và Delaney biết rằng anh đã đi khỏi.

Nàng rướn người qua lan can, nhưng cánh cửa đã đóng tựa hồ Nick chưa từng ở đó. Lời anh nói mất hút trong màn đêm như thể chưa bao giờ anh thốt ra.

Khi vào trong nhà, Delaney đá tung giày và đẩy một phần thức ăn đông lạnh Lean Cuisine vào lò vi sóng. Nàng bật ti vi và cố gắng theo dõi tin tức địa phương, nhưng mất một lúc mà nàng vẫn khó tập trung được vào mục dự báo thời tiết. Tâm trí nàng vẫn quay quanh cuộc trò chuyện với Nick. Nàng vẫn nhớ lời anh nói về việc sẽ nhận ra nàng, và nàng tự nhắc mình rằng Nick nguy hiểm hơn nhiều khi anh tỏ ra tử tế.

Nàng lấy đồ ăn tối khỏi lò vi sóng và tự hỏi liệu Frank Stuart có muốn nói chuyện với nàng về vụ xô xao mới nhất chẳng. Cũng hết như mười năm trước, cả thị trấn lại đang xì xào về nàng. Xì xào về nàng và Nick với cuộc mây mưa trên mặt quây trong tiệm của nàng. Nhưng khác với mười năm trước, nàng không thể trốn được nó. Bây giờ nàng chẳng thể đào thoát.

Trước khi đồng ý với những điều khoản trong di chúc của Henry, nàng đã đi khắp nơi. Nàng luôn luôn được tự do đóng gói đồ đạc và chuyển đi khi tâm trạng đang xáo trộn. Nàng lúc nào cũng kiểm soát được cuộc sống của mình. Nàng đã luôn có mục tiêu. Giờ đây mọi thứ mơ hồ rối rắm và mất kiểm soát. Và đường

như Nick Allegrezza là trung tâm của tất cả tình trạng này. Anh là một trong những nguyên nhân lớn nhất khiến cuộc sống của nàng rối tung lên.

Delaney đứng lên và bước vào phòng ngủ. Nàng ước gì có thể trút hết tội lỗi lên đầu Nick. Anh làm nàng giận dữ hơn bất kỳ ai trong đời nàng, nhưng nàng chưa bao giờ có thể thực sự ghét anh. Cuộc sống của nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu nàng làm được việc đó.

Đêm đó khi ngủ mê, nàng lại có thêm một giấc mơ nhanh chóng trở thành ác mộng nữa. Nàng mơ đã đến tháng Sáu và nàng đáp ứng xong các điều khoản trong di chúc của Henry. Cuối cùng nàng đã có thể rời Truly.

Nàng được tự do và rộn ràng vui sướng. Ánh nắng tỏa ngập lên người nàng, khiến nàng tắm mình trong ánh sáng chói lọi đến mức nhìn không rõ. Cuối cùng nàng cũng thấy ấm và mang một đôi guốc màu tía đẹp chết người. Đời không thể nào đẹp hơn được nữa.

Max xuất hiện trong giấc mơ của nàng, và ông đưa nàng những tờ séc mệnh giá như thể nàng đã thắng cá cược từ nhà cái Publisher's Clearing. Nàng nhét chúng vào ghế trước của chiếc Miata và nhảy vào xe. Với ba triệu đô la bên cạnh, nàng lái ra khỏi thị trấn, tưởng như vừa nhấc được gánh nặng ngàn cân đè trĩu tinh thần, và càng đến gần ranh giới của thị trấn Truly, nàng càng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nàng lái xe đến đường ranh giới thị trấn có vẻ phải mất hàng giờ, và ngay khi còn cách tự do chưa đầy một dặm nữa, chiếc Miata của nàng bỗng biến thành một chiếc Matchbox đồ chơi, bỏ nàng trên lề đường với tờ séc đầy tiền kẹp dưới một cánh tay. Delaney nhìn cái xe bé xíu ngay trước mũi chiếc guốc cao gót màu tía và nhún vai như thể những chuyện như thế vẫn xảy ra suốt. Nàng cho cái xe vào túi để nó không bị trộm mất và tiếp tục bước về phía ranh giới thị trấn. Nhưng mặc cho nàng đi nhanh hay chậm tới mức nào, tấm biển Hết địa giới Truly vẫn còn cách một khoảng trông thấy được. Nàng bắt đầu chạy, nghiêng người sang một bên để cân bằng với sức nặng của tờ séc ba triệu đô la. Tờ séc dần trở nên nặng nề, nhưng nàng không muốn vứt nó lại sau lưng. Nàng chạy cho tới khi hai bên hông đau nhức và nàng không thể di chuyển thêm nữa. Giới hạn của thị trấn vẫn giữ nguyên khoảng cách, và Delaney tin chắc rằng, nàng đã bị kẹt lại ở Truly mãi mãi.

Nàng bật dậy trên giường. Một tiếng thét câm lặng nơi môi nàng. Người nàng đầm mồ hôi và hơi thở dồn dập.

Nàng vừa gặp phải cơn ác mộng tồi tệ nhất trong đời mình.

12. Rachel Gibson - Chương 12

Chương 12

Bản nhạc “The Monster Mash” phát ra âm ĩ từ những chiếc loa cao năm bộ ở đằng sau thùng chiếc Dodge của thị trưởng Tanasee. Những mạng nhện giả phủ quanh chiếc xe thành một đám tơ rối và hai tấm bia đặt trên sàn xe. Chiếc Dodge chạy ngược lên đường Main với đám phù thủy và ma cà rồng, cả những chú hề và công chúa kéo theo phía sau. Những thanh âm líu ríu phấn khích của bọn hồn ma và yêu tinh hòa vào tiếng nhạc và bắt đầu cuộc diễu hành Halloween hàng năm.

Delaney đứng trong đám người thưa thớt trước cửa tiệm thẩm mỹ của nàng. Nàng rung mình và co người trong chiếc áo choàng len màu xanh với những chiếc khuy áo to lấp lánh. Nàng lạnh cóng, khác với Lisa đang đứng bên cạnh trong chiếc áo ấm B.U.M và đeo một đôi găng tay bằng vải cotton. Báo chí đã dự đoán một đợt ẩm áp trái mùa sẽ đến vào ngày cuối cùng của tháng Mười. Nhiệt độ được cho là sẽ đột ngột vượt quá mười lăm độ.

Hồi còn nhỏ, Delaney rất thích cuộc diễu hành trong lễ Halloween. Nàng thích ăn mặc đẹp và băng qua thị trấn đến phòng thể dục ở trường trung học nơi sẽ bắt đầu cuộc thi hóa trang. Nàng chưa bao giờ thắng,

nhưng dù sao nàng cũng thích chúng. Chúng cho nàng cơ hội ăn diện và trang điểm. Nàng tự hỏi không biết người ta có còn phục vụ rượu táo và bánh rán phủ mật đường và liệu thị trường mới có phát những túi kẹo nhỏ như Henry đã làm hay không.

“Cậu nhớ hồi học lớp sáu bọn mình cạo lông mày rồi ăn mặc như những tên sát thủ tâm thần có những tia máu phụt ra từ cổ không?” Lisa hỏi bên cạnh Delaney. “Và mẹ cậu đã rất tốn thời gian vào nó?”

Nàng nhớ rất rõ. Năm đó mẹ nàng đã làm cho nàng một bộ đồ cô dâu ngớ ngẩn. Delaney giả vờ thích bộ trang phục, chỉ đến khi đến cuộc diễu hành sẽ đổi thành một sát thủ ngạ ngựa máu me không có lông mày. Nghĩ lại, nàng không biết làm sao mình có thể thu hết dũng khí để làm chuyện mà nàng biết sẽ khiến mẹ nàng nổi giận.

Năm sau Delaney bị bắt ăn mặc như một Xì Trum.

“Nhìn thằng bé kia và con chó của nó kia.” Delaney nói, chỉ vào một cậu bé ăn mặc như một cái hộp khoai tây chiên McDonald và con chó chồn của nó thì bị trang điểm thành một hộp sốt cà chua. Đã rất lâu rồi Delaney chưa lái xe tới tiệm McDonald. “Mình thêm một cái bánh kẹp Quarter Pounder với phô mai ngay bây giờ.” Nàng thở dài, hình ảnh một cái bánh kẹp thịt bò béo ngậy khiến nàng thêm rõ dãi.

“Có thể tiếp theo sẽ có một cái đi dọc trên đường phố đấy.”

Delaney liếc xéo bạn mình. “Tớ sẽ đánh cậu vì câu này đấy.”

“Cậu không đầu nổi tớ đâu, cô gái thành thị à. Trông cậu đang run gắt chết trong cái áo khoác to tướng kia.”

“Chỉ là tớ cần thích nghi với cái khí hậu này,” Delaney càu nhàu, nhìn một phụ nữ và đứa con hóa trang thành khủng long từ trên đang hòa vào diễu hành. Một cánh cửa mở ra và đóng lại đầu đó phía sau nàng, và nàng quay lại, nhưng không có ai bước vào tiệm thẩm mỹ cả.

“Louie đâu rồi nhỉ?”

“Anh ấy đang diễu hành cùng với Sophie.”

“Đóng vai gì?”

“Rồi cậu sẽ thấy. Một thứ bất ngờ đấy.”

Delaney mỉm cười. Nàng ngạc nhiên về nỗ lực của bản thân. Sáng nay nàng đã phải dậy thật sớm, nhưng nếu mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch, thì công việc kinh doanh của nàng sẽ khởi sắc.

Một chiếc xe tải thứ hai chậm chậm diễu qua với một cái vạc bốc khói to tướng và một phù thủy đang ba hoa ở trên cái sàn phẳng. Không tính đến mái tóc đen xộc xệch và bộ mặt xanh lè, bà già đó trông có vẻ quen quen.

“Bà phù thủy đó là ai vậy?” Delaney hỏi.

“Hừm. Ồ đó là Neva. Cậu còn nhớ Neva Miller chứ hả?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Neva rất hoang dại và kì quặc. Cô ta từng làm Delaney thích thú với những câu chuyện về ăn cắp rượu, hút cần sa và làm tình với cả đội bóng đá. Và Delaney nuốt lấy từng lời. Nàng rướn người tới Lisa và thì thầm, “Có nhớ lúc cô ta kể cho bọn mình về chuyện làm tình bằng miệng với Roger Bonner khi anh ta lôi cậu em đi trượt nước không? Và vì cậu chẳng biết làm tình bằng miệng là thế nào nên cô ta mô tả hình ảnh rất chi tiết?”

“Đúng rồi, và cậu bắt đầu nôn ọe.” Lisa chỉ vào người đàn ông lái xe tải. “Đó là chồng cô ta, mục sư Jim.”

“Mục sư? Trời đất ơi!”

“Phải, cô ta đã được cứu rồi hay tái sinh hoặc đại loại như vậy. Mục sư Jim giảng đạo ở cái nhà thờ bé nhỏ trên đường số Bảy đó.”

“Đó là mục sư Tim,” một giọng nói quen đến mức đau đón vang lên đằng sau Delaney.

Delaney thăm rên rỉ trong lòng. Đó là kiểu quen thuộc của Nick, cứ nhảy ra từ sau lưng nàng khi nàng ít trông đợi anh xuất hiện nhất.

“Làm sao anh biết đó là Tim?” Lisa muốn biết.

“Chúng tôi đã xây nhà cho anh ta vài năm trước.” Giọng của Nick trầm trầm, như thể anh đã không nói nhiều trong buổi sáng hôm nay.

“Ồ, tôi nghĩ rằng có thể anh ta sẽ cầu nguyện cho linh hồn của anh đấy.”

“Không. Đã có mẹ cầu nguyện cho linh hồn của tôi rồi.”

Ánh mắt Delaney quét nhanh qua vai. “Có thể bà ấy nên hành hương tới Lourdes hoặc tới chỗ hòm bánh bột ngô ở New Mexico.”

Một nụ cười nhẹ nhõm gợn trên miệng Nick. Anh kéo cái áo ấm có mũ trùm qua đầu. Những sợi dây trắng thả xuống ngực anh. Tóc anh buộc ra sau. “Có thể,” đó là tất cả những gì anh nói.

Delaney lại quay sang đoàn diễu hành. Nàng nhón vai lên và rúc mũi vào trong cổ áo choàng. Chỉ có một thứ tệ hơn bị Nick trêu chọc, và đó là tự hỏi tại sao anh còn chưa trêu chọc nàng. Nàng rất ít khi gặp anh từ cái ngày nàng gõ cửa sau văn phòng anh. Theo thỏa thuận ngầm, họ tránh mặt nhau.

“Anh ở đâu mà giờ mới đến vậy?” Lisa hỏi anh.

“Tôi có vài cuộc gọi giao dịch ở văn phòng. Sophie đi qua chưa vậy?”

“Chưa.”

Bốn cậu bé ăn mặc như những cầu thủ khúc côn cầu đâm máu đi qua trên chiếc Roller Blades và theo sát phía sau là Tommy Markham kéo theo vợ trong cái xe kéo hai bánh. Henlen hóa trang thành nữ bá tước Godvia, và mặt sau chiếc xe kéo treo một tấm biển đề dòng chữ HAIR CUT CỦA HELEN. CẮT TÓC ĐẸP VỚI GIÁ MƯỜI ĐÔ LA. Helen vẫy tay và gửi những cái hôn gió đến đám đông, và trên đầu cô ta có một cái vương miện gắn kim cương giả mà Delaney dễ dàng nhận ra.

Delaney buông thông vai xuống lộ nửa dưới khuôn mặt ra ngoài. “Thật tội nghiệp! Cô ta vẫn đội cái vương miện chào đón cựu học sinh.”

“Cô ta đội nó hằng năm cứ như cô ta là Nữ hoàng Anh hay cái gì đó tương tự.”

“Có nhớ lúc cô ả vận động cho giải nữ hoàng cựu học sinh, và tớ đã không làm như vậy bởi vì tranh cử là trái với luật không? Sau khi cô nàng thắng giải nhà trường đã không tước danh hiệu của cô ta? Vương miện đó đáng lẽ ra là của tớ.”

“Cậu vẫn còn điên tiết vì chuyện đó à?”

Delaney vòng tay quanh ngực. “Không.” Nhưng nàng vẫn còn bực. Nàng bực bản thân vì đã cho Helen khả năng chọc tức mình sau nhiều năm. Delaney lạnh cóng, có thể đã rối loạn thần kinh chức năng, và rất dè chừng người đàn ông đứng đằng sau nàng. Hết sức dè chừng. Không cần phải nhìn nàng cũng biết anh ta đứng gần tới mức nào. Nàng có thể cảm thấy anh ta tựa hồ một bức tường sống to lớn.

Trừ cái lần Nick đi xe đạp trong cuộc diễu hành giống như một vận động viên nhào lộn xe đạp điên cuồng và kết thúc với những mũi khâu trên đỉnh đầu, anh đã luôn đóng vai một tên cướp biển - luôn luôn như vậy. và mỗi năm nàng lại nhìn thấy miếng dán mắt và thanh gươm giả của anh, và nàng bắt đầu thấy ớn lạnh. Một phản ứng kỳ cục khi nghĩ đến việc anh thường bảo rằng trông nàng rất ngớ ngẩn.

Nàng quay đầu lại ngược nhìn anh với mái tóc đen buộc ra sau thành đuôi ngựa và cái vòng nhỏ trên tai. Anh trông vẫn giống như một tên cướp biển, và nàng cảm thấy một chút ảm áp rộn lên trong lòng.

“Tôi không thấy xe hơi của cô ở đằng sau,” anh nói, mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

“Ừm, không. Steve lái đi rồi.”

Anh nhăn trán lại. “Steve?”

“Steve Ames. Anh ta làm việc cho anh đấy.”

”Cậu nhóc rất trẻ với mái tóc nhuộm vàng

“Anh ta không trẻ đến mức đó đâu.”

“Ừ - hừ.” Nick đứng trên một chân và hơi nghiêng đầu qua một bên. “Chắc chắn là không.”

“À, anh ta tử tế.”

“Hắn là một tên ảo lả.”

Delaney quay lại và cau mày nói với bạn nàng. “Cậu cho rằng Steve ảo lả à?”

Lisa nhìn Nick rồi Delaney. “Cậu biết tớ quý cậu, nhưng e hèm, tên ấy nhìn bộ tịch lắm.”

Delaney nhét tay vào túi và quay qua nhìn Công chúa ngủ trong rừng, Cô bé lọ lem, và một thỏi sôcôla Hershey 2 Kiss đi ngang qua. Đúng vậy. Đi chơi với anh ta hai lần, và cậu chàng ra bộ chơi guitar mọi lúc. Từ Nirvana, Metal Head, Mormon Tabernacle Choir. Steve chơi hết thấy, và điều đó thật dễ ngượng. Nhưng anh chàng là điều gần nhất với một người bạn trai mà nàng có, mặc dù nàng không hề gọi anh như vậy. Anh ta là người đàn ông duy nhất còn hẹn hò được đã quan tâm đến nàng từ khi nàng đến Truly.

Ngoại trừ Nick. Nhưng anh không phải người hẹn hò được. Không phải với nàng. Delaney rướn người tới trước để nhìn xuống phía cuối đường và thấy chiếc Miata của nàng bẻ cua. Steve lái chiếc xe thể thao bằng một tay, mái tóc nhuộm và cắt ngắn theo kiểu đầu đinh. Hai cô gái vị thành niên trông như nữ hoàng sắc đẹp ngồi ngay sau anh ta, trong khi một cô khác vẫy tay từ ghế trước. Tóc của họ được cắt và tạo mẫu khiến họ trông như thể vừa mới bước ra từ một tờ tạp chí cho thiếu niên. Mượt mà, tự nhiên và hợp thời trang. Delaney đã lúng lúng trong trường phổ thông, chủ tâm tìm những cô bé không phải là những hoạt náo viên hoặc thuộc đội cổ vũ. Nàng muốn tìm những cô gái bình thường để nàng có thể trang điểm cho họ trở nên đẹp khác thường.

Nàng tìm được các cô bé từ tuần trước. Sau khi được sự chấp thuận của mẹ chúng, nàng đã trang điểm cho từng người ngay sáng sớm hôm đó. Cả ba cô trông đều tuyệt vời, và là những quảng cáo sống động, có hồn cho tiệm thẩm mỹ của nàng. Và nếu các cô gái còn chưa đủ ấn tượng, Delaney đã sơn một tấm biển bên cạnh xe của nàng có tiêu đề: THE CUTTING EDGE - CẮT TÓC HOÀN HẢO MƯỜI ĐỒ LA

“Điều đó sẽ làm Helen phát điên lên à xem,” Lisa thì thầm.

“Tớ hy vọng thế.”

Một đám đông thần chết, người sói, và xác chết đi ngang qua, sau đó một chiếc Cheve 57 quẹo ở góc đường lối Louie đằng sau tay lái. Delaney nhìn mái tóc đen búi thành cuộn kẹo dẻo của anh và phá lên cười. Anh mặc áo thun bó sát với một gói xì gà cuộn trong ống tay áo. Ở chỗ kế bên là Sophie với mái tóc buộc cao thành đuôi ngựa, son môi đỏ tươi, và đôi kính mát mắt mèo. Cô bé thổi một cái bong bóng kẹo cao su và chui người trong cái áo khoác to bằng da to tướng của Nick.

“Chú Nick,” cô bé gọi to và hôn gió anh.

Delaney nghe tiếng cười trong cổ của anh và ngay trước khi Louie tăng tốc động cơ về phía đám đông. Chiếc xe cổ rung lên và gầm rú, sau đó là một phần cuối hùng tráng, bất ngờ.

Delaney giật mình nhảy lùi lại và va phải bộ ngực rắn chắc vững chãi của Nick. Đôi tay to của anh tóm lấy bắp tay nàng, và khi nhìn lên anh, tóc của nàng quét nhẹ qua cổ họng anh. “Xin lỗi,” nàng nói khẽ.

Anh xiết chặt nàng, và qua chiếc áo khoác, nàng cảm thấy những ngón tay dài của anh xoắn vào tay áo len của nàng. Ánh mắt anh vượt qua má nàng, sau đó hạ xuống miệng nàng. “Đừng thế,” anh nói, và nàng cảm thấy ngón tay cái của anh chạm nhẹ phía sau cánh tay nàng.

Ánh mắt anh lại chạm mắt nàng một lần nữa, và trong cách anh nhìn nàng có chút gì đó nóng bỏng và cuồng nhiệt. Cứ như anh muốn gửi cho nàng những nụ hôn đã tàn phá sức chống cự của nàng. Như thể họ là tình nhân và điều tự nhiên nhất trên thế giới này với nàng là đặt một tay ra sau đầu anh và kéo thấp mặt anh xuống sát mặt nàng. Nhưng họ không phải tình nhân. Họ thậm chí còn không phải bạn bè. Và cuối cùng anh lùi lại và thả lỏng hai tay xuống bên hông.

Nàng quay lại và hít lấy hít để không khí vào phổi. Nàng có thể cảm thấy ánh mắt của anh ở sau gáy, cảm thấy không khí giữa họ đang bắt đầu căng lên. Sức hút mạnh mẽ tới mức nàng chắc rằng mọi người xung quanh họ cũng có thể cảm nhận được. Nhưng khi nhìn Lisa, bạn nàng đang vẫy tay như điên với Louie. Lisa đã không nhận ra.

Nick nói gì đó với Lisa và Delaney cảm thấy hơn là nghe thấy anh rời đi. Nàng thở phào mà không nhận ra mình vừa nín thở. Nàng nhìn qua vai một lần cuối và thấy anh biến mất trong tòa nhà phía sau họ.

“Anh ấy đẹp trai đấy chứ?”

Delaney nhìn bạn mình và lắc đầu. Không cần tưởng tượng nhiều cũng biết rằng Nick Allegrezza đẹp trai. Anh nóng bỏng. Một trăm phần trăm, đầy nam tính, hấp dẫn.

“Tớ giúp anh ấy làm tóc sáng nay đấy.”

“Nick à?”

“Louie.”

Nhận thức lóe lên. “Ồ.”

“Sao tớ phải làm tóc cho Nick chứ?”

“Quên đi. Tối nay cậu có đến dự tiệc ở Grange không?”

“Có thể.”

Delaney xem đồng hồ. Chỉ thêm một vài phút nữa là tới cuộc hẹn lúc một giờ của nàng. Nàng tạm biệt Lisa và đổ cả buổi chiều vào một mái tóc nhuộm ba màu và hai khách vãng lai.

Khi xong hết việc trong ngày, nàng quét vội mớ tóc cắt cho cô gái cuối cùng, sau đó lấy áo choàng và trèo lên cầu thang đằng sau đến căn hộ của mình. Nàng dự định gặp Steve trong bữa tiệc hóa trang tổ chức ở lâu đài cổ Grange. Steve đã tìm thấy một bộ đồng phục cảnh sát ở đâu đó, và vì anh định hóa trang thành một nhân viên thừa hành pháp luật, có vẻ như nàng nên hóa trang thành một ả đứng đường. Nàng đã có sẵn váy ngắn và tất lưới, và nàng tìm thấy một cái khăn quàng lông màu hồng với cái xích tay hợp tông trong khu vực quà tặng ở cửa hàng thương mại Howdy's.

Delaney tra chìa vào ổ và chú ý tới một cái phong bì màu hồng trên bậc cửa cạnh chiếc giày ống màu đen của nàng. Nàng có cảm giác không lành rằng đã biết nó là gì ngay cả khi nàng chưa cúi người nhặt nó lên. Nàng mở bao thư và lôi ra một tờ giấy trắng với bốn chữ in: BIẾN KHỎI THỊ TRẦN, lần này hông điệp là vậy. Nàng vò nó lại trong tay và nhìn quanh. Chỗ đậu xe không có ai cả. Ai đó đã để lại cái phong bì trong lúc Delaney bận làm đầu. Việc này thật dễ dàng.

Delaney lần từng bước đến bãi đỗ xe và gõ cửa sau văn phòng xây dựng Allegrezza. Chiếc Jeep của Nick không ở trong chỗ đậu xe đằng sau.

Cánh cửa mở ra và thư ký của Nick, Ann Marie, xuất hiện.

“Xin chào,” Delaney bắt đầu. “Tôi băn khoăn không biết cô có thấy ai đó ở đây hôm nay không?”

“Chỉ có người thu rác đến dọn rác nhà Dumpster chiều nay thôi.”

Delaney nghi ngờ việc nàng bực mình với người thu rác. “Còn cô Helen Markham thì sao?”

Ann Marie lắc đầu. “Tôi không thấy cô ta hôm nay.”

Điều đó không có nghĩa Helen đã không để lại tờ giấy. Sau sự xuất hiện của Delaney trong cuộc diễu hành, Helen có thể đã giận điên lên. “Được rồi, cảm ơn. Nếu cô thấy ai đó không nên ở đây lướt qua, cô sẽ cho tôi biết chứ?”

“Chắc rồi. Có chuyện gì xảy ra à?”

Delaney cho tờ giấy vào trong túi áo khoác. “Không, cũng không hẳn.”

o o o

Lâu đài Grange cổ kính đã được trang hoàng với những kiện cỏ khô, giấy xếp màu cam và đen, và những cái vạc đổ đầy đá khô. Một nhân viên pha chế ở Mort rót bia và cola ở một đầu, còn một ban nhạc đồng quê và nhạc viên tây chơi ở đầu kia. Độ tuổi của những người tham gia bữa tiệc Halloween từ khoảng thiếu niên không còn nhỏ để đi xin kẹo Halloween cho đến độ tuổi của bà Wannetta Van Damme, người đang say sưa với hai cự bình sòng sốt sau Thế chiến thứ hai.

Khi Delaney đến, ban nhạc vừa mới bắt đầu chơi. Nàng mặc một cái váy đen bằng vải sa tanh, áo hở ngực cùng tông, và nịt tất đen ten đen. Cái áo sa tanh cộc tay đồng bộ nàng để lại nhà. Đôi giày đen gót nhọn cao năm phân, và nàng đã mất hai mươi phút để làm cho những đường sọc trên vớ chạy dọc lên ngay ngắn phía sau bắp chân. Khăn choàng lông quần quanh cổ nàng và một cái xích tay gắn ở eo. Ngoại trừ mái tóc được chải chuốt và việc dùng nhiều thuốc kẻ mi mắt, phần lớn thành quả của nàng đều được giấu trong chiếc áo choàng len.

Nàng không muốn gì hơn là về nhà và ngủ một giấc say sưa. Nàng đã không định đến đây. Nàng tin chắc rằng tờ giấy đó là của Helen và cảm thấy buồn bực vì nó hơn mức nàng muốn thừa nhận. Chắc thế, nên nàng đã lén theo Helen một chút. Nàng đã trốn trong chiếc Dumpster và khua khoắng thùng rác nhà ả, nhưng việc ấy khác hẳn. Nàng không để lại những thông điệp điên loạn. Nếu Delaney chưa nói với Steve rằng nàng sẽ gặp anh ta, nàng có thể cuộn mình trong cái áo ngủ bằng vải flanel mình thích sau một hồi tắm rửa bằng nước ấm với xà phòng thơm phức.

Delaney chạm tay vào hàng khuy áo choàng trong lúc nhìn quanh đám đông hóa trang trong vô số những bộ trang phục thú vị. Nàng lén nhìn Steve đang nhảy với một cô gái hippy tầm trên dưới hai mươi tuổi. Trông họ đẹp đôi. Nàng biết Steve vẫn nhìn ngó phụ nữ khi ở bên nàng và không cảm thấy phiền lòng về chuyện đó. Anh ta thì thoảng là một niềm khuây khỏa dễ chịu khi nàng cần ra khỏi căn hộ của mình. Anh ta cũng là một chàng trai tốt.

Nàng quyết định vẫn mặc áo choàng khi bước vào đoàn người. Nàng bị chèn ép bởi hai sinh vật ngoài hành tinh cùng một người cá và suýt đụng phải một nhân vật trong phim Star Trek phủ trong lớp trang điểm màu vàng nhạt.

“Ê, Delaney,” anh ta nói át tiếng nhạc đồng quê. “Tôi nghe cô đã quay lại.”

Giọng nói mơ hồ quen thuộc và anh ta hẳn là biết nàng. Nàng không có chút manh mối nào. Mái tóc của anh ta được khéo léo chải ra sau với keo xịt tóc màu đen, và anh chàng mặc một bộ đồng phục màu đỏ đen với biểu tượng trông giống chữ A trên ngực. Nàng chưa bao giờ xem Star Trek và đương nhiên là không hiểu nó thu hút ở điểm nào. “Ừ, phải. Tôi quay về hồi tháng Sáu.”

“Ngay khi cô bước vào Wes đã bảo rằng đó là cô.”

Delaney nhìn sâu vào đôi mắt nhạt đến mức gần như không thấy màu xanh đâu cả. “Ôi Chúa ơi,” nàng há hốc miệng. “Scooter!” Chỉ có một điều đáng sợ hơn một tên Finley. Đó là một tên Finley ăn mặc như một Treckkie.

“Phải, là tôi đây. Lâu quá không gặp.” Lớp trang điểm Scooter bị rạn ra ở trên trán và màu sắc trên mặt anh ta hợp với màu vàng của hàm răng. “Cô trông đẹp lắm,” anh ta tiếp tục, đầu gật gù như những con búp bê Trung Quốc với cái cổ gắn lò xo.

Delaney nhìn quanh xem có ai đó giải cứu mình chẳng. “Ồ, anh cũng vậy, Scooter,” nàng nói cho có chuyện. Nàng không thấy ai quen cả và ánh mắt soi lên anh ta một lần nữa. “Anh dạo này sao rồi?” nàng hỏi, trao đổi những câu đơn giản cho tới khi có thể thoát ra.

“Tôi và Wes sở hữu một nông trại nuôi cá ở Garden. Chúng tôi mua nó từ bạn gái cũ của Wes sau khi cô ta cuốn gói đi với tên tài xế đường dài. Chúng tôi sắp làm giàu nhờ bán cá trê.”

Delaney chỉ có thể tròn tròn mắt. “Anh có một trại nuôi cá ư?”

“Chứ sao. Thế cô nghĩ hết thấy số cá trê tươi rồi đó đến từ đâu chứ?”

Những con cá trê tươi rồi nào? Delaney không nhớ mình đã từng thấy nhiều cá trê trên những quầy thực phẩm trong thành phố. “Xung quanh đây có nhu cầu lớn về món ấy không?”

“Giờ thì chưa, nhưng Wes và tôi biết rằng với vi khuẩn E.coli và dịch cúm gà, dân tình sẽ bắt đầu xức hàng đông cá.”

Anh ta nâng ly Solo đồ uống một hộp dài. “Cô lập gia đình chưa?”

Thường nàng ghét câu hỏi đó, nhưng nàng không thể bỏ qua một thực tế khỏi cần nghi ngờ gì rằng Scooter là một thằng còn ngớ ngẩn hơn cả trong trí nhớ của nàng. “À, chưa. Anh thì sao?”

“Ly dị hai lần rồi.”

“Con số ấn tượng đấy,” nàng vừa nói vừa lắc đầu và nhún vai. “Gặp anh sau. Scooter.” Nàng bước qua nhưng anh ta vẫn theo gót.

“Bia không?”

“Không, tôi đang tìm gặp bạn ở đây.”

“Thì dẫn cô ấy theo.”

“Không phải là cô.”

“Ồ.” Anh ta quay bước và gọi với phía sau lưng nàng. “Gặp lại cô sau, Delaney. Có thể lúc nào đó tôi sẽ gọi cho cô.”

Sự đe dọa của anh ta có lẽ sẽ làm nàng hoảng sợ nếu tên nàng có nằm trong danh bạ điện thoại. Nàng rẽ lối đi qua một nhóm người ăn mặc như dân chơi nhạc punk, đến bên rìa sàn nhảy. Abraham Lincoln mời nàng nhảy, nhưng nàng từ chối. Đầu nàng bắt đầu ong ong và nàng muốn về nhà, nhưng nàng thấy mình cho trách nhiệm báo cho Steve rằng mình phải đi. Nàng thấy anh ta ở cạnh Cleopatra, đang chơi guitar bài “No One On Earth” của Wynonna Judd.

Mắt nàng nheo lại và nàng tránh ánh nhìn của Steve. Thỉnh thoảng anh chàng có thể cực kỳ lố. Ánh mắt nàng dừng trên một cặp quen thuộc ăn mặc như một tên du côn thập niên năm mươi và bạn gái của anh ta mặc một cái váy xòe. Từ vòng ngoài của những cặp nhảy, Delaney thấy Louie đang xoay Lisa ở phía sau lưng của anh sau đó lại xoay về phía trước. Anh kéo cô sát ngực và đỡ cô hạ xuống thấp đến mức đuôi tóc chạm sàn. Delaney mỉm cười và nhìn sang cặp đôi gần Louie và Lisa nhất, không thể nhầm lẫn về người đàn ông cao ráo đang xoay cô cháu gái như một con bông vụ. Theo những gì Delaney có thể nói, sự nhượng bộ duy nhất của Nick đối với ngày hội là txapel, cái mũ bê rê của dân Basque. Anh mặc quần jean và áo sơ mi vải màu nâu nhạt. Ngay cả khi không diện đồ hóa trang, anh vẫn có vẻ giống như một tên cướp biển với cái mũ bê rê màu đen kéo hơi thấp xuống trán.

Lần đầu tiên kể từ khi ra đi, Delaney nghiêm túc mong muốn có lại phần nào không khí gia đình. Không phải là cái gia đình độc đoán hơi hợt như của nàng, mà là một gia đình thật sự. Một gia đình cười nói vui vẻ nhảy nhót và yêu thương nhau vô điều kiện.

Delaney quay đi và va vào Elvis, “Xin lỗi,” nàng nói và ngược lên nhận ra khuôn mặt của Tommy Markham được trang điểm bằng những lọn tóc mai giả.

Tommy nhìn nàng rồi trông sang người phụ nữ đi bên cạnh. Helen vẫn còn ăn mặc như nữ bá tước Godiva, vẫn còn đội vương miện trên đầu.

“Chào, Delaney,” cô ta chào nàng, mỉm cười tự mãn như thể cô ta ở vị thế cao hơn. Cũng giống như nụ cười kiểu “hãy hôn mông tao đi” mà cô ta luôn ban phát cho nàng từ hồi lớp một.

Delaney quá mệt mỏi để đóng vai người lịch sự, nàng không còn cảm nhận gì. Đầu nàng ong ong, kích động bởi nụ cười ngu ngốc của Helen. “Cô thích tắm biển ở cuộc diễu hành của tôi đến độ nào?”

Nụ cười của Helen tắt ngấm. “Thật thảm hại, nhưng dễ hiểu thôi.”

“Không thảm hại bằng cái bộ tóc xơ xác với chiếc vương miện rẻ tiền.” Âm nhạc dừng lại khi nàng bước lên trước và giẫm vào mặt Helen.” Và nếu cô còn gửi thêm thư đe dọa tôi lần nữa, tôi sẽ nhồi nó vào mũi cô đấy.”

Helen hạ hàng chân mày xuống và chớp mắt. “Cô điên rồi. Tôi chưa bao giờ đe dọa cô lần nào cả.”

“Những mẫu giấy.” Delaney không tin cô ta dù chỉ trong một giây. “Có hai tờ như thế.”

“Tôi không nghĩ Helen lại...”

“Im đi, Tommy,” Delaney ngắt lời mà không rời mắt khỏi kẻ thù cũ của nàng. “Những lời đe dọa ngu ngốc của cô không làm tôi sợ đâu, Helen. Tôi chỉ bực mình hơn bất kỳ điều gì khác.” Nàng đưa ra một lời cảnh cáo cuối cùng trước khi bước đi, “Tránh xa tôi và tất cả những gì thuộc về tôi ra.” Sau đó nàng quay đi và rẽ lối bước qua đám đông, né tránh và len lỏi, đầu nàng nhúc nhích như búa bổ. Sẽ ra sao nếu không phải là Helen? Không thể nào. Helen ghét nàng.

Nàng đã ra đến gần cửa thì Steve bắt kịp.

“Cô đi đâu vậy?” anh ta hỏi, sải bước theo nàng.

“Về nhà. Tôi đau đầu quá.”

“Cô không thể ở lại thêm một chút nữa thôi sao?”

“Không.”

Họ bước vào chỗ đậu xe và dừng lại cạnh xe của Delaney. “Chúng ta còn chưa khiêu vũ mà.”

Ngay lúc đó chỉ riêng ý nghĩ khiêu vũ với người đàn ông đùa với cái ở trước quần mình đã khiến nàng rối trí đến mức không thể tự chủ. “Tôi không muốn nhảy. Tôi đã có một ngày dài và bây giờ đang mệt mỏi. Tôi về ngủ đây.”

“Muốn bầu bạn không?”

Delaney nhìn vào khuôn mặt đẹp trai mướt sữa của anh chàng và cười lặng lẽ. “Uớm lời hay đấy.” Anh ta rướn người định hôn nàng, nhưng tay nàng chặn trước ngực anh ta.

“Được.” Anh ta cười, “Có thể là lần sau vậy.”

“Ngủ ngon nhé, Steve,” nàng nói và bước vào trong xe. Trên đường về nhà, Delaney dừng lại ở Value Rite và mua một hộp bánh bơ lạc Reese cỡ lớn, một chai Coca, và một vài cục xà phòng tắm mùi vani. Cho dù có tắm nước nóng một trận nàng vẫn có thể ngủ trước mười giờ.

Tôi chưa bao giờ để lại cho cô lời đe dọa nào cả. Chắc chắn Helen đã nói dối. Đương nhiên là cô ta không thừa nhận đã viết những lời đe dọa đó. Không phải là trước mặt Tommy.

Thế nếu cô ta không nói dối? Lần đầu tiên, một nỗi sợ hãi thật sự như một quả bóng căng dần lên trong ngực nàng nhưng nàng cố tăng lờ nó. Delaney không muốn nghĩ rằng tác giả của những lời đe dọa kia có thể là ai khác ngoại trừ kẻ thù cũ với nàng. Một ai đó mà nàng không biết.

Khi nàng lái xe vào bãi đất đằng sau tiệm thẩm mỹ, thì thấy chiếc xe Jeep của Nick đã đậu phía sau văn phòng của anh. Cái bóng đen thẫm của anh dựa trên cốp xe, vóc dáng quen thuộc của anh thả lỏng. Đèn phía trước của chiếc xe Miata quét ngang chiếc áo khoác da của anh khi anh tránh xa khỏi chiếc xe bốn bánh.

Delaney tắt máy và với lấy cái túi nhựa dùng đựng hàng tạp hóa. “Anh đi theo tôi à?” nàng hỏi khi ra khỏi xe và đóng cửa.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tại sao?” Gót giày nàng khuấy động đám sỏi khi nàng bước tới cầu thang.

“Kể cho tôi nghe về những lời đe dọa đi nào.” Anh chồm tới và cầm lấy túi tạp hóa trong tay nàng khi nàng đi ngang qua.

“Này, tôi có thể tự xách được mà,” nàng phản đối ngay cả khi nhận ra rằng đã lâu lắm từ khi có một người đàn ông đề nghị mang giúp gì đó cho nàng. Tất nhiên, người đề nghị làm việc đó không phải Nick.

“Kể cho tôi nghe về những lời đe dọa đi nào.”

“Làm sao anh biết được?” Anh theo sát ngay sau nàng lên cầu thang, nàng cảm thấy bước đi mạnh hơn của anh ngay dưới gót chân mình. “Có phải Ann Marie đã nói với anh không?”

“Không. Tôi đã nghe cuộc nói chuyện của em với Helen lúc tối nay.”

Delaney tự hỏi có bao nhiêu người cũng đã nghe rõ chuyện đó. Hơi thở của nàng lơ lửng trước mặt khi nàng vội vã mở khóa cửa. Bởi vì sẽ chỉ là phí công, nên nàng không định bảo Nick không được vào. “Helen đã viết cho tôi hai tờ giấy đe dọa nho nhỏ.” Nàng bước vào bếp và bật đèn.

Nick đi theo, mở khóa áo choàng và lấp đầy không gian nhỏ bé trong phòng bằng vóc dáng và sự hiện diện của mình. Anh đặt túi tạp hóa của nàng lên quầy. “Trong đó nói gì?”

“Anh tự đọc đi.” Nàng cho tay vào túi và đưa cho anh cái phong bì đã nhét vào lúc trước. “Cái kia cũng tương tự, ‘Tôi đang theo dõi cô’”. Nàng lướt qua anh và bước vào hành lang ngắn dẫn đến phòng ngủ.

“Em báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.” Nàng treo áo vào tủ, sau đó trở lại chỗ cũ. “Tôi không thể chứng minh Helen là người gửi chúng, mặc dù tôi tin chắc là cô ta. Và ngoài ra, tờ giấy đó không hẳn là dọa dẫm, chỉ là quấy rối.” Từ cửa, nàng ngắm anh đang đọc tờ giấy trong tay. Chiếc mũ texpel khiến anh trông như một chiến binh đẹp trai chiến đấu cho tự do của xứ Basque.

“Em tìm thấy chúng ở đâu?”

“Ngay trước cửa nhà tôi.”

“Em còn những tờ khác...” Anh ngược lên và ngừng câu nói dở. Đôi mắt anh mở to một chút, sau đó ánh mắt nhìn nàng từ đầu tới chân. Lần tiên trong đời, nàng làm cho Nick ghen lời. Và phải viện đến một bộ trang phục của gái gọi để làm được điều ấy.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả.”

“Anh không nói được ít nhất một lời nhận xét lịch sự hay dễ nghe nào sao?” Nàng cố đứng vững, như thể nàng không cảm thấy ánh mắt của anh dừng chạm nàng khắp nơi. Nhưng cuối cùng nàng bỏ cuộc, kéo cái khăn choàng để che đi phần căng lên dưới chiếc áo hở ngực bằng sa tanh.

“Ít nhất là một.”

“Tôi không ngạc nhiên.”

Anh chỉ vào eo nàng. “Em dùng xích tay làm gì thế?”

“Anh biết rõ hơn tôi mà.”

“Thở hoang,” anh nói, một nụ cười dâm đãng cong lên nơi khóe miệng anh, “Tôi không cần thêm đồ chơi phụ trợ để hoàn thành việc đó.”

Nàng đảo mắt lên trần nhà. “Tha cho tôi cái màn kể chi tiết cuộc sống tình dục của anh đi.”

“Em chắc không? Em có thể học được điều gì đó hay ho đấy.”

Nàng vòng tay trước ngực. “Tôi không tin anh biết thứ mà tôi muốn học.” Sau đó nàng nhanh chóng thêm vào, “Đó không phải là một lời thách đố.”

Tiếng cười khê của anh xóa đi khoảng cách ngắn ngủi giữa họ. “Đó là một lời thách đố, Delaney à.”

“Tôi sẽ nhớ lời của anh.” Anh bước một bước về phía nàng, và nàng giơ tay lên như một cảnh sát giao thông. “Tôi không muốn đi đến việc đó với anh, Nick ạ. Tôi tưởng anh đến đây để xem tờ giấy Helen để lại cho tôi.”

“Tôi đã xem rồi.” Anh dừng lại khi lòng bàn tay nàng chạm ngực anh. Lốp da mát lạnh ép sát vào tay nàng. “Nhưng em làm tôi không thể nghĩ tới gì khác ngoài cái khóa kéo”.

“Anh là một thằng nhóc to xác. Cố tập trung đi.” Delaney thả tay xuống và bước qua anh tới tủ lạnh, “Bia không?”

“Chắc rồi.”

Nàng mở nắp, sau đó đưa cho anh một chai bia bí ngô mà nàng mua ở cửa hàng bia vi sinh. Anh nhìn nhãn hiệu bia như thể hoàn toàn không biết phải làm gì với nó. “Nó thực sự ngon đấy,” nàng trấn an anh và uống một ngụm lớn.

Nick nâng chai bia lên môi, và đôi mắt màu xám của anh nhìn nàng qua miệng chai khi anh uống. Anh ngay lập tức hạ chai bia xuống và quệt mu bàn tay qua miệng. “Lạy Chúa, tởm quá.”

“Tôi thích nó.” Nàng mỉm cười và uống thêm một hớp dài.

“Em có còn chai bia nào ra hồn không?” Anh đặt cả cái chai và tờ giấy lên quầy.

“Tôi có bia mâm xôi.”

Anh nhìn nàng chẳng khác nào nàng đang yêu cầu anh cắt tinh hoàn của mình. “Có Bud không?”

“Không. Nhưng tôi có một chai Coca trong cái túi đó.” Nàng vấy chai về phía cái túi nhựa sau đó lách qua Nick tới phòng khách.

“Em tìm thấy tờ giấy đầu tiên ở đâu?” anh hỏi phía sau nàng.

“Trong tiệm.” Nàng bật đèn phía trên dàn âm thanh, sau đó chuyển cái đèn bàn lại gần ghế dài. “Đúng ra, anh đã chỉ nó cho tôi.”

“Khi nào?”

“Cái hôm anh thay khóa giúp tôi ấy.” Nàng nhìn qua vai khi kéo sợi dây đèn. Nick đứng giữa phòng tu ừng ực chai Coca mà nàng mua ở Value Rite, “Nhớ không?”

Anh hạ chai xuống và liếm giọt nước màu nâu ở môi dưới. “Một trăm phần trăm.”

Bất ngờ, ký ức về đôi môi của anh ấn vào môi nàng và cảm giác ấm áp của anh dưới bàn tay nàng tràn về trong tâm trí nàng. “Tôi đang nói về tờ giấy.”

“Tôi cũng thế.”

KHÔNG, anh không như thế. “Sao em nghĩ Helen là thủ phạm?”

Delaney ngồi lên bàn, cẩn thận làm cho cái váy sa tanh của nàng không giạt lên tận hông và khiến cho nàng giống một ngôi sao phim cấp ba. “Còn ai khác có thể làm chuyện này chứ?”

Anh đặt chai Coca lên bàn cà phê và cởi áo. “Còn ai khác muốn em rời khỏi đây?”

Delaney không thể nghĩ ra ai khác ngoại trừ Nick và cả gia đình anh. “Anh.”

Anh ném áo lên tay ghế sofa và nheo mắt nhìn nàng. “Em thực sự tin thế à?”

Không hẳn thế. “Tôi không biết.”

“Nếu em nghĩ tôi hèn hạ tới mức đe dọa phụ nữ, thì sao em còn để cho tôi vào nhà?”

“Thế liệu tôi có thể ngăn anh được không?”

“Có lẽ vậy, nhưng tôi không gửi những tờ giấy đó và em biết rõ như vậy mà.” Anh ngồi cạnh Delaney và rướn người về phía trước chống cùi tay lên đầu gối. Anh xắn ống tay áo lên quá cẳng tay, và anh mang một cái đồng hồ có dây đeo màu đen đã mòn. “Ai đó thực sự khó chịu với em. Thế gần đây em có cắt hổng tóc của ai không?”

Mắt nàng nhúu lại, và nàng dần mạnh chai bia bí ngô lên bàn cà phê. “Trước tiên, Nick ạ, tôi không bao giờ làm hổng tóc của ai cả. Và thứ hai, anh nghĩ gì vậy? Rằng có kẻ tâm thần nào đó quanh đây để lại lời đe dọa bởi vì tôi cắt tóc mái của cô ta quá ngắn hay là uốn quá xoắn ư?”

Nick nhìn nghiêng qua nàng và cười. Tiếng cười mới đầu khúc khích trong ngực anh và dần vang lên to hơn, làm Delaney nổi khùng. “Tại sao em nổi nóng vậy?”

“Anh sĩ nhục tôi.”

Anh đặt một tay lên trước áo sơ mi ra vẻ vô tội, kéo lần vải mềm qua một bên và phơi ra một mảng ngực rám nắng. “Đâu nào.”

Delaney ngược nhìn ánh mắt thích thú của anh. “Chính xác là anh đã làm thế đấy.”

“Xin lỗi em.” Ngay sau đó anh lại làm hỏng lời xin lỗi bằng cách khoét sâu vào vết thương. “Thỏ hoang.”

Nàng dấn vào tay anh. “Đồ ngớ ngẩn.”

Nick tóm lấy khuỷu tay nàng và kéo nàng về phía anh. “Đã ai nói với em rằng em là một ả gái gọi tuyệt đẹp chưa?”

Mùi xà phòng làm từ cây đàn hương và làn da ấm áp lại tràn ngập trong trái tim nàng. Những ngón tay mạnh mẽ của anh làm dậy lên những vết châm ngứa ran bên trong tay nàng, và nàng cố giật tay ra. Anh thả nàng ra chỉ để tóm lấy khăn choàng của nàng bằng hai tay và kéo nàng lại gần hơn. Mũi nàng đụng mũi anh, và nàng cảm thấy mình ngập chìm trong ánh mắt sương khói của anh. Nàng mở miệng định nói gì đó châm biếm và mỉa mai, nhưng bộ não và giọng nói đã phản bội nàng và những gì phát ra chỉ là hơi thở dồn dập, “E hèm, cảm ơn, Nick. Tôi chắc rằng anh đã nói điều đó với tất cả phụ nữ ngủ với anh.”

“Em có phải người đàn bà của tôi đêm nay không?” anh hỏi ngay sát trên miệng nàng, giữ nàng chỉ bằng một dải khăn choàng lỏng lẻo mướt mà và giọng nói êm ái của mình.

Nàng không nghĩ rằng mình đã nói như vậy, hoặc có ý như vậy, hoặc điều gì đó tương tự... “Không. Anh biết rằng chúng ta sẽ không bao giờ có thể cùng nhau.”

“Em đừng bao giờ nói là không bao giờ.” Đám lông tơ vờn nhẹ qua má và cổ nàng khi anh vuốt tay xuống gờ phía trên chiếc áo hở ngực của nàng. “Tìm em đang đập mạnh đây này.”

“Tại tôi có huyết áp cao đấy thôi.” Mí mắt nàng nặng trĩu và nàng cảm thấy đầu lưỡi anh chạm vào dưới môi nàng.

“Em luôn là một kẻ nói dối quá dễ.” Rồi trước khi Delaney biết chuyện xảy ra theo cách nào, nàng đã ở trong lòng Nick và miệng của anh ôm kín miệng nàng, trong một nụ hôn mới đầu ngọt ngào nhưng rồi nhanh chóng phá tan sự chống cự yếu ớt tội nghiệp của Delaney. Anh đặt một tay sau đầu nàng, tay kia ở phía ngoài đùi nàng, mơn trớn nàng qua lớp bút tất màu đen. Chiếc lưỡi trơn trượt của anh cuốn chặt lưỡi nàng, thôi thúc một sự đáp trả nóng bỏng, cuồng nhiệt hơn, và nụ hôn nàng dành cho anh khơi nên một cơn rừng mình đầy những rạo rực thuần túy chạy suốt trong cơ thể họ. Nàng lần tay lên bên rìa cổ anh và mân mê sợi dây buộc tóc bằng cao su của anh. Chiếc mũ bê rê rơi khỏi đầu anh khi nàng chải ngón tay qua mái tóc mát lạnh dày mượt của anh. Nàng cảm thấy ngón tay anh kéo miết từ nịt tất của nàng tới chân váy, vạch một đường lửa hun nóng phía trong đùi nàng và thổi bùng cảm giác thèm khát tận sâu trong lòng nàng. Rồi ngón tay anh luồn vào bên trong lớp đăng ten màu đen và anh nắm lấy phần da thịt trần trụi của nàng. Nàng thò tay vào cổ áo anh đang mở rồi chạm vào bờ vai ấm áp cùng bắp thịt rắn chắc của anh, nhưng thế vẫn chưa đủ và nàng giật mạnh hàng cúc áo anh cho đến khi cái áo sơ mi của anh mở toang ra. Anh trông sẵn chắc và ngọt ngào, làn da nóng bỏng và hơi ẩm ướt. Dưới mông nàng, cái vật dày cộm đang cương lên của anh đang ép mạnh vào nàng và nàng trườn sâu hơn vào trong lòng anh. Những ngón tay của anh ngoạm vào trong đùi nàng, và nàng cảm nhận được tiếng anh hực lên sâu dưới lòng bàn tay mình.

Anh di chuyển một tay đến hông nàng, và những ngón tay mạnh mẽ của anh xiết chặt nàng qua lớp sa tanh mỏng. Một tiếng rên rỉ mắc trong ngực nàng khi lòng bàn tay của anh vuốt ngược lên, qua ngực, đến cổ nàng. Khớp ngón tay của anh khê lướt qua xương cổ nàng rồi tìm đến ngực áo nàng. Khuôn miệng đầy nhục cảm của anh tìm xuống cổ nàng và bàn tay của anh len bên trong lớp sa tanh chặt bó. Anh bóp cặp ngực trần của nàng, và Delaney ưỡn người, áp đầu ngực căng cứng của nàng vào lòng bàn tay nóng, nóng rẫy của anh. Đôi tay nàng chuyển qua vai anh, và nàng túm lấy áo của anh trong bàn tay nắm chặt.

Nàng cong người lên và, với sự tỉnh táo cuối cùng, nàng thì thầm, “Nick, chúng ta phải dừng lại thôi.”

“Chúng ta sẽ dừng lại,” anh thì thầm khi kéo chiếc áo của nàng xuống hông một cách thành thực và cúi đầu thấp xuống. Anh vờn nhẹ môi qua cái núm vú hồng hồng của nàng, sau đó mút lấy nó vào miệng, lưỡi của anh nóng bỏng, ẩm ướt và mê mải. Bàn tay to lớn ấm áp của anh chen vào giữa hai đùi nàng và anh ấn lòng bàn tay vào vùng da thịt nhạy cảm của nàng. Dưới chiếc quần con bằng cotton đã thấm ướt của nàng,

ngón tay anh tìm thấy nàng, và nàng khép chân lại, khóa chặt tay anh giữa hai chân nàng. Mắt Delaney nhắm lại và tên anh thoát ra khỏi môi nàng, nửa rên rỉ nửa thở dài. Đó là âm thanh của đòi hỏi và khao khát. Nàng muốn anh làm tình với nàng. Nàng muốn cảm nhận cơ thể trần truồng của anh áp vào người mình. Nàng không có gì để mất ngoài lòng tự trọng. Một chút tự trọng nhỏ nhoi có là gì khi sánh với một cơn khoái cảm tột cùng?

Khi ấy miệng anh nhả ra và không khí lạnh quét qua ngực nàng. Nàng buộc phải mở mắt và dõi theo ánh mắt rực cháy của anh tới đầu vú long lanh của mình. Anh buông tay khỏi đùi nàng và nâng một đầu chiếc khăn choàng lên, chậm rãi trải nhẹ qua phần da thịt nhạy cảm của nàng. “Hãy nói rằng em muốn tôi.”

“Chẳng phải rõ ràng là thế rồi hay sao?”

“Dù sao cũng nói đi.” Anh nhìn lên, đôi mắt đầy ham muốn và quả quyết. “Nói đi.” Lốp khăn lông quét qua ngực nàng thêm lần nữa.

Delaney hớp lấy vài hơi. “Tôi muốn anh.”

Ánh mắt của anh lia qua gương mặt nàng, sau đó dừng lại trên miệng nàng. Anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi nàng và kéo áo của nàng về đúng chỗ, lại che kín ngực nàng.

Anh không định làm tình với nàng. Hiển nhiên là không. Anh có nhiều thứ để mất hơn là nàng. “Tại sao chúng ta lại tiếp tục làm việc này?” nàng hỏi khi anh nhắc môi lên. “Tôi không định để điều này xảy ra với chúng ta, nhưng nó luôn xảy ra.”

“Em không biết à?”

“Tôi ước gì mình biết được.”

“Một việc còn dang dở.”

Nàng hít sâu và tựa vào vai anh.

“Anh đang nói về cái gì? Thế nào là việc còn dang dở?”

“Tối đó ở Angel Beach. Chúng ta chưa bao giờ kết thúc cái mà chúng ta bắt đầu trước khi em bỏ đi.”

“Bỏ đi?” nàng cụp chân mày xuống sau đó ngược mắt lên. “Tôi đâu còn sự lựa chọn gì nào khác.”

“Em có một sự lựa chọn và em đã chọn. Em đã bỏ đi với Henry.”

Với tất cả lòng tự trọng còn có thể giữ được trong tình huống đó, Delaney rời khỏi lòng anh. Chiếc giày trái của nàng đã rơi mất và cái khăn choàng mắc kẹt trong áo. “Tôi bỏ đi vì anh đã lợi dụng tôi.”

“Chính xác là khi nào?” Anh đứng dậy và bao trùm lấy nàng. “Khi em van xin tôi vuốt ve khắp người em hả?”

Delaney kéo váy xuống. “Im đi.”

“Hay là khi đầu tôi đang ở giữa hai chân em?”

“Câm ngay, Nick.” Nàng kéo mạnh cái khăn choàng ra ngoài. “Anh chỉ muốn sỉ nhục tôi thôi.”

“Vớ vẩn.”

“Anh lợi dụng tôi để trả đũa Henry.”

Anh nhịp nhịp gót chân và nheo mắt. “Tôi chưa bao giờ lợi dụng em. Tôi bảo em đừng lo lắng và tôi sẽ lo cho em, nhưng em nhìn tôi như thể một tên hăm hiếp và bỏ đi với Henry.”

Nàng không tin anh. “Tôi chưa bao giờ coi anh là tên cường hiếp, và tôi cố nhớ lại xem anh có nói một lời tử tế nào chưa. Nhưng anh chưa bao giờ nói.”

“Có đấy, tôi đã nói rồi, chỉ có điều em lại chọn cách chuồn đi với ông già. Và theo quan niệm của tôi. Em đã nợ tôi.”

Nàng nhặt áo choàng của anh ở phía sau trường kỷ và quăng nó cho anh. “Tôi không nợ anh cái gì cả.”

“Tốt nhất là em không nên ở quanh đây hôm mùng bốn tháng Sáu, nếu không tôi sẽ đòi lại những gì em nợ tôi suốt mười năm qua.” Anh cho tay vào túi và bước ra cửa. “Và cái khoản lãi suất sẽ nặng lắm đấy, thỏ hoang à.”

Delaney nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín mít một lúc lâu sau khi nghe tiếng xe Jeep lao lên con đường. Cơ thể của nàng vẫn bùng cháy vì sự tiếp xúc của anh, và ý nghĩ về thứ gì kiểu như trả nợ tình không hẳn là chẳng có chút hấp dẫn. Nàng quay lại căn phòng và nhặt cái mũ txaple của Nick trên sàn. Nàng nâng chiếc mũ bê rê lên mũi. Nó đầy ắp mùi của da, của len và Nick.

13. Rachel Gibson - Chương 13

Chương 13

“Chú Nick, chú có xem bộ phim trên ti vi tối hôm trước về một cô gái bị bắt cóc khi còn nhỏ và cô ta không bao giờ biết điều đó cho tới khi được khoảng hai mươi tuổi hay gì đó?”

Nick nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, xem xét số tiền anh dự định đổ vào căn nhà trên bờ hồ phía Bắc. Móng nhà đã được đổ trước khi mặt đất đóng băng, và mái nhà được lợp trước khi tuyết rơi. Căn nhà chưa làm xong, nhưng chủ nhà đã quyết định lắp đặt toàn bộ đồ đạc cố định khác, và kèo nhà vừa lắp đặt đã vượt quá số tiền dự kiến. Bởi vì công việc kinh doanh đang chậm lại, Ann Marie và Hilda chỉ làm việc buổi sáng. Trong toà nhà chỉ còn lại có anh và Sophie.

“Chú Nick”

“Hừm, gì thế?” Anh xoá một vài con số, sau đó điền vào giá tiền mới.

Sophie hít một hơi thật sâu và thở dài, “Chú không thèm nghe cháu nói”

Anh rời mắt khỏi màn hình nhìn đứa cháu, sau đó quay lại công việc “Chắc chắn là chú nghe rồi, Sophie à.”

“Thế cháu đã nói gì?”

Anh thêm vào một chi phí bổ sung và với lấy cái máy tính bên mép bàn, nhưng khi anh trông thấy đứa cháu một lần nữa, tay anh khựng lại. Đôi mắt màu nâu của cô bé nhìn lại anh như thể anh đã giẫm đạp cảm xúc của nó dưới đôi giày lao động. “Chú đã không nghe thấy.” Anh rụt tay lại. ” Chú xin lỗi.”

“Cháu có thể hỏi chú vài chuyện không?”

Anh biết rằng cô bé không ghé qua văn phòng của anh trên đường từ trường về nhà chỉ để xem anh làm việc. “Chắc rồi”.

“Tốt rồi, thế chú sẽ làm gì nếu chú thích một cô gái và cô ta không biết rằng chú thích cô ấy.” Cô bé dừng lại và nhìn đầu đó phía trên đầu anh. “Và cô ấy thích người khác với trang phục thật bảnh với mái tóc vàng óng và mọi người đều thích cô ta và cô ta là đội trưởng đội cổ vũ hay thứ gì đó” Cô bé lại nhìn anh. “Chú có bỏ cuộc không?”

Nick bối rối. “Có phải cháu thích một cậu bé ăn mặc như đội trưởng đội cổ vũ không?”

“Không. Ừ thì, cháu thích một anh chàng đang hẹn hò với đội trưởng đội cổ vũ. Cô nàng xinh đẹp, nổi tiếng và có vóc dáng đẹp nhất trong khối lớp tám, và Kyle không biết rằng cháu tồn tại. Cháu muốn cậu ấy chú ý đến cháu, vậy cháu phải làm gì?”

Nick nhìn cháu mình qua cái bàn, cô bé đeo niềng răng kim loại và có đôi mắt phần nào quá to so với khuôn mặt được thừa hưởng từ dòng máu Ý của mẹ mình. Cô bé có một cái mụn to trên trán, mặc dù đã cố gắng hết sức, vẫn không giấu được dưới lớp trang điểm đắp lên nó. Một ngày nào đó Sophie Allegrezza sẽ trở nên

xinh đẹp, nhưng không phải hôm nay, ơn Chúa. Dù sao đi nữa, con bé còn quá nhỏ để bận tâm đến bọn con trai. “Đừng làm gì cả. Cháu đẹp lắm rồi, Sophie à”

Cô bé đảo mắt và lấy cái cặp đặt trên sàn nhà bên cạnh chiếc ghế.

“Chú cũng chẳng giúp gì được nhiều hơn bố cháu.”

“Thế Louie nói gì?”

“Rằng cháu quá nhỏ để nghĩ về bọn con trai.”

“Ồ” Anh rướn người tới trước và nắm tay cô bé. “À, chú sẽ không bao giờ nói thế,” anh nói dối.

“Cháu biết. Đó là lý do tại sao cháu đến nói chuyện với chú. Và không phải chỉ là Kyle. Không một đứa con trai nào từng chú ý tới cháu.” Cô bé kéo lê cái ba lô vào lòng và ngồi thụp xuống ghế, trông thật đau khổ. “Cháu ghét điều đó.”

Và anh không muốn thấy con bé không vui. Anh cố gắng giúp Louie nâng đỡ Sophie, và cô bé là người phụ nữ duy nhất anh cảm thấy hoàn toàn thoải mái khi biểu lộ sự yêu mến và tình thương. Hai chú cháu có thể ngồi với nhau và cùng xem phim hoặc chơi cờ tỷ phú, và cô bé không bao giờ soi mói vào cuộc sống riêng của anh hay bám lấy anh quá chặt. “Thế cháu muốn chú làm gì?”

“Nói cho cháu những gì con trai thích ở con gái.”

“Bọn con trai lớp tám ấy hả?” Anh gãi quai hàm và dừng lại để ngẫm nghĩ một chút. Anh không muốn nói dối, không muốn phá hỏng ảo tưởng ngây thơ của cô bé.

“Cháu nghĩ rằng vì chú có rất nhiều bạn gái, chú sẽ biết điều đó.”

“Nhiều bạn gái ư?” Anh nhìn cô bé lấy ra một lọ sơn móng tay màu xanh bóng ra khỏi cặp. “Chú không có nhiều bạn gái. Ai đã nói với cháu như vậy?”

“Không cần phải có ai nói với cháu cả.” Cô bé nhún vai. “Gail là một bạn gái của chú.”

Anh đã không gặp Gail từ vài tuần trước lễ hội Halloween, và dịp đó là cuối tuần vừa rồi. “Cô ấy chỉ là một người bạn thôi,” anh nói “Và bọn chú đã chia tay tháng trước.” Quả thật, anh đã chấm dứt với cô ta và cô ta rất không vừa lòng.

“A, thế chú thích cô ấy ở điểm nào?” Cô bé hỏi khi sơn thêm vào một lớp màu xanh phủ trên vệt màu xanh nước biển có sẵn.

Dăm ba thứ anh thích ở Gail, anh khó có thể nói với cô cháu mười ba tuổi của mình. “Cô ấy có mái tóc đẹp.”

“Thế thôi sao? Chú có thể hẹn hò với một cô gái chỉ vì chú thích tóc của cô ta?”

Có thể không. “Phải”.

“Thế chú thích màu tóc như thế nào?”

Đỏ. Những vệt đỏ nhiều sắc độ rơi bời giữa những ngón tay anh. “Màu nâu.”

“Chú còn thích gì khác nữa?”

Đôi môi màu hồng và khăn choàng màu hồng. “Một nụ cười rạng rỡ”

Sophie nhìn lên anh và cười toe toét, miệng cô bé đầy những dải kim loại và cao su màu hoa cà. “Như thế này à?”

“Phải”.

“Còn gì nữa?”

Lần này anh trả lời thật lòng. “Đôi mắt to màu nâu, và chú thích một cô gái có thể đương đầu được với chú.” Và anh nhận ra, anh đã trở nên đánh giá cao những lời mỉa mai.

Cô bé nhúng đầu cây cọ vào trong lọ sơn và chuyển sang sơn tay bên kia. “Thế chú nghĩ con gái có được tán tỉnh con trai không?”

“Chắc rồi. Tại sao lại không được chứ?”

“Bà nội bảo rằng con gái mà tán tỉnh con trai là đồ đảng điểm. Bà nói rằng chú và cha chưa bao giờ gặp chuyện rắc rối với những đứa con gái đảng điểm bởi vì bà không bao giờ để cho chú nói chuyện điện thoại khi họ gọi đến.”

Mẹ của anh là người duy nhất mà anh biết có khả năng chỉ thấy điều mà bà chọn lựa và không gì khác nữa. Khi lớn lên, cả Nick và Louie đã phát hiện ra rắc rối chung của họ khi không có điện thoại. Louie đã làm ột cô gái có thai vào năm cuối đại học. Và khi một chàng trai gốc Basque làm ột cô gái Công giáo ngoan đạo có thai, kết quả là một đám cưới không thể tránh khỏi ở nhà thờ thánh John. “Bà ngoại của cháu chỉ nhớ những gì bà muốn nhớ,” anh nói với Sophie. “Nếu cháu muốn nói chuyện với một cậu con trai qua điện thoại, chú chẳng thấy có gì không nên cả, nhưng tốt hơn cháu nên xin phép cha cháu trước.” Anh nhìn cô bé thổi phồng những móng tay còn ướt. “Có thể cháu nên trao đổi với Lisa tất cả những chuyện của nữ giới này. Cô ấy sẽ là mẹ kế của cháu trong vòng một tuần nữa.”

Sophie lắc đầu. “Cháu thích nói với chú hơn.”

“Chú nghĩ là cháu thích Lisa đấy.”

“Cô ấy cũng được, nhưng cháu thích nói chuyện với chú hơn. Thêm nữa, cô ấy chỉ để cháu đứng sau cùng trong hàng phù dâu.”

“Có thể là vì cháu thấp nhất thôi mà.”

“Có lẽ thế.” Cô bé ngấm ngĩa lọ sơn bóng một lúc, sau đó nhìn lên. “Chú có muốn cháu sơn móng tay cho chú không?”

“Không đời nào. Lần trước cháu sơn cho chú, chú quên tẩy nó đi và cô thư ký ở Gas-n-Go đã nhìn chú thật kỳ quái.”

“Đi mà.”

“Quên đi, Sophie.”

Cô bé cau mày và cẩn thận đập nắp lên cái lọ sơn. “Không chỉ đứng ở cuối hàng, cháu còn phải đứng cạnh người mà chú biết là ai đấy.”

“Ai thế?”

“Cô ấy đấy.” Sophie chỉ vào bức tường. “Bên kia.”

“Delaney?” Khi cô bé gật đầu Nick hỏi cô bé, “Tại sao việc đó lại nảy sinh vấn đề nhỉ?”

“Chú biết mà.”

“Không đâu. Sao cháu không nói với chú nhỉ?”

“Bà nội nói rằng cô gái bên đó sống với cha của chú, và ông ấy đã đối xử tốt với cô ta và keo kiệt với chú. Và ông ấy cho cô ta quần áo và những vật dụng đẹp để còn chú phải mặc đồ jean cũ.”

“Chú thích đồ jean cũ mà.” Anh với lấy cái bút chì và ngắm khuôn mặt của Sophie. Miệng của cô bé mím lại ở khóe giống như mẹ của anh khi nói về Delaney. Henry hiển nhiên đã cho Benita lý do để cay nghiệt, nhưng Nick không thích thấy Sophie bị ảnh hưởng bởi nó. “Những gì xảy ra, hay không xảy ra, giữa chú và cha của chú, không liên quan gì tới Delaney.”

“Chú không ghét cô ấy à?”

Chưa bao giờ anh đặt ra vấn đề ghét Delaney. “Không, chú không ghét cô ấy.”

“Ồ.” Cô bé nhét chai sơn móng tay vào trong cặp và lấy áo khoác ở phía sau ghế. “Thế cuối tháng này chú có dẫn cháu tới chỗ bác sĩ chỉnh răng không?”

Nick đứng lên giúp cô bé mặc áo khoác. Chỗ hẹn chính răng của Sophie đi mất gần hai giờ đồng hồ lái xe. “Thế cha cháu không thể dẫn cháu đi hả?”

“Cha cháu sẽ đi hưởng tuần trăng mật.”

“Ồ phải. Thế thì chú sẽ đưa cháu đi.”

Khi anh tiễn cô bé tới cửa, cô bé vòng tay quanh hông anh. “Thế chú có chắc là chú không bao giờ lập gia đình không, chú Nick?”

“Ừ”.

“Bà nội nói rằng chú chỉ cần tìm một cô gái Công giáo đang hoang. Khi ấy chú sẽ hạnh phúc.”

“Chú hạnh phúc lắm rồi.”

“Bà nội nói rằng chú cần phải yêu một phụ nữ Basque.”

“Nghe có vẻ như là cháu đã dành nhiều thời gian nói chuyện với bà nội về chú.”

“À, cháu mừng là chú không bao giờ lập gia đình.”

Anh với tay và kéo một đám tóc trên đám tóc đen mượt của cô bé. “Vì sao thế?”

“Bởi vì cháu thích chiêm riêng chú ỉnh cháu thôi.”

Nick đứng lại nơi lối đi trước văn phòng và nhìn cháu mình bước xuống đường. Sophie đã dành quá nhiều thời gian ở với mẹ anh. Anh biết chỉ là vấn đề thời gian trước khi Benita dẫn dắt cô bé vào chỗ tiêu cực, và Sophie cũng bắt đầu nói đi nói lại với anh về chuyện cưới một cô gái “Basque” đang hoang.

Anh xỏ hờ hai bàn tay vào túi trước chiếc quần jean. Louie là kiểu người thích lập gia đình. Nick thì không. Cuộc hôn nhân đầu tiên của Louie kéo dài không quá sáu năm, nhưng anh trai của anh vẫn hứng thú với hôn nhân. Anh ấy thích sự êm ấm khi chung sống với một người phụ nữ. Louie đã luôn luôn biết rằng mình sẽ tái hôn. Anh ấy luôn biết rằng anh ấy sẽ lại yêu, nhưng rồi cũng mất gần tám năm sau khi ly hôn để tìm một người thích hợp. Nick không nghi ngờ gì việc anh mình sẽ hạnh phúc với Lisa.

Cánh cửa tiệm thẩm mỹ của Delaney mở toang và một bà già với mái tóc bạc trắng thông thả bước ra. Khi đi ngang, bà ta nhìn chăm chăm vào anh như thể biết rằng anh còn hơn cả tòi tẹt. Anh cười thầm và nhìn lên phía cửa sổ. Qua lớp kính anh ngắm Delaney lau sàn nhà, rồi đi ra phía sau với dụng cụ hốt rác. Anh nhìn đôi vai và tấm lưng thẳng của nàng, và hông nàng chuyển động dưới lớp áo len ôm sát cặp mông tròn của nàng. Một cảm giác tê tê nặng nề lấn vào giữa hai chân anh, và anh nghĩ về bộ ngực trắng hoàn hảo và chiếc khăn choàng lông màu hồng. Anh nghĩ về đôi mắt nâu to, hàng lông mi dài, và sức hút của dục vọng trên mí mắt trĩu xuống, khuôn miệng nàng ẩm ướt và căng lên với nụ hôn của anh.

Tôi muốn anh, nàng đã nói thế, hoặc đúng hơn là anh ép buộc nàng nói thế như thể anh là một kẻ thất tình van vãn nàng thêm nuốn anh. Trong đời mình anh chưa bao giờ yêu cầu một người phụ nữ nói với anh rằng cô ta muốn anh. Anh không cần phải làm thế. Chẳng hề trọng gì nếu những từ đó được thì thầm trên cặp môi hồng mềm mại của một phụ nữ. Rõ ràng trong lúc này chuyện đó là đáng nói.

Không còn hoài nghi chút nào về điều đó nữa. Henry biết rõ việc mình đang làm khi ông lập bản di chúc đó. Ông nhắc nhở Nick về cảm giác muốn có điều gì đó mà anh không thể có được, nỗi đau đớn thèm khát về điều gì đó chỉ cách anh một tầm với. Một thứ mà anh có thể chạm vào nhưng không bao giờ có thể thực sự chiếm hữu.

Một vài bông tuyết xoay tròn trước mặt Nick, và anh bước lại về văn phòng mình và nhấc cái áo khoác ra khỏi lưng ghế. Một số đàn ông đã phạm sai lầm khi đánh đồng tình dục với tình yêu. Nick không thế. Anh không yêu Delaney. Cảm giác của anh về nàng còn tệ hơn cả tình yêu. Đó là thứ dục vọng xoắn lấy gan ruột anh, và nó khiến anh hoàn toàn thay đổi. Anh đang luẩn quẩn và cư xử như một thằng đàn với cái của quý to tướng vì một người phụ nữ ghét anh gần như mọi lúc.

Delaney gạt cà chua sang một bên đĩa, sau đó xiên một miếng rau diếp xoắn và thịt gà.

“Công việc sao rồi?” Bà Gwen hỏi, ngay lập tức khơi lên nỗi ngờ vực trong Delaney. Vì Gwen chẳng khi nào hỏi thăm về tiệm thẩm mỹ.

“Tốt lắm.” Nàng nhìn sang bên kia bàn và đưa rau diếp vào miệng. Mẹ nàng đang dự tính gì đó. Nàng lẽ ra không nên đồng ý gặp mặt ăn trưa trong một cái nhà hàng nơi mà nàng chẳng cách gì lớn tiếng mà không gây chú ý. “Sao thế ạ?” nàng hỏi.

“Helen luôn làm đầu cho buổi biểu diễn thời trang mừng Giáng sinh, nhưng năm nay mẹ đã nói chuyện với những thành viên khác của ban giám khảo, và mẹ đã thuyết phục được họ để cho con lo làm tóc.” Bà Gwen cuộn một nĩa mì ống fettuccini, sau đó đặt nĩa sang bên cạnh. “Mẹ nghĩ con có thể tận dụng cơ hội quảng cáo.”

Đúng hơn đó là một cách để mẹ nàng trói chặt nàng vào hoạt động trong cái uỷ ban ngu ngốc đó. “Chỉ là làm tóc? Thế thôi à?”

Bà Gwen với lấy tách trà nóng kèm chanh. “À, mẹ nghĩ con cũng có thể tham gia dự buổi diễn.”

Thì ra là vậy. Lý do thực sự. Làm đầu cho buổi diễn chỉ là một miếng mồi nhử. Những gì bà Gwen thực sự muốn là diễn quanh trong vai hai mẹ con hợp nhau như thể họ là một cặp sinh đôi. Có hai quy định trong buổi diễn thời trang, là quần áo hoặc đồ hoá trang phải tự làm bằng tay và phải thể hiện không khí mùa lễ. “Cả mẹ và con?”

“Tất nhiên là mẹ sẽ tới đó.”

“Ăn mặc như nhau?”

“Tương tự.”

Không có cửa đâu. Delaney nhớ rõ cái năm nàng bị bắt ăn mặc như Rudolph. Nàng có thể chả thèm để ý nếu như không phải khi đó nàng đã mười sáu tuổi. “Con không đủ khả năng vừa tham gia buổi diễn vừa làm tóc.”

“Helen đã làm được như vậy.”

“Con không phải Helen.” Nàng lấy một khúc bánh mì. “Con sẽ làm đầu, nhưng con muốn tên tiệm của con được in trong tờ chương trình và được nhắc đến cả trong phần khai mạc và bế mạc của buổi diễn.”

Bà Gwen trông không vui lắm. “Mẹ sẽ nhờ ai đó trong ban tổ chức giữ chỗ cho con.”

“Tuyệt. Khi nào buổi diễn bắt đầu?”

“Trong thời gian diễn ra lễ hội mùa đông. Luôn vào ngày thứ bảy của tuần thứ ba, vài ngày trước cuộc thi điêu khắc băng.” Bà đặt tách trên cái đĩa và thở dài. “Con có nhớ hồi Henry là thị trưởng và chúng ta thường đi theo sau giúp ông ấy chấm điểm?”

Hiển nhiên là nàng nhớ. Mỗi năm vào tháng Mười hai các doanh nghiệp ở Truly đều thực hiện những tác phẩm điêu khắc khổng lồ trên băng đặt tại công viên Larkspur, thu hút du khách từ cách đó hàng trăm dặm. Delaney hồi tưởng lại đôi gò má và chiếc mũi giá buốt của mình, và cái áo khoác dày êm mượt cùng chiếc mũ lông khi nàng bước cạnh Henry và mẹ. Nàng nhớ mùi thanh khiết của băng tuyết mùa đông và cảm giác món sô cô la nóng sưởi ấm tay mình.

“Con có nhớ cái năm ông ấy để con chọn người thắng cuộc không?”

Có lẽ khi đó nàng mười hai tuổi, và nàng đã chọn con búp bê cừu Lamb Chop cao bốn mét của tiệm “Thịt gia súc gia cầm hảo hạng”. Delaney xiên thêm một ít trong đĩa salad. Nàng đã quên mất con Lamb Chop.

“Mẹ cần nói chuyện với con về Giáng sinh.” Gwen lên tiếng.

Delaney đoán nàng sẽ nghỉ lễ Giáng sinh ở nhà mẹ, trọn vẹn với một cây thông thực thụ, những món quà lấp lánh, món sữa pha kem trứng, và hạt dẻ rang trên lửa. Tất cả những thứ đó.

“Mẹ và Max sắp đi du lịch bằng tàu tới Caribê vào ngày hai mươi, ngay sau khi lễ hội mùa đông bắt đầu.”

“Sao cơ?” Nàng cẩn thận đặt nĩa lên trên đĩa của mình. “Con không biết là hai người lại nghiêm túc đến thế.”

“Mẹ và Max đang tìm hiểu nhau, và ông ấy gợi ý rằng một kỳ nghỉ ẩm cúng sẽ giúp hai người biết được cảm giác của mình đối với người kia mãnh liệt đến mức nào.”

Bà Gwen là góa phụ trong sáu tháng và giờ đã có một bạn trai nghiêm túc. Delaney không thể nhớ lại lần gần đây nhất mình có một cuộc hẹn hò nghiêm túc. Đột nhiên nàng cảm thấy thực sự xót xa, như một bà cô già cẩu bần.

“Mẹ nghĩ hai mẹ con sẽ tổ chức Giáng sinh khi mẹ về.”

“Được rồi.” Nàng không nhận ra nàng thích Giáng sinh ở nhà gần nào cho tới khi nàng không còn có được cơ hội đó. Mà thôi, nghỉ lễ Giáng sinh một mình không phải là điều mà trước đây nàng chưa từng trải qua.

“Và bây giờ trời đã bắt đầu đổ tuyết, con nên đậu cái xe nhỏ của con trong ga ra của mẹ và lái chiếc Cadillac của Henry.”

Delaney chờ nghe điều kiện, kiểu như là nàng phải về nhà vào mỗi buổi tối cuối tuần, tham gia một cuộc gặp mặt hội đồng hay đại loại thế, hoặc mang một đôi giày dễ coi. Khi bà Gwen không nói gì thêm, và thay vào đó lại cầm lấy nĩa, Delaney hỏi, “Như vậy nghĩa là sao?”

“Tại sao con lúc nào cũng hoài nghi vậy? Mẹ chỉ muốn con an toàn trong mùa đông này thôi mà.”

“Ồ.” Đã nhiều năm rồi nàng không lái xe trong tuyết, và nàng thấy nó không giống như cưỡi xe đạp. Nàng đã quên mất phải lái bằng cách nào. Nàng có nhiều khả năng sẽ lao vào biển cấm đường trong chiếc xe lớn màu bạc của Henry hơn là với chiếc Miata của mình. “Cảm ơn mẹ, ngày mai con sẽ lấy nó.”

Sau khi ăn trưa, nàng nghỉ ngơi nửa ngày còn lại rồi lái xe tới chỗ Lisa để gửi lại vài quyển sách trang điểm và lấy bộ đồ phù dâu của nàng. Chiếc váy nhung đỏ co giãn có màu rượu vang hoặc chuyển sang đỏ sẫm tùy theo màu đèn. Nó rất đẹp, và nếu không phải vì màu tóc của Delaney, nó sẽ rất hợp với nàng, nhưng vận quá nhiều màu đỏ lên người cùng một lúc sẽ khiến nàng trông giống như một bức tranh của Picasso. Nàng xoa một tay lên bụng, vuốt cho phẳng lớp vải lạnh dưới lòng bàn tay.

“Tớ đã không nghĩ đến tóc của cậu.” Lisa thừa nhận khi đứng lùi lại và ngắm nghía Delaney trong tấm gương phòng ngủ. “Có lẽ cậu cần đội một cái nón rơm thật to.”

“Đừng có mơ.” Nàng nghiêng đầu qua một bên và nhìn bóng mình trong gương. “Tớ có thể phục hồi lại màu tóc tự nhiên của mình.”

“Tóc cậu vốn màu gì nhỉ?”

“Tớ không nhớ rõ nữa. Khi tớ sửa lại chân tóc, thì nó là một dạng màu vàng sáng.”

“Cậu có thể phục hồi lại mà không làm tóc rụng ra không?”

Delaney chống một tay lên hông và quay mặt về phía bạn. “Có chuyện gì với mấy người trong thị trấn này vậy?”

“Hiển nhiên là tớ có thể làm nó mất màu đi mà không bị rụng ra. Tớ biết mình làm gì mà. Tớ đã làm nghề này trong nhiều năm rồi.” Khi nàng nói, giọng nàng cao lên. “Tớ không phải là Helen. Tớ không làm tóc tồi!”

“Hơ, tớ chỉ hỏi vậy thôi.”

“Phải, cậu và những người khác.” Nàng kéo dây khóa phía sau và bước ra khỏi bộ đồ.

“Ai khác nữa thế?”

Hình ảnh Nick ngồi trên chiếc ghế dài ở nhà nàng bật ra trong tâm trí nàng. Miệng anh nóng bỏng gần chặt miệng nàng. Những ngón tay của anh ấn vào đùi nàng. Nàng ước gì nàng có thể căm ghét anh vì đã khiến nàng thèm khát anh, vì đã khiến nàng nói với anh rằng nàng muốn anh, rồi để nàng lại một mình mơ về anh suốt đêm. Nhưng nàng chẳng thể ghét anh, và nàng vẫn ngượng vì chuyện đã xảy ra đến nỗi không

muốn nói về nó với ai cả cho đến khi nàng hiểu được vấn đề. Ngay cả với Lisa cũng thế. Nàng đặt bộ đồ lên tấm chăn kẻ phủ giường của Lisa sau đó mặc quần jeans vào. “Đừng bận tâm. Nó không quan trọng đâu.”

“Cái gì hả? Có phải mẹ cậu vẫn phàn nàn về việc cậu chọn nghề làm tóc không?”

“Không, thực ra bà ấy đã đề nghị tớ làm đầu cho buổi diễn thời trang Giáng sinh.” Delaney rời mắt khỏi chiếc quần của mình. “Bà nghĩ rằng có thể bấy tớ và khiến tớ phải diễn cái trò mẹ con tâm đầu ý hợp tớ từng phải diễn hồi mới lớn ấy.”

Lisa cười to. “Cậu có nhớ cái bộ đồ ánh kim với thắt lưng lớn và cả nơ bướm to dùng phía sau không?”

“Làm sao tớ có thể quên được.” Nàng trông một cái áo lông angora qua đầu rồi ngồi lên thành giường và xỏ chân vào đôi giày Doc Marten. “Và sau đó mẹ tớ sẽ đi du lịch Caribe bằng tàu thủy với Max Harrison đến qua lễ Giáng sinh.”

“Mẹ cậu và Max ư?” Lisa ngồi cạnh Delaney. “Thật kỳ lạ. Tớ không hình dung mẹ cậu với ai khác ngoại trừ Henry.”

“Tớ nghĩ Max sẽ hợp với bà.” Nàng thắt một chiếc dây giày, sau đó đến chiếc kia. “Dù sao đi nữa, đây là lần đầu tiên tớ ở nhà sau mười kỳ lễ Giáng sinh, và bà ấy thì lại rời đi. Điều đó cũng khá đặc biệt, khi tớ nghĩ về nó.”

“Cậu có thể đến nhà tớ. Tớ sẽ sống với Louie và Sophie, và chúng mình sẽ đón Giáng sinh ở đó.”

Delaney đứng lên và lấy bộ váy phù dâu của mình. “Tớ sẽ xem mình có ‘bể bánh mì’ được với người nhà Allegrezza không đã.”

“Cậu sẽ ‘bể bánh mì’ với bọn tớ trong bữa tiệc tối mừng đám cưới.”

Sự e ngại dậy lên trong lòng Delaney khi nàng chậm chậm đặt bộ đồ lên giá treo. “Đó là tiệc búp-phê, phải không?”

“Không. Nó là tiệc tối có xếp bàn ở khách sạn Lake Shore.”

“Tớ cứ tưởng cậu sẽ đãi bữa tối ngay sau buổi diễn tập chứ.”

“Không, đó mới là tiệc búp-phê.”

“Có bao nhiêu người dự tiệc vậy?”

“Chừng bảy mươi lăm.”

Delaney nhẹ cả người. Với nhiều khách như vậy, sẽ dễ dàng tránh mặt những thành viên nhất định trong gia đình Louie. “À, đừng xếp tớ ngồi gần Benita. Bà ta có thể xén tớ với con dao cắt bơ của bà ấy đấy.” Và Nick nữa chứ? Anh thật khó lường, nàng không thể đoán rằng anh sẽ làm gì.

“Bà ấy không ác vậy đâu.”

“Không ác với cậu thôi.” Delaney lấy áo choàng và bước ra ngoài.

“Nhớ nghĩ về tiệc Giáng sinh đấy,” Lisa gọi với theo nàng.

“Được rồi,” nàng hứa trước khi lái xe đi, nhưng sẽ không có ngay cả một khả năng thật xa vời để nàng ngồi trong cái bàn đối diện Nick. Thật ác mộng. Nàng sẽ mất cả buổi để cố không bị cuốn vào anh, cái miệng và đôi tay anh. Tốt hơn là em đừng nên ở quanh đây hôm mồng bốn tháng Sáu, nếu không tôi sẽ đòi lại những gì em đã nợ tôi suốt mười năm qua.

Nàng không nợ anh gì cả. Anh lợi dụng nàng trả đũa Henry, và họ cùng biết điều đó. Thực sự là khi nào? Khi em van vãn tới đụng chạm khắp người em hả? Nàng không van xin anh. Đúng hơn là đòi hỏi. Và khi đó nàng còn trẻ con và khờ khạo.

Delaney lùi chiếc xe nhỏ đỗ cạnh chiếc jeep của Nick và nhảy bổ lên cầu thang. Nàng không sẵn sàng gặp anh. Mỗi lần nghĩ đến miệng anh trên ngực nàng và tay anh giữa hai đùi nàng là hai má nàng lại nóng lên. Nàng đã sẵn lòng làm tình với anh ngay tại đó trên trường kỷ của nàng, không nghi ngờ gì cả. Anh có khả năng làm nàng quên mất anh là ai. Nàng là ai, và cả quá khứ chung của họ. Tôi nói với em là đừng lo lắng

và tôi sẽ lo cho em, nhưng em nhìn tôi cứ như tôi là một thằng cường hiếp và bỏ đi với Henry. Bây giờ, nàng thực sự không tin anh hơn so với trong cái đêm đó chút nào. Anh ắt hẳn là đã nói dối. Nhưng tại sao anh lại phải nói dối? Không có vẻ gì là anh đã cố gắng dỗ ngọt nàng cõi đồ. Tại thời điểm ấy nàng chắc chắn đã gạt bỏ sự e lệ.

Nàng đặt bộ đồ lên chiếc ghế dài và cầm lấy cái txapel của Nick nàng đã để trên bàn cà phê. Những ngón tay của nàng lần theo vành mũ da và lớp len mịn. Giờ nó không quan trọng nữa. Chẳng có gì đổi khác cả. Cái đêm tại Angel Beach là một đoạn quá khứ xưa cũ và tốt nhất là để nó trôi đi. Ngay cả khi không phải vì bản di chúc của Henry, cũng không có tương lai cho hai người bọn họ. Anh là người lẳng nhăng và nàng nên tránh xa càng sớm càng tốt.

Cầm cái mũ bê rê trên một tay, Delaney bước ra ngoài phía sau chỗ đậu xe. Chiếc xe jeep của Nick vẫn ở đó, và nàng mở cửa bên ghế tài xế. Lớp da mộc bên trong vẫn còn hơi ẩm như thể anh vừa đến ngay trước khi nàng rời khỏi căn hộ. Chiếc chìa khóa chiếc Jeep vẫn chưa rút ra, và cây thập giá kiểu Basque của anh treo trên tấm kính chiếu hậu. Một hộp dụng cụ lớn, và một sợi dây thừng dài, và ba lọ đánh bóng gỗ đặt ở phía sau. Không nghi ngờ gì việc anh đã sống ở Truly quá lâu, nhưng nàng tin rằng nếu nàng là một tên trộm, nàng sẽ suy nghĩ kỹ khi định trộm thứ gì của một ông Allegrezza. Nàng đặt cái mũ bê rê lên chiếc ghế da, sau đó quay lại và vội vã trở về căn hộ. Nàng không có bất kỳ lý do nào để lên cầu thang nhà nàng. Khỏi cần nghĩ thêm, nàng không có sức mạnh ý chí ở những điểm có dính dáng đến anh, vậy nên tốt nhất là cứ tránh xa anh hết mức.

Delaney ngồi trên trường kỷ và cố gắng tự nhủ rằng nàng không nghe thấy âm thanh ở dưới kia. Nàng đang không lắng nghe tiếng lách cách của chiếc chìa khóa hay tiếng lạo xạo của sỏi dưới gót giày ống nặng nề. Nàng đang không lắng nghe, nhưng nàng vẫn thấy tiếng cửa văn phòng của anh mở ra và đóng lại, chùm chìa khóa và tiếng giày của anh. Nàng không nghe thấy gì trừ sự yên lặng khi anh tìm thấy chiếc txapel và nàng hình dung ra anh dừng lại nhìn lên cầu thang dẫn lên căn hộ của nàng. Sự yên lặng tăng lên khi nàng cố nghe tiếng bước chân anh. Cuối cùng, động cơ chiếc xe Jeep gầm lên và anh lái khỏi bãi đỗ xe phía dưới.

Delaney chậm chậm thở ra một hơi và nhắm mắt lại. Bây giờ tất cả những gì nàng phải làm là dự xong lễ cưới của Lisa. Với bảy mươi lăm khách mời, nàng có thể tặng lời Nick. Sẽ khó khăn tới độ nào đây?

14. Rachel Gibson - Chương 14

Chương 14

Điều đó đúng là một cơn ác mộng. Lúc này, Delaney hoàn toàn tỉnh táo. Buổi tối bắt đầu một cách tuyệt vời. Lễ cưới diễn ra suôn sẻ. Lisa trông rất đẹp, và những diễn tiến sau đó không kéo dài lâu. Nàng để cái xe Cadillac của Henry ở nhà thờ và đến Lake Shore với Ali – anh họ của Lisa, người sở hữu một tiệm thẩm mỹ ở Boise. Lần đầu tiên trong khoảng thời gian khá lâu, Delaney mới có thể nói chuyện về khuynh hướng thời trang tóc với một chuyên gia khác, nhưng quan trọng nhất, nàng có thể né được Nick.

Đến tận lúc này. Nàng đã biết về cách tiến hành bữa tiệc tối mừng đám cưới, nhưng nàng không biết rằng bàn ăn sẽ được bài trí thành một hình chữ nhật rộng lớn với tất cả khách mời ngồi vòng ngoài vì thế mỗi người có thể thấy hết mọi người còn lại. Và nàng không biết về cách xếp chỗ ngồi nếu không nàng đã đổi tấm thảm chạm trổ quy định chỗ ngồi, để tránh khỏi cơn ác mộng nàng đang gặp phải.

Bên dưới gầm bàn, có cái gì đó khẽ cọ vào một bên chân Delaney, và nàng dám chắc rằng không phải là một con chuột đa tình nào đó. Nàng co cả hai chân vào dưới ghế và nhìn chăm chăm xuống món bít tết thịt thăn, cơm và ngọn măng tây của mình. Bằng cách nào đó, nàng ngồi phía bên chú rể, kẹp giữa Nacrisa

Hormaechea, người hoàn toàn không quan tâm gì đến nàng, và một người đàn ông bất hợp tác và không để cho nàng tăng lờ anh ta thêm chút nào nữa. Nàng càng khổ sở cố giả vờ như Nick không tồn tại, anh càng thích thú khiêu khích nàng. Chẳng hạn vô tình đụng phải tay nàng và làm món cơm của nàng văng khỏi đĩa.

“Em có đem theo xích tay không?” anh hỏi sát bên tai trái của nàng khi anh với qua chỗ nàng để lấy một chai rượu vang đỏ xứ Basque. Ve áo lễ phục của anh sượt nhẹ qua cánh tay trần của nàng.

Giống như một cuộn phim khiêu dâm được quay để trình chiếu liên tục, cảnh tượng anh với khuôn miệng nóng bỏng trên bộ ngực trần của nàng liên tục hiện lên trong đầu nàng. Nàng thậm chí không thể nhìn anh mà không đỏ mặt như một cô trinh nữ bối rối, nhưng chẳng cần phải thực sự thấy anh nàng cũng biết khi nào anh nâng ly lên môi, hay khi anh nhét chiếc nơ bướm vào một bên túi và cởi chiếc khuy áo màu đen trên cổ. Nàng không cần phải nhìn cũng biết anh mặc áo sơ mi cotton xếp nếp cùng áo vest lễ phục với phong thái thoải mái như khi anh mặc áo vải nỉ hay vải bông.

“Xin lỗi.” Nacrissa chạm vào vai Delaney, và nàng chú ý tới người phụ nữ luống tuổi, với hai vệt tóc bạc ở hai bên mái tóc đen hoàn hảo của bà. Bà ta nheo mắt và đôi mắt nâu dường như to hơn sau cặp kính dày bất giác, làm vẻ ngoài của bà ta trông hơi giống cô dâu cận thị của Frankenstein. “Cô có thể chuyển giúp tôi món bơ không?” bà hỏi và chỉ vào một cái bát nhỏ đặt cạnh con dao của Nick.

Delaney với tới đĩa bơ, thận trọng không để cho bất kỳ phần thân thể nào của nàng chạm vào Nick. Nàng nín thở, chờ anh nói điều gì đó khắc nghiệt, độc ác, hoặc khó chấp nhận. Anh chẳng nói lời nào, và ngay lập tức nàng càng nghi ngờ hơn, tự hỏi anh định làm gì tiếp theo.

“Lễ cưới thật đẹp, bà có nghĩ vậy không?” Nacrissa hỏi ai đó ở phía cuối bàn. Bà ta nhận cái bát từ Delaney, sau đó hoàn toàn không thêm để ý tới nàng.

Thật lòng Delaney không trông chờ sự nồng nhiệt từ người chị em của Benita và tập trung vào cô dâu và chú rể đang ngồi giữa cha mẹ và ông bà ở cả hai họ. Trước đó, nàng đã tết mái tóc nâu của Lisa thành một dải cuộn từ trong ra ngoài. Nàng cài lên đó thêm vài nhành hoa baby, và phủ dải khăn voan lên. Lisa thật lộng lẫy trong bộ váy áo cô dâu màu trắng hở vai, và Louie hết sức bảnh bao trong chiếc áo đuôi tôm đen. Mọi người ngồi gần cô dâu chú rể đều có vẻ hạnh phúc, và ngay cả Benita Allegrezza cũng mỉm cười. Delaney không nghĩ rằng nàng đã từng thấy người phụ nữ ấy cười, và nàng ngạc nhiên khi thấy Benita trông trẻ ra rất nhiều khi bà không cấu kính. Sophie ngồi cạnh chú mình với mái tóc buộc thành một cái đuôi ngựa đơn giản. Delaney rất thích dùng đến đôi tay và chiếc kéo thao tác trên cả mái tóc đen dày đó, nhưng Sophie đã nhờ bà nội sửa tóc cho mình.

“Khi nào thì đến lượt mày cưới vợ, Nick?” một câu hỏi chột vang lên từ phía cuối bàn tiệc.

Nụ cười lặng lẽ của Nick lẫn vào những tiếng ồn khác trong phòng. “Cháu còn quá trẻ mà Josu.”

“Mày nghĩ thế là quá đại dột.”

Delaney nhìn xuống cuối phía bàn tiệc cách mình vài bước. Nàng đã không thấy bác của Nick trong một thời gian khá lâu. Josu trông rắn chắc như một chú bò tốt và có gương mặt hồng hào, một phần là do lượng rượu vang ông đã nốc vào.

“Cháu chỉ là chưa tìm được người phụ nữ thích hợp thôi, nhưng dĩ nhiên là cháu sẽ tìm thấy một cô gái Basque tử tế,” Nacrissa dự đoán.

“Không được là con gái Basque, Tia. Tất cả dân Basque các vị đều ương bướng.”

“Cháu cần một cô gái ngoan cường một chút. Cháu bảnh trai quá mức so với tính tình của cháu, và cháu cần một cô gái biết từ chối. Một người không phải lúc nào cũng nhượng bộ cháu trong mọi chuyện. Cháu cần một cô gái đức hạnh.”

Liếc mắt qua, Delaney nhìn những ngón tay to và dài của Nick vuốt phẳng lớp vải lanh trải bàn. Khi anh trả lời, giọng anh êm ái và gợi cảm, “Rốt cuộc thì ngay cả những cô gái đức hạnh cũng nhượng bộ thôi.”

“Cháu tệ thật, Nick Allegrezza. Chị của ta đã quá cưng chiều cháu và cháu trở nên phóng đãng. Thành em họ Skip của cháu cũng luôn bám theo những cái váy, vì thế có thể tính này là di truyền.” Bà dừng lại và

thời một hơi dài nặng nhọc. “À, còn cô thì sao?”

Có thể sẽ là đòi hỏi hơi cao nếu hy vọng Narcisa đang nói với ai khác. Delaney nhướn mắt nhìn dè của Nick và nhìn chằm chằm vào đôi mắt mở to của bà ta. “Tôi ư?”

“Cô lập gia đình chưa?”

Delaney lắc đầu.

“Tại sao chưa?” bà hỏi, và sau đó nhìn khắp người Delaney như thể câu trả lời đã được viết ra đâu đó. “Cô có đủ sự quyến rũ mà.”

Delaney không chỉ phát ốm với câu hỏi riêng tư đó, và nàng bắt đầu mệt mỏi với việc bị đối xử như thể có gì không ổn ở nàng chỉ vì nàng còn độc thân. Nàng rướn người tới Narcisa và nói không lớn giọng hơn một lời thì thầm, “Một người đàn ông chẳng bao giờ làm tôi thỏa mãn được. Tôi cần nhiều.”

“Cô đùa à?”

Delaney cố nén cười. “Đừng kể thêm cho ai bởi vì tôi có những tiêu chuẩn của mình.”

Narcisa chớp chớp mắt. “Cái gì cơ?”

Nàng kể miệng sát tai Narcisa. “À, ví dụ như anh chàng phải còn đủ răng.”

Người phụ nữ luống tuổi ngả người ra sau để nhìn Delaney kỹ hơn, và miệng bà ta há hốc. “Chúa ơi.”

Delaney mỉm cười và nâng cốc lên môi. Nàng hy vọng mình có thể dọa Narcisa tránh xa khỏi chủ đề hôn nhân gia đình một lát.

Nick huých vào bắp tay nàng bằng khuỷu tay và ly rượu của nàng sóng sánh. “Thế em có nhận thêm lời đe dọa nào từ sau Halloween không?”

Nàng đặt cốc xuống và quệt những giọt rượu ở khóe miệng. Nàng lắc đầu, cố gắng hết mức để tăng lờ anh được thêm chừng nào tốt chừng ấy.

“Em rẽ tóc bằng một tia sét à?” Nick hỏi với âm lượng đủ cho tất cả mọi người ở gần họ nghe thấy.

Trước lễ cưới, nàng đã rẽ một đường ngôi đích dắc, vén mái tóc thẳng ra phía sau tai, và chải tóc trên đỉnh đầu hơi phồng lên một chút. Với mái tóc trở lại màu vàng như trước, nàng nghĩ rằng mình trông giống như một vũ công gogo hồi thập niên sáu mươi. Delaney đưa mắt nhìn lên theo nếp gấp nơi cái áo sơ mi cotton của anh đến chỗ hõm vào trên chiếc cổ rám nắng của anh. Không đời nào nàng để mình bị hút vào đôi mắt của anh. “Tôi thích thế.”

“Em nhuộm lại tóc rồi.”

“Tôi phục hồi lại màu cũ thôi.” Không cách gì cưỡng lại, ánh mắt nàng nhích lên khỏi cằm tìm đến môi anh. “Tóc tôi vốn có màu vàng óng.”

Khóe môi gợi cảm của anh cong lên. “Tôi nhớ đặc điểm đó của em mà, tỏ hoang.” Anh nói, sau đó cầm thìa lên gõ gõ vào thành cốc. Khi cả phòng đã im lặng, anh đứng lên, trông như một người mẫu bước ra từ những tạp chí mùa cưới kia. “Với tư cách người đàn ông gần gũi nhất của anh trai tôi, tôi có trách nhiệm cũng như vinh dự chúc mừng anh trai mình và cô dâu mới của anh ấy,” anh bắt đầu. “Khi anh trai tôi gặp được điều gì anh ấy muốn, anh sẽ luôn theo đuổi nó với quyết tâm không cách nào lay chuyển nổi. Từ lần đầu tiên anh tôi gặp Lisa Collins, anh ấy biết rằng mình muốn có cô ấy trong đời. Khi đó cô ấy không hề biết, nhưng cũng không có cơ hội nào để chống lại sự ngoan cường của anh ấy. Tôi quán sát anh mình theo đuổi với một sự chuyên chế đến mức khiến tôi bối rối và, tôi thừa nhận, có cả ghen tị.”

“Như mọi khi, tôi kính trọng anh trai mình. Anh ấy đã tìm thấy nguồn vui đích thực với một phụ nữ tuyệt vời và tôi mừng cho anh ấy.” Anh lấy cái ly. “Vì Louie và Lisa Allergrezza, Ongietorri, Lisa. Chào mừng.”

“Vì Louie và Lisa,” Delaney chúc mừng cùng những khách mời khác. Nàng ngước lên, nhìn Nick ngửa đầu uống cạn ly rượu của anh. Sau đó anh lại ngồi xuống lần nữa, thoải mái và nhẹ nhõm với đôi tay nhét trong túi quần. Anh áp chân mình dọc theo đùi nàng, cứ tỉnh khô như thể đó là một hành động tự nhiên kiểu đang hít thở vậy. Nàng biết rõ hơn thế.

“Ongi-etorri,” Josu lặp lại, sau đó bật ra một tiếng hét trong ngôn ngữ Basque mới đầu nghe như đang cười giễu nhưng nhanh chóng trở thành sự giao hòa giữa âm hưởng ooh trong tiếng tru của loài sói và tiếng thở ra ahh của một con lừa đang kêu be be. Bọn đàn ông trong họ hàng hưởng ứng Josu và cả căn phòng vang vọng các loại âm thanh. Trong khi mỗi thành viên gia đình cố gắng át tiếng những người khác, Nick nhào người tới trước Delaney và lấy cốc của nàng. Anh rót vào đó rồi đến cốc của mình, cũng theo kiểu đặc trưng của Nick: anh không hỏi trước. Trong một giây ngắn ngủi, mùi da thịt và nước hoa của anh bọc kín lấy nàng. Trái tim nàng đập hơi nhanh hơn và đầu nàng hơi hẫng khi nàng hít sâu mùi của anh. Sau đó anh tránh đi và nàng gần như cảm thấy dễ chịu.

Đến lượt cha Lisa gõ thìa vào cốc của mình và cả căn phòng yên lặng. “Hôm nay, cô con gái bé bỏng của tôi...” ông bắt đầu, và Delaney đẩy cái đĩa sang bên rồi khoanh tay trên bàn. Nếu nàng tập trung vào ông Collins, nàng gần như có thể quên Nick. Nếu nàng chú ý đến mái tóc của ông Collins, bạc hơn so với trí nhớ của nàng và...

Nick nhẹ nhàng vuốt ngón tay qua phần trên đùi của nàng và nàng tê cứng cả người. Qua lần vải nylon mỏng manh, đầu ngón tay của anh quét từ đầu gối lên đến gấu váy nàng. Thật không may, đó là một chiếc váy ngắn.

Delaney chụp lấy cổ tay của anh dưới bàn và chặn không cho bàn tay anh lần lên giữa đùi nàng. Nàng nhìn vào mặt anh, nhưng anh không nhìn lại nàng. Anh đang chăm chú nhìn cha của Lisa.

“...mừng con gái và con trai mới của tôi, Louie,” ông Collins kết thúc.

Với bàn tay còn lại, Nick nâng cốc rượu của anh và chúc mừng cặp vợ chồng. Khi anh uống liền hai ngụm, ngón tay cái của anh ấn vào phần trên bắp chân của Delaney. Ngón tay của anh mơn trớn phía bên ngoài lớp nylon mịn màng. Sự rung động nàng không thể lờ đi đang cuộn lên nơi bụng dưới của nàng và nàng khép hai chân lại. “Em không định chúc mừng cặp vợ chồng hạnh phúc à?” anh hỏi.

Cẩn thận hết sức có thể, nàng đẩy tay anh ra, nhưng anh càng xiết chặt hơn. Nàng đẩy mạnh hơn một chút và đột nhiên đụng phải di của Nick.

“Có chuyện gì thế?” Narcisa hỏi. “Tại sao cô lại ngọ nguậy suốt vậy?”

Bởi vì ông cháu dâm dăng của bà đang dần dần nhích tay lên đùi tôi. “Không có gì”.

Nick ngả người sang phía nàng và thì thầm, “Ngồi yên đi nếu không người ta sẽ nghĩ tôi đang tìm cảm giác dưới gầm bàn đấy”

“Anh đang làm vậy mà!”

“Tôi biết.” Anh mỉm cười và quay sang ông bác mình. “Josu, năm nay bác đang nuôi bao nhiêu cừu đấy?”

“Hai mươi ngàn. Mày có thích tới làm việc cho bác giống như hồi còn nhỏ không?”

“Không đâu ạ.” Anh nhìn qua khước mắt và nhót tiếng cười lặng lẽ trong ngực. “Cả hai tay cháu hiện giờ đang bận ở đây rồi.” Lòng bàn tay nóng bỏng của anh sưởi ấm da thịt nàng qua lớp tất dài, và Delaney ngồi bất động hoàn toàn, cố gắng lãnh đạm như thể hơi nóng từ bàn tay Nick không ngấm vào trong cơ thể nàng tựa một dòng chảy ấm áp. Nó tràn lên ngực nàng và lan xuống đùi nàng, làm ngực nàng nhột nhật và đẩy lên sự thèm muốn giữa hai chân nàng. Nàng xiết tay anh chặt hơn, nhưng nàng không còn dám chắc mình đang nắm lấy tay anh để ngăn nó lần lên thêm nữa trên chân mình, hay là ngăn không cho nó buông ra.

“Nick.”

Anh nghiêng đầu về phía nàng. “Sao?”

“Thôi đi.” Nàng mỉm cười như thể nàng và Nick đang tán gẫu giết thời gian và ghim chặt ánh nhìn vào đám đông. “Ai đó có thể thấy anh.”

“Tôi kiểm tra rồi, khăn trải bàn dài lắm.”

“Làm sao mà rốt cuộc tôi lại ngồi cạnh anh chứ?”

Anh nhấc cốc rượu và lên tiếng đằng sau nó, “Tôi đổi thẻ ghi tên của em với bà dì Angeles của tôi. Dì ấy là quý bà trung niên ngồi đằng kia đang nắm chặt lấy cái ví như thể có ai đó sắp cướp bóc gì của bà vậy. Bà ấy là con chó giống Rottweiler.” Anh uống một hớp. “Em thú vị hơn.”

Angeles ngồi thẳng đơ như một đám mây đen trong một ngày nắng ấm. Mái tóc đen của bà bới lên thành một búi, và vẻ cau có khiến hàng chân mày rậm của bà sụp xuống. Rõ ràng bà ta không thích bị kẹt giữa gia đình Lisa. Delaney nhìn xuống phía cuối bàn tiệc, bỏ qua chỗ cô dâu và chú rể dõi theo mẹ của Nick. Đôi mắt tối sầm của bà nhìn lại nàng, và Delaney nhận ra tia nhìn từng khiến nàng khó chịu hồi còn bé. “Tôi biết cô còn hơn là tệ hại,” ánh mắt nói vậy.

Delaney quay sang Nick và thì thầm, “Anh phải dừng lại. Mẹ anh đang quan sát chúng ta. Tôi nghĩ rằng bà ấy biết.”

Anh nhìn thẳng vào mặt, sau đó rời mắt khỏi nàng nhìn đến chỗ mẹ anh. “Bà biết điều gì?”

“Bà ấy nhìn tôi thật khắc nghiệt. Bà ấy biết anh đặt tay ở đâu.” Delaney nhìn qua vai tìm Narcisa, nhưng bà già luống tuổi đã quay đi và nói chuyện với ai khác. Ngoài Benita dường như không có ai để ý tới họ.

“Thả lỏng đi.” Lòng bàn tay của anh lần lên thêm một phân, và đầu ngón tay rê dọc theo đường viền của nội y nàng.

Thả lỏng. Delaney muốn nhắm mắt lại và rên rỉ.

“Bà ấy không biết gì đâu.” Anh dừng lại một chút, sau đó nói tiếp, “Ngoại trừ có thể đầu ngực của em sẵn lại mà ở đây đâu có lạnh.”

Delaney nhìn xuống ngực mình và hai điểm rất rõ ràng trong lớp nhung đỏ. “Ê.” Nàng hất tay anh ra cùng lúc đẩy ghế ra sau. Vỡ lấy chiếc túi xách tay bằng nhung, nàng bước ra khỏi phòng ăn và hối hả đi dọc theo hai hành lang hẹp trong sảnh trước khi tìm thấy phòng vệ sinh nữ. Khi đã vào trong, nàng hít một hơi thật sâu và nhìn mình trong gương. Dưới ánh đèn huỳnh quang, má nàng ửng hồng, mắt nàng ngời sáng.

Dứt khoát đã có điều gì đó không ổn nơi nàng. Điều gì đó khiến nàng hết sáng suốt trong những chuyện liên quan đến Nick. Điều gì đó cho phép anh ta mượn trốn nàng trong căn phòng đầy kín người.

Nàng ném cái túi xách tay bằng nhung lên mặt quầy và mở nước lạnh nhúng ướt miếng khăn giấy. Nàng áp nó sát khuôn mặt ấm áp của mình và thở dồn dập. Có thể nàng đã tiết chế quá lâu, nàng khốn khổ vì bị tước mất tình dục, Thèm được quan tâm và thương yêu như một con mèo bị bỏ rơi.

Tiếng giạt nước toilet đằng sau nàng và nhân viên khách sạn xuất hiện từ một buồng vệ sinh. Khi người phụ nữ rửa tay, Delaney mở túi xách và lấy ra một thỏi son Rebel Red.

“Nếu cô đến dự tiệc cưới, thì bây giờ họ đang cắt bánh đấy.”

Delaney nhìn người phụ nữ trong tấm gương và quệt son qua vành môi dưới của mình. “Cám ơn. Tôi nghĩ tốt hơn là mình nên quay lại ngay.” Nàng nhìn nhân viên khách sạn bước ra và thả thỏi son lại vào trong cái ví nhỏ. Với những ngón tay ướt, nàng vuốt lại tóc phía trước và chải gọn phía sau.

Nếu Lisa và Louie đang cắt bánh cưới của họ, thì bữa tiệc đã chính thức kết thúc và nàng không phải ngồi gần Nick thêm chút nào nữa.

Nàng lấy túi xách và mở cửa. Nick dựa lưng vào bức tường đối diện trong hành lang hẹp. Chiếc áo khoác lễ phục của anh bị phanh ra hai bên, và đôi tay của anh đang nhét sâu trong túi trước. Khi anh nhìn thấy nàng, anh bật người khỏi tường.

“Tránh xa tôi ra, Nick.” Nàng giơ một tay ra để chặn anh lại

Anh chụp lấy tay nàng và kéo nàng vào sát ngực mình. “Tôi không thể.” Anh nói nhẹ nhàng. Anh xiết mạnh nàng vào lòng và miệng anh áp vào miệng nàng trong một nụ hôn thô bạo khiến nàng tê cóng. Anh có vị như những đám mê không kìm nén và nồng ấm như rượu vang. Lưỡi của anh mượn trốn, tham lam, và khi anh lùi lại phía sau, hơi thở của anh ngắt quãng, như thể anh vừa chạy cả dặm.

Delaney đặt một tay lên trái tim đập loạn xạ của nàng và liếm dư vị của anh còn trên môi mình. “Chúng ta không thể làm việc này ở đây.”

“Em nói đúng.” Anh chụp lấy tay nàng và đẩy nàng theo hành lang cho đến khi anh tìm thấy một căn buồng nhỏ chứa đồ đạc đang không khóa. Khi vào trong, anh ấn nàng về phía sau áp vào cánh cửa đã đóng lại, và Delaney có ấn tượng về những chiếc khăn tắm màu trắng và xô nhúng giẻ lau nhà trước khi anh ngã lên người nàng. Hôn nàng. Vuốt ve nàng khắp mọi nơi tay anh đặt tới. Lòng bàn tay nàng lần theo những nếp xếp trên áo sơ mi tìm lên hai bên thành cổ ấm áp của anh, và luồn tay vào tóc anh. Nụ hôn trở thành một sự ngẫu nhiên đầy cuồng nhiệt và tham lam của miệng, môi và lưỡi. Chúng mút chặt lấy nhau. Túi xách của nàng rơi xuống sàn nhà, và nàng đẩy mạnh vai áo của anh. Nàng đá đôi giày nhưng khỏi chân và nhón gót lên. Như một người đàn bà lẳng lơ chính hiệu, nàng móc một chân vào hông anh và dựa sát vào cái vật cương cứng đang nổi vồng lên của anh.

Anh thở ra niềm khoái cảm tận sâu, sâu mãi bên trong ngực anh, và ngã người ra sau nhìn nàng qua đôi mắt mờ đi vì dục vọng. “Delaney,” anh cất tiếng, giọng khản đặc, sau đó anh lặp lại tên nàng như thể anh không hoàn toàn tin rằng nàng đang ở với anh. Anh hôn lên mặt nàng. Cổ nàng. Tai nàng. “Nói với tôi là em muốn tôi.”

“Tôi muốn mà,” nàng thì thầm, lột chiếc áo khoác ra khỏi vai anh.

“Nói đi.” Anh giữ vai ra khỏi cái áo khoác và ném nó qua một bên. Rồi đôi tay anh đã ở trên ngực nàng, và anh vuốt nhẹ đầu ngực rắn lại của nàng qua lớp áo nhung và nịt ngực đang ten. “Gọi tên tôi đi.”

“Nick.” Nàng kéo dài nụ hôn dọc cổ anh xuống đến chỗ hõm nơi huyệt anh. “Tôi muốn anh, Nick à.”

“Ở đây ư?” Đôi tay của anh tìm đến hông nàng, mông nàng, kéo nàng sát vào người anh, miết chặt trong phần đùi mềm mại của nàng.

“Vâng.”

“Bây giờ hả? Ở nơi mà bất kỳ ai cũng có thể bước vào và thấy chúng ta?”

“Vâng.” Nàng đã bỏ xa sự thận trọng rồi. Nàng đau đớn bởi sự thèm khát và trống rỗng và nhu cầu được anh lấp đầy nàng bằng lạc thú. “Nói với tôi rằng anh cũng muốn tôi đi.”

“Tôi luôn thèm muốn em,” anh thở trong mái tóc nàng. “Luôn luôn như thế.”

Sự căng thẳng bên trong nàng tích tụ và giằng xé khiến nàng quên đi tất cả ngoại trừ anh. Nàng muốn trèo lên trên người anh. Vào trong anh, và ở lại đó mãi mãi. Anh chà sát cái vật đang cương cứng của mình vào thân thể đang xáo động của nàng.

Nick gỡ chân nàng khỏi người anh và túm gấu váy của nàng vào trong nắm tay, kéo chúng lên khi anh tuột bít tất dài và quần lót lụa của nàng qua đùi xuống tận đầu gối. Anh đặt bàn chân vào đũng quần lót và tất của nàng, đẩy hết mớ phụ kiện ấy xuống chân nàng. Delaney hất hết chúng ra khỏi chân, và tay của anh lách giữa hai người, rồi anh vuốt ve nàng ở giữa hai chân. Những ngón tay của anh trượt vào trong phần thân thể trơn mượt của nàng và nàng rung mình, cảm thấy bản thân bị đẩy tới cực điểm một cách chậm rãi với mỗi động tác trơn tru. Một tiếng rên rỉ thoát qua môi nàng, một âm giọng khản đi vì đòi hỏi.

“Tôi muốn vào sâu bên trong em.” Ánh mắt của anh khóa chặt lấy nàng và anh nhún vai cho dây đeo rơi xuống hai bên hông. Đôi tay của anh giật mạnh nơi cạp quần, lần mở khuy và cởi khóa quần dài. Delaney với tay kéo chiếc quần lót cotton của anh xuống. Dương vật của anh tự do trong lòng bàn tay nàng, to lớn rắn rỏi và nhẵn như gỗ tếch đã phủ vec-ni. Làn da của anh căng bóng và anh chậm chậm ấn cái của anh vào bên trong nàng. “Tôi phải có em – ngay bây giờ.”

Nick nâng nàng lên và chân nàng khóa chặt hông anh, cánh tay nàng vòng quanh cổ anh. Đầu dương vật nóng bóng đầm nhục dục của anh đẩy nhẹ vào khe hở mượt mà của nàng. Da thịt hai người tiếp xúc nhau và bàn tay anh len vào giữa hai thân thể, nắm trọn dương vật của mình. Anh ép nàng xuống khi anh thúc mạnh ngược lên bên trong nàng, lấp đầy nàng cho đến khi một vết đau lún vào cõi mơ hồ mê đắm của Delaney, nhưng rồi anh rút ra, sau đó vùi mình vào sâu hơn, và chẳng điều gì khác còn lại ngoài khoái cảm mãnh liệt. Sự xâm nhập thật mạnh mẽ và hoàn hảo. Bàn tay anh giữ hông nàng xiết mạnh, anh rút ra rồi thúc vào nàng lần nữa, sâu hơn. “Chúa ơi,” anh thở dốc khi thân thể cường tráng của anh đè nghiêng nàng vào cánh cửa. Ngực của anh phập phồng khi anh cố gắng hít sâu, và hơi thở ngắt quãng của anh hỗn hển bên thái dương của nàng, thanh âm của đam mê và cũng như tất cả khoái cảm của anh.

Chân nàng khấp chặt quanh hông anh và nàng chuyển động theo anh, lúc đầu chậm chậm, sau đó ngày càng nhanh khi áp lực xuất hiện. Tim nàng đập rộn trong hai tai khi anh dồn dập bên trong nàng, hết lần này đến lần khác, đưa nàng dần tiếp cận tới cùng khoái cảm với mỗi đợt tấn công từ cặp hông mạnh mẽ của anh. Cũng như trận yêu đương cuồng điên của họ, chẳng có chút chậm rãi và dịu dàng nào trong niềm sung sướng mãnh liệt đang xâm chiếm nàng. Kéo nàng xuống mãi, lộn hết gan ruột nàng ra ngoài. Từng cơn run rẩy tiếp nối nhau khuấy động cơ thể nàng, lan tỏa khắp da thịt nàng, và cướp đoạt hơi thở của nàng. Nàng cảm thấy mất trọng lượng, và một âm thanh tựa hồ một cơn bão nổ sầm trong đầu nàng. Lưng nàng dưỡn lên và nàng túm chặt lấy áo sơ mi của anh. Nàng há hốc miệng muốn hét lên, nhưng tiếng kêu tắt ngấm trong cổ họng khô khốc của nàng. Đôi tay mạnh mẽ của anh ép nàng sát ngực anh, bờ vai vững chãi của anh rung lên. Các bắp cơ của nàng thắt lại, giam chặt anh trong nàng. Những cơn co thắt của nàng vừa chậm lại khi những cơn co thắt của anh bắt đầu. Một tiếng rên rỉ sâu thẳm dội lên trong lồng ngực của anh khi anh ngập sâu trong nàng. Cơ bắp của anh trở nên rắn chắc như đá, và anh thở ra tên nàng một lần cuối.

Khi tất cả lắng xuống, nàng thấy mình rã rời và thâm tím, như thể nàng vừa sống sót sau một trận chiến. Nick tựa trán lên cánh cửa phía sau nàng cho tới khi hơi thở của anh bình ổn và anh ngửa ra sau vừa đủ để nhìn được mặt nàng. Anh vẫn còn ở sâu bên trong nàng và y phục của họ vứt lung tung. Anh thận trọng tách khỏi người nàng, và nàng hạ chân xuống sàn nhà. Váy của nàng tuột xuống trên hông và đùi nàng. Đôi mắt xám của anh nhìn trực diện nàng, nhưng anh không thốt ra dù chỉ một lời, ánh mắt của anh thêm chăm chú với mỗi giây trôi qua, sau đó anh cúi xuống kéo chiếc quần dài lên thắt lưng.

“Anh không định nói gì sao?”

Anh nhìn nàng, sau đó ánh mắt anh hướng xuống cái quần dài. “Đừng nói với tôi rằng em thuộc loại phụ nữ thích trò chuyện sau khi làm tình đấy nhé?”

Điều gì đó diệu kì và khủng khiếp vừa xảy ra, nàng không hoàn toàn xác định được đó là gì. Điều gì đó hơn là tình dục. Nàng đã có những lần lên đỉnh trong quá khứ, và cũng có một vài lần khá tuyệt, nhưng điều nàng mới trải nghiệm còn hơn cả cực khoái. Hơn cả những đợt sóng dội và động đất. Nick Allegrezza đã đưa nàng tới một nơi nàng chưa từng đến trước đây, giờ nàng cảm thấy muốn ngồi xuống và khóc to vì điều đó. Một tiếng nức nở thoát ra từ cuống họng nàng và nàng áp tay lên môi. Nàng không muốn khóc. Nàng không muốn anh thấy nàng khóc.

Tia mắt anh hướng thẳng về phía nàng khi anh nhét đuôi áo vào trong quần. “Em đang khóc đấy à?”

Nàng lắc đầu, nhưng mắt nàng bắt đầu ngấn lệ.

“Có mà, em đang khóc.” Anh xỏ cánh tay qua dây đeo vai và khóa chúng lại ngay ngắn.

“Không mà.” Anh vừa cho nàng khoái cảm mãnh liệt nhất trong đời nàng, và bây giờ anh đang điềm nhiên mặc đồ tựa hồ những chuyện kiểu như thế này xảy ra suốt với anh. Cũng có thể là vậy. Nàng muốn hét lên. Muốn nắm tay lại và đấm anh. Nàng nghĩ rằng họ đã chia sẻ điều gì thật đặc biệt, nhưng rõ ràng là không phải. Nàng cảm thấy rét buốt và trần trụi, thân thể nàng vẫn còn đau đớn bởi sự đụng chạm của anh. Nếu anh nói thêm lời nào ác ý, nàng sợ rằng mình sẽ vỡ tan. “Đừng làm thế với tôi, Nick.”

“Dù sao cũng đã làm rồi,” anh nói khi nhặt chiếc áo khoác dưới sàn. “Hãy nói với tôi rằng em có sử dụng biện pháp tránh thai nào đó đi.”

Nàng ngỡ như mặt mình kiệt không còn chút máu và nàng lắc đầu. Nhớ lại kỳ kinh nguyệt cuối, nàng cảm thấy một tia hy vọng le lói. “Tôi sẽ không có thai được đâu, đang là những ngày an toàn trong tháng của tôi.”

“Cưng à tôi là người Công giáo. Rất nhiều người trong số chúng ta được thụ thai vào cái thời điểm an toàn trong tháng đấy.” Anh xỏ tay vào áo khoác và bẻ thẳng cổ áo. “Tôi chưa từng quên bao cao su trong khoảng mười năm nay. Em thì sao?”

“À...” Nàng là một phụ nữ của thập niên chín mươi. Nàng biết chăm lo cho cuộc đời và thân thể mình, nhưng bởi một nguyên do nào đó nàng khó lòng trao đổi về đề tài này với Nick mà không ngưng ngừng. “Phải.”

“Chính xác thì ”à..phải” có nghĩa là gì?”

“Anh là người đầu tiên trong một thời gian thực sự lâu, và trước lần này, tôi luôn cẩn thận.”

Anh nhìn nàng một lúc. “Được rồi,” anh nói và quàng mớ nội y và nịt tất cho nàng. “Áo choàng của em đâu?”

Nàng áp chặt quần áo vào sát ngực, đột nhiên cảm thấy xấu hổ và bối rối. Một phản ứng chậm trễ thừa thãi, khi xét đến những gì nàng giữ trong tay chỉ một thoáng trước. “Ồ trên giá gần cửa trước. Sao thế?”

“Tôi sẽ đưa em về nhà.”

Chưa bao giờ về nhà lại nghe có vẻ tốt đẹp đến vậy.

“Mặc đồ vào đi, trước khi một cô tạp vụ nhớ ra cô ta cần vài cái khăn tắm hay gì đó.” Ánh mắt khó dò của anh dán chặt vào nàng khi anh kéo cổ tay áo lên. “Tôi sẽ quay lại ngay,” anh nói, sau đó từ tốn mở cửa. “Đừng đi đâu cả.”

Khi ngồi lại một mình, Delaney nhìn quanh căn phòng. Nàng nhìn vào túi xách cạnh chân trái, một chiếc giày nhung nằm dưới cái ghế thang, và chiếc kia ở cạnh cái xô rỗng. Không còn Nick ở bên khiến nàng xao lãng, những lo âu và những lời buộc tội ập đến giày vò nàng. Nàng không thể tin được việc mình vừa làm. Nàng đã quan hệ không có phương tiện bảo vệ với Nick Allegrezza trong một căn phòng chứa đồ ở khách sạn Lake Shore. Anh chỉ cần không quá một nụ hôn để khiến nàng hoàn toàn mất tự chủ, và nếu không phải vì những dấu hiệu còn lại nơi cơ thể, nàng hẳn đã không tin nó thậm chí ngay lúc này.

Nàng đã đảm bảo với Louie rằng nàng và Nick sẽ không làm gì để gây chuyện thị phi trong lễ cưới của anh, nhưng nàng đã làm tình cuồng dại với em trai của anh đằng sau cánh cửa không khóa nơi mà bất kỳ ai cũng có thể bắt gặp họ. Nếu có người phát hiện ra, nàng sẽ chẳng đời nào quên nỗi đó. Nàng có thể phải tự sát.

Ngay khi nàng kéo đôi tất dài lên thắt lưng và xỏ chân vào giày, cánh cửa mở toang và Nick bước vào căn phòng nhỏ. Nàng khố sở nhìn anh khi anh mở sẵn áo choàng cho nàng. “Tôi cần phải báo cho Lisa biết là tôi về.”

“Tôi đã bảo chị ấy rằng em bị bệnh và tôi sẽ đưa em về nhà.”

“Cô ấy có tin anh không?” Nàng ngược nhìn lên thật nhanh, sau đó xỏ tay vào chiếc áo choàng len của mình.

“Narcisa thấy em chạy ra khỏi phòng ăn và nói với mọi người rằng em trông như sắp chết đến nơi.”

“Ồ, có thể tôi nên cảm ơn bà ấy.”

Họ rời khách sạn bằng cửa phụ, và những bông tuyết trắng xoay tròn từ nền trời đen đậu xuống trên tóc, trên vai họ. Một lớp tuyết mới chuỗi vào trong giày Delaney khi nàng băng qua bãi đỗ xe về phía chiếc Jeep của Nick. Đôi chân trơn ướt của nàng bước trầy trật, và nàng có lẽ sẽ ngã chổng vó nếu anh không vươn tới giữ cánh tay nàng lại. Bàn tay anh xiết chặt hơn khi hai người bước qua nền đất trơn trượt, nhưng không ai nói gì, âm thanh duy nhất là tiếng tuyết bị nghiền nát dưới gót giày của họ.

Anh giúp nàng vào chiếc Jeep, nhưng không đợi động cơ nóng lên anh đã cài số xe và lái ra khỏi Lake Shore. Bên trong xe đầy bóng tối và có mùi của ghế da và Nick. Anh dừng lại ở góc Chipmunk và Main rồi với tới chỗ nàng, gần như kéo nàng vào lòng anh. Đầu ngón tay của anh chạm vào má nàng khi anh nhìn xuống khuôn mặt nàng. Sau đó anh thông thả cúi đầu xuống và áp miệng vào miệng nàng. Anh hôn nàng một lần, hai lần, và kéo dài đủ lâu ở lần thứ ba để lưu lại một nụ hôn dài dịu dàng trên môi nàng.

Anh ngồi thẳng lại và nói nhỏ, “Cài dây an toàn của em lại.” Những bánh xe to lớn quay tròn cho đến khi những lớp dính đủ sức chuyển động và không khí mát lạnh thổi vào đôi má ấm áp của Delaney qua lỗ thông hơi. Nàng rút cảm vào trong cổ áo choàng và nhìn xéo qua anh. Đèn trên bảng điều khiển viên lên khuôn mặt và bàn tay anh một dải xanh. Tuyết bị tan chảy long lanh như những đốm ngọc lục bảo li ti trên mái tóc đen và vai áo lễ phục của anh. Một ngọn đèn đường hắt sáng vài giây vào bên trong xe Jeep khi anh đi qua tiệm thẩm mỹ của nàng.

“Anh quên mất chỗ rẽ vào nhà tôi rồi sao.”

“Không đâu.”

“Chẳng phải anh đang đưa tôi về nhà sao?”

“Phải. Nhà tôi. Thế em nghĩ chúng ta đã xong à?” Anh chuyển sang số thấp hơn và chạy dọc theo bờ phía đông của hồ. “Chúng ta còn chưa bắt đầu nữa mà.”

Nàng quay sang nhìn anh. “Chính xác bắt đầu làm cái gì?”

“Những gì chúng ta làm trong căn phòng nhỏ đó chưa đủ đâu.”

Suy nghĩ về cơ thể hoàn toàn trần trụi của anh gắn chặt lấy nàng không hẳn khiến nàng ghê tởm, trên thực tế nó đã trở thành nguồn sưởi ấm bên trong nàng. Như Nick vừa nói, điều bất lợi đã xảy ra rồi. Tại sao không qua đêm với một người đàn ông rất giỏi trong việc làm thân xác nàng tỉnh thức bằng những cách mà nàng chưa bao giờ biết là có thể? Nàng đã kiên nhẫn quá lâu và dường như khó mà nhận được một lời đề nghị tốt hơn trong một tương lai gần. Một đêm. Một đêm nàng sẽ có thể hối tiếc, nhưng đợi đến mai rồi nàng sẽ lo lắng sau, “Có phải anh đang cố nói với tôi – theo kiểu đặc trưng của anh – rằng anh muốn làm tình lần nữa?”

Anh liếc qua nàng. “Tôi không định cố nói với em điều gì cả. Tôi muốn em. Em muốn tôi. Một người vào phút cuối sẽ không khoác thêm thứ gì ngoại trừ một nụ cười thỏa mãn trên môi.”

“Tôi không biết nữa, Nick à, tôi có thể sẽ chuyển trò sau khi xong việc. Anh có nghĩ mình xử lý ổn điều đó không?”

“Tôi có thể xử lý tốt bất kỳ chuyện gì em nghĩ ra, và một vài điều có thể em chưa bao giờ nghĩ đến nữa.”

“Tôi có được lựa chọn không?”

“Chắc rồi, thoải mái. Tôi có bốn phòng ngủ. Em có thể chọn phòng nào chúng ta sẽ dùng đầu tiên.”

Nick không dọa nàng. Nàng biết anh sẽ không ép nàng làm điều gì nàng không muốn. Hiển nhiên, bên cạnh anh, nàng dường như đã vứt bỏ hết tất cả những gì tương tự ý muốn của riêng mình.

Chiếc xe Jeep chạy chậm lại và rẽ vào một lối xe đi rộng với thông Ponderosa và thông Canada trồng hai bên. Ra khỏi cánh rừng rậm rạp mọc lên một căn nhà lớn làm từ gỗ xẻ và đá học. Những cửa sổ vòm trong nhà đổ từng mảng sáng trên lớp tuyết mới rơi xuống. Nick với lấy tấm che ô tô và cánh cửa giữa cửa ga ra mở ra. Chiếc xe bốn bánh chạy vào đỗ giữa chiếc Bayline và Harley của anh.

Nội thất căn nhà cũng ấn tượng như vẻ bề ngoài. Những thanh đà nổi, gam màu lạnh chủ đạo, và vật liệu thiên nhiên. Delaney đứng trước một dãy cửa kính và nhìn ra bên ngoài sân gỗ ngoại thất. Trời vẫn đổ tuyết, và những đốm hoa tuyết trắng chong chóng chất lên lan can và rơi xuống hồ tắm thủy lực. Nick đã cất áo choàng của nàng, và vì trần nhà rất cao và căn phòng quá rộng, nàng ngạc nhiên là sao mình lại không thấy lạnh.

“Em thấy sao?”

Nàng quay qua và nhìn anh tiến đến nàng từ nhà bếp. Anh đã cởi áo khoác và giày. Thêm một chiếc khuy nữa được cởi ra trên cái áo sơ mi trắng xếp nếp, và anh đã xắn tay áo lên tận trên khuỷu tay. Dây đeo màu đen nằm sát vào vòm ngực rộng của anh. Anh đưa nàng một chai bia Budweiser, sau đó uống một hớp từ chai của mình. Đôi mắt anh dõi theo nàng qua miệng chai, và nàng có cảm giác anh không muốn để nàng biết anh quan tâm tới câu trả lời của nàng thế nào.

“Nó đẹp thật, nhưng lớn quá. Anh sống một mình ở đây à?”

Anh hạ thấp chai bia, “Đương nhiên rồi. Còn ai khác nữa đâu?”

“Ồ, tôi không biết. Có thể cả gia đình năm người.” Nàng nhìn lên ban công nơi nàng đoán sẽ dẫn tới bốn phòng ngủ mà anh đã đề cập. “Anh có định một ngày nào đó sẽ gây dựng một gia đình lớn với rất nhiều trẻ con không?”

“Tôi không định lập gia đình.”

Câu trả lời của anh làm nàng hài lòng, nhưng nàng không hiểu tại sao. Không hẳn có vẻ là nàng quan tâm xem anh có muốn sống chung với một người phụ nữ khác không, hay hôn cô ta, hoặc làm tình với cô ta, hoặc giả phủ kín cô ta bằng những vuốt ve của anh

“Cũng không con cái gì hết... trừ khi em có thai.” Anh sẫm soi bụng nàng như thể anh chỉ nhìn qua cũng có thể nói được. “Khi nào em mới xác định được việc đó?”

“Tôi thừa biết là tôi sẽ không dính.”

“Tôi hy vọng là em đúng.” Anh đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài màn đêm. “Tôi biết ngày nay phụ nữ độc thân chủ ý để mình có thai. Là con hoang không phải là một điều sỉ nhục như trong quan niệm cũ, nhưng việc đó không làm sự thể dễ chịu hơn. Tôi hiểu cảm giác khi khi lớn lên như vậy. Tôi không muốn làm điều này với đứa trẻ tội nghiệp nào đó.”

Dây đeo hình chữ Y của anh áp sát lưng anh và phủ qua đôi vai rộng lớn của anh. Nàng nhớ những lần nàng thấy mẹ anh và Josu ngồi trong phòng thể dục theo dõi những vở kịch và chương trình mừng lễ của trường. Henry và Gwen cũng có mặt, ngồi đầu đó. Nàng chưa từng nghĩ xem điều ấy làm Nick cảm thấy thế nào. Nàng đặt chai lên cái bàn thấp bằng gỗ anh đào và tiến tới chỗ anh.

“Anh không phải Henry. Anh sẽ không chối bỏ con mình.” Nàng muốn vòng tay qua thắt lưng anh tìm đến cái bụng phẳng của anh và áp má nàng vào xương sống anh, nhưng nàng kìm lại.

“Henry chắc đang quay cuồng trong nắm mồ của ông ấy.”

Anh quay sang đối diện nàng. “Trong một vài thời khắc quan trọng, nó đã rơi mất khỏi tâm trí tôi.”

Nàng nhìn vào mắt anh. Anh không có vẻ lo lắng gì cả. “Tôi sẽ không kể với ai cả. Tôi không muốn phần tài sản đó đâu. Tôi hứa đấy.”

“Tùy em thôi.” Anh gạt một vạt tóc sổ ra khỏi khuôn mặt nàng và nhẹ nhàng lần theo tai nàng với những đầu ngón tay anh. Sau đó anh nắm lấy tay nàng và dẫn nàng lên cầu thang tới phòng ngủ của mình.

Khi họ bước lên bậc thang, nàng nghĩ về bản di chúc của Henry và những hậu quả của đêm nay. Nick không gây ấn tượng cho nàng như kiểu đàn ông để thứ gì vượt khỏi suy nghĩ của mình, đặc biệt không phải phần thừa kế nhiều triệu đô la của anh. Anh hẳn phải quan tâm đến nàng ngang với mức nàng sợ rằng mình đã bắt đầu dành cho anh. Anh đã mạo hiểm rất nhiều để ở bên nàng, trong khi không mất gì cả ngoại trừ một chút lòng tự trọng. Và thật sự, khi nàng nghĩ về nó, nàng không cảm thấy nhơ nhớp hay lợi dụng hoặc hối hận gì cả. Không phải lúc này - có thể sáng mai nàng sẽ cảm thấy thế.

Delaney bước vào căn phòng với tấm thảm dày màu be và những cánh cửa kiểu Pháp đóng kín dẫn lên tầng trên. Trên giường lớn bằng gỗ cứng có những chiếc gối và tấm chăn lông vịt sọc xanh và màu be. Chùm chìa khóa vắt trên một bên tủ đầu giường, và một tờ báo còn gấp lại trên đầu tủ bên kia. Không có hoa văn in trên bất kì thứ gì, không dây nhợ đăng ten hay những dải tua trong tầm mắt, thậm chí trên gối ôm cũng không. Đây đúng là phòng của đàn ông. Sừng nai tấm treo trên mặt lò sưởi bằng đá. Giường vẫn chưa được dọn, và một cái quần Levi's vắt trên ghế.

Khi anh đặt hai chai bia lên mặt bàn đầu giường, Delaney đưa tay lên hàng khuy đen và cởi chúng cho đến khi cái áo sơ mi phanh ra tới thắt lưng của anh. “Đã đến lúc tôi phải thấy anh không mặc gì,” nàng nói, sau đó vuốt lòng bàn tay lên làn da ấm áp của anh. Những ngón tay của nàng chải qua lớp lông dày của anh thành một đường màu đen từ dưới bụng ngược lên ngực anh. Nàng lột chiếc áo trắng và dây đeo khỏi vai xuôi theo cánh tay của anh.

Anh vo tròn chiếc áo sơ mi trong một tay và ném nó xuống sàn. Nàng lướt mắt trên làn da căng cứng của anh, bộ ngực mạnh mẽ, và hai đầu ngực nâu nhạt với lớp lông sẫm màu bao quanh. Nàng nuốt khan và nghĩ rằng có lẽ mình nên cố không nhỏ dãi. Chỉ một từ đi vào tâm trí nàng, “Wow,” nàng nói và áp sát tay vào cái bụng phẳng của anh. Nàng đưa lòng bàn tay lên cạnh sườn anh và nhìn vào đôi mắt xám của anh. Anh nhìn xuống nàng khi nàng cởi đến chiếc quần trong hiệu BVD của anh. Cơ thể anh rất đẹp. Đôi chân dài và đầy cơ bắp. Những ngón tay nàng miết theo hình xăm quanh bắp tay anh. Nàng chạm vào ngực và vai anh, và vòng tay qua lưng anh cùng cặp mông tròn. Khi tay nàng tìm xuống phía dưới, anh nắm lấy cổ tay nàng và đổi vai trò. Anh chậm chậm cởi đồ nàng, sau đó đặt nàng nằm lên tấm trải giường bằng nỉ mềm mại. Làn da ấm áp của anh áp vào suốt cơ thể nàng và anh bắt đầu làm tình với nàng.

Cách yêu của anh khác lần trước. Đôi tay anh nắn nã khắp người nàng, và anh mê hoặc nàng bằng những nụ hôn chậm rãi khơi gợi. Anh trêu đùa ngực nàng với miệng anh nóng hổi và lưỡi anh khéo léo, và khi anh

đi vào nàng, từng cử động của anh chậm rãi và đầy kiểm soát. Anh ôm mặt nàng giữa hai lòng bàn tay và ánh mắt anh khóa chặt nàng, kiểm chế bản thân nàng khi anh làm nàng phát điên lên.

Nàng cảm thấy mình được đẩy lên tới đỉnh khoái cảm, và ôi mặt nàng lơ đi nhắm lại.

“Mở mắt ra nào,” anh nói, giọng khàn khàn. “Nhìn tôi đi. Tôi muốn em thấy mặt tôi khi tôi làm em sung sướng.”

Bờ mi nàng mở ra và nàng soi vào ánh nhìn nồng nàn của anh. Một chút gì trong yêu cầu của anh khiến nàng bồn chồn, nhưng nàng không có thời gian để quan tâm đến nó trước khi anh nhấn mạnh hơn, sâu hơn và nàng quắn một chân qua hông anh rồi quên đi hết thấy mọi thứ trừ cảm giác rạo rực nóng bỏng xuất hiện cùng với áp lực đều đều trong thân xác nàng.

Không đợi đến trước bình minh hôm sau khi anh hôn tạm biệt nàng nơi cửa nhà nàng, nàng đã nghĩ về nó lần nữa. Đứng trông theo anh lái xe đi, nàng nhớ ánh mắt của anh lúc anh ôm lấy gương mặt nàng giữa hai bàn tay anh. Nó cứ như thể anh đang ở cách một quãng quan sát nàng, và cùng lúc đó, muốn nàng biết rằng chính Nick Allegrezza là người đang ôm và hôn nàng và khiến nàng điên đảo.

Anh đã làm tình với nàng trên giường của anh và sau đó trong bồn tắm thủy lực, nhưng không lần nào trong số đó giống với trận mưa rào hồi hã, nghiêng ngả trong cái buồng nhỏ chứa đồ khi anh tiếp xúc với một sự gấp gáp và một nhu cầu anh không thể kiểm soát nổi. Nàng chưa bao giờ cảm thấy thèm muốn như vậy khi nàng bị ghì mạnh vào ngực anh ở khách sạn Lake Shore. “Tôi phải có em - ngay bây giờ,” anh nói, cũng khao khát nàng mãnh liệt như nàng khát khao anh. Những đụng chạm từ anh mới thật gấp gáp và tham lam, và nàng ước ao được thể hơn là những mơn trớn nhẹ nhàng chậm rãi.

Delaney sập cửa căn hộ lại sau lưng mình và mở cúc áo choàng. Họ không đề cập việc gặp nhau lần nữa. Anh không nói là sẽ gọi cho nàng, và thậm chí khi nàng biết có thể đó là điều tốt nhất, nỗi thất vọng vẫn khiến nàng đau lòng. Nick là mẫu người đàn ông mà phụ nữ không thể trông mong vào điều gì ngoài khả năng tình dục tuyệt vời, và tốt nhất là đừng nghĩ đến những chuyện như lần kế tiếp. Tốt nhất, nhưng khó thực hiện.

o o o

Mặt trời lên quá rừng thông rậm lờ mờ, ngọn phủ đầy tuyết. Những tia sáng bạc vươn qua những phần hồ đóng băng tới chân bức tường chắn của nhà Nick. Anh đứng sau hai cánh cửa kính trong phòng ngủ ngắm những ánh nắng lấp lánh rải trên bàn, đuổi hết những vệt bóng tối mờ. Tuyết lóe sáng như thể bên trong có những vụn kim cương nhỏ, chói lọi đến mức anh buộc phải quay đi. Mắt anh dừng lại trên giường, ga giường và tấm chăn bị đẩy đến tận góc giường.

Giờ anh đã biết. Lúc này anh biết cảm giác ra sao khi ôm nàng và vuốt ve nàng như anh luôn muốn. Bây giờ anh biết cảm giác ra sao khi thực hiện được hình dung xưa cũ của mình, với Delaney trên giường của anh, nhìn vào mắt anh khi anh ngáp sâu trong nàng. Nàng thèm muốn anh. Anh thỏa mãn nàng.

Nick đã ngủ với những người đàn bà của mình. Có thể là nhiều hơn một số đàn ông khác, nhưng ít hơn mức anh có thể có. Anh đã ở với những phụ nữ thích chuyện đó của họ nhanh hay chậm, dâm dục hay thiêng liêng. Những phụ nữ nghĩ anh nên chủ động, và một số khác lại hết sức nhiệt tình để thỏa mãn anh. Vài người trong số họ trở thành bạn anh, cũng có những người anh không bao giờ gặp lại. Hầu hết họ đều biết làm gì với cái miệng và tay của mình, vài người chỉ là những tiết mục khi say và anh đã gần như quên sạch, nhưng chưa ai từng khiến anh mất tự chủ. Không hề, cho tới lượt Delaney.

Một khi anh kéo nàng vào trong căn phòng nhỏ đó, đã không còn đường quay lại. Khi nàng hôn anh như muốn ăn sống nuốt tươi anh, khóa chặt chân nàng vào hông anh và chà xát dương vật cương cứng của anh, không còn gì quan trọng hết, trừ việc buông thả bản thân anh vào cơ thể rực lửa mượt mà của nàng - không phải di chúc của Henry, và hiển nhiên không phải khả năng bị bắt gặp bởi nhân viên khách sạn. Không còn gì đáng kể, trừ việc chiếm hữu nàng. Rồi anh đã làm và cảm giác ấy gần như khiến anh ngã quỵ. Nó khuấy động tận đáy lòng anh, thay đổi mọi điều anh nghĩ anh từng biết về tình dục. Tình dục có khi chậm rãi và nhẹ nhàng, có khi lại hồi hã và mệt nhọc, nhưng chưa bao giờ như khi ân ái với Delaney. Chưa bao giờ điều đó dội vào anh tựa hồ một quả bom nổ nóng hực.

Giờ anh đã rõ, và anh ước mình đừng biết gì. Nó khoét một lỗ thủng trong gan ruột anh làm anh căm ghét nàng cũng nhiều như anh muốn giữ nàng gần gũi và không bao giờ để nàng xa anh. Nhưng nàng sẽ ra đi. Nàng sẽ bỏ Truly, sẽ rời khỏi thị trấn trong cái xe nhỏ màu vàng của nàng.

Giờ anh đã biết, và điều đó đúng là địa ngục.

15. Rachel Gibson - Chương 15

Chương 15

Delaney dùng ngón tay chải vạt tóc ướt phía sau gáy của Lanna và ngắm nghía cô ta cẩn trọng trong tấm gương của tiệm thẩm mỹ. “Thế nếu tôi cắt tới đây thì có sao không?”

Nàng hỏi, di chuyển bàn tay lên đến gần tai. “Cô có đường viền quai hàm đủ ngắn nên trông cô sẽ thực sự đẹp nếu cắt ngắn trên vai. Tôi có thể cắt cúp vào phía sau và cô có thể uốn nó lên.”

Lanna nghiêng đầu qua một bên và nhìn bóng mình trong gương. “Còn vắt tóc mái ngang trán thì sao?”

“Trán của cô rộng nên thật ra không cần để mái.”

Lanna hít một hơi thật sâu và thở ra chậm chậm chậm. “Vậy thì thử đi.”

Delaney với lấy cái lược. “Cô không cần phải làm như là tôi sắp khoan vào răng của cô như thế.”

“Tôi đã không để tóc ngắn từ hồi lớp bốn.” Lanna trượt tay ra từ dưới cái khăn choàng và gỡ cằm. “Tôi cũng không nghĩ Lonna từng cắt tóc ngắn.”

Delaney tách tóc của Lanna thành từng cụm, sau đó kẹp lên. “Thật sao?” Nàng cầm đến chiếc kéo. “Chị của cô vẫn còn gặp gỡ Nick Allegrezza chứ?” nàng hỏi như thể đó không có gì hơn một mối quan tâm tình cờ.

“Ừ. Thịnh thoảng chị ấy cũng gặp anh ta.”

“Ồ.” Delaney không gặp anh đã hai tuần, tính từ đêm đám cưới của Lisa. À, nàng đã thấy anh. Nàng đã thấy anh trong căn phòng đông đúc ở buổi gặp mặt của Hội Doanh nghiệp thị trấn, và nàng đã thấy anh khi nàng đi qua biển dừng xe ở giao lộ Main và First, gần như đi bên cạnh chiếc Jeep của anh trên chiếc Cadillac lớn của Henry. Nàng cố tình ngoặt sang phải, anh rẽ sang trái. Buổi tối hôm đó, anh để lại tin nhắn trong máy nhắn tin của nàng. “Kiếm vài cái lốp xe đi tuyết đi,” anh nói, sau đó gác điện thoại. Nàng không gặp lại anh đến tận hôm qua khi anh và Sophie bước ra khỏi cánh cửa phía sau văn phòng của anh khi nàng đang đổ rác vào thùng rác lớn. Anh dừng lại gần cửa tài xế chiếc Jeep và nhìn nàng, ánh mắt rực cháy, chạm đến khắp người nàng. Và nàng đứng đó, quên mất cái giỏ rác trong tay, choáng váng bởi cảm xúc cuộn cháy trong lòng. “Chú Nick,” Sophie gọi anh, nhưng anh không trả lời. Anh không nói gì cả. “Đi thôi, chú Nick.” Anh ngó qua cô cháu gái của mình, sau đó lại nhìn Delaney.

“Tôi thấy là em vẫn chưa gắn lốp xe đi tuyết.”

“À... chưa.” Nàng nhìn chăm chăm vào mắt anh và cảm thấy đầu nhẹ hẫng và bụng quặn lên.

“Đi nào, chú Nick.”

“Được rồi, Sophie.” Anh nói, ánh mắt lướt qua nàng lần cuối trước khi quay đi.

“Tôi nghĩ Lonna đã không gặp Nick mấy tuần nay,” Lanna nói, cắt đứt dòng suy nghĩ của Delaney. “Ít nhất, tôi không nghĩ là anh ta đã gọi và muốn gặp chị ấy ở đâu đó. Chị ấy sẽ kể cho tôi nếu anh chàng làm thế.”

Delaney cắt một đường dọc theo gáy Lanna. “Thế hai người có phát huy mối liên hệ giữa các cặp song sinh và nói với nhau mọi chuyện không?”

“Chúng tôi không kể cho nhau mọi chuyện. Mặc dù vậy, chúng tôi thường nói về những người đàn ông mà chúng tôi ngủ cùng. Nhưng chị ấy thì phóng túng hơn và có nhiều chuyện thú vị hơn. Chị ấy và Gail thường ngồi cùng nhau và trao đổi chuyện về Nick. Tất nhiên đó là khi Gail vẫn nghĩ rằng cô ta có cơ hội trở thành bà Allegrezza.”

Delaney tháo một chiếc kẹp mỏ vịt và chậm chậm chải một mớ tóc. “Thế cô ta không nghĩ đến chuyện đó nữa sao?”

“Giờ thì không nhiều lắm, và cô ta chắc hẳn rằng anh chàng sẽ đưa cô ta vào nhà, nhưng anh ta thậm chí chưa từng mời cô nàng qua đêm.”

Anh cũng không mời Delaney. Vào lúc đó, nàng không có ý định ở lại hết đêm với Nick. Nàng biết trông mình tệ thế nào vào mỗi buổi sáng, và nàng không có ý định thức dậy cùng ai đó mà nàng ngờ rằng sẽ ra khỏi giường với vẻ ngoài như một người mẫu trang bìa. Nhưng nàng cũng không muốn chỉ là người đàn bà của anh. Nàng cho phép mình nghĩ rằng có thể nàng đặc biệt hơn, bởi vì anh đã mạo hiểm việc có thể mất phần tài sản Angel Beach và Silver Creek để được ở bên nàng. Nàng cũng nhớ Lanna đã từng có lần nói với nàng Nick không đưa đàn bà về nhà anh, nhưng anh đã đưa nàng về. Nàng hy vọng có thể nàng khác biệt với những người khác, nhưng anh còn không gọi cho nàng một cuộc nào, vì thế nàng đoán rằng việc không phải như mình nghĩ.

“Cô có định tham dự buổi diễn thời trang Giáng sinh không?” Delaney hỏi vị khách của nàng. Nàng chỉ là không muốn nói về Nick nữa.

“Không, nhưng tôi sẽ giúp nhà máy bia vi sinh tạc một bức tượng bằng cho lễ hội mùa đông.”

Chủ đề về Nick đã ngưng lại, và họ nói về nơi mình đã mừng lễ Tạ ơn. Tất nhiên là Delaney đã đến nhà mẹ. Max ở đó, và đó là kỳ nghỉ hoàn toàn thoải mái lần đầu tiên mà nàng có thể nhớ được. À, gần như là thoải mái hoàn toàn. Mẹ nàng cố gắng tập dượt cho nàng về buổi diễn thời trang Giáng sinh. Bà muốn biết những gì Delaney dự định, bắt đầu với những cái kẹp tóc và kết thúc với kiểu giày. Bà Gwen đề nghị đi giày khiêu vũ. Delaney làm mẹ nàng hoảng sợ bằng việc đề cập tới ủng câu cá cho dù nàng không có một đôi nào. Bà Gwen đề nghị một “bộ Anne Klein đẹp đẽ”. Delaney nghĩ rằng nàng có thể mặc một “bộ đồ da bó đẹp đẽ” mà nàng có sẵn nhưng đã trở nên không phù hợp khi nàng bị kẹt ở đất Truly. Rồi Max bước vào và đề xuất rằng ông sẽ chia món gà.

Khi Delaney hoàn thành công việc, Lanna thích mái tóc mới tới mức thưởng thêm cho nàng mười đô la. Ở Truly, đó là một lời khen tặng hiếm thấy. Khi tiệm thẩm mỹ đã vắng khách, nàng quét tóc và kiểm tra sổ hẹn. Nàng chỉ còn không tới một tiếng nữa trước cuộc hẹn cắt và sấy tóc lúc ba giờ rưỡi. Cuộc hẹn với vị khách nam thứ hai từ lúc nàng mở tiệm, và nàng ngại. Một vài người đàn ông có khuynh hướng nghĩ rằng nàng bỏ ra cả tiếng rưỡi đồng hồ lướt tay qua tóc của họ căn bản là vì nàng muốn sau đó được mời đi uống nước ở Nhà trọ số Sáu. Nàng chẳng bao giờ biết vị khách nào sẽ suy diễn công việc của nàng thành một lời gợi ý tình dục. Tình trạng hôn nhân chưa từng là một nhân tố. Nó có lạ lùng thật, nhưng không quá hiếm hoi.

Trong khi chờ đợi, nàng đếm sản phẩm trong phòng chứa đồ, tự nhủ rằng mình đang không chờ nghe tiếng chiếc Jeep màu đen quen thuộc, nhưng nàng lại đang làm thế.

Nàng đếm số khăn lau đầu và viết một đơn đặt hàng thêm vài tá nữa. Nàng cần thêm lô uốn tóc nữa, tất cả nhờ có Wannetta, và ngay khi nàng xong việc kiểm kê đồ đạc, tiếng sỏi lạo xạo dưới bước chân nhẹ vọng đến nàng từ bãi đỗ xe phía sau. Nàng ngồi yên và lắng tai nghe cho tới khi âm thanh đó lặp lại lần nữa. Trước khi có thể nghĩ ngợi gì về nó, nàng cầm theo một thùng rác nhỏ và chậm chậm mở cửa sau.

Sophie đứng nơi mũi chiếc Cadillac bạc, đang nâng cần gạt nước của kính chắn gió bằng một tay. Tay kia cô bé cầm một phong bì trắng. Cô bé nhét bao thư dưới cần gạt nước và Delaney không cần phải nhìn tờ giấy được đánh máy để biết trong đó nói gì.

“Là cháu?”

Sophie quay vòng lại, đôi mắt mở to, và đưa một tay lên ngực áo parka màu xanh. Miệng cô bé há hốc, sau đó ngậm nhanh lại. Delaney cảm thấy cô bé trông có vẻ choáng váng. Delaney không biết nên cảm ơn cô bé vì không phải là kẻ lén lút tâm thần hay quát vào mặt cô bé vì là một đứa bé hỗn xược.

“Cháu chỉ... chỉ...” cô bé lắp bắp khi giật lại cái phong bì và nhét nó vào túi.

“Cô biết việc cháu vừa làm. Cháu mới để lại cho cô một lời cảnh báo khác.”

Sophie vòng tay quanh ngực. Cô bé cố tỏ ra ngang ngạnh, nhưng khuôn mặt của cô bé chỉ tối màu hơn tuyết dưới chân một chút.

“Có lẽ cô sẽ phải gọi điện cho cha cháu.”

“Ông ấy đang đi hưởng tuần trăng mật,” cô bé nói thay vì phủ nhận chuyện gì.

“Không phải đi suốt đời chứ. Cô sẽ chờ cho tới khi ông ấy về.”

“Cứ làm thế đi. Ông ấy sẽ không tin cô đâu. Ông ấy chỉ tử tế với cô vì chị Lisa thôi.”

“Chú Nick của cháu sẽ tin cô. Chú ấy biết hai bức thư kia đấy.”

Hai tay của cô bé buông thõng xuống bên hông. “Cô sẽ nói với chú ấy ư?” cô bé gào lên như thể Delaney mới là người làm chuyện gì sai trái.

“Phải, và chú ấy sẽ tin cô.” Ánh mắt nàng thể hiện sự vững tin mà nàng không hề cảm thấy. “Chú ấy sẽ không thích đâu khi cô cho chú ấy biết rằng cháu là người để lại những lời đe dọa.”

Sophie lắc đầu. “Cô không thể nói với chú ấy.”

“Cho cô biết tại sao cháu cố lén lút hù dọa cô đi, và biết đâu cô sẽ không gọi chú Nick.”

Sophie nhìn chằm chằm nàng trong một lúc lâu sau đó lùi lại vài bước. “Thử đi và cứ gọi cho chú ấy xem. Cháu chỉ cần phủ nhận nó.”

Delaney nhìn cô bé biến mất khỏi khu đậu xe, sau đó nàng quay lại và bước vào tiệm thẩm mỹ. Nàng không thể bỏ qua cho Sophie việc cô bé đã làm, nhưng vấn đề là, nàng không biết phải làm gì trong chuyện này. Nàng chưa có kinh nghiệm nuôi dạy trẻ, và nàng không muốn nói điều gì đó kiểu như thế này với Lisa khi cô trở về từ tuần trăng mật. Nàng cũng ngờ rằng Lisa có những vấn đề riêng với Sophie, và nàng chẳng muốn thêm vào đó. Chỉ còn mỗi Nick. Nàng tự hỏi không biết anh có tin nàng chẳng.

Nàng vẫn còn băn khoăn đến tận chiều hôm sau khi Sophie bước vào tiệm thẩm mỹ vào lúc ba giờ rưỡi. Delaney ngẩng lên khỏi bộ tóc giả của bà Stokesberry và nhìn cô bé đang lảng vảng ở gần cửa trước. Cô bé kẹp hai bên mái tóc dày lên trong hai chiếc kẹp dính hoa, và đôi mắt đen của cô bé mở to trên khuôn mặt bé nhỏ. Cô bé trông như một cô nhóc hoảng sợ trong cái áo choàng lông to tướng. “Một phút nữa cô sẽ ra với cháu,” nàng bảo cô bé, sau đó tiếp tục chăm sóc khách hàng của mình. Nàng trườn mái tóc giả màu trắng lên đầu bà khách, sau đó đưa cho bà một bộ tóc màu đen đội trên một cái khuôn đầu nhựa cứng. Nàng giảm giá cho bà lão Stokesberry, sau đó giúp bà ra khỏi cửa.

Delaney chuyển sự chú ý sang Sophie và chờ cô bé nói. Sau một lúc do dự, Sophie lên tiếng, “Cô đã không gọi chú Nick tối qua.”

“Có thể cô đã gọi mà chỉ là cháu chưa biết đó thôi.”

“Cô không làm thế bởi vì cháu ở với chú ấy cho tới khi cha và Lisa về.”

“Cháu nói đúng. Cô chưa gọi cho chú ấy.”

“Hôm nay cô đã nói chuyện với chú ấy chưa?”

“Chưa.”

“Khi nào cô sẽ làm?”

“Cô cũng chưa biết nữa.”

Trán cô bé nhăn tít lại. “Cô đang muốn hành hạ cháu đấy à?”

Delaney đã không nghĩ về nỗi khổ sở mà một cô bé mười ba tuổi phải chịu đựng trong chờ quả bom phát nổ. “Phải.” Nàng mỉm cười. “Cháu sẽ không bao giờ biết khi nào hoặc nơi nào cô sẽ nói điều gì đó.”

“Được rồi, cô thắng. Cháu muốn hù dọa cô để cô rời khỏi thị trấn.” Sophie khoanh tay quanh ngực và nhìn vào một điểm đâu đó phía sau đầu Delaney. “Rất tiếc.”

Nghe chẳng có vẻ hối tiếc gì cả. “Tại sao cháu lại làm thế?”

“Bởi vì sau đó chú của cháu sẽ hưởng mọi thứ mà cô luôn cướp mất của chú ấy. Cha chú ấy cho cô tất cả và chú ấy phải mặc quần jean thùng và áo chun.”

Delaney không nhớ rằng Nick có mặc cái gì bị thùng không. “Cô là con riêng của vợ Henry, thế cháu có nghĩ cô đáng phải ra đi tay trắng chỉ vì mẹ của cô lấy cha của Nick không? Cháu thực sự nghĩ rằng những gì chú Nick mặc là lỗi của cô ư?”

“À, nếu mẹ của cô không lấy Henry thì...”

“Thì ông ấy sẽ trở thành một người cha tuyệt vời?” Delaney ngắt lời. “Ông ấy sẽ yêu thương Nick và mua cho Nick mọi thứ chú ấy muốn? Cưới bà nội của cháu?” Nàng có thể thấy qua vẻ mặt của Sophie rằng đó chính xác là những gì cô bé nghĩ. “Chuyện đó không đời nào xảy ra. Nick mười tuổi khi cô chuyển tới Truly, và trong mười năm đó, cha của chú ấy chẳng bao giờ thừa nhận chú ấy. Chưa từng nói một lời nào tử tế.”

“Ông ấy đã có thể làm thế.”

“Ừ, và ông ấy có thể rặn ra một bầu khí, nhưng khả năng ấy chẳng hay ho lắm.” Nàng lắc đầu. “Cởi áo choàng ra và bước ra phía sau đi,” nàng ra lệnh. Nàng không nghĩ mình có thể nhìn mái tóc chẻ ngọn của Sophie thêm phút nào nữa.

“Tại sao?”

“Cô sẽ gọi đầu cho cháu.”

“Cháu đã gọi sáng nay trước khi đi học rồi.”

“Cô cũng định chữa phần đuôi tóc hổng cho cháu.” Delaney dùng ngón bòn gỗ và nhìn chăm chú ra trước cửa tiệm thẩm mỹ. Sophie vẫn không nhúc nhích. “Cô vẫn chắc rằng cô sẽ không gọi cho chú Nick và nói với chú ấy về những lời đe dọa mà cháu để lại đâu đấy.”

Với sự cau có như cũ, cô bé cởi áo choàng và bước vào trong tiệm. “Cháu không muốn cắt tóc. Cháu thích nó dài cơ.”

“Nó sẽ vẫn dài. Chỉ là không còn trông như một sợi dây thừng thô ráp nữa thôi.” Delaney dùng đầu ngón nhẹ và dầu dưỡng tóc, sau đó đưa cô bé tới ghế. Nàng chải và tía bớt, và nếu cả mái tóc đen lộn lầy đó gắn với một cái đầu nào khác trừ cô bé đang cau mày với nàng qua tấm gương, nàng có thể đang ở nơi thiên đường của thợ làm tóc. “Có lẽ cháu không tin điều này, nhưng chú Nick của cháu không muốn thứ Henry để cho cô trong di chúc. Và chắc chắn cô cũng không muốn những thứ mà chú ấy có.”

“Vậy tại sao cô luôn lượn lờ quanh chú ấy, nhảy và hôn rồi bắt chú ấy phải đưa cô về nhà khi cô ốm? Cháu biết hết về bản di chúc, và cháu thấy cô ngấm chú ấy. Bà nội cũng thấy điều đó. Cô muốn chú ấy trở thành bạn trai của cô.”

Có phải nàng thực sự nhìn anh như vậy? “Nick và cô là bạn,” nàng nói trong lúc xén năm phân đuôi tóc khô chẻ. Nhưng họ có thể là bạn chẳng? Nàng không biết mình thực sự có cảm giác như thế nào về anh và sợ cái điều anh có thể cảm nhận về nàng. Sợ cả việc rồi anh cũng lại không cảm thấy gì hết. “Cháu không có những cậu con trai chỉ là bạn bè thôi sao?”

“Vài người, nhưng chuyện đó lại khác.”

Họ cùng yên lặng và Delaney nghĩ về Nick cùng những gì nàng cảm nhận được ở anh. Hẳn là ghen tuông rồi. Ý nghĩ anh cùng với một người phụ nữ khác khiến cho lòng nàng thất lại. Khắc khoải, bồn chồn không biết khi nào nàng có thể gặp lại anh, và thất vọng khi thấy rằng biết đâu tốt nhất là không nên gặp lại.

Nàng thả phần tóc còn lại của Sophie xuống và nhẹ nhàng cắt xiên phần cuối để nó có thể dễ dàng cúp vào ở vai của cô bé. Nàng lấy một cái lược tròn lớn và sấy khô tóc. Gần như Delaney cảm thấy rối rắm.

“Tại sao cô tốt vậy?”

“Cháu biết cô tốt như thế nào? Cháu còn chưa thấy phần tóc phía sau mình mà.” Nàng đưa Sophie một cái gương tay và xoay cô bé lại.

Sự nhẹ nhõm dâng đầy trong mắt cô bé khi thấy mái tóc mình không bị tàn sát. “Cháu không có tiền trả cô đâu.”

“Cô không cần tiền của cháu.” Delaney gỡ tấm choàng và khăn che cổ rồi hạ thấp ghế xuống. “Khi ai đó hỏi cháu cắt tóc ở đâu, cháu cho họ biết rằng ở Cutting Edge, nhưng nếu cháu về nhà và bắt đầu gọi mái tóc đẹp của cháu với dầu gội đầu rôm thì nó sẽ lại trông khủng khiếp như cũ, cháu cứ nói với mọi người trong nhà rằng cháu cắt tóc ở tiệm Hair Hut của Hellen nhé.” Nàng nghĩ rằng nàng phát hiện một nụ cười nhẹ nhưng không chắc chắn. “Đừng gửi thêm thư nữa, và cô sẽ chấp nhận lời xin lỗi của cháu khi cháu thực sự có ý định đó.”

Khuôn mặt không biểu lộ gì cả, Sophie nhìn bóng mình trong gương. Mắt cô bé chạm mắt Delaney, sau đó cô bé đi tới phía trước tiệm thẩm mỹ và lấy áo choàng. Sau khi cô bé đã ra khỏi cửa, Delaney nhìn cô bé bước xuống lối đi bộ. Sophie chờ đi được nửa dãy nhà trước khi luồn tay vào tóc và hất đầu lên. Delaney mỉm cười. Nàng nhận ra biểu hiện của một khách hàng hài lòng.

Nàng rời khỏi cửa sổ và tự hỏi không biết rồi gia đình Sophie sẽ nghĩ thế nào.

Buổi sáng hôm sau nàng đã biết điều đó khi đang trang trí tiệm thẩm mỹ cho Giáng sinh. Nick bước vào trước cửa tiệm thẩm mỹ của nàng, với chiếc áo khoác da và mang kính Oakley gọng bạch kim. Delaney chỉ vừa mới pha cà phê và đang chuẩn bị cho cuộc hẹn lúc chín giờ rưỡi. Nàng có nửa tiếng trước khi Wannetta Van Damme cập rập bước vào để cuốn tóc theo định kỳ hàng tháng.

“Sophie đã kể tôi nghe là em đã cắt tóc cho nó.”

Delaney gắn một cuộn dây trong và một dải vòng hoa màu xanh trong khu vực làm tóc theo phong cách của nàng. Trái tim nàng nảy lên một nhịp và nàng áp một tay lên bụng. “Phải, tôi đã làm thế đấy.”

Anh gỡ kính râm và nhìn khắp lượt từ chiếc áo cổ lọ đen xuống đến chiếc váy ngắn xếp nếp tới đôi giày ống màu đen của nàng. “Tôi thiếu nợ em bao nhiêu nhỉ?” anh hỏi khi cất cái kính Oakley vào trong túi áo khoác và lôi ra một quyển séc.

“Không gì cả.” Anh nhìn vào đôi mắt nàng một lần nữa, và nàng hạ tầm mắt xuống tới giữa ngực anh. Nàng không thể vừa nhìn vào mắt anh vừa suy nghĩ cùng một lúc. “Thỉnh thoảng tôi cắt tóc để quảng cáo thôi.” Nàng đi sang khu làm việc của mình và xếp lại cái lọ đựng lược đã tiết trùng. Nàng nghe tiếng bước chân của anh đằng sau nhưng vẫn tập trung vào công việc.

“Con bé cũng nói với tôi rằng nó là người đã để lại những lời đe dọa.”

Delaney nhìn lên bóng của anh in trong gương khi anh tiến gần nàng. Anh cởi khóa áo khoác, và dưới lần áo, anh mặc một chiếc áo sơ mi nỉ xanh đóng thùng trong cái quần Levi’s và mang thắt lưng da. “Tôi ngờ nó lại kể cho anh.”

“Sau khi em cắt tóc cho con bé, nó bắt đầu cảm thấy thật tội lỗi vì thế nó nhụt chí và thú nhận vào tôi qua.” Anh dừng lại ngay sau nàng. “Tôi không nghĩ rằng con bé đáng được thưởng bằng việc cắt tóc miễn phí.”

“Tôi không xem đó là như là... một...” nàng nhìn anh không rời qua lớp kính và quên mất điều mình định nói. Anh thật có hại cho sức khỏe tinh thần của nàng. Anh ở quá gần, nếu nàng ngửa ra sau dù chỉ một chút thôi, nàng có thể tựa người vào bộ ngực rộng của anh.

“Em không xem việc đó như cái gì?”

Làn hương của không khí lạnh ban sáng quần lấy anh. Nàng hít một hơi dài, hóp lấy mùi vị của anh vào bên trong phổi mình.

“Delaney?”

“Hử?” Rồi nàng ngửa ra sau thật, vai của nàng dựa vào ngực anh, hông nàng ấn vào háng anh. Anh thật rắn chắc và đầy gợi cảm. Anh đặt một tay lên bụng nàng và kéo nàng sát vào mình. Delaney nhìn theo ánh mắt anh tới những ngón tay dài của anh đang xòe rộng lướt qua bụng nàng. Ngón tay của anh lướt nhẹ ngay dưới ngực phải của nàng.

“Khi nào mới đến cái hẹn đầu tiên của em trong sáng nay?” anh hỏi sát bên tai nàng. Anh kéo cổ áo của nàng xuống và hôn lên thành cổ nàng.

Mắt nàng khép lại, và nàng nghiêng đầu sang bên để anh có thể tiếp cận dễ dàng hơn. Anh quan tâm tới nàng. Anh phải như vậy. “Chừng hai mươi phút nữa.”

“Tôi có thể cho chúng ta những gì cả hai ta muốn trong mười lăm phút.” Những ngón tay của anh vuốt khe da thịt nhạy cảm của nàng qua lần vải cotton của chiếc áo sơ mi nàng đang mặc.

Nàng đang yêu anh. Nàng có thể cảm thấy điều ấy diễn ra tựa hồ một đợt sóng dữ dội, cuốn lấy nàng, quét qua lòng bàn chân nàng, và nàng không thể làm gì hơn, ngoại trừ có thể đỡ ỳnh một ít đau đớn. Nàng nhìn vào nét mặt xáo động của anh và nói, “Tôi không muốn lại trở thành một người đàn bà khác của anh đâu, Nick ạ. Tôi muốn nhiều hơn thế.”

Anh ngược mắt nhìn lên nàng. “Thế em muốn gì?”

“Khi tôi ở đây, tôi muốn là người đàn bà duy nhất bên cạnh anh. Chỉ tôi thôi.” Nàng dừng lại và hít thật sâu. “Tôi muốn anh chỉ làm tình với tôi. Tôi muốn anh tránh xa những người đàn bà khác của anh.”

Đôi tay của anh dừng lại và anh nhìn nàng một lúc lâu. “Em muốn tôi ‘rũ bỏ’ tất cả đàn bà mà tôi có thể ngủ cùng mà giả thiết là cái giao ước đó với em thì nó sẽ tồn tại trong bao lâu nhỉ... sáu tháng à?”

“Đúng thế.”

“Đổi lại tôi sẽ được gì?”

Nàng đã lo rằng anh sẽ hỏi câu hỏi đó. Chỉ có một câu trả lời mà nàng có thể dành cho anh, và nàng biết rằng anh không nghĩ như thế đã đủ. “Tôi.”

“Trong sáu tháng.”

“Phải.”

“Tại sao tôi phải làm thế?”

“Bởi vì tôi muốn làm tình với anh, nhưng tôi không muốn chia sẻ anh với ai khác.”

“Em nhắc đến từ ‘tình’ hơi nhiều.” Anh đứng thẳng lên và buông tay khỏi bụng nàng. “Em có yêu tôi không?”

Nàng sợ chết khiếp rằng mình có và lo ngại khi nghĩ đến ý nghĩa của nó. “Không.”

“Tốt, bởi tôi không yêu em.” Anh lui lại một bước và kéo khóa áo khoác. “Em đã biết những gì người ta nói về tôi rồi đấy, thỏ hoang. Tôi không thể chung thủy với một người đàn bà, và em đã không nói điều gì đó để cho tôi muốn cố gắng.” Anh bước lùi thêm vài bước. “Nếu em muốn một trận mây mưa nóng bỏng, mãnh liệt, thì em biết cần phải tìm tôi ở đâu rồi. Còn như em muốn ai đó van vỉ một mẩu vụn bánh mì trên bàn của em trong vài tháng, thì hãy kiếm người khác đi.”

Nàng không cần anh van xin cái gì cả và không thực sự hiểu ý của anh, chỉ nghĩ được rằng nàng không đủ với anh. Sau khi anh đi, Delaney không muốn gì hơn là cuộn chặt mình thành một khối mà khóc. Có thể nàng nên nhận lấy mười lăm phút mà anh đề nghị, nhưng nàng còn ích kỷ hơn thế. Nàng không muốn chia sẻ. Không phải đàn ông, và đặc biệt không phải là Nick. Nàng muốn có trọn vẹn anh cho bản thân nàng. Thật không may, anh chẳng có cùng cảm giác ấy. Bằng sự mạo hiểm mà anh chấp nhận khi ở với nàng, nàng đã rất vững tin là anh quan tâm tới nàng. Giờ thì nàng lại cho là không phải thế.

Bây giờ nàng không cần phải nghĩ xem từ yêu mà Nick nhắc đến có ý nghĩa gì. Nàng không còn phải cân nhắc những hậu quả hay việc phải làm khi đối mặt với chúng. Điều nàng phải làm là sống được qua sáu tháng tiếp theo.

16. Rachel Gibson - Chương 16

Chương 16

Cuộc tuần hành Giáng sinh đã mở màn cho lễ hội mùa đông ở Truly và khơi mào một vụ tai tiếng có khi còn truyền miệng đến hàng thập kỷ vào lúc nhân vật được chọn đóng vai ông già Noel, Marty Wheeler, ngã lộn cổ ra ngoài xe trượt và bất tỉnh nhân sự. Marty trông thấp lùn, đậm người như một con chó pug, và lông lá y hệt loài linh trưởng. Ông ta là thợ sửa máy tại xưởng Chevron ở đường số Sáu và là võ sư trong một võ đường kung fu - một người đàn ông đích thực. Thực ra chuyện Marty xin quắc cần câu từ trước cũng như trong suốt cuộc diễu hành chẳng làm ai ngạc nhiên. Tuy vậy, mớ đồ lót của ông ta mới làm đám đông sững sờ đến bất tỉnh. Khi những nhân viên y tế cởi bộ đồ ông già Noel của tay này và làm lộ ra cái áo nâng ngực màu hồng tươi, mọi người đều choáng váng. Mọi người, trừ Wannetta Van Damme, vốn luôn miêu tả gã độc thân bốn mươi ba tuổi này là “chàng đồng tính bé nhỏ”.

Delaney cũng hơi tiếc rẻ vì để hụt mất vụ tận mắt chứng kiến Marty trong bộ đồ lót của ông ta, tuy nhiên nàng đã quá bận rộn với việc trang hoàng đại sảnh Grange để phục vụ cho buổi trình diễn thời trang. Nàng làm đẹp cho sân khấu bằng những ngôi sao bạc và dây kim tuyến, còn trên sàn diễn nàng đặt các cảnh thông và đèn Giáng Sinh. Trong hậu trường nàng cho bố trí những chiếc gương có đèn chiếu sáng và ghế. Nàng mang đến keo và mút, các lọ thuốc xịt tóc lớn và những nhánh nhựa ruồi nho nhỏ. Nàng hiểu dân chúng ở Truly vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận một thứ gì đó quá mới mẻ đại loại như kiểu tóc trình diễn thời trang. Sẽ chẳng có kiểu tổ chim hay hoa hồng kết thành khóm cho các quý bà này. Nàng chụp những bức ảnh chụp các kiểu tóc đuôi ngựa, bện hay thắt bím mà nàng có thể thực hiện trong vòng mười mười lăm phút trên mỗi người.

Buổi diễn được lên lịch sẽ mở màn lúc bảy giờ, và đến tầm sáu giờ rưỡi thì Delaney đã dồn hết tâm trí vào công việc. Nàng bện tóc thành từng bím, buộc gút lại, lộn ngược chúng vào trong. Nàng cuốn, xoắn và kéo tóc và nghe ngóng những món ngỏi lê đôi mách sốt dẻo nhất, và thậm chí thấy nhẹ người vì Marty đã trở thành đầu đề ăn buồn chuyện như một vật thể thân cho nàng.

“Một trong những y tá làm ở bệnh viện kể cho cái cô Patsy Thomason, là người đã mách lại cho tôi rằng Marty khi ấy cũng đang vận một cái quần lọt khe bằng đăng ten như này này,” phu nhân thị trưởng, Lillie Tanasee, tiết lộ cho Delaney tin ấy khi nàng đang buộc một dải ruy băng lên mái tóc vàng nâu của bà ta. Lillie diện cho bản thân cũng như cô con gái nhỏ của mình bộ trang phục rất hợp tông bằng lụa bóng với hai màu xanh lá và đỏ. “Patsy bảo cả áo nịt và quần xi líp đều là bằng Victoria’s Secret. Cô có tưởng tượng ra được thứ gì phô trương đến thế không?”

Delaney từng làm việc với nhiều thợ làm đầu là dân đồng tính suốt mấy năm qua, nhưng nàng chưa bao giờ gặp một ai ăn mặc như phụ nữ - dù sao cũng không phải là kiểu nàng từng biết. “Ít nhất ông ta không đến nỗi hạ tiện. Tôi quan tâm tới tính chất hạ tiện hơn là chú trọng tới vẻ phô trương.”

“Ông chồng tôi cũng mua cho tôi một loại quần lót nylon kiểu lọt khe đó,” một bà đang ngồi ghế chờ đến lượt mình thú nhận. Bà ta bịt tai cô bé ăn mặc như một con quỷ lùn đứng cạnh mình. “Nó có ba mặt đều bé xíu và quá ư rẻ tiền đến mức tôi cảm thấy mình cứ như là một con đĩm hạ cấp vậy.”

Delaney lắc đầu trong lúc nàng kết một vài quả nhựa ruồi lên mái tóc của Lillie. “Không có thứ gì làm cho nữ giới cảm thấy mình lẳng lơ bằng đồ lót rẻ tiền.” Nàng vơ lấy một bình xịt cao và phun dọc theo tóc Lillie. Missy, con gái viên thị trưởng, nhảy vào chiếc ghế bên cạnh, và Delaney tạo mẫu tóc cho cô bé y hệt như của mẹ cô. Một vài phụ nữ đã tự làm tóc xong đứng tách khỏi những người còn lại; Benita Allegrezza là một trong những số ấy. Liếc mắt ra phía xa xa, Delaney quan sát mẹ của Nick đang chuyện gẫu với một

nhóm. Nàng đoán Benita đang ở giữa độ ngũ tuần, nhưng trông già hơn có đến hàng chục tuổi. Nàng băn khoăn không biết có phải do di truyền hay chính sự cay nghiệt đã khắc hẳn lên nếp nhăn trên trán và quanh miệng bà. Nàng dõi mắt tìm xem mẹ mình ở đâu và chẳng mấy chốc khi nhận ra bà đang ở trung tâm của buổi trình diễn, với mái tóc làm rất hoàn hảo. Chẳng thấy Helen đâu cả, song sự vắng mặt của Helen không khiến nàng bất ngờ.

Những người chọn Delaney để gửi gắm sứ mạng làm đẹp được chia theo độ tuổi và kiểu trang phục. Vài người chọn những hàng nhung gấm thanh lịch, số khác ăn bận cầu kỳ. Delaney thích một người mẹ trẻ có trang phục như Bà chúa Tuyết và đứa con nhỏ của cô ta mặc bộ đồ đóng giả một bông tuyết. Nàng ngạc nhiên cực độ khi Lisa ghé qua trong vai một viên kẹo bi và đòi bới tóc kiểu Pháp. Delaney cũng có trò chuyện với cô bạn mình dăm ba lần kể từ khi cô nàng trở về từ kỳ nghỉ trắng mặt vài tuần trước. Họ ăn trưa riêng với nhau vài bận, vậy mà Lisa chẳng hề đề cập đến chuyện cô định tham gia hoạt động này. “Cậu quyết định tham gia buổi diễn từ khi nào vậy?”

“Tuần trước. Tớ nghĩ có lẽ sẽ vui đấy, khi tớ và Sophie cùng nhau làm một việc gì đó.”

Delaney nhìn quanh. “Sophie đâu rồi nhỉ?” Trong thoáng chốc nàng tự hỏi Lisa có hay chuyện về những bức thư đe dọa Sophie đã thả ở nhà nàng, nhưng nàng cho rằng nếu biết thì hẳn lúc này Lisa đã đề cập đến chuyện đó rồi.

“Đang thay đồ. Nó phụ Louie và Nick khi bọn họ khắc tượng bằng nước đá. Lúc tớ đón nó ở công viên Larkspur, nó còn không đội mũ và áo choàng thì không kéo khoá. Đến ngày mai mà nó không bệnh thì mới là lạ đấy.”

“Nó chọn trang phục gì đấy?”

“Một cái áo ngủ bọn tớ tự làm. Chúng tớ lấy cảm hứng từ phim ‘Đêm trước Giáng Sinh’.”

“Làm sao cậu có thể hoà hợp được với Sophie khi giờ đây cậu sống chung với con bé thế?” Delaney hỏi khi nàng gom một nắm tóc Lisa và chia chúng ra thành ba phần trên đỉnh đầu cô.

“Cũng là một nỗ lực lớn để dung hoà hai người chúng tớ. Tớ muốn nó ngồi ăn ở bàn ăn trong bếp, và nó được phép tự do xoay sở tất cả về cuộc sống của nó như bọn gà thả vườn vậy. Chỉ là những thoả thuận vặt vãnh đó. Nếu cô nhỏ không mười ba như bây giờ có khi còn dễ dàng hơn nữa.” Lisa ngắm mình trong gương và sửa lại mấy lọn tóc buông rũ quanh cổ mình. “Louie và tớ muốn có em bé, nhưng bọn tớ nghĩ chắc là nên đợi cho đến khi Sophie quen dần với việc có tớ sống cùng trước khi bọn tớ góp thêm một mặt con nữa cho gia đình.”

Một đứa con. Nàng huy động hết các ngón tay khi tết và xiết chặt tóc xuôi theo lưng Lisa. Lisa và Louie đang gây dựng một gia đình. Delaney thậm chí còn chưa có lấy một người bạn trai, và khi nàng nghĩ đến một người đàn ông trong đời mình, chỉ duy nhất một hình bóng xâm chiếm tâm tư nàng – đó là Nick. Gần đây nàng nghĩ về anh rất nhiều. Ngay cả khi nàng đang ngủ. Nàng có một cơn mộng buồn vào một đêm nào đó, chỉ là thời khắc ấy ngày vẫn trôi qua và xe hơi của nàng không bị mất. Nàng có thể tự do đi khỏi Truly, nhưng ý nghĩ sẽ chẳng bao giờ còn trông thấy Nick lần nữa làm con tim nàng tan nát. Nàng không rõ điều gì tồi tệ hơn, sống cùng nơi và khỏi ép buộc chính mình phải làm ngơ. Nàng hoang mang và sầu muộn rồi nghĩ có lẽ mình nên phó mặc cho điều không thể tránh khỏi và mua một con mèo. “Tớ chắc là cậu có nghe chuyện về Marty Wheeler rồi,” nàng chuyển trò nhằm cố gắng đẩy suy nghĩ của mình sang hướng khác.

“Dĩ nhiên rồi, tớ tự hỏi là điều gì khiến một gã đàn ông lại muốn trồng thêm một cái áo nâng ngực dưới bộ đồ ông già Noel của hắn nhỉ. Cậu biết đó, những thứ ấy hoàn toàn không dễ chịu chút nào.”

“Cậu có nghe về cái quần lọt khe không?” Delaney lấy một sợi dây buộc cao su và tết chặt đuôi của bím tóc kiểu Pháp. Sau đó, nàng nhét nó xuống dưới với một cái kẹp ghim.

Lisa đứng lên và vuốt thẳng trang phục. “Thử hình dung xem. Cậu có thể tưởng tượng ra quần chật kẹt vào mông không?”

“Chỉ nghĩ đến nó cũng đã thấy đau rồi.” Nàng bắt gặp ánh mắt của Sophie đứng cách đó vài bước, cố gắng không tỏ ra ngượng ngùng và tội lỗi trong chiếc váy ngủ dài và cái khăn quấn trên đầu. “Cháu có muốn có tết tóc cho không?” nàng hỏi cô-bé-mười-ba-tuổi.

Sophie lắc đầu và nhìn chỗ khác. “Gần tới lượt chúng ta rồi, Lisa.”

Sau khi Lisa rời khỏi để bắt đầu bước xuống sàn diễn, Delaney cuộn mái tóc của Neva Miller thành một cái đuôi ngựa lộn vào trong, sau đó làm cho bốn đứa con gái của cô ta kiểu bím tóc thắt ngược. Neva nói huyền thuyên về nhà thờ của cô, ông chồng mục sư của cô, và đức Chúa. Miệng cô nàng dính vào sự tích Phục sinh, nụ cười kiểu Jesus-yêu-tôi-hơn-là-bạn, khiến Delaney không nhìn được muốn hỏi Neva rằng cô có nhớ rằng đã ngậm của quý của cả đội bóng đá một mỗi trong suốt giờ nghỉ giữa hiệp không.

“Cô nên tới nhà thờ của chúng tôi ngày mai,” Neva nói khi cô nàng dồn mấy đứa con gái tới gần sân khấu. “Chúng tôi sẽ họp mặt từ chín giờ cho tới tận trưa.”

Delaney thà bị dày dụa ở địa ngục ngàn đời còn hơn. Nàng đóng gói những trang bị còn lại và chạy đi tìm mẹ. Nàng sẽ không gặp bà Gwen cho tới sau năm mới, nàng muốn nói lời tạm biệt và chúc bà một chuyến đi vui vẻ. Trong nhiều năm, nàng đã mừng lễ với những người bạn ái ngại cho nàng và mời nàng tới dùng bữa tối Giáng sinh. Năm nay nàng hoàn toàn cô độc, và khi ôm mẹ và hứa sẽ chăm sóc cho Duke và Dolores nàng nhận ra rằng mình thật sự muốn trải qua kỳ Giáng sinh ở nhà như trước đây. Đặc biệt bây giờ khi có thêm Max trong nhà. Ông luật sư dường như có khả năng làm mẹ nàng xao nhãng việc chỉ trích mọi thứ trong đời nàng.

Tuyết rơi xuống đầu nàng khi nàng nhét tất cả mọi thứ vào chiếc xe Cadillac. Nàng không đem theo găng tay và đôi tay của nàng cóng lên vì lạnh khi cọ vào cửa sổ. Nàng kiệt sức và vai đau nhừ, rồi nàng rẽ vào góc đường phía sau tiệm của mình hơi gấp một chút. Chiếc Cadillac trượt theo lối bên vào chỗ đậu xe và cuối cùng dừng lại với cái chần bùn chặn trước cửa văn phòng xây dựng Allegrezza. Delaney cho rằng hai anh em họ sẽ không làm việc vào ngày hôm sau, và dù sao đi nữa, nàng cũng không đủ sức để quan tâm đến chuyện đó. Nàng thay một cái áo ngủ và trườn vào giường. Có vẻ như nàng chưa ngủ đủ giấc khi nghe tiếng ai đó nện vào cửa. Nàng liếc mắt nhìn đồng hồ bên cạnh giường khi tiếng đập cửa tiếp tục. Lúc đó là chín giờ rưỡi sáng Chủ nhật, và nàng không cần phải thật sự thấy Nick để biết rõ là ai đang đứng trên hành lang nhà nàng và đập cửa. Nàng với lấy cái áo choàng lụa màu đỏ nhưng không buồn rửa mặt hay chải tóc. Nàng cho rằng anh đáng bị khiếp hãi vì đã đánh thức nàng dậy sớm thế này vào ngày nghỉ của nàng.

“Có cái quái gì bất ổn ở em vậy?” là những lời đầu tiên văng ra khỏi miệng anh khi anh ào vào căn hộ của nàng như một cơn phẫn nộ của Chúa.

“Tôi ư? Tôi không phải là người gõ ầm ầm vào cửa nhà anh như một người điên.”

Anh vòng tay quanh ngực và nghiêng đầu qua một bên. “Em định lết những bánh xe đó trong thị trấn cả mùa đông à, hay chỉ là cho tới khi em tự giết chính mình?”

“Đừng nói với tôi là anh lo lắng.” Nàng buộc chặt cái thắt lưng quanh hông, sau đó bước qua chỗ anh tới bếp. “Điều đó có thể cho thấy anh đang thực sự quan tâm tới tôi đấy.”

Anh dùng tay nắm lấy cánh tay của nàng và ngăn lại. “Có những phần nhất định trên cơ thể em làm tôi quan tâm.”

Nàng nhìn vào khuôn mặt anh, vào đôi môi mím lại thành một đường thẳng, hàng lông mày rậm, và dục vọng sôi sục trong đôi mắt anh. Anh giận dữ hơn bình thường nàng từng thấy ở anh, nhưng anh không thể che giấu nổi ham muốn có nàng. “Nếu anh muốn tôi, anh biết điều kiện của tôi rồi. Không có người đàn bà nào khác nữa.”

“Ừ, và cả hai chúng ta đều biết rằng tôi chỉ cần khoảng hai phút thôi để làm em đổi ý.”

Nhiều tháng trước, nàng đã biết rằng nếu nàng tranh cãi anh sẽ coi đó là một thách thức chỉ để chứng minh là nàng sai. Nàng muốn tin rằng mình có thể chống lại sự cám dỗ, nhưng sâu thẳm bên trong, nàng sợ anh còn chưa cần đến một phút rưỡi là xong. Nàng vùng khỏi tay anh và bước vào bếp.

“Đưa cho tôi chìa khóa xe của Henry nào,” tiếng anh vang lên phía sau nàng.

“Tại sao?” nàng lôi cái phích nước trên bàn pha cà phê và đổ nước vào đó. “Anh định làm gì vậy, ăn trộm nó à?”

Tiếng đóng cửa đánh sầm trả lời nàng. Nàng đặt cái phích lên quầy và bước vào phòng khách. Cái ví của nàng bị dốc ra bàn cà phê và nàng có cảm giác rằng chìa khoá của mình đã mất. Nàng chạy ra ngoài, và chân ngập vào trong tuyết ngay ở rìa bậc thang đầu tiên. “Ê,” nàng gọi ngay trên đầu anh, “Anh nghĩ rằng đang làm gì thế hả? Đưa trả tôi cái chìa khoá, đồ ngốc!”

Tiếng cười của anh vọng lên chỗ nàng. “Xuống đây mà lấy lại này.”

Có vài lý do hợp lý khiến nàng buộc phải đi chân trần trong tuyết. Một toà nhà đang cháy, lũ chuột bỏ trần lan, một lát bánh sô cô la phô mai, nhưng chiếc Cadillac của Henry không nằm trong số lý do đó.

Nick nhảy vào trong chiếc xe màu bạc và khởi động. Anh lau một mảnh kính chắn gió, và sau đó rời đi. Khi anh quay về độ một tiếng sau đó, Delaney đã ăn mặc chỉnh tề chờ anh nơi cửa trước.

“May cho anh là tôi đã không gọi cảnh sát,” nàng nói khi anh bước lên cầu thang về phía nàng.

Anh nắm lấy tay nàng và thả chìa khoá vào lòng bàn tay nàng. Đôi mắt của anh ngang với mắt nàng, và miệng của anh cách môi nàng vài phân. “Chậm thôi.”

Chậm thôi? Tim nàng đập loạn lên và thở nghẹn lại trong cổ họng khi nàng chờ anh hôn mình. Anh đang rất gần, nếu nàng rướn người tới trước thêm một chút...

“Chậm thôi trước khi em tự giết mình,” anh nói, sau đó quay đi và bước xuống cầu thang.

Nỗi thất vọng ghim nhịp tim gấp gáp của nàng lại thành những tiếng nhịp đập uể oải. Qua thành cầu thang, nàng nhìn anh bước vào văn phòng, sau đó nàng đi tới chỗ chiếc Cadillac đậu phía dưới. Nàng nhìn qua cửa kính xe xem xét những can thuốc xịt tóc và gel nàng đã ném vào phía sau xe đêm hôm trước. Không sứt mẻ. Không lộn xộn. Chiếc xe vẫn bình thường - trừ việc giờ đây nó được gắn bốn chiếc lốp đi tuyết, trông chúng mới tinh.

° ° °

Buổi sáng thứ Hai bắt đầu đủ lê thê để Delaney có thể treo những dây đèn trang trí Giáng sinh lên cái cây nhỏ mà nàng mua chừng ở khu vực tiếp tân. Nó chỉ cao có ba bộ, nhưng khiến toàn tiệm ngập tràn mùi thông. Vào buổi trưa, công việc có bận rộn hơn và tiếp diễn đều đều đến tận lúc nàng đóng cửa tiệm vào khoảng năm rưỡi chiều. Kết quả xét giải điều khắc tượng băng sẽ bắt đầu ở công viên Larkspur lúc sáu giờ và nàng hồi hã thay đồ. Nàng mặc quần jean, áo dài tay cotton màu be với cờ Mỹ đằng trước, và mang giày Doc Marten. Nàng không hứng thú với mấy cái tượng băng bằng việc tìm ra người đàn ông Basque đã thay lốp xe của Henry hôm qua.

Lúc nàng đến Larkspur, bãi đậu xe đã gần như đầy kín và buổi chấm giải đang diễn ra. Mặt trời đã lặn và hàng đèn công viên chiếu sáng cho thế giới thần tiên của những bức tượng đài lấp lánh cao chót vót. Delaney đi ngang qua bức tượng Người đẹp và Quả vật ười bộ, một miền núi vạm vỡ với con lừa thô hàng, và Rồng Phép Thuật Puff. Những chú thích thú vị đã được đính kèm mỗi bức tượng, khiến chúng sống động trong màn đêm đen và ánh đèn sáng rực. Nàng len lỏi giữa đám đông qua Dorothy và Toto, một chú vịt khổng lồ, cùng một con bò to gần bằng cái xe tải nhỏ. Không khí mát lạnh đâm vào tai nàng, và nàng cho hai tay trần vào trong túi chiếc áo choàng len. Nàng tìm thấy tác phẩm của Công ty xây dựng Allegrezza ở xa xa hướng Tây, vây quanh là người xem và giám khảo. Nick và Louie đã khắc một toà nhà hình bánh mì gừng hoàn chỉnh với những viên kẹo dẻo và kẹo đường bằng băng. Căn nhà đủ lớn để bước vào, nhưng đã bị chằng dây giới hạn đến tận sau khi giám khảo quyết định xong kết quả. Delaney nhìn quanh tìm Nick và thấy anh đứng cạnh anh trai. Anh mặc một cái áo da có mũ trùm đầu North Face với lớp lót màu trắng, quần jean và giày lao động. Gail Oliver đứng cạnh anh, tay cô nàng ôm lấy cánh tay anh. Một cơn ghen hừng hực dậy lên trong lòng Delaney, và nàng có thể đã mất hết dũng khí mà đi luôn qua anh nếu anh không ngước lên, nhìn nàng chăm chú.

Nàng ép mình bước tới chỗ anh nhưng lại nói chuyện với Louie bởi điều đó dễ dàng hơn. “Lisa có ở đây không?”

“Cô ấy và Sophie tới nhà vệ sinh,” Louie trả lời, đôi mắt màu nâu đang nhìn Delaney của anh quay sang Nick, sau đó nhìn lại nàng. “Đừng đi xa chỗ này quá, cô ấy sẽ quay lại ngay đấy.”

“Thật ra tôi muốn nói chuyện với Nick.” Nàng quay đi và nhìn lên người đàn ông phải chịu trách nhiệm vì những cảm giác hỗn độn đang đánh nhau trong trái tim nàng. Nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, và nàng biết rằng vì lẽ gì chẳng rõ nàng đã yêu điên cuồng chàng trai đã từng mê hoặc và đồng thời cũng hành hạ nàng. Họ bây giờ đều đã trưởng thành, nhưng không có gì thay đổi. Chỉ là anh đã tìm ra phương thức mới và hữu hiệu hơn để hành hạ nàng. “Nếu anh có một phút, tôi cần nói chuyện với anh.”

Không một lời, anh rời khỏi Gali và tiến tới chỗ nàng. “Gì thế, thổ hoang?”

Nàng liếc qua mọi người xung quanh họ, sau đó nhìn thẳng mặt anh. Hai má anh đỏ bừng và nàng có thể thấy hơi thở của anh trong bóng tối. “Tôi muốn cảm ơn anh vì bộ lớp xe đi tuyết. Tôi chờ cả ngày nay, nhưng anh không tới văn phòng. Vì thế, tôi nghĩ rằng có thể tìm thấy anh ở chỗ này.” Nàng đứng đưa người và nhìn xuống mũi giày. “Tại sao anh làm việc đó?”

“Việc gì?”

“Gắn lớp đi tuyết vào xe của Henry. Chưa từng có người đàn ông nào gắn lớp xe cho tôi đâu.” Môi nàng nở nụ cười bối rối. “Đó là một việc thật tử tế.”

“Thì tôi đúng là một người tốt bụng mà.”

Một bên khóe miệng nàng nhếch lên. “Không, anh đâu có thế.” Nàng lắc đầu và ngược lên nhìn vào mắt anh. “Anh thô lỗ và hống hách hầu như mọi lúc.”

Anh cười phô hàm răng trắng và nheo đuôi mắt lại. “Thế tôi là gì khi tôi không thô lỗ và hống hách?”

Nàng nắm tay lại và thổi vào đôi bàn tay lạnh cóng. “Tự phụ.”

“Và gì nữa?” Anh với tới và kẹp ngón tay nàng vào lòng bàn tay ấm áp của anh.

Qua khóe mắt, nàng bắt gặp ánh nhìn thoáng qua của Gali về phía họ. “Và tôi có thể thấy rằng mình đã đến không đúng lúc.” Nàng rút tay ra và nhét vào trong túi. “Tôi sẽ nói chuyện với anh vào dịp khác khi anh không bận.”

“Hiện giờ tôi không bận,” anh nói ngay khi Gali tới đứng sát bên anh.

“Chào, Delaney.”

“Ừ Gali.”

“Tôi không thể tham dự trình diễn thời trang hôm tối thứ Bảy.” Gali ngược lên nhìn Nick và mỉm cười. “Tôi có vài việc phải làm, nhưng tôi nghe nói rằng năm nay cô đã làm tóc khá lắm.”

“Tôi nghĩ mọi người đã có một khoảng thời gian thú vị.” Delaney lùi một bước ra sau. Lòng ghen tuông như một lưỡi dao nóng rực xoáy vào gan ruột nàng, và nàng cần phải tránh khỏi Nick và Gali cũng như cảnh họ bên nhau. “Gặp lại hai người sau.”

“Em đi đâu vậy?” anh hỏi.

“Tôi cần phải thăm Duke và Dolores,” nàng trả lời, với nàng thì chúng nghe có vẻ đáng thương hại. “Sau đó, tôi sẽ gặp vài người bạn,” nàng thêm vào một câu nói dối để cứu vãn chút kiêu hãnh và giờ tay lên vẫy nhanh, rồi quay người bước đi.

Chỉ vài ba bước, Nick đã bắt kịp nàng. “Tôi sẽ đưa em ra xe của em.”

“Anh không cần làm thế.” Nàng ngẩng lên nhìn anh, sau đó ngoái lại Gali, người đang dõi theo họ khi họ tiến đến bãi đỗ xe. “Anh sẽ làm bạn gái của anh nổi điên lên đấy.”

“Gali không phải bạn gái của tôi, và em không cần bận tâm về cô ta.” Anh nắm lấy tay của Delaney và thả nó vào trong túi áo khoác của anh. “Sao em lại phải thăm mấy con chó của Henry?”

Họ bước ngang qua một bức tượng thần đèn bằng băng đang cười trên ngọn đèn của ông ta. Nàng không biết có nên tin anh về chuyện của Gali hay không, nhưng quyết định cho qua chủ đề đó. “Mẹ của tôi đã rời thị trấn với Max Harrison.” Anh đan tay mình vào tay nàng và cảm giác ngứa ran lan đến tận cổ tay nàng. “Họ sắp đón lễ Giáng sinh của mình trên một chuyến tàu tình yêu nào đó.”

Nick đi chậm lại khi họ vòng quanh đám đông đang tụ tập trước tượng thần đèn. “Lễ Giáng sinh của em thì sao?”

Cơn ngứa râm ran quét qua khuỷu tay của nàng và tràn lên bắp tay. “Chúng tôi sẽ tổ chức khi bà ấy quay về. Không có vấn đề gì lớn. Tôi đã quen với việc ở một mình trong những dịp lễ. Dù sao đi nữa, tôi cũng chưa từng có một Giáng sinh thực sự kể từ khi đi khỏi thị trấn.”

Anh không nói gì trong một chốc khi họ bước từ dưới ánh đèn công viên vào mảng tối. “Nghe cô độc thế.”

“Không hẳn. Tôi thường tìm được ai đó động lòng với mình. Vả chăng, sống tách biệt luôn là sự lựa chọn của tôi. Tôi có thể trở về và xin lỗi vì đã làm cha mẹ thất vọng đến thế và giả vờ trở thành đứa con gái mà cha mẹ tôi muốn, nhưng vài món quà và bánh khúc cây Noel không đáng đổi lấy lòng tự hào hay tự do của tôi.” Nàng nhún vai và cố ý thay đổi chủ đề. “Anh chưa bao giờ trả lời câu hỏi của tôi.”

“Câu hỏi gì vậy?”

“Những cái lốp xe. Tại sao anh làm vậy?”

“Không ai được an toàn lúc em lái chiếc thuyền lớn đó của Henry. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi em xoá sổ một đôi trẻ.”

Nàng ngước lên, nhìn vào một bên mặt tối mờ của anh. “Nói dối.”

“Cứ tin vào điều em muốn,” anh nói, từ chối thừa nhận rằng có thể là anh quan tâm tới nàng.

“Tôi nợ anh bao nhiêu?”

“Cứ coi chúng là quà Giáng sinh đi.”

Họ bước qua lề đường tới chỗ đậu xe và bước giữa một chiếc Bonc và xe tải. “Tôi không có gì để tặng anh cả.”

“Có đấy, em có mà.” Anh ngừng bước và nâng tay nàng lên môi. Anh hôn phớt qua khớp tay nàng. “Khi tôi không thô lỗ và hống hách và tự phụ... tôi là gì?”

Nàng khó mà thấy rõ hình dáng anh trong bóng đêm, nhưng không cần phải thấy đôi mắt của anh cũng biết rằng anh đang nhìn nàng qua mu bàn tay. Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của anh cũng rõ ràng như nàng đang cảm nhận sự tiếp xúc với anh. “Anh là...” Nàng có thể cảm thấy bản thân đang tan chảy, ngay ở đó trong chỗ đậu xe với những ngón chân lạnh cứng và nhiệt độ dưới không độ. Nàng muốn ở bên anh. “Anh là người đàn ông lúc nào tôi cũng nghĩ đến.” Nàng rút tay ra và nhón gót chân lên. “Tôi nghĩ về khuôn mặt đẹp trai, bờ vai rộng, và đôi môi của anh.” Nàng vòng tay quanh cổ anh và nép sát vào người anh. Anh vuốt tay khắp lưng nàng, ôm chặt nàng. Tiếng trái tim nàng đập loạn xạ trong đôi tai nàng và nàng vùi chiếc mũi lạnh lẽo vào dưới tai anh. “Rồi tôi nghĩ tới chuyện sẽ liếm anh.”

Hai tay anh chết lặng.

“Khấp người.” Nàng chạm đầu lưỡi vào thành cổ anh.

“Lạy Chúa và các thánh thần,” anh rên rỉ. “Khi nào thì em phải đi gặp bạn?”

“Bạn nào?”

“Em có nói là sẽ gặp bạn vào tối nay mà.”

“Ồ, phải.” Nàng quên mất lời nói dối của mình. “Cũng không quan trọng. Họ sẽ chẳng nhớ tới tôi nếu tôi không có mặt.”

Anh lùi lại nhìn nàng. “Còn bây giờ thì sao?”

“Thật sự là tôi phải dẫn chúng đi dạo một lát. Gali thì sao?”

“Tôi đã bảo rằng em không cần phải lo lắng về cô ta.”

“Anh đang gặp gỡ cô ta mà?”

“Đó là cô ta gặp gỡ tôi.”

“Anh có làm tình với cô ta không?”

Nàng có thể thấy góc tối của miệng anh nhếch lên. “Không.”

Trái tim của Delaney căng lên, và nàng định áp miệng mình lên miệng anh, ngẫu nhiên anh với một nụ hôn cuồng nhiệt khiến họ cùng ngạt thở. “Đi với tôi nhé.”

“Tôi nhà Henry à?”

“Ừ.”

Anh im lặng một lúc, và nàng không thể xác định được điều anh đang nghĩ. “Tôi sẽ gặp em ở đó,” cuối cùng anh lên tiếng. “Tôi phải đi với Louie, sau đó lượn qua tiệm thuốc.”

Nàng không cần hỏi lý do. Anh ấn môi anh vào môi nàng, rồi anh rời khỏi đó. Nàng nhìn anh bước đi, những sợi chân tự tin đưa anh trở lại công viên.

Trên đường lái xe về nhà mẹ, nàng cố gắng tự nhủ rằng Nick sẽ là của nàng tối nay, và không còn điều gì khác đáng kể hết. Nàng cảm thấy những rung động nhẹ của những bánh xe đào sâu trong tuyết và đập vào vỉa hè rồi nói với bản thân rằng chỉ đêm nay là đủ rồi, và nàng cố gắng tin như vậy.

Khi nàng mở cửa trước căn nhà, Duke và Dolores đón nàng với những cái đuôi ve vẩy và cái lưỡi ẩm ướt. Nàng thả chúng ra ngoài và đứng trên lối đi khi chúng nhảy vào trong tuyết ngập tới tận bụng, hai con chó màu nâu trong một lớp tuyết dày trắng xoá. Lần này nàng đã nhớ tới đôi găng tay và vo vài quả bóng tuyết để Duke há miệng bắt lấy.

Có thể nàng nên thuyết phục Nick rằng chỉ nàng thôi cũng đủ cho anh. Nàng muốn tin rằng anh không có dính dáng tới những người khác. Nàng muốn tin khi anh nói rằng anh không làm tình với Gali, nhưng nàng không thể hoàn toàn tin ở anh. Nàng ném một quả cầu tuyết cho Dolores. Năm tuyết đọng vào hông con chó và con chó giống Weimaraner nhìn quanh không phát hiện được gì cả. Delaney biết rằng giữa hai người có điều gì đó hơn là tình dục, và Nick cũng phải biết điều đó. Nàng có thể thấy trong mắt của anh khi anh nhìn nàng. Nó thật nồng nàn và nhức nhối, và sau đêm nay, có thể anh sẽ chỉ muốn mỗi nàng.

‘Tôi không thể chung thuỷ với một người đàn bà, và em đã không nói điều gì đó để cho tôi muốn cố gắng.’

Anh muốn nàng. Nàng cũng muốn anh. Anh không yêu nàng. Nàng yêu anh nhiều tới mức đau đớn. Tình cảm của nàng không diễn tiến như một vệt hạnh phúc lướt chậm rãi qua đường hầm tình yêu. Cũng như mọi điều khác có liên quan tới Nick, yêu anh khiến nàng mất cảnh giác, khuấy động nàng và khiến nàng choáng váng. Và nàng bối rối đến mức cảm thấy vừa muốn khóc lại vừa muốn bật cười và có thể muốn nằm xuống mãi không thức dậy cho tới khi nàng có thể kết thúc mọi chuyện trong tâm trí mình.

Khi đang vo một nắm tuyết khác, nàng nghe tiếng động cơ xe Jeep rồi nàng nhìn thấy ánh đèn soi đến lối vào. Chiếc xe bốn bánh dừng ngay dưới vòm sáng trước ga ra, và Duke và Dolores nhảy qua cái sân tới bên cửa tài xế, sủa như điên. Cánh cửa bật mở và Nick bước ra. “Hê, chó.” Anh cúi người gãi nhẹ phía sau tai chúng trước khi ngược lên nhìn. “Này, thỏ hoang.”

“Anh có khi nào định ngừng gọi tôi như vậy không hả?”

Anh lại nhìn xuống Duke và Dolores. “Không.”

Delaney ném nắm tuyết trúng ngay đỉnh đầu anh. Mảng tuyết trắng vỡ tung ra và rắc bụi tuyết lên mái tóc đen cùng hai bên vai áo parka đen của anh. Anh thong thả đứng thẳng lên, sau đó lắc đầu, rắc những bông tuyết trắng như mưa vào màn đêm. “Tôi cho là em biết điều gì đó hay ho hơn là lao vào cuộc chiến ném tuyết với tôi.”

“Anh định làm gì, lại ném bằm mắt tôi à?”

“Không.” Anh bước ngược lên lối đi đến chỗ nàng, tiếng gót giày trong màn đêm tĩnh lặng nghe có vẻ doạ dẫm.

nàng hốt thêm tuyết và vo nhẹ nhàng trong đôi tay đeo găng. “Nếu anh định làm gì kỳ cục, anh sẽ phải hối tiếc thật sự.”

“Em làm tôi sợ đấy, thỏ hoang.”

Nàng ném quả bóng tuyết và nó vỡ tung trên ngực của anh. “Tôi nợ anh điều đó.” Nàng lui lại một bước về phía sân và lún vào tuyết trắng tới tận đầu gối.

“Em nợ tôi nhiều lắm.” Anh tóm lấy cánh tay nàng và nhấc nàng lên đến khi mũi giày Doc Marten của nàng gần như không chạm đất. “Ngay khi tôi thu hồi xong món nợ ấy, em sẽ không bước đi nổi trong suốt cả tuần.”

“Anh làm tôi sợ đấy,” nàng dài giọng. Anh nhìn xuống nàng, và nàng tưởng anh sẽ kéo nàng áp sát thân hình anh và hôn nàng. Anh không làm vậy. Anh đẩy nàng ra sau. Một tiếng kêu thảng thốt ra khỏi môi nàng khi nàng loạng choạng lùi vài bước và ngã xoài người trên tuyết. Hệt như hạ cánh trên một cái gối lông chim, và nàng choáng váng nằm đó, đôi mắt lên bầu trời đen dẫm đầy những ngôi sao nhấp nháy. Duke và Dolores sửa vang, nhảy lên trên người và liếm mặt nàng. Át tiếng thở dốc nặng nề của hai con chó đang kích động, nàng nghe âm thanh của tiếng cười giòn. Nàng hất lủ chó ra và ngồi dậy. “Đồ ngốc.” Nàng phúi tuyết phía sau cổ áo và trên găng tay. “Đỡ tôi lên.” Nàng chìa tay ra và chờ anh kéo nàng đứng lên trước khi nàng dùng hết sức nặng kéo anh ngã theo nàng xuống đất. Anh đáp trên người nàng với một vẻ gợn tình. Anh hoang mang nhăn trán lại như thể anh chưa hoàn toàn tin vào chuyện vừa diễn ra.

Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu nhưng không thể. “Anh nặng quá đấy.”

Anh lật lưng lại, kéo nàng lên trên anh, đứng ngay vị trí mà nàng muốn. Hai chân nàng duỗi cạnh chân anh, và nàng túm chặt cổ áo anh trong hai nắm tay. “Gọi bác đi rồi tôi sẽ không phải làm anh đau.”

Anh nhướn mắt nhìn nàng như thể nàng bị điên. “Với một đứa con gái ư? Kiếp này thì đừng hòng nhé.”

Lũ chó nhảy qua người họ như thể họ là hàng rào, và nàng hốt một nắm tuyết thả đầy lên mặt anh. “Đến đây và nhìn này, Duke. Đây là người tuyết Frosty của xứ Basque.”

Với bàn tay trần, anh phúi những bông tuyết khỏi làn da sạm nắng và liếm tuyết đọng trên môi mình. “Tôi sắp trả cho chuyện này trong một thời gian khá lâu đấy.”

Nàng cúi thấp mặt xuống và quệt nhẹ đầu lưỡi nàng qua môi dưới của anh. “Để tôi làm giúp anh.” Nàng cảm thấy anh trả lời bằng sự bất nhịp trong hơi thở của anh và bàn tay đang ghì chặt cánh tay nàng. Nàng hôn lên miệng anh và mút lưỡi anh. Khi đã xong, nàng ngồi dậy nâng người anh lên, tấm áo choàng của nàng trải ra xung quanh họ. Qua chiếc quần jean đang mặc, nàng cảm thấy cái vật tĩnh thức hoàn toàn của anh ép vào nàng, dài, rắn và kích động. “Có một trụ băng trong túi của anh, hay chỉ là anh sung sướng vì gặp tôi vậy?”

“Trụ băng?” Anh luồn tay dưới lớp áo choàng của nàng và lần lên đùi nàng. “Trụ băng lạnh lắm. Em đang ngồi trên một thứ nóng bỏng dài hai lăm phân đấy.”

Nàng ngược mắt nhìn lên trời. “Hai lăm phân. Nó đúng là lớn thật, nhưng không tới mức đó.”

“Đó là một sự thật dễ thấy mà.”

Delaney cười và lặn khỏi người anh. Anh có thể đứng về việc nó là một thứ nóng bỏng. Hẳn anh thừa biết cách kích thích nàng.

“Mông tôi đóng băng rồi.” Anh ngồi dậy và Duke và Dolores nhảy lên anh. “Ê, cút ngay,” anh vừa nói vừa đẩy chúng ra và giúp Delaney đứng lên. Nàng gạt tuyết khỏi áo anh; anh phúi tuyết trên tóc nàng. Tại cổng vòm, họ dẫm mạnh chân, sau đó bước vào trong. Delaney cầm áo choàng của anh và treo lên giá gần cửa trước. Khi anh nhìn quanh, nàng nhân cơ hội ấy ngắm anh. Hẳn nhiên, anh mặc một cái áo sơ mi bằng nỉ. Chiếc áo nỉ đỏ sậm đóng thùng trong quần Levi’s bạc màu.

“Trước kia anh từng ghé đây chưa?”

“Một lần.” Anh hướng mắt về phía nàng. “Vào ngày mở di chúc của Henry.”

“Ừ, phải rồi.” Nàng quét mắt một vòng, thử nhìn cái phòng lớn bằng ánh mắt khác, như thể nàng chưa từng đặt chân đến đây. Căn phòng xây theo lối Victoria đặc trưng. Sơn và giấy dán tường trắng, đồ gỗ và chân tường ốp gỗ đen, những tấm thảm dệt Ba Tư dày cộp, cái đồng hồ đứng kiểu cổ. Mọi thứ toát lên vẻ xa

hoa và có phần hơi ngọt ngào, và họ nhận ra rằng nếu Henry hứng thú với việc làm cha, Nick đã có thể lớn lên trong một căn nhà khổng lồ. Nàng bắn khoả chằng biết liệu anh tự thấy mình may mắn chăng

Cả hai cởi mấy đôi giày ướt đống băng của họ ngay cửa, và nàng nhờ anh nhóm lửa trong phòng khách khi nàng pha món cà phê Ailen trong bếp. Mười phút sau trở lại, nàng thấy anh đứng trước cái lò sưởi truyền thống, nhìn chăm chăm vào bức chân dung của mẹ Henry treo phía trên mặt lò sưởi. Chỉ một chút hao hao giữa Alva Morgan Shaw và đứa cháu nội của bà. Nick có vẻ lạc lõng giữa những đồ gia bảo của anh. Nhà riêng của anh thích hợp với anh hơn, những thanh đà nổi và đá cuội và khăn trải giường bằng nỉ.

“Anh nghĩ gì?” nàng hỏi khi đặt cái khay thủy tinh lên tủ búp phê.

“Về cái gì?”

Nàng chỉ vào bức hình mẹ của Henry, người đã định cư tại thủ phủ bang rất lâu trước khi Delaney đến sống ở Truly. Henry đã đưa Gwen và Delaney thăm bà cụ vài lần mỗi năm cho tới khi bà mất vào năm một chín tám mươi, và theo như Delaney nhớ, bức chân dung hoàn toàn mang tính tâng bốc. Alva là một người phụ nữ cao còm nhom với thân hình cò hương xương xẩu, và Delaney hồi tưởng về bà cụ thoảng mùi thuốc lá cũ và keo xịt tóc Aqua-net. “Bà nội anh đấy.”

Nick hất đầu về một bên. “Tôi nghĩ rằng tôi thấy mừng vì mình giống bên nhà mẹ, và may cho em vì đã được nhận nuôi.”

“Đừng lãng đi.” Delaney cười lớn. “Cho tôi biết điều gì anh đang thực sự suy nghĩ đi.”

Nick quay sang nhìn nàng và tự hỏi nàng sẽ làm gì nếu anh nói với nàng. Anh lướt mắt qua mái tóc vàng óng và đôi mắt nâu to tròn, vòm trán và cặp môi hồng của nàng. Đạo gần đây anh đã liên tục suy nghĩ về rất nhiều điều, những chuyện sẽ không bao giờ xảy ra, và tốt nhất là không nên nghĩ tới. Những điều đại loại như cùng thức dậy với Delaney mỗi sáng trong suốt quãng đời còn lại và nhìn mái tóc nàng bạc dần. “Tôi đang nghĩ trong lúc này hẳn ông già đang rất hài lòng với chính mình.”

Nàng đưa cho anh một cốc cà phê, sau đó nâng cốc mình lên môi. “Sao anh lại hình dung ra chuyện như vậy?”

Anh hớp một ngụm cà phê đầy và cảm thấy vị rượu whiskey nóng bùng trôi xuống tận dạ dày. Anh thích cảm giác này. Nó gợi anh nhớ đến n

“Henry đã không muốn chúng ta ở bên nhau kia mà.”

Anh tự hỏi liệu có nên cho nàng biết sự thật không, và quyết định sao lại không nói. “Em nhầm rồi. Ông ấy muốn chúng ta ở cùng nhau. Đó là lý do tại sao em bị nhốt ở Truly. Không phải để bầu bạn với mẹ em đâu.” Những nếp nhăn trước trán nàng như bảo anh rằng nàng chẳng tin anh chút nào. “Hãy tin tôi trong chuyện này.”

“Được rồi, mà tại sao chứ?”

“Em thực sự muốn biết không?”

“Có.”

“Được rồi. Vài tháng trước khi chết, ông ấy định cho tôi tất cả. Ông ấy nói rằng sẽ chừa một ít cho Gwen, tuy nhiên ông ấy lại để mọi thứ khác cho tôi nếu tôi cho ông ấy một đứa cháu nội. Ông ấy sẽ cúp sạch phần của em.” Anh dừng lại trước khi nói tiếp. “Tôi đã bảo ông ấy xéo đi.”

“Tại sao ông ấy lại làm thế?”

“Tôi đoán rằng ông ấy nghĩ rằng có một thằng con trai ngoài giá thú cũng còn hơn không có con trai, và nếu tôi không có con, vậy thì toàn bộ dòng máu Shaw cao quý sẽ ngổm cùng tôi.”

Nàng cau mày và lắc đầu. “Được rồi, nhưng vẫn không có gì liên quan đến tôi cả.”

“Chắc chắn là liên quan rồi.” Anh nắm lấy tay kia của nàng và kéo nàng lại gần. “Nghe thật điên khùng, nhưng ông ấy nghĩ, bằng vào chuyện xảy ra tại Angel Beach, tôi đã yêu em.” Anh miết ngón cái lên phía sau đốt tay của nàng.

Ánh mắt của nàng tìm kiếm khuôn mặt anh, sau đó nàng nhìn đi chỗ khác. “Anh nói đúng. Thật điên khủng quá.”

Anh thả tay nàng ra. “Nếu em không tin tôi, cứ hỏi Max. Ông ta biết mọi chi tiết. Ông ta đã tháo bản di chúc.”

“Điều đó vẫn không mấy rõ ràng. Nó rất mạo hiểm, còn Henry quá độc đoán nên không thể sơ hở trong chuyện này. Ý tôi là, chuyện gì sẽ xảy ra như tôi kết hôn trước khi ông ấy chết? Ông ấy có thể sống thêm nhiều năm, và trong thời gian đó, tôi có thể trở thành một bà xơ hay bất kỳ thứ gì.”

“Henry đã tự sát.”

“Không đời nào.” Nàng lắc đầu lần nữa. “Ông ấy yêu bản thân mình nhiều đến nỗi không thể làm những chuyện như vậy. Ông ấy có vai trò của một con cá to trong một cái ao nhỏ lắm mà”

“Dù gì chẳng nữa, ông ấy cũng chết dần vì ung thư tuyến tiền liệt và chỉ còn sống thêm được vài tháng nữa thôi.”

Miệng nàng hơi há ra một chút, và nàng chớp mắt vài lần. “Không ai cho tôi biết hết.” Cặp lông mày của nàng nhíu lại, và nàng xát vào hai bên cổ. “Mẹ tôi có biết chút gì không?”

“Bà ấy biết về bệnh ung thư của ông ấy và vụ tự sát.”

“Thế sao bà ấy không nói gì với tôi.”

“Tôi không biết được. Em phải hỏi bà ấy thôi.”

“Điều này có vẻ kì quái và độc đoán tới mức lại càng thấy đó có vẻ là chuyện mà Henry sẽ làm.”

“Kết cục sẽ luôn thỏa mãn ý đồ của ông ý, và mọi thứ đều có giá của nó.” Anh quay lại nhìn vào ngọn lửa và uống một hơi. “Bản di chúc là cách mà ông ấy kiểm soát mọi người ngay cả sau khi ông ấy chết.”

“Ý anh là ông ấy dùng tôi để điều khiển anh?”

“Đúng vậy.”

“Và anh ghét ông ấy vì điều đó.”

“Phải. Ông ta là một kẻ ti tiện.”

“Vậy thì tôi không hiểu.” Nàng tới đứng cạnh anh và anh có thể nghe ra sự bối rối trong giọng nói của nàng. “Tại sao anh lại ở đây tối nay? Tại sao anh không tránh xa tôi?”

“Tôi đã cố.” Anh đặt cái cốc lên bệ lò sưởi và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Nhưng đâu dễ dàng thế. Henry đã đứng trong một điểm, ông ta biết tôi muốn em. Ông ta biết tôi muốn em dù có rủi ro.”

Một khoảng lặng khá dài giãn ra giữa họ, rồi nàng hỏi, “Sao anh còn ở đây lúc này - đêm nay? Chúng ta đã ở cùng nhau.”

“Nó vẫn chưa kết thúc mà. Chưa đâu.”

“Tại sao phải mạo hiểm lần nữa chứ?”

Sao nàng cứ phải truy vấn anh? Nếu nàng muốn câu trả lời, anh sẽ trả lời nàng, nhưng anh nghi ngờ khả năng nàng thích nó. “Bởi vì tôi nghĩ đến em khóa thân và đầy ham muốn từ khi em mới mười ba hay mười bốn tuổi.” Anh hít một hơi dài rồi từ tốn thở ra. “Từ cái lần Louie và tôi ở trên bãi tắm công cộng với vài đứa bạn, và em cũng ở đó, với bạn bè em. Tôi không nhớ họ, chỉ nhớ em. Em mặc một bộ đồ bơi vải bóng có màu táo xanh. Đó là chiếc áo tắm một mảnh và không có chỗ nào căng đầy cả, nhưng nó có một cái dây kéo lên ở phía trước khiến tôi phát điên. Tôi nhớ mình ngắm em nói chuyện với đám bạn và nghe nhạc, và tôi chẳng thể rời mắt khỏi cái khóa kéo đó. Đó là lần đầu tiên tôi để ý đến ngực em. Chúng nhỏ và nhọn và tất cả những gì tôi nghĩ ra được là kéo cái khóa đó xuống để nhìn thấy chúng, để tôi có thể nhìn thấy được sự thay đổi trong cơ thể em. Tôi trở nên cương cứng, đau đớn, và tôi phải nằm úp bụng xuống để không ai nhìn thấy tôi có một cái cửa quý to như cây thông Ponderosa.”

“Tôi hôm đó khi về nhà, tôi cứ hình dung mình bò qua cửa sổ vào phòng ngủ em. Tôi tưởng tượng mình ngấm em ngủ với mái tóc vàng xõa rộng phủ kín trên gối. Sau đó tôi hình dung ra em thức dậy và nói với tôi rằng em đã đợi tôi, đưa cả hai tay ra và mời mọc tôi lên giường. Tôi tưởng tượng mình chui vào giữa những tấm ga giường, vén áo em lên, kéo quần lót em xuống. Em để cho tôi chạm vào bộ ngực nhỏ của em như tôi muốn. Em cũng để cho tôi vuốt ve giữa hai chân em. Tôi tưởng tượng cảnh đó hàng giờ.”

“Tôi khi ấy mười sáu tuổi và biết nhiều hơn mức độ nên biết về tình dục. Em còn bé và ngây thơ và không biết gì hết. Em là công chúa của Truly, và tôi là thằng con hoang của tay thị trưởng. Tôi còn không đáng hôn chân em, nhưng điều đó không khiến tôi ngừng thêm muốn em đến nỗi khiến ruột gan tôi quặn đau lên. Tôi có thể gọi một trong hàng tá đứa con gái tôi biết, nhưng tôi đã không làm. Tôi muốn tưởng tượng về em.” Anh hít thêm một hơi thật sâu. “Em có thể nghĩ tôi là một kẻ đồi trụy.”

“Đúng vậy,” nàng cười khê. “Một kẻ đồi trụy có cây thông Ponderosa.”

Anh nhìn ngang vai tới đôi mắt nâu to đầy vẻ thích thú của nàng. “Em không giận à?”

Nàng lắc đầu.

“Em không nghĩ là tôi bệnh hoạn ư?” Anh thường băn khoăn về chuyện đó.

“Thực ra, tôi đã phổng mũi. Tôi cho rằng tất cả phụ nữ đều thích tưởng tượng rằng một thời điểm nào đó trong đời mình, có ít nhất một người đàn ông ngoài kia đang mơ về cô ta.”

Nàng không biết tới một nửa câu chuyện. “Phải, à, tôi nghĩ về em hết lần này đến lần khác.”

Nàng quay sang anh và với tới hàng khuy trên áo sơ mi của anh. “Tôi cũng nghĩ về anh.”

Bên dưới mí mắt, anh nhìn đôi tay trắng ngần của nàng nổi bật lên trên nền vải nỉ đỏ, những ngón tay thon của nàng dịch xuống hông anh. “Khi nào?”

“Từ khi tôi về lại đây.” Nàng kéo đuôi áo sơ mi của anh ra khỏi quần jean. “Tuần trước tôi nghĩ về chuyện này.” Nàng rướn tới trước và phớt nhẹ lưỡi qua đầu ngực phẳng lì của anh. Nó săn lại như da thuộc, và anh luồn mấy ngón tay vào tóc nàng.

“Gì nữa?”

“Đây.” Nàng cởi khuy quần anh và luồn tay vào bên trong quần lót của anh. Khi nàng ôm lồng bàn tay mềm mại quanh thứ gì giới đang cứng ngắc của anh và xiết lại, anh có thể thấy cảm giác ấy bên trong mình. Nàng vuốt ve anh suốt từ gốc đến ngọn, và anh đứng đấy, cảm nhận nó trọn vẹn. Mớ tóc mềm của nàng trôi qua kẽ tay anh, khuôn miệng ẩm ướt của nàng trên ngực và cổ anh. Anh có thể ngửi thấy mùi phấn thơm thoảng trên da nàng, và khi nàng hôn anh, nàng dậy mùi cà phê, rượu whiskey và dục vọng. Anh thích cảm nhận lưỡi nàng trong miệng anh và tay nàng bên dưới quần anh. Anh thích ngắm gương mặt nàng khi nàng vuốt ve anh.

Anh cởi áo len và tháo nịt ngực của nàng và nghĩ đến hàng trăm hình ảnh tượng tượng của mình về người phụ nữ duy nhất này. Gộp chung lại, không gì trong số đó mang dáng dấp của hiện thực. Anh khum tay áp vào cặp ngực trắng tròn căng đầy, và âu yếm hai đầu vú hồng đẹp tuyệt của nàng.

“Tôi đã bảo anh rằng tôi muốn liếm hết người anh,” nàng thì thầm khi kéo quần dài và quần lót xuống dưới đùi anh. “Tôi cũng đã nghĩ về điều đó suốt.” Nàng quỳ trước mặt anh, vắn mặc quần jean và ngấm anh vào cái miệng nóng hổi ẩm ướt. Hơi thở đứt đoạn trong phổi của anh và anh xõa rộng hai chân bằng vai để giữ thăng bằng. Nàng hôn đầu dương vật và nhẹ nhàng mân mê hai hòn bi của anh. Anh rùng mình và vén mái tóc mượt mà của Delaney xa khỏi khuôn mặt nàng khi anh trông xuống hàng mi dài và đôi gò má mịn màng của nàng.

Nick thường thích kiểu này hơn bất kỳ điều gì khác. Không hẳn lúc nào anh cũng sử dụng bao cao su trong suốt giai đoạn, mà để cho đối tác quyết định. Nhưng không muốn trút hết vào miệng Delaney. Anh muốn nhìn vào mắt nàng khi chôn vùi mình vào thẳm sâu bên trong nàng. Anh muốn được biết nàng cảm nhận được anh nơi đó. Anh muốn cảm nhận nàng giữ chặt anh trong thân thể nàng và tận hưởng những rung động mãnh liệt của nàng. Anh muốn quên đi việc sử dụng bao cao su và để lại chút gì của anh trong cơ thể nàng khi anh đã rời khỏi nàng. Anh chưa bao giờ cảm thấy thế với người đàn bà khác. Anh muốn nhiều

hơn. Anh muốn những thứ mà anh không dám tin rằng nó khả thi. Anh muốn biến nàng thành của anh nhiều hơn một đêm. Lần đầu tiên trong đời mình, anh muốn nhiều điều từ một người đàn bà hơn những gì nàng muốn từ anh.

Cuối cùng, anh kéo nàng đứng lên và lôi ra một bao cao su từ trong túi quần jean. Anh đặt nó vào lòng bàn tay nàng. “Mang vào cho anh đi, thổ hoang,” anh nói.

17. Rachel Gibson - Chương 17 - The End

Chương 17

Delaney bị đánh thức bởi những đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cột sống của nàng. Nàng mở mắt và nhìn chăm chăm vào bộ ngực rộng rậm rì lông của Nick chỉ cách mũi mình chưa đến một phân. Nàng nằm sấp người, và một vết nắng sớm phủ qua làn da nâu sạm của anh.

“Chào em.”

Nàng cũng không chắc lắm, nhưng hình như nàng cảm thấy anh hôn lên đỉnh đầu mình. “Mấy giờ rồi?”

“Khoảng tám rưỡi.”

“Quý thật.” Nàng lặn qua một bên và ắt hẳn sẽ rơi xuống sàn nhà nếu anh không kịp chụp lấy cánh tay và quàng một chân trần qua hông nàng. Chỉ duy nhất một lớp khăn trải giường mỏng in hoa ngăn cách giữa họ. Nàng ngược mắt lên nhìn vào tấm màn trường màu hồng mà nàng vẫn thấy mỗi khi thức dậy vào hầu hết các buổi sáng khi còn là cô bé. Cái giường đơn vốn đã nhỏ với một người, giờ cộng thêm Nick với thân hình như thế. “Em có một cuộc hẹn lúc chín giờ.” Nàng thu hết can đảm nhìn vào anh, nỗi lo sợ lớn nhất của nàng lại càng được củng cố. Anh trông rất đẹp trai vào buổi sáng. Mái tóc đen dài đến vai của anh rủ qua một bên và một mảng râu làm tối bớt quai hàm của anh. Bên dưới đôi lông mày rậm, ánh mắt của anh thật nồng nhiệt và tỉnh táo dù chỉ mới tám rưỡi sáng.

“Em có thể hủy nó được chứ?”

Nàng lắc đầu và nhìn quanh quất tìm quần áo. “Nếu em đi trong vòng mười phút nữa, chắc em sẽ kịp giờ.” Nàng quay sang nhìn khuôn mặt anh và bắt gặp anh chăm chú ngắm nàng, nhìn như thể đang cố ghi nhớ những đường nét cơ thể hay xét nét tìm kiếm khuyết của nàng. Nàng có thể cảm thấy đôi gò má nóng bừng lên, và nàng ngồi dậy, kéo tấm ga giường che ngực. “Em biết là mình trông kinh lắm,” nàng nói, nhưng anh không nhìn nàng như thể nàng đang sống dở chết dở. Có thể là lần đầu tiên trong đời nàng thử thời vận mà không gặp xui xẻo. “Đúng không?”

“Em muốn biết sự thật không?”

“Muốn.”

“Được rồi.” Anh với tới tay nàng và hôn vào lòng bàn tay. “Trông em khá hơn khi em còn là một Xi trum.”

Một nếp nhăn xuất hiện nơi đuôi mắt anh, và Delaney cảm thấy một đợt rạo rực ầm ập râm ran giữa những ngón tay và kéo dài lên tận ngực nàng. Đây chính là Nick mà nàng yêu. Một Nick luôn chòng ghẹo nàng mỗi khi anh hôn nàng. Người đàn ông có thể khiến nàng bật cười ngay cả khi anh làm nàng muốn khóc. “Lê ra em nên yêu cầu anh nói dối,” nàng nói và rút tay ra trước khi quên mất cuộc hẹn lúc chín giờ. Nàng thấy đám quần áo ném vương vãi trên sàn nhà ngay sát mình. Quay lưng về phía anh, nàng nhặt chúng lên và nhanh chóng mặc vào.

Phía sau nàng, lò xo nệm lún xuống khi Nick đứng lên. Anh đi quanh phòng, nhặt quần áo dưới sàn nhà, hoàn toàn không để ý rằng mình đang khỏa thân. Cầm một chiếc tất trên tay, nàng nhìn anh xỏ chân vào chiếc quần Levi's và cài khuy. Dưới ánh nắng buổi sáng chói chang, Nick Allegrezza đúng là một anh chàng đẹp Mỹ đô con đẹp trai hoàn hảo trăm phần trăm. Cuộc đời thật chẳng chút công bằng.

“Đưa anh chìa khóa xe, và anh sẽ làm nóng động cơ cho em.”

Delaney xỏ chân vào tất. Chưa từng có người đàn ông nào từng đề nghị làm nóng máy xe cho nàng, và nàng xúc động bởi việc làm giản dị ấy. “Trong túi áo khoác của em ấy.” Sau khi anh rời khỏi phòng ngủ, Delaney rửa mặt và đánh răng, chải tóc. Đến khi nàng khóa cửa nhà, mấy cánh cửa kính chiếc xe Cadillac của Henry đã sạch bong. Tương tự, cũng chưa từng có một người đàn ông nào lau cửa xe giúp nàng. Bộ lốp đi tuyết mới của chiếc xe lấp lánh ánh đèn bóng tương phản trên nền bạc và trắng. Nàng cảm thấy muốn khóc. Không ai từng quan tâm tới sự an toàn và hạnh phúc của nàng, may ra còn có thể kể đến bạn trai cũ Eddy Castillo. Anh ta là một người đồng bóng quá mức, quan tâm đến độ kiên khem của nàng. Anh ta đã tặng cho nàng một cái máy cắt rau quả Salad Shooter vào ngày sinh nhật, nhưng dụng cụ làm bếp khó mà đem ra so với những cái lốp xe đi tuyết.

Nàng không hỏi khi nào sẽ gặp lại Nick. Anh không hẹn. Họ đã qua đêm với nhau như một đôi tình nhân, nhưng giờ chưa ai đề cập đến tình yêu hay thậm chí kế hoạch cùng ăn tối cả.

Delaney quay về tiệm thẩm mỹ của nàng ngay trước khi người khách đầu tiên của nàng ghé qua, Gina Fisher, tốt nghiệp sau nàng một năm và đã có ba đứa con dưới năm tuổi. Gina đã nuôi mái tóc dài đến thắt lưng từ hồi lớp bảy. Delaney cắt nó ngắn đến vai và để lại tóc mái dài hơn. Nàng nhuộm những vệt màu đỏ tươi tắn và khiến ột cô gái muốn bắt chước Claire Danes. Nàng tiếp đón một người khách vắng lai lúc mười một giờ, và sau đó đóng cửa tiệm thẩm mỹ vào buổi trưa để đi tắm. Nàng tự nhủ rằng mình không chờ điện thoại của Nick hay tiếng xe Jeep của anh, nhưng hiển nhiên là nàng đang mong đợi.

Khi nàng không có thông tin gì từ anh đến tận sáu giờ tối hôm đó, nàng nhảy vào chiếc Cadillac rồi đi mua đồ Giáng sinh. Nàng vẫn chưa mua quà ẹ mình nên dừng lại trước một trong những bộ đồ du lịch đắt đỏ được bán cho khách ở Eddie Bauer. Nàng không tìm thấy thứ gì ẹ mình cả, nhưng nàng đã tiêu hao bảy mươi đô la để mua một cái áo nỉ cỡ 15.5, có màu xám hết như màu mắt Nick. Nàng nhờ gói món quà trong giấy thiếc màu đỏ, và đem nó về nhà đặt trên bàn phòng ăn. Không có tin nhắn nào trong điện thoại của nàng. Nàng nhấn nút kiểm tra cuộc gọi để chắc chắn, nhưng anh đã không gọi cho nàng.

Ngày hôm sau, nàng cũng không nghe tin tức gì của anh, và trong buổi sáng Giáng sinh, nàng cảm thấy đó là thời khắc cô đơn nhất trong đời mình. Nàng xúc lại tinh thần và gọi cho Nick để chúc anh Giáng sinh vui vẻ, nhưng anh không trả lời. Nàng nghĩ tới việc đánh xe qua nhà để xem anh có phải đang ở nhà và đang lẩn tránh nàng không. Cuối cùng, nàng lái xe đến nhà mẹ để thăm Duke và Doroles. Ít ra thì hai con chó Weimaraner đó cũng vui mừng vì được gặp nàng.

Đến trưa, nàng chăm chú xem phim A Christmas Story, cảm thấy mình giống với Ralphie hơn bất kỳ lúc nào trước đây. Nàng biết rõ cảm giác ra sao khi muốn điều mà mình không thể có được. Và nàng cũng biết cảm giác sẽ thế nào khi bị một bà mẹ bắt mặc bộ đồ hóa trang có tai thỏ trông gớm chết. Khi Ralphie chuẩn bị bắn lò mìn mắt mình với khẩu súng Red Ryder B-B, tiếng chuông cửa vang lên. Hai con chó Weimaraner ngẩng đầu lên, sau đó lại nằm bẹp xuống, cho thấy chúng không phải giống chó giải canh nhà.

Nick đứng ngay ở cổng vòm trong cái áo khoác da và cặp kính Oakley. Hơi thở lơ lửng trước mặt khi một nụ cười nở trên môi anh. Anh trông ngon lành tới mức có thể đem bọc trong đường và ăn hết sạch. Delaney không biết nên cho anh vào hay đóng sầm cửa trước mặt anh vì đã để nàng thối thòm cả hai ngày qua. Chiếc hộp ánh kim lấp lánh trong tay anh đã quyết định vận mệnh anh. Nàng đã để cho anh vào.

Anh tháo kính râm nhét vào túi rồi lấy ra một nhánh cây tầm gửi và vòng quanh đầu nàng. “Giáng sinh vui vẻ,” anh nói. Miệng anh ấm nóng nuốt trọn miệng nàng, và nàng cảm nhận được nụ hôn đó tới tận gót chân mình. Khi anh ngưng lại nhìn nàng, nàng áp lòng bàn tay lên hai má anh và kéo thấp nó xuống để hôn thêm lần nữa. Nàng còn không bận tâm che giấu cảm xúc. Dù sao đi nữa, nàng cũng không chắc là mình có thể giấu được. Tay nàng vuốt ve qua vai và khắp ngực anh, và khi cảm xúc đã lắng xuống, nàng thú thực. “Em nhớ anh.”

“Anh ở Boise đến tận khuya hôm qua.” Anh dồn trọng lượng lên một chân và nhét cái hộp vào tay nàng. “Cái này tặng em. Anh mất một lúc để tìm nó đấy.”

Nàng nhìn mãi chiếc hộp vàng và vuốt lên lớp giấy mịn. “Chắc là em nên đợi. Em có một món quà cho anh để ở nhà em.”

“Không,” anh cố nài nỉ cứ như tử tù muốn đón nhận xong hình phạt càng nhanh càng tốt. “Cứ kệ nó và mở cái này ngay đi.”

Dưới đôi tay của nàng, lớp giấy mịn toạc ra chỉ với một lần xé quà đầy hồi hộp. Nằm giữa một lớp giấy lụa mỏng là một chiếc vương miện có gắn đá pha lê như những chiếc vương miện được trao trong các cuộc thi sắc đẹp.

“Anh đã nghĩ vì Helen phồng tay trên chiếc vương miện cựu học sinh của em hồi trung học, anh sẽ tặng em một cái đẹp hơn.”

Cái vương miện to lớn và cầu kỳ và hiển nhiên là thứ đẹp nhất nàng từng được thấy. Nàng cắn môi dưới để thoát khỏi run rẩy khi nàng kéo cái vương miện ra khỏi lớp giấy lụa và trả cái hộp cho Nick. “Em thích nó lắm.” Những viên đá bắt ánh sáng và hắt ra những tia sáng khắp căn phòng. Nàng đặt nó lên trên đầu và tự ngắm mình trong cái gương bên cạnh giá treo áo. Những viên đá lấp lánh được tạo dáng thành một hàng trái tim và dải băng với một trái tim ngay vị trí trung tâm to hơn hết thảy số còn lại. Nàng cố nén những giọt nước mắt khi ngược lên nhìn anh trong gương. “Đây là món quà Giáng sinh tuyệt nhất mà em từng được nhận.”

“Anh mừng vì em thích nó.” Anh đặt lòng bàn tay to lớn lên bụng nàng, sau đó luồn tay xuống dưới lần áo len lên ngực nàng. Qua lớp áo ngực bằng ren của nàng, anh áp chúng lại, những ngón tay của anh ấn vào da thịt nàng khi anh kéo nàng sát ngực anh. “Suốt chặng đường lái xe từ Boise về tối qua, anh chỉ nghĩ tới mỗi lúc em mang cái vương miện đó thôi và không thêm thứ gì khác.”

“Anh đã từng làm tình với một nữ hoàng chưa?”

Anh lắc đầu và cười tươi. “Em là người đầu tiên.”

Nàng nắm tay anh và dẫn anh vào nhà kiếng nơi nàng đang xem ti vi. Anh cởi bỏ y phục của nàng với đôi tay thông thả chậm rãi, khiến nàng cảm nhận vẻ đẹp và ham muốn tình yêu ngay trên chiếc ghế sofa màu vàng chanh của mẹ nàng. Nàng lướt nhẹ mấy đầu ngón tay dọc tấm lưng ấm áp và cặp mông trần và hôn lên bả vai phẳng của anh. Nàng muốn cảm nhận giây phút đó mãi mãi. Làn da nàng ngứa ran và thân xác nàng xúc động dạt dào. Trái tim nàng căng đầy khi anh hôn lên bờ ngực nhạy cảm của nàng, và khi anh vùi phần thân thể cương cứng mãnh liệt của anh tận mãi bên trong cơ thể nàng, nàng còn hơn cả sẵn sàng. Anh ôm lấy hai bên mặt nàng và nhìn sâu vào mắt nàng khi anh chậm chậm đi vào nàng hết lần này đến lần khác

Nàng ngược nhìn lên gương mặt anh, đôi mắt xám của anh bùng lên sống động với nỗi đam mê mà anh cảm nhận được từ nàng, đôi môi anh ẩm ướt vì nụ hôn của họ, hơi thở của anh dồn dập. “Em yêu anh, Nick,” nàng thì thầm. Anh dừng lại một lúc, sau đó tiến vào sâu hơn, mạnh hơn, không ngừng nghỉ, và nàng thì thầm lời yêu thương của nàng với mỗi cú nhấn cho tới khi nàng chìm vào cơn mơ say ngọt ngào nhất trong đời mình. Nàng nghe thấy tiếng rên rỉ nguyên thủy sâu lắng của anh cùng những lời cầu khẩn và nguyện rửa lẫn vào nhau. Rồi toàn bộ trọng lượng của anh đổ ập xuống người nàng.

Một cảm giác bút rút nhói lên trong ngực nàng khi nàng lắng nghe hơi thở anh dịu xuống. Nàng đã nói với anh rằng nàng yêu anh. Và trong khi anh khiến nàng cảm thấy mình được yêu, anh vẫn không thốt ra những lời ấy. Nàng cần phải biết lúc này anh cảm nhận nàng ra sao, nhưng cũng lúc đó, nàng sợ câu trả lời. “Nick?”

“Hử?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Anh ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt nàng. “Cho anh một phút.” Anh rút khỏi người nàng và trần truồng bước ra khỏi phòng để tháo cái bao cao su mà anh không quên mang từ sau lần yêu điên cuồng đầu tiên trong căn buồng nhỏ ở khách sạn Lakeshore. Delaney tìm quần lót và thấy chúng dưới chiếc bàn mây thấp.

Nàng xô chân vào chúng, và mỗi khoảnh khắc trôi qua, cảm giác bức bối trong nàng càng tăng lên. Sẽ ra sao nếu anh không yêu nàng? Làm sao nàng có thể chịu đựng điều đó, và nàng biết phải làm gì nếu anh như thế? Anh quay lại ngay khi nàng vừa thấy áo ngực của mình đằng sau đệm giường. Anh lấy cái áo ngực khỏi tay nàng và ném nó qua một bên. Anh ôm nàng trong vòng tay và giữ nàng sát ngực anh, ôm nàng chặt hơn bất kỳ lúc nào trước đây. Giữa đôi tay ấm áp của anh, với mùi hương trên da anh tràn ngập trong tâm trí nàng, nàng tự nhủ rằng anh yêu nàng. Ngay cả khi nàng không phải người kiên nhẫn, nàng vẫn có thể chờ đợi anh nói ra những lời nàng muốn nghe. Thay vào đó, nàng nghe thấy tiếng nghiêng rin rít của gỗ và bản lề, có vẻ như cửa trước mở ra, và nàng lặng đi. “Anh có nghe gì không?” nàng nói khẽ.

Anh đặt một ngón tay lên môi và lắng nghe. Cánh cửa đóng sầm lại, khiến nàng cảm thấy kích động.

“Quý thần ơi!” nàng thoát ra khỏi vòng tay của Nick và với lấy thứ y phục gần nhất, cái áo sơ mi bằng nỉ của anh. Tiếng bước chân vang lên từ đại sảnh khi nàng xô tay vào áo. Cái quần jean của Nick nằm đâu đó sau trường kỷ, và anh bước về phía sau Delaney ngay khi Gwen bước vào phòng. Một cảm giác ngỡ ngàng kỳ quái chạy dọc cột sống của Delaney. Mẹ của nàng đứng giữa một luồng ánh sáng, mặt trời tỏa nắng lên tóc bà như thể bà là một thiên thần Giáng sinh.

Gwen hết nhìn Delaney đến Nick rồi lặp lại, sự sửng sốt ngập trong đôi mắt xanh của bà. “Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Delaney dùng tay khép vạt chiếc áo sơ mi. “Mẹ... Con...” Ngón tay nàng cài khuy áp trong khi ảo giác che mờ tâm trí nàng. “Mẹ làm gì ở nhà vậy?”

“Mẹ sống ở đây mà!”

Nick đặt một tay lên bụng nàng và kéo sát ngực anh, che thân thể anh khuất mắt mẹ Delaney. “Con biết, nhưng con tưởng lẽ ra mẹ đang đi du thuyền cơ mà.”

Bà Gwen chỉ một ngón tay vào Nick. “Nó làm gì trong nhà của mẹ thế?”

Nàng cẩn thận cài hết khuy áo. “À, anh ấy chỉ là có lòng tốt mừng lễ Giáng sinh cùng con.”

“Nó không mặc đồ!”

“À, phải.” nàng kéo hai bên áo của anh rộng ra để cổ che anh kỹ hơn. “Anh ấy... à...” Nàng ngậm miệng lại và nhún vai. Chẳng có gì cứu vãn được chuyện này, nàng đã bị bắt gặp. Chỉ là lần này nàng không phải là một cô gái mười tám tuổi khờ khạo. Chỉ còn vài tháng nữa là nàng ba mươi tuổi và nàng yêu Nick Allegranza. Nàng là một người đàn bà trưởng thành độc lập, nhưng nàng không thích bị mẹ tóm được họ trần như nhộng trong căn phòng kính của bà. “Nick và con đang hẹn hò.”

“Phải nói là hai người hơn cả hẹn hò đấy. Làm sao con có thể làm chuyện này, Delaney? Làm sao con có thể đi chơi với một thằng như nó? Nó là một thằng lẳng nhăng và nó ghét gia đình này.” Bà quay sang Nick. “Anh lại chạm tay vào con gái của ta nữa rồi, nhưng lần này anh đã chọn đúng lúc đấy. Anh đã vi phạm điều khoản trong di chúc của Henry. Ta sẽ chứng kiến anh mất tất cả vì việc đó.”

“Tôi đêch bao giờ quan tâm đến bản di chúc.” Những ngón tay của anh vuốt qua làn vải nỉ đang che kín bụng Delaney.

Delaney hiểu rõ mẹ nàng đủ để biết rằng bà không đe dọa suông. Nàng cũng biết cách để ngăn bà lại. “Nếu mẹ nói với ai về chuyện này, thì con sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa. Một khi con rời đi vào tháng Sáu, mẹ sẽ không bao giờ gặp lại con đâu. Nếu mẹ từng nghĩ rằng mẹ không bao giờ thấy con sau khi con bỏ đi như hồi mười năm trước, thì mẹ chỉ cần đợi mà xem. Lần này khi con đi, con sẽ không cho mẹ biết con ở đâu. Khi con đi, con sẽ có ba triệu đô la và con sẽ không bao giờ về thăm mẹ.”

Bà Gwen mím môi lại và bà vòng tay quanh ngực. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau.”

Bàn tay của Nick thông xuống. “Nếu bà không muốn thấy mông tôi, thì tốt nhất là bà nên rời khỏi phòng khi tôi mặc đồ.”

Giọng của anh sắc như dao. Nàng đã nghe nó một lần trước đây. Lần cuối khi ba người bọn họ có mặt trong văn phòng của Henry. Cái ngày bản di chúc được đọc. Delaney không thể trách anh vì tỏ ra cáu kỉnh như

vậy. Tình huống ngược ngùng này thật khó bề chịu đựng, và mẹ nàng đã bộc lộ phần tệ hại nhất trong con người khi đang thẳng thắn.

Ngay khi bà Gwen quay gót, Delaney quay lại. “Em xin lỗi, Nick. Em xin lỗi vì mẹ em đã nói những điều đó với anh và em hứa sẽ không để cho bà ấy làm gì gây nguy hại tới những gì Henry đã để lại cho anh.”

“Quên nó đi.” Anh tìm thấy quần dài và xỏ chân vào trong. Họ im lặng mặc đồ, và khi nàng dẫn anh ra cửa trước, anh nhanh chóng rời khỏi và hứa hẹn tạm biệt nàng. Nàng tự nhủ rằng điều đó không quan trọng và bước vào tìm mẹ. Bà Gwen có lẽ sẽ không thích điều nàng sắp nói, nhưng Delaney đã chấm dứt việc phải dành cả cuộc sống vì mẹ mình như lâu nay. Nàng thấy bà đang đứng trong nhà bếp, đợi nàng.

“Sao mẹ lại về nhà vậy?”

“Mẹ nhận ra rằng Max không phải người đàn ông dành ẹ. Ông ấy thật khó tính,” bà nói qua quai hàm nghiến chặt. “Giờ đừng bận tâm về chuyện đó nữa. Thằng đó làm gì trong nhà của mẹ vậy?”

“Con nói rồi, anh ấy mừng lễ Giáng sinh với con.”

“Mẹ đã nghĩ rằng cái xe Jeep đậu trước ga ra là của nó, nhưng mẹ lại chắc rằng mình nhìn lầm. Mẹ không mong bắt gặp thằng đó... con... trong nhà của mẹ trong một triệu năm nữa. Nick Allegrezza trong tất cả bọn đàn ông. Nó...”

“Con đang yêu anh ấy,” Delaney ngắt lời.

Bà Gwen xiết chặt lưng ghế nhà bếp. “Chuyện đó không hay đâu. Con chỉ nói thế để trả đũa mẹ thôi. Con đã giận mẹ vì để con một mình trong kỳ Giáng sinh.”

Đôi khi lập luận của mẹ nàng thật khiến người ta rối trí, nhưng điều đó luôn có thể đoán trước được. “Tình cảm của con dành cho Nick liên quan gì đến mẹ. Con muốn ở với anh ấy, và con sẽ ở với anh ấy.”

“Mẹ hiểu.” Khuôn mặt của mẹ nàng trở nên sắt đá. “Con có định nói rằng con không thèm để ý xem mẹ cảm thấy thế nào về điều đó?”

“Đương nhiên là con quan tâm. Con không muốn mẹ ghét người đàn ông con yêu. Con biết rằng mẹ khó mà mừng cho con ngay lúc này, nhưng có thể mẹ chỉ cần chấp nhận rằng con có quan hệ với Nick, và con sẽ hạnh phúc với anh ấy.”

“Chuyện ấy là khó thành hiện thực. Con không thể hạnh phúc với người như Nick. Đừng làm thế với bản thân con và gia đình của con.”

Delaney lắc đầu và chiếc vương miện của nàng lệch qua một bên. Nàng gỡ nó khỏi đầu và vuốt ve ngón tay qua những viên đá mát lạnh. Không có tác dụng. Mẹ nàng sẽ không bao giờ thay đổi. “Henry đã mất. Bây giờ con là người thân duy nhất của mẹ.” Nàng nhìn lên bà Gwen. “Con cần Nick. Đừng buộc con phải lựa chọn.” Nick đứng gần lò sưởi xây bằng đá và nhìn sững vào dãy đèn nhấp nháy mà Sophie đã giúp anh treo lên cây. Anh nâng chai bia lên uống một hớp và những ngọn đèn nhòa đi khi anh ngửa đầu ra sau.

Lẽ ra anh nên hiểu rõ hơn. Anh đã sống trong ảo tưởng suốt mấy ngày qua. Anh đã ôm nàng khi nàng ngủ trong cái giường nhỏ màu hồng kia và khiến anh mơ về một căn nhà, một con chó, và hai đứa trẻ. Anh đã cho phép bản thân hình dung có nàng trong cuộc sống của anh, trong cả phần đời còn lại, và anh cần điều đó còn hơn cả

‘Một khi con rời đi vào tháng Sáu, mẹ sẽ không bao giờ gặp con đâu. Nếu mẹ từng nghĩ rằng mẹ không bao giờ thấy con sau khi con bỏ đi như hồi mười năm trước, thì mẹ chỉ cần đợi mà xem. Lần này khi con đi, con sẽ không ẹ biết con ở đâu. Khi con đi, con sẽ có ba triệu đô la và con sẽ không bao giờ về thăm mẹ.’

Anh là một thằng đàn. Lẽ ra anh phải biết rằng nàng sẽ bỏ đi, nhưng anh đã cho phép mình bắt đầu nghĩ rằng anh đủ để khiến nàng ở lại. Nàng đã nói rằng nàng yêu anh. Rất nhiều phụ nữ vào khoảnh khắc ấy cũng như vậy, khi anh ấn sâu vào bên trong mang lại khoái cảm cho cả hai bên. Nó thường chẳng có ý nghĩa gì cả, và anh không phải là kiểu đàn ông quần quanh chờ đợi và theo dõi những tín hiệu từ bụi tảo gai để biết liệu nó có ý nghĩa gì chẳng.

Tiếng chuông cửa vang lên và anh trông mong sẽ gặp Delaney. Thay vào đó anh thấy Gail.

“Giáng sinh vui vẻ,” cô ta nói và đưa một cái hộp màu mè sáng lóa cho anh. Anh cho cô nàng vào vì anh cần chút khuây khỏa.

“Tôi không có gì tặng em cả.” Anh treo áo choàng của cô ta gần cửa, sau đó dẫn cô ta vào bếp.

“Không sao. Nó chỉ là bánh quy, không có gì lớn lao cả. Josh và em vẫn còn một ít.” Nick đặt cái hộp lên quầy và nhìn khắp người cô nàng. Cô ta diện một bộ váy đỏ bó sát và đi giày cao gót cũng màu đỏ. Anh cá là cô ta đang mang nịt tất màu đỏ và không thêm gì khác. Cô ta ghé qua không chỉ để tặng mấy cái bánh gừng, nhưng anh không thấy chút hứng thú nào cả.

“Con trai của em đâu?”

“Nó ở với cha nó tối nay. Cả đêm. Em đã nghĩ rằng anh và em có thể hưởng một thời gian tốt đẹp cùng nhau trong bể tắm nước nóng của anh.”

Chuông cửa vang lên lần thứ hai trong vòng năm phút, và lần này là Delaney. Nàng đứng trên cổng vòm của anh, một món quà bọc giấy thiếc đỏ tồng tay và một nụ cười trên môi. Nụ cười tắt ngấm khi Gail bước ra phía sau anh và choàng tay qua vai anh. Anh đã có thể gỡ ra. Anh không làm thế.

“Vào đi,” anh nói, “Gail và anh đang sắp nhảy vào bể tắm nước nóng”.

“Em...” Ánh mắt choáng váng của nàng quét qua cả hai người. “Em không mang đồ tắm.”

“Gail cũng thế.” Anh biết những gì nàng nghĩ và anh cứ mặc nàng nghĩ như vậy. “Em cũng không cần đâu.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, Nick?”

Anh vòng một cánh tay quanh thắt lưng của Gail và kéo cô ta sát vào hông mình. Anh uống một hớp từ chai bia và nhìn vào người phụ nữ mà anh yêu nhiều đến nỗi như có một cơn đau quặn thắt trong ngực anh. “Em là một cô gái trưởng thành rồi. Thử đoán xem.”

“Tại sao anh lại xử sự như vậy? Có phải anh giận vì chuyện vừa xảy ra không? Em đã nói với anh rằng em đảm bảo mẹ em sẽ không nói gì cả.”

“Anh không thêm để ý đến chuyện đó.” Ngay cả khi anh muốn tự ngăn mình đừng làm nàng tổn thương, anh cũng không thể. Anh lại một lần nữa cảm thấy như mình là một cậu bé bất lực, ngấm nàng và ham muốn nàng nhiều tới mức phát điên lên. “Sao em không cùng tắm với bọn anh?”

Nàng lắc đầu. “Ba người nhiều quá, Nick à?”

“Không, ba người là một lần cực kỳ tuyệt vời.” Anh biết rằng anh sẽ không bao giờ quên được nỗi đau trong mắt nàng, và anh nhìn sang Gail. “Em nói xem? Em có hứng thú với màn làm tình ba người không?”

“Một...”

Anh lại nhìn Delaney và nhướn mày lên. “Hay chứ?”

Nàng gơ bàn tay không cầm quà lên và nắm chặt lấy khoảng áo len phía trên tim mình. Nàng lui lại một bước và miệng nàng mấp máy nhưng không lời nào thốt ra. Anh nhìn nàng quay đi, gói quà màu đỏ bị quên mất trên tay nàng, và chạy theo lối đi hướng đến xe của nàng. Tốt hơn là để nàng đi trước khi anh cầu xin nàng ở lại. Tốt hơn là kết thúc ngay lúc này. Nick Allegrezza không van vãn ai yêu hắn cả. Anh chưa bao giờ và sẽ không bao giờ làm thế.

Anh ép mình phải đứng lại đó, và buộc mình nhìn nàng khuất khỏi cuộc đời anh. Anh tự bắt mình gặm nhấm cảm giác ruột gan đứt đoạn, rồi anh đưa áo choàng cho Gail. “Tôi không phải là một bạn tình dễ chịu,” anh nói, và lần đầu tiên cô ta ý thức được rằng đừng cố thử lay chuyển anh.

Còn lại một mình, anh bước vào trong bếp và bật nắp một chai bia khác. Đến nửa đêm, anh đã nốc đến chai Jim Beam. Nick không cần phải thành một gã say đắm hại, nhưng anh đang trong tâm trạng đắm hại. Anh uống để quên, nhưng càng uống, anh càng nhớ nhiều hơn. Anh nhớ làn hương thoảng trên da nàng, mái tóc nàng mượt mà và vị của miệng nàng. Anh ngủ trên trường kỷ với tiếng cười của nàng trong tai anh và tên nàng trên môi anh. Khi anh thức dậy lúc tám giờ, đầu anh nhức như búa bổ, và anh biết

mình cần phải kiểm chút gì đó để ăn sáng. Anh lấy một chai Bufferin và thêm một chút nước cốt cam vào chai vodka. Anh đã uống tới ly thứ ba và viên aspirin thứ bảy khi anh trai anh bước vào nhà.

Nick nằm ườn trên chiếc trường kỷ bọc da, một tay cầm điều khiển dò kênh trên cái ti vi màn hình rộng. Anh không buồn ngược nhìn lên.

“Trông chú như ***** vậy.”

Nick chuyển kênh và uống cạn ly. “Tâm trạng cũng như *****, vậy tại sao anh không biến đi?”

Louie rảo bước qua chỗ ti vi và tắt đi. “Cả nhà đợi chú cả tối qua để dùng bữa tối Giáng sinh.”

Nick đặt cái ly rỗng và bộ điều khiển trên một cái bàn góc. Cuối cùng anh nhìn Louie đứng phía bên kia phòng, viền quanh bởi một dải sáng mờ mờ, kiểu như bức ảnh Chúa Jesus mà mẹ anh treo trên tường phòng ăn. “Tôi không nhớ.”

“Rõ quá rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Không phải chuyện của anh.” Đầu anh nhức buốt và anh muốn được yên thân. Có thể nếu anh tiếp tục uống chừng hai tháng, chất còn sẽ làm biến mất cái giọng nói cổ hủ trong đầu đã khởi sự quấy rầy anh đầu đó lúc nửa đêm, gọi anh là một thằng dần và bảo anh đã phạm phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

“Lisa có nói chuyện với Delaney lúc sáng nay. Anh đoán rằng cô ấy đang rất rối trí. Chú có liên quan đến chuyện đó không?”

“Có.”

“À... chú đã làm gì vậy?”

Nick đứng dậy và cả căn phòng chao đảo lần trước khi dừng lại. “Lo việc của anh đi.” Anh đi qua Louie, nhưng anh trai của anh đã với tay túm lấy áo sơ mi của anh. Anh nhìn xuống những ngón tay Louie đang cuốn chặt lấy chiếc áo nỉ của anh, và anh không thể tin nổi. Hai người bọn họ đã không choảng nhau kể từ lần họ làm cửa sau nhà mẹ họ bật tung khỏi bản lề mười lăm năm về trước.

“Có cái quái gì không ổn với chú vậy?” Louie bắt đầu. “Trong gần suốt cuộc đời của chú, chú muốn một thứ. Một thôi. Delaney Shaw. Ngay khi vừa sắp có được điều mình muốn, chú lại làm gì đó khiến nó hỏng bét. Chú cố ý làm cô ấy tổn thương để cô ấy căm ghét chú. Cũng như mọi khi. Và đoán xem? Cô ấy đã ghét chú thật.”

“Sao anh phải quan tâm?” Nick ngược nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh trai. “Anh không thích cô ấy cơ mà.”

“Anh ưa cô nàng vừa phải, nhưng cảm giác của anh ra sao không quan trọng. Chú thì yêu cô ta.”

“Không ăn thua gì. Đến tháng Sáu cô ấy sẽ bỏ đi.”

“Cô ấy nói vậy à?”

“Phải.”

“Chú có yêu cầu cô ấy ở lại không? Chú có cố gắng giải quyết vấn đề cùng cô ấy không?”

“Nó cũng chẳng làm tình hình khác đi được.”

“Chú chưa biết chắc, và thay vì tìm hiểu, chú lại để người phụ nữ mình yêu trong cả cuộc đời bỏ đi. Chú bị làm sao vậy? Chú có phải là một thằng hèn không?”

“Mẹ kiếp anh, Louie.” Anh chỉ kịp thấy nắm đấm của Louie trước khi nó giáng vào mặt anh. Mắt Nick tóe sao và anh ngã một cú khá nặng, phía sau đầu nện xuống sàn gỗ. Trước mắt anh tối sầm và anh nghĩ có thể mình sẽ bỏ mạng. Không may những thanh đà nổi hiện ra, và với tầm nhìn rõ ràng của mình, đầu anh như bị chẻ ra làm hai. Xương gò má của anh gãy nát, và não anh ê ẩm. Anh rên lên và thận trọng chạm vào mắt mình. “Anh là một cái của quý bé tí, Louie, và khi tôi tỉnh lại, tôi sẽ đá anh”.

Anh trai của anh tiến tới và đứng ngay phía trên anh. “Chú không thể thắng nổi bậc lão thành Baxter đâu, anh ta đã luyện thân hình suốt mười năm nay rồi.”

“Anh đánh nứt cả sọ tôi rồi.”

“Không đâu, đầu chú cứng lắm. Tuy nhiên, có thể làm nứt sàn nhà của chú.” Louie lôi ra một chùm chìa khóa trong túi quần. “Anh không biết lý do chú làm Delaney ghét chú, nhưng chú sẽ tỉnh táo lại và nhận ra mình đã phạm một sai lầm lớn. Anh hy vọng khi đó không quá muộn.” Anh nhấn trán và chỉ một ngón tay vào em trai. “Tắm đi, Nick. Người chú bốc toàn mùi rượu.”

Sau khi Louie đi, Nick nhấc người khỏi sàn nhà và trầy trật bước lên lầu đi ngủ. Anh ngủ tới sáng hôm sau và khi thức dậy cứ tưởng như vừa bị một cái xe tải khổng lồ cán qua. Anh đi tắm, nhưng không cảm thấy khá lên bao nhiêu. Phía sau đầu anh còn đau và một mắt bầm đen. Đó chưa phải là điều tệ nhất. Tệ hơn đó là khi biết rằng Louie nói đúng. Anh đã đẩy Delaney ra khỏi cuộc đời mình. Anh cứ tưởng anh cũng có thể đẩy nàng ra khỏi suy nghĩ của mình. Anh cứ tưởng anh sẽ dễ chịu hơn. Anh chưa từng cảm thấy suy sụp thế này.

Chú có phải là một thằng hèn không? Thay vì đấu tranh để giành lấy Delaney, anh lại rơi vào vũng lầy cũ. Thay vì đón lấy cơ hội, anh lại làm đau lòng nàng trước khi nàng có thể gây tổn thương cho anh. Thay vì chấp nhận mạo hiểm, anh đã tháo chạy. Thay vì giữ lấy nàng bằng cả hai tay, anh lại đẩy nàng ra xa.

Nàng nói rằng nàng yêu anh, và anh tự hỏi phải chăng mình đã hủy hoại mọi thứ. Có thể anh không xứng đáng với tình yêu của nàng, nhưng anh muốn có nó. Và nếu nàng không yêu anh nữa thì sao? Cái giọng nói rầy rà đó lại cật vấn. Anh đã khiến nàng yêu anh một lần. Anh có thể làm lại lần nữa.

Anh thay đồ và hướng ra cửa để đối mặt với lần mạo hiểm lớn nhất trong đời mình. Anh lái xe tới căn hộ của Delaney, nhưng nàng không ở nhà. Hôm đó là thứ Bảy, và tiệm thẩm mỹ của nàng cũng đóng cửa. Không phải một dấu hiệu tốt lành.

Anh lái xe đến nhà mẹ nàng, nhưng bà Gwen không thèm nói chuyện với anh. Anh nhòm vào nhà để xe xem thử Delaney có nấp ở đó vì không muốn gặp anh chẳng. Chiếc Cadillac của Henry đậu bên trong. Chiếc Miata nhỏ vàng đã biến mất.

Anh tìm nàng khắp thị trấn, và càng tìm anh càng mất dần hy vọng thấy được nàng. Anh muốn mang lại cho nàng hạnh phúc. Anh muốn xây cho nàng một căn nhà trên khoảng đất ở Angel Beach hay bất kỳ nơi nào nàng thích. Nếu nàng muốn sống tại Phoenix hay Seattle hoặc Chattanooga, Tennessee thì anh cũng không bận tâm, miễn là anh sống cùng nàng ở nơi ấy. Anh muốn giấc mơ thành hiện thực. Anh muốn có mọi thứ. Giờ thì tất cả những gì anh cần làm là tìm cho ra nàng.

Anh hỏi thăm Lisa, tuy nhiên cô cũng không biết được tin tức gì từ Delaney. Khi nàng không đến mở cửa hiệu làm tóc nàng vào sáng thứ Hai, Nick quyết định ghé qua chỗ Max Harrison.

“Ông có nghe tin gì từ Delaney chẳng?” anh vừa hỏi vừa bước vào văn phòng viên luật sư.

Max nhìn anh một lượt rồi nghĩ một lúc trước khi trả lời “Cô ấy có điện thoại cho tôi hôm qua.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

Một lần nữa ông ngẫm nghĩ. “Tôi nghĩ anh sẽ sớm hiểu ra. Cô ấy rời thị trấn rồi.”

Câu nói của Max khiến ngực anh đau đốn. “***** thật.” Nick buông mình vào một chiếc ghế và dùng một tay xát lên hàm. “Cô ấy đi đâu vậy?”

“Cô ấy không nói.”

“Ý ông là sao, cô ấy không nói gì sao?” Anh buông thông tay xuống đùi. “Ông nói là cô ấy có gọi mà.”

“Đúng là thế. Cô ấy gọi để báo cho tôi biết cô ấy rời thị trấn, và cô ấy đã vi phạm di chúc của Henry. Cô ấy cũng chẳng nói lý do hay nơi cô ấy sẽ đi. Tôi có hỏi nhưng cô ấy không tiết lộ. Tôi đoán là cô ấy nghĩ tôi sẽ cho bà Gwen biết trước khi cô ấy chuẩn bị tinh thần cho bà ấy rồi mới nói.” Max nghiêng đầu sang một bên. “Điều này có nghĩa là anh được hưởng những điều khoản quy định cho Delaney. Chúc mừng nhé, đến tháng Sáu, anh sẽ có toàn bộ.”

Nick lắc đầu và cười lớn không chút gì hóm hỉnh. Thiếu Delaney thì cũng như không. Anh chẳng có gì cả. Anh nhìn vào tay luật sư địa ốc của Henry và lên tiếng. “Delaney và tôi có mối liên hệ về mặt sinh lý trước

nàng rời khỏi đây. Nói với Frank Stuart và cả hai ông cứ làm bất cứ việc gì cần thiết để chắc rằng nàng có được những điền sản tại Silver Creek và Angel Beach.”

Max trông có vẻ chán ghét và mệt mỏi vì cả mớ hỗn độn này. Nick hiểu cảm giác đó.

Hai tuần sau khi anh đến gặp Max, anh vẫn chưa nghe một tin tức nào. Anh ám chỉ Gwen và Max Harrison suốt, và anh gọi cho tiệm làm tóc ở Scottsdale nơi Delaney làm việc trước đây. Họ chẳng biết tin gì từ nàng kể từ khi nàng ra đi hồi tháng Sáu năm trước, Nick như phát cuồng. Anh không biết tiếp theo còn phải tìm nàng ở đâu. Anh đã chẳng ngờ được rằng lẽ ra anh nên tìm trong chính gia đình mình.

“Anh nghe nói Delaney Shaw đang làm việc dưới Boise đó.” Louie vừa nói vừa nhẩn nha nuốt món súp.

Mọi thứ trong người Nick lặng đi và anh nhìn lên anh trai mình. Anh cùng Louie và Sophie đang ngồi tại bàn dùng bữa trưa trong phòng ăn của mẹ anh. “Anh nghe tin này ở đâu vậy?”

“Lisa. Cô ấy tiết lộ với anh là Delaney đang làm việc ở mỹ viện của Ali, anh họ cô Lisa.”

Nick chậm rãi hạ chiếc thìa xuống. “Anh biết tin đó bao lâu rồi?”

“Mới vài ngày.”

“Và anh không nói cho em hay?”

Louie nhún vai. “Anh không nghĩ chú muốn biết.”

Nick đứng lên. Anh không biết mình nên ôm chầm lấy anh trai hay cho ông anh mình một đấm vào ngay mặt. “Anh biết rằng em muốn biết tin mà.”

“Có thể anh nghĩ nên để chú bình tâm lại trước khi gặp cô ấy.”

“Tại sao Nick lại muốn gặp con nhỏ đó?” Benita gặng hỏi. “Việc tốt lành nhất nó từng làm được là rời khỏi thị trấn. Điều đúng đắn cuối cùng đã được thực hiện.”

“Lẽ ra điều đó đã được thực hiện nếu Henry nhận lấy trách nhiệm của ông ấy từ trước kia. Nhưng ông ấy đã chẳng ưa gì con cho đến khi quá muộn.”

“Nếu không phải vì con nhỏ đó và mẹ nó, ông ấy đã cố gắng chu cấp cho con từ nhiều năm trước rồi.”

“Và chắc ông ta sẽ rặn ra giống khỉ,” Sophie cất tiếng khi vươn tay lấy lọ muối tiêu, “nhưng cháu nghi ngờ vụ đó.”

Louie nhướng một bên chân mày trong lúc Nick phá lên cười.

“Sophia,” Benita há hốc mồm kinh ngạc. “Cháu nghe ở đâu được cái thứ ngôn ngữ ghê tởm này?”

Có hàng tỷ nơi để nghe, bắt đầu từ cha cho đến chú của cô bé và kết thúc với các chương trình truyền hình. Câu trả lời của Sophie làm Nick bất ngờ. “Delaney.”

“Thấy chưa!” Benita nhồm dậy và tiến về phía Nick, “Đưa con gái đó chả tốt lành gì đâu. Tránh xa nó ra đi.”

“Điều này sẽ hơi khó đây bởi vì con sắp chạy đến Boise tìm cô ấy. Con yêu cô ấy, và con sẽ cầu xin cô ấy kết hôn với con.”

Benita dừng lại và đưa tay lên vuốt cổ họng chừng như Nick đã làm cho bà nghẹt thở.

“Mẹ luôn bảo mẹ muốn con sống hạnh phúc. Delaney làm con hạnh phúc, và con không định sống thiếu cô ấy nữa. Con sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để mang cô ấy trở lại với mình.” Anh ngưng một chút và nhìn thẳng vào vẻ mặt kinh ngạc của mẹ mình. “Nếu mẹ không thể vui giùm cho con thì cứ tránh xa ít nhất cho tới khi mẹ có thể giả vờ tỏ ra vui vẻ cũng được.”

o o o

Delaney ghét phải thừa nhận, và cũng chẳng bao giờ có ý định nói ra, nhưng nàng nhớ những lọn tóc cuốn tay. Quả thực, nàng nhớ Wannetta. Nhưng còn có điều gì đó sâu thẳm hơn nỗi nhớ một bà già tộc mạch. Nàng nhớ cuộc sống ở Truly. Nàng nhớ cảnh sống ở một nơi người ta biết đến mình, và nơi mà nàng biết

hầu hết mọi người. Nàng gom những chiếc cặp tóc trên dải đeo của chiếc quần yếm đang mặc và đặt chúng vào góc làm việc của mình. Hai bên chỗ làm việc của nàng đều bị kẹp giữa những nhà tạo mẫu khác đang cắt và chải bới tại mỹ viện cao cấp tọa lạc ngay khu trung tâm Boise. Mỹ viện Ali nằm trong một nhà kho được cải tạo lại, mọi thứ trong đây đều mới mẻ và thời thượng. Trước đây nàng rất mê làm việc tại kiểu viện mẫu thể này, nhưng giờ thì khác rồi. Nó không thuộc về nàng.

Nàng vớ lấy chiếc chổi và quét tóc vụn của khách hàng cuối cùng. Trong suốt mười năm gần đây nàng sống ở những nơi mà nàng không có quá khứ, không lý lịch bản thân, không bạn bè đã cùng nàng trải qua nỗi đau thời trung học. Nàng sống ở bốn bang khác nhau, luôn tìm kiếm chút khuây khỏa, tìm một nơi hoàn hảo để bám trụ. Nàng đã ném trải đủ cho cuộc đời mình, và thật hài hước đến chua chát khi nàng nhận ra nơi tuyệt vời nhất chính là nơi nàng đã rời bỏ. Nàng cảm thấy mình chẳng khác Dorothy trong Phù thủy xứ Oz, chỉ là nàng chẳng bao giờ có thể về nhà. Không phải lúc này.

Boise là một thành phố dễ thương và đầy mời gọi. Nhưng chốn này chẳng có một ông già Noel thích mặc đồ lót hay những cuộc tuần hành suốt mỗi dịp hội hè. Nó không có nhịp sống và những rung động bồi hồi của một thị trấn nhỏ.

Nơi đây không có Nick.

Nàng đã quét xong tóc và gom thành một đồng, rồi vớ lấy cái hốt rác. Không có Nick sống cùng thành phố lẽ ra có thể khiến nàng dễ chịu hơn. Nhưng không. Nàng yêu anh ta và nàng biết mình sẽ luôn yêu như thế. Nàng ước ao mình có thể sống tiếp và quên Nick Allegrezza đi, nhưng thậm chí nàng còn không thể tự buộc mình rời khỏi bang này. Nàng yêu anh, nhưng không thể sống gần anh. Ngay cả vì ba triệu đô cũng không. Quyết định dọn đi cũng chẳng đến nỗi quá khó khăn như vậy. Không có cách nào để nàng có thể sống sót qua những năm tháng tiếp theo mà nhìn Nick cặp với những cô gái khác. Cho dù vì tất cả tiền trên thế gian này cũng không.

Chiếc chuông trước cửa rung lên khi Delaney đổ tóc vụn vào giỏ rác. Nàng nghe những tiếng thở dồn dập của phụ nữ từ một ngăn làm việc khác và tiếng giẫm mạnh.

“Tôi giúp gì được không?”

“Cảm ơn,” một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên. “Anh đã tìm được thứ mình cần rồi.”

Nàng quay lại và nhìn Nick đang đứng cách xa khoảng một sải tay. “Anh muốn gì đây?”

“Anh muốn nói chuyện với em.”

Anh đã cắt tóc ngắn. Một lọn tóc đen được uốn xoắn rơi xuống trán anh. Anh khiến tim nàng ngưng đập. “Tôi đang bận.”

“Cho anh năm phút thôi.”

“Tôi có sự lựa chọn chứ?” nàng hỏi, hết sức trông chờ anh sẽ trả lời “Không” để nàng có thể bảo anh ta cút ngay đi.

Anh dồn trọng lượng vào một chân và nhét cả hai tay vào túi trước quần jean, “Được mà.”

Câu trả lời của anh đẩy nàng vào cảnh khó xử và nàng hướng sang Ali, đang làm việc ở ngăn kế bên. “Năm phút nữa tôi sẽ quay lại,” nàng nói và bước về phía cánh cửa. Với Nick theo sát sau lưng, nàng bước vào trong sảnh và dừng lại cạnh chiếc điện thoại bàn. “Anh có năm phút đấy.” Nàng dựa lưng vào tường và khoanh tay quanh ngực.

“Sao em lại rời thị trấn một cách vội vã như thế?”

Nàng nhìn xuống đôi giày da lộn mới toanh của mình. Nàng mua nó để tự tạo cho mình cảm giác thoải mái hơn, nhưng cũng chẳng ích lợi gì. “Tôi cần phải thoát khỏi đó.”

“Tại sao chứ? Em đã thềm đồng tiền tội tệt đó lắm cơ mà?”

“Hiển nhiên là vì tôi cần phải biến đi hơn là tôi muốn có tiền.”

“Anh đã nói với Max về chuyện chúng ta rồi. Angle Beach và Silver Creek giờ là của em.”

Nàng vòng tay ôm lấy mình chặt hơn, gắng sức giữ ình không rã rời. Nàng không thể tin họ đang đề cập đến một đồng tiền sản phẩm nhái mà nàng không thèm đếm xỉa. “Sao anh lại nói với ông ta?”

“Có vẻ không công bằng lắm khi anh thừa hưởng hết mọi thứ.”

“Đây là những gì anh định đến cho tôi hay đây à?”

“Không. Anh đến để nói với em rằng anh biết mình đã làm tổn thương em và anh xin lỗi.”

Nàng nhắm mắt lại. “Tôi chẳng quan tâm,” nàng nói vậy vì nàng không muốn quan tâm. “Tôi đã thổ lộ với anh là tôi yêu anh, sau đó thì anh gọi Gail đến nhà anh để quan hệ.”

“Anh đã không gọi cô ta. Cô ả chỉ diễn thôi, và bọn anh không hề làm tình với nhau.”

“Tôi thấy hết những gì diễn ra lúc đó mà.”

“Chẳng có gì xảy ra hết. Chẳng có thứ gì có khả năng xảy ra. Em chỉ thấy những gì anh muốn em nhìn thấy, và nghĩ những gì anh muốn em phải nghĩ đến.”

Nàng nhướng mắt nhìn anh. “Vì sao?”

Anh hít một hơi dài. “Bởi vì anh yêu em.”

“Câu đó không hài hước lắm đâu.”

“Anh biết. Anh chưa bao giờ yêu một người phụ nữ nào, trừ em.”

Nàng không tin anh. Nàng không thể tin anh và mạo hiểm với con tim mình lần nữa. Nó đã đủ đau đớn khi anh bóp vụn. “Không, anh chỉ yêu thích việc làm rối trí tôi và khiến tôi điên lên. Anh không thật lòng yêu tôi. Anh làm gì biết Yêu là thế nào.”

“Có đây, anh nghĩ là anh biết.” Đôi hàng chân mày của anh hạ xuống, và anh tiến một bước đến gần nàng. “Anh đã yêu em suốt cuộc đời anh, Delaney à. Anh chẳng nhớ nổi một ngày nào mà anh không yêu em. Anh đã yêu em từ cái ngày mà anh gần như đã hất ngã em bằng một quả cầu tuyết. Anh yêu em khi anh cạy lốp chiếc xe đạp của em để có thể đi bộ cùng em. Anh yêu em khi anh trông thấy em giấu mặt sau cặp kính râm tại Value Rite, và anh yêu em cả khi em đang yêu thằng khốn Tommy Markham thảm bại kia. Anh chẳng đời nào quên nổi mùi hương trên tóc em hay sự mịn màng trên làn da của em vào cái đêm anh đặt em xuống trên mui xe tại Angle Beach. Vậy thì đừng bảo anh rằng anh không yêu em. Đừng nói với anh...” Giọng anh run rẩy và anh chỉ tay vào nàng. “Đừng nói với anh điều đó.”

Ánh mắt của nàng nhòe đi và những ngón tay nàng bấu chặt vào bắp tay. Nàng không muốn tin anh, nhưng cũng cùng lúc đó, nàng muốn tin anh còn hơn muốn sống. Nàng muốn tự buông mình vào vòng tay anh chẳng kém gì nàng muốn đắm anh. “Đây đúng là kiểu đặc trưng của anh. Ngay lúc tôi tin chắc rằng anh là một tên đại ngốc, anh lại giở trò để khiến tôi nghĩ anh chẳng phải như vậy.” Một giọt lệ ứa ra trên hàng mi nàng và nàng gạt nó đi. “Nhưng anh đúng là một tên ngớ ngẩn, Nick ạ. Anh làm tim tôi tan nát, và giờ thì anh tưởng anh có thể đến đây rồi nói với tôi là anh yêu tôi và tin rằng tôi sẽ bỏ qua mọi... chuyện... ư?” Nàng chỉ kịp nói hết trước khi mắt tự chủ và khóc nức nở.

Nick choàng đôi tay quanh thân hình nàng và ôm ghì nàng vào vòm ngực mình. Nàng đâu biết điều này, nhưng anh không hề có ý định để nàng ra đi. Không phải bây giờ. Chẳng bao giờ cả. “Anh biết. Anh biết anh từng là một thằng ngốc, và anh chẳng có lời giải thích nào ra hồn cả. Nhưng vuốt ve em, thương yêu em, và hay rằng em dự tính rời bỏ anh, đều khiến anh phát điên. Sau khi chúng ta ân ái đến lần thứ hai, anh bắt đầu tưởng là em quyết định chung sống với anh. Anh bắt đầu nghĩ về cảnh anh và em sẽ cùng thức dậy bên nhau mỗi sáng cho đến tận cuối đời mình. Thậm chí anh còn hình dung đến bây trẻ và theo học vài lớp huấn luyện hô hấp khi em mang thai. Có thể là mua một trong số những chiếc xe tải nhẹ đó. Nhưng rồi Gwen về nhà, và em nói rằng em sẽ lại bỏ đi, và anh cho là mình lại tiếp tục mơ mộng viễn vông rồi. Anh đã rất sợ em sẽ bỏ anh, và vì thế anh làm cho em rời khỏi anh sớm hơn thôi. Anh chỉ không nghĩ rằng em muốn đi hẳn khỏi thị trấn.” Vùi mặt vào trong nếp áo khoác da của anh, nàng sụt sịt nhưng chẳng nói một lời. Nàng không nói với anh là nàng yêu anh và lòng anh chết dần. “Làm ơn, nói gì đi em.”

“Một chiếc xe tải nhỏ? Em gây ấn tượng cho anh là em cần xe sao?”

Đó không đúng hết như những gì anh trông chờ, nhưng cũng chẳng phải là một tín hiệu xấu. Nàng còn chưa bảo anh biến đi cho khuất mắt. “Anh sẽ mua cho em tất cả những thứ em muốn nếu em nói với anh rằng em yêu anh.”

Nàng ngược nhìn anh. Đôi mắt nàng ướt đầm và lớp trang điểm bắt đầu nhòe ra. “Anh không cần hối lộ em. Em yêu anh nhiều đến mức chẳng còn nghĩ được thứ gì khác ghét được anh dù đáng ra em nên làm thế,” nàng nói trong tiếng thở dài và những ngón tay trượt mái tóc ngắn của anh. “Sao lại cắt tóc vậy?”

“Có lần em bảo anh nên cắt ngắn đi.” Anh lau những giọt lệ của nàng. “Anh nghĩ việc này có thể giúp mang em về lại với anh.”

“Trông đẹp đấy.”

“Em mới đẹp.” Anh nhẹ nhàng hôn nàng, thưởng thức đôi bờ môi nàng. Lưỡi anh tìm đến bên trong miệng và chạm vào đầu lưỡi nàng với một sự mơn trớn dịu êm khiến nàng ngây ngất trong khi anh với lấy bàn tay trái của nàng và lồng vào ngón áp út chiếc nhẫn đính một viên kim cương ba carat.

Nàng lùi lại và nhìn xuống bàn tay mình. “Anh nên hỏi trước chứ.”

“Và chấp nhận khả năng bị em cự tuyệt ư? Điều đó đâu phải khó xảy ra.”

Delaney lắc đầu và lại hướng ánh nhìn đắm đắm vào anh. “Em sẽ không từ chối.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Lấy anh nhé?”

“Vâng.” Nàng vươn tay quấn quanh cổ anh và hôn vào thành cổ. “Giờ thì đưa em về nhà nào.”

“Anh không biết em sống ở đâu.”

“Không. Ý em là Truly. Mang em về quê nhà.”

“Em chắc chứ?” anh hỏi, biết rằng mình không xứng với nàng hay niềm hạnh phúc đang ép chặt lấy lồng ngực nhưng dù sao thì vẫn cứ nắm lấy cơ hội đã. “Mình có thể sống ở bất cứ nơi nào em ưng ý. Anh có thể chuyển việc kinh doanh về Boise nếu em thích thế.”

“Em muốn về nhà. Cùng anh.”

Anh ngã người về phía sau, đủ xa để có thể nhìn vào mắt nàng. “Anh phải trao tặng em những gì xứng với điều em mang đến cho anh?”

“Yêu em thôi.”

“Cái đó thì dễ quá.”

Nàng lắc đầu. “Không dễ thế đâu. Anh đã trông thấy em ra sao vào buổi sáng rồi đấy.” Nàng xòe rộng bàn tay trái trên ngực anh và ngắm nghía ngón tay mình. “Em có thể tặng anh thứ gì đây? Em sở hữu một anh chàng điển trai trông rõ tuyệt khi thức dậy mỗi sáng, rồi em còn có một chiếc nhẫn vĩ đại nữa này. Anh thì có được gì nhỉ?”

“Anh có được thứ duy nhất mà anh hằng mong ước.” Anh ôm xiết nàng và mỉm cười. “Anh có em, thỏa mãn.”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-thuoc-ve-anh>